

ROZHOVORY

OD DUŠE K DUŠI

1

ROZHOVORY OD DUŠE K DUŠI

ČASŤ 1.

*Táto kniha tvorí prepis textu v slovenskom a českom jazyku z
verejne dostupných relácií uverejnených na AllatRa TV s
účasťou váženého Igora Michajloviča Danilova.*

Obsah

Nadcházející kataklyzmata.	4
Iluze a cesta. Pravda je pro všechny jedna.	63
Život.	105
Otázky a odpovědi. Setkání účastníků.	142
Neviditelný svět.	206
Prichádza to.	289
Samovražda. Posmrtný osud.	330
Sekty - podraz od vedomia.	395

Nadcházející kataklyzmata. O vzájemných vztazích mezi lidmi. Obnovení lidskosti.

IM: Igor Michajlovič

T: Tatiana

T: Dobrý den, vážení přátelé! Dnes je v našem studiu pro mě velmi vzácný host - Danilov Igor Michajlovič.

IM: Dobrý den!

T: Igore Michajloviči, chtěla bych se zaměřit na téma nadcházejících katastrof. Je zřejmé, že již probíhají a narůstají s šokující frekvencí. Svět je na pokraji globálních katastrof. A čím žije společnost, čím žijí lidé Na světě, když dochází ke kataklyzmatům?

IM: Inu, lidé. Lidé žijí tím, čím žili i před tím. Jediných, kterých se to týká, jsou lidé, kteří se nachází přímo v epicentru katastrofy. Jim začínají problémy a těžkosti. Potřebují pomoc. Ale, bohužel, dnešní svět není připraven. A to je pravda. Není připraven pomoci těm, kteří trpí. Už nejednou jsme viděli, že pomoc přichází příliš pozdě, a někdy vůbec ne. To je způsobeno v první řadě vzájemnou nesnášenlivostí lidí. U nás se nyní bohužel ze všech sil vychovává spotřebitelská společnost. Protože na prvním místě je ekonomika. V každém státě. Samozřejmě i soukromé zájmy některých osob, skupin lidí a celkově vlád. Dnes se bohužel pohlíží na stát nikoli jako na společenství lidí, kteří tam žijí, ale jako na určitou skupinu lidí, kteří řídí tuto zemi. Tak tomu skutečně

je. A samozřejmě jejich zájmy jsou zcela jiné. Ano, lidé jsou znepokojeni. Myslí globálně, teď mám na mysli elitu, proto, aby se ekonomika rozvíjela, aby i lidé dokonce žili lépe, aby byly vyšší platy. Proto, aby spotřeba rostla. A tak vychovali spotřebitelskou společnost. A spotřebitelství, co v nás vyvolává? Sobectví, pýchu, závist a tak dále. Kupříkladu, máš na sobě nějaké módní oblečení a mně se zalíbí, tak si ho také musím koupit. Podíval jsem se na tvé náušnice – také bych takové chtěl. Samozřejmě přeháním. A to je princip spotřebitelství, svým způsobem taková "nenápadná" reklama, zajisté jsou i "výraznější" reklamy atd. Ale v této honbě za ekonomickým bohatstvím jsme bohužel opomenuli to nejzákladnější - lidskost. Lidé se stali netolerantní jeden k druhému. Nyní to můžeme často vidět kolem sebe. Třeba nedávno, tehdy, když začal problém v Evropě. Když pouze několik milionů lidí bylo nuceno migrovat do Evropy. To přivedlo Evropu prakticky ke kolapsu. A to je jen pár milionů. V podstatě, není to už žádným tajemstvím, můžeme tedy o tom mluvit ...V příštích letech bude příliv migrantů několik miliard lidí. A co potom?

T: Opravdu, to co říkáte, se skutečně děje. V roce 2014 vědci «ALLATRA SCIENCE» vydali zprávu, v níž jasně popsali globální katastrofy. Neuběhly ani dva roky a události se vyvíjejí s neuvěřitelnou rychlostí a v takovém obrovském rozsahu.

IM: Události se skutečně vyvíjí podle této zprávy. Jsem obeznámen s touto zprávou. Naštěstí vyšla ve velmi

zkrácené verzi, díky Bohu. Protože není třeba lidí děsit. To v první řadě. Lidé musí žít v klidu. Ale zároveň musí být varováni. Skutečně, situace se zhoršuje v klimatologii a mnoha dalších oblastech. Ale to není podstatné. Nejhorší ze všeho je, že se zhoršuje situace v mezilidských vztazích. Tak, jak jsme již říkali, ve vzájemné netoleranci, a podobně. Banální egoismus. Ten v lidech převládá. A ten se projevuje všude. Projevuje se ve společnosti, v rodině, projevuje se doslova u celého lidstva. Zde je problém, samozřejmě. Nemělo by to tak být, mělo by to být jinak. Lidé by se měli alespoň respektovat navzájem. Pokud se nedokážou mít rádi, tak aby se alespoň navzájem respektovali. Měli by chápat, že všichni jsme stejné krve. Bez ohledu na národnost nebo na cokoliv jiného. On je také člověk. A v zásadě, kdyby si to lidé dokázali uvědomit ještě dnes, byli by lidštější. A takových problémů, jaké nastaly v Evropě, by nebylo. Ale nejen Evropané mají vinu na tomto problému. Vina je oboustranná. I na straně imigrantů, i na straně přijímající země. Je to způsobeno tím, že jak jedni, tak druhí jsou nevychovaní. Doslova. Přicházejí do cizí kultury se svými zvyky, se svou vlastní kulturou. Dostali se jakoby na svobodu a myslí si, že si mohou dělat, co chtějí. Přijdou a myslí si, že všichni jsou jim dlužní. To není správné. Pokud je člověk zvyklý na jisté zvyky, pak stačí málo - a už cítí diskomfort. A co způsobuje diskomfort? Hněv. Správně? Z toho se, přirozeně, velmi snadno zrodí nenávist. Nejednou jsme viděli, co se tam dělo s těmito ubohými lidmi, kteří k tomu byli donuceni. Už tak toho dost zažili a ještě strádají kvůli odsuzování, protože...

Ne všichni, zdůrazňuji, jen jednotlivci z nich, se chovali nevychovaně. Páchali přestupky, výtržnosti a tak dále. A právě tito jedinci vyvolali hněv u místního obyvatelstva. A vznikaly tvrdé střety někdy i s vážnými následky. To není správné. To se děje proto, že proces výchovy je přehlížen. V pravém slova smyslu. Stalo se módním být bohatý, nebo alespoň se tvářit, že jsi bohatý - to znamená, že si tě druzí váží. Ale není už módní, být člověkem. Obyčejným, laskavým, dobrým člověkem. A to je velmi vážné opomenutí. Kdyby se trochu změnil vektor, ale to opět záleží na samotných lidech. Nelze se spoléhat na elitu, vlády... Vždyť co jsou to vlády? Vláda - to jsou lidé. Říkáme - elita. A co je to elita? Také lidé. Ve většině jsou to velmi rozčarování lidé. Proč? Když se snažili dosáhnout moci, stát se bohatšími, měli plány, mysleli si - "dosáhnu toho a všechno se změní". Ale když se tam dostali, nic se nezměnilo. Mají své problémy stejně jako i předtím, jen bolest hlavy přibyla. Proto se chtějí stát ještě bohatšími, ještě vlivnějšími, a za to celou dobu bojují. Nemají klid. Jsou to skutečně nešťastní lidé. Proč? Protože každý člověk uvnitř cítí, co je Pravda a co ne. A ať mu jeho vědomí říká cokoli a jakkoli se snaží vše odložit na potom, že se v blízké budoucnosti něco změní a bude dobře, ve svém nitru člověk cítí a chápe, že jsou to všechno jen pohádky. Ale opět, nechá se oklamat vědomím, protože je lepší věřit v pěknou iluzi, že? Lidé tak jednají - věří v iluzi. Konají v rozporu se svědomím, ctí a lidskostí. Jen proto, aby byli jako ostatní, aby byli výše, než ostatní a mohli je řídit. A to je neštěstí. Proto spoléhat na tyto lidi se nevyplatí, jsou stejně

nešťastní jako všichni ostatní. Podle mě, pro řešení problémů lidí existuje východisko a spočívá v tom, že se lidé musí sami organizovat. Musí se spojit. Musí být jednotní. A lidé samotní musí totéž požadovat i od médií. Ne reklamu, ne zlo. Vždyť u nás se všude propaguje zlo. Všude nám ukazují, ať už zapneme cokoli, násilí. Jinými slovy - kupuj a žij ve strachu. A tímto směrem se vše ubírá. Možná trochu změnit rétoriku? Vždyť řekněme si, kdo je v první řadě spotřebitel tohoto zboží? Jsou to lidé, správně? Trh, ten si bude diktovat své, pokud my dva nebudeme chtít kupovat toto zboží a k nám se připojí ostatní, budou nám muset dávat takový produkt, který potřebujeme my. Je to tak? (T: Správně.) Jinak ho nikdo nebude brát. Takže kdo je na vině? My.

T: To znamená, že lidé prostě nevědí jak, nebo se bojí sjezlovat. Co je za tím? Buď nevidí, nebo nevědí, jak to udělat?

IM: Mnoho lidí v to nevěří.

T: Jednoduše nevěří.

IM: Mnozí nevěří, mnozí se bojí. To jsou vnucené šablony. Znovu mluvíme o vnucených šablonách. A je to skutečně tak. Tyto šablony jsou lidem uměle vnucovány proto, aby více konzumovali a méně přemýšleli o sobě jako o člověku a více přemýšleli o sobě jako o spotřebiteli. Že? Aby bojovali o přežití. Snažili se vylézt druhému na záda, aby byli výš, než on. Inu, takový je způsob života. Víme, že člověk je duální. Trochu si toto téma přiblížíme. V člověku je, jak se říká, materiální část a duchovní část. Materiální část je smrtelná. Je

nemocná, trpí, závidí. A to jsou projevy extrémního egoismu, pýchy, toho nejhoršího hříchu, jaký existuje. Dělá z člověka zvíře. A otázka zní: "Co dominuje v člověku?" Pokud v člověku dominuje duchovnost, byť jen trošku, tak je přece jen schopen rozpoznat a pochopit, co je dobré a co je špatné. Že je špatné být zvířetem, protože ať bys v životě získal cokoli - to vše je malichernost. A ve skutečnosti, ať získáš cokoli, stejně o to přijdeš. Všechno je konečné. A všechno skončí. A skončí to mnohem dříve, než bys chtěl. A tím spíše v současnosti... v současné klimatické situaci, mírně řečeno, je pro lidi lepší být lidmi, aby si mohli navzájem podat pomocnou ruku. A ještě něco... říkám to lidem, kteří se nacházejí v moci vědomí. Podléhají více, řekněme to tak, pozemským vášním, než duchovním věcem, což je výhodnější. Vypadá to, že se nás to netýká, že se katastrofy odehrávají někde tam. To dnes se odehrávají tam. Zítra se odehrají u tebe doma. Pomůže ti soused? Ne, samozřejmě, pokud bude stejný jako ty, že ano? Tak co je třeba udělat? V první řadě podat přátelskou ruku sousedovi. Podívat se jeden druhému do očí, jen tak posedět a popřemýšlet. Někdy dokonce není třeba slov, abychom pochopili, že všichni jsme jedna krev, že? A pak nám bude líto souseda, pokud ho postihne neštěstí. A když budeš připraven pomoci sousedovi, bude to znamenat, že i soused pomůže tobě, když neštěstí přijde do tvého domu. Ale pokud ty sám nejsi připraven pomoci sousedovi - nečekej od něj pomoc. On je stejný jako ty. Žije ve stejných podmínkách. Správně?

T: Správně. Vždyť opravdu, model lidského chování v době, kdy probíhá nějaké neštěstí, katastrofy... Lidé na otázku: "Jak se představuješ, že to bude probíhat?", si představují jen jedinou variantu: jakýsi chaos, bezpráví. Jakoby v jejich myslích neexistoval jiný scénář.

IM: Samozřejmě, že ne. Podívejme se na katastrofické filmy. Jaký je scénář? Vše se hroutí, všichni umírají, zachráně se pouze jednotlivci, ano? (**T:** Ano.) A znovu - kdo se zachrání? Elita a ti, které elita potřebuje. A ostatní jsou v chaosu. Mnozí lidé se cítí ztraceni. Ti, kteří jsou mazanější, se snaží se stát, pokud ne elitou, tak alespoň elitě potřebnými. Chápeš? A k čemu to lidi nabádá? Zdalipak k duchovnímu hledání, k lidskosti, k jednotě? A jak může být jednota, jestliže se všechno hroutí? Lidé to vidí takto.

T: Takže napodobují model, zachráníš se tehdy, pokud budeš blíže k elitě?

IM: Pokud ne elitou, tak alespoň její nedílnou součástí, sluhou, že?

T: Jedině tak se můžeš zachránit.

IM: Inu, budeš mít alespoň nějakou šanci.

T: A opět, co znamená zachránit se? Vždyť všichni dobře víme, že člověk je smrtelný, zatím nebylo člověka, který by...

IM: Vědomí mu říká něco jiného.

T: Hm, že bude žít věčně.

IM: Samozřejmě. Neříká ti, že dnes nebo zítra zemřeš. Říká ti, že budeš žít dlouho. V tom je fenomén vědomí. Je to nejhorší lhář, jaký může existovat. Člověk si to těžko dokáže uvědomit a pochopit. Jaképak vědomí - vždyť to jsem já. Rozdělit sebe a vědomí. Ale o tom pohovoříme o něco později.

T: Bylo by dobré pohovořit o tématu duchovnosti. O tom, že naše společnost nemůže přežít, dnes v období katastrof, bez duchovně - mravních základů. Co lidé chápou pod pojmem duchovnost?

IM: Ve většině případů? Většinou lidé chápou duchovnost jako chodit do kostela. Samozřejmě veřejně, aby tě všichni viděli, aby tě pokládali za duchovního člověka. No a podle druhu náboženství, provést tam nějaký modlitební rituál. A zde duchovnost končí. A ještě důležitá věc: všichni vzpomínají, že jsou duchovní, že jsou děti Boží, a že Bůh má vůči nim povinnost, když se jim něco stane. A to nemluvím o něčem velkém, globálním – tam o to víc. Bříško tě zabořilo - Pane, za co? Snědl jsi něco špatného a toť vše. Máš jít k lékaři, a ne Bohu zatěžovat hlavu svým nemocným bříškem. Vždyť je to tak. A dávej si větší pozor při výběru jídla.

T: Taková otázka: dokážou se lidé konsolidovat alespoň v jedné oblasti, nemluvě o větším regionu, planetě či kontinentu, a zda se umí konsolidovat v každodenních vzájemných vztazích, prostě v rodině?

IM: V dnešní době je problém nejen ve společnosti, ale už v

rodině samotné. Jen se podívejte, kolik je rozvodů. To je opravdu katastrofa. A tím nemyslím jen tuto zemi, myslím celý svět - všude je tento problém. Proč? Opět se dostáváme k spotřebitelské společnosti - k vyššímu stupni lidského egoismu, k jeho pýše, nesnášenlivosti. Vždyť před tím, než se vdají či ožení, když se jen setkávají, tak jeden druhému ustupují, mají rozbouřené hormony atd. Ale pohádka se svatbou skončí. A pak začíná život. A tu najednou začínají problémy. Pokud člověk není připraven ustupovat, vzdávat se něčeho, tak zaručeně začínají konflikty. Zaručeně. Konflikty - to jsou rozpory, je to začátek nenávisti a nesnášenlivosti k sobě navzájem. A tady už přichází moment odpovědnosti - pokud jsou děti, tak to je jakýmsi brzdícím faktorem. Ale dnes často už ani děti nemají vliv na rozhodnutí manželů rozejít se. Někdy se ještě mohou navzájem tolerovat na základě takové nevyřčené dohody: vydělává jeden, a za to se druhý o něj stará. Tak jako sluha a pán. Ale když se podíváme, jak je uspořádaný svět a jak je uspořádána hmota, pak vše do sebe zapadá. Vždyť ve skutečnosti se jedna materie snaží dominovat nad druhou materií. Podíváme-li se, jak žijí zvířata, tak silnější diktují slabším, slabý slouží silnému a poslouchá. A tytéž instinkty se spouštějí u lidí. A bez duchovnosti zde vznikají problémy. Zde bych se chtěl dotknout ještě takového tématu: mnozí obviňují různá náboženství, sekty atd... Dostal se do sekty a rozešli se, jako by na vině bylo náboženství. Prý kvůli tomu, že partner začal věřit v Boha, rozhodl se se mnou rozvést, nebo ona se rozhodla odejít. Ale když se na to podíváme, co se ve skutečnosti děje?

Často se stává, že člověk vstoupí do náboženství, ne proto, aby poznal duchovní svět, aby se skutečně přiblížil k Bohu, ale něco ho tam přitahuje (nová společnost, nějaké zájmy, apod.). Poslechne si tam vše možné, přijde domů a začne poučovat. Takže poučuje člověk, který, řekněme, nemá znalosti, nemá osobní zkušenost. A to se samozřejmě stává jednou z forem manipulace. Tedy člověk dostává určité nástroje proto, aby pomohl svým blízkým, jak to někteří říkají. "A já vím, kam mám jít - já jdu k Bohu. Ale oni to nevědí, moje rodina a blízcí, vždyť já jim chci pomoci!" A tím se porušuje první pravidlo. První pravidlo právě říká... ono je v jakémkoliv náboženství, i když není zapsáno. Je to svoboda volby. To znamená, že ať je to kdokoliv – příbuzný, blízký, milovaný, drahý - je to člověk, a je svobodný, a má právo zvolit si to, co se mu líbí, ano? Pokud se ti líbí nějaké náboženství - prosím, vyznávej ho, ale respektuj druhého člověka. Známe to, dokonce i my máme tolik společných známých, řekněme, lidí z jedné rodiny, kteří vyznávají různá náboženství. A žijí dobře a respektují se navzájem. Proč? Protože jsou to lidé skutečně duchovně rozvinutější. A to v podstatě dává člověku možnost duchovně se rozvíjet v jakémkoliv náboženství. Odchýlím se trochu od tématu. Co dává náboženství v první řadě? Dává člověku možnost přijít k Bohu, správně? (T: Ano.) Každý má svou cestu. Ve skutečnosti je cesta jen jedna - nástroje jsou různé. A když získá tyto nástroje, pokud je člověk skutečně používá a skutečně se snaží, pak určitě dojde tam, kam chce. Myslím, k Bohu. A tím, že se na této cestě rozvíjí, jakou vlastnost především získává?

Úctu k druhému člověku. Chápe, co dominuje v jeho partnerovi. A to i tehdy, když se, podle něj, jeho polovička chová trochu neadekvátně. Jsou v ní démoni, je v daném okamžiku pod nadvládou živočišné podstaty, a protože to chápeš, tak chceš tomuto člověku opravdu pomoci. Vždyť se trápí. Budeš mu vnucovat své názory? Samozřejmě, že ne. Toto je vzájemné porozumění, vzájemný respekt - základní věci, které pomáhají udržet rodinu, pokud to člověk chce. Ale pokud to lidé nechtějí, tak se rozejdou a nezáleží na důvodu. Častým důvodem může být i to, když partner vstoupí do nějakého náboženství a najednou ho to začne velice zajímat, tráví nad tím hodně času, no a málo času věnuje své drahé polovičce, správně? (T: Spotřebitelský...) Spotřebitelský postoj k sobě navzájem. Chodí tam, stará se jen o svůj duchovní růst, a tady, promiň, usoplené děti pobíhají. No a už je to tady! Už je hádka, už je skandál. "Na mně čas nemáš, děti zanedbáváš, jen se zabýváš duchovním růstem! Jak můžeš být duchovní?" No a jak to už bývá, padne pár slov..., někdy i talířů... A rozejdou se. A pak, kdo za to může - náboženství. Takže, kdo za to může?

T: Samozřejmě, že člověk.

IM: Samozřejmě, že člověk. To je právě to, čeho se musí člověk zbavit, v první řadě. Správně?

T: Naučit se žít v lásce a vzájemném respektu. V pravém, duchovním smyslu tohoto slova.

IM: Přesně tak. Počínaje malou jednotkou – rodinou a konče

globálně - celou společností. Pokud ve světě dochází ke rvačkám a ty se ještě podněcují... například, často vidíme, jak se fotbaloví fanoušci porvali mezi sebou, a už je konflikt, konfrontace. V jaké civilizované společnosti je přípustné, aby se lidé navzájem bili? Kvůli svému fanatismu, netoleranci nebo něčemu dalšímu! Je to normální? Píší o tom, mluví o tom, smějí se tomu a pokládá se to za normální. Jakákoliv agrese proti jiné osobě by měla být odsouzena společností. Je to tak? Zajisté. A každá agrese musí být zastavena a agresor musí být co? Izolovaný od společnosti. Třeba na převýchovu... To minimálně. Tehdy to bude civilizovaná společnost. Pak lze bezpečně chodit po ulici, správně?

T: Správně.

IM: A co potřebujeme? Co chce každý člověk na tomto světě? V jednom z pořadů jsme se již dotkli těchto témat. Co potřebuje člověk na tomto světě, v první řadě? Nemyslím teď duchovní hledání. Myslím, v hmotném životě.

T: Víte, vše se zúžilo na zónu pohodlí. Nějaký ten komfort.

IM: Absolutně správně. Ale tento komfort, to je především...

T: Uspokojení potřeb svého já.

IM: No, to až na druhém místě. Na prvním místě je bezpečnost.

T: Bezpečnost.

IM: To především, a pak už začíná egoismus. Je to tak? A

bezpečí – to znamená co? Vzájemný respekt jeden k druhému. "Když člověk nepůjde okrást druhého, že?" Když to ve společnosti nebude tolerováno a podporováno, ale vždy pokáráno. A ne tak, že jeden okradl druhého a všichni se zasmáli. Zloděj okradl zloděje, tak nějak...

T: Lidé nedůvěřují jeden druhému.

IM: A nedůvěra se rodí především v nás samotných. Proč vzniká nedůvěra? Z toho vycházejme. Protože člověk sám nikomu nedůvěřuje. Není to tak?

T: Je.

IM: Správně. A proč nevěříš jiným lidem? Především proto, že nedůvěřuješ sám sobě. Každý člověk dobře chápe, že s ním není něco v pořádku, pokud se nad tím zamyslí a začne uvažovat. To přichází s procesem sebepoznání a sebeuvědomění, a vždyť tím prochází každý a to bez ohledu na náboženství. Pokud je člověk na duchovní cestě, opět se vracíme k náboženství, když je na duchovní cestě, tj., je v procesu duchovního hledání, vždy se nevyhnutelně setká se sebeanalýzou a sebepozorováním. A je to jedno, jak to nazývají, mysl, vědomí, rozum, osobnost. Že? Nám je nejbližší pojem "Osobnost". To je to, co je oddělené od vědomí, ale je zde, velmi blízko. Všichni říkají: "Nedávej pozornost svému vědomí. Nedávej pozornost myšlenkám". Proč? Jinými slovy – šetří silou pozornosti. Je to ve všech náboženstvích. Je to v islámu, v křesťanství i mnoho významných lidí, kteří skutečně něčeho dosáhli, o tom mluvili. Říkali: nepodporuj svou

pozorností špatné myšlenky. To znamená, že pozornost - to je síla. Je to tak? Je. Velmi dobře je to popsáno v knize AllatRa. Neříkám to kvůli reklamě na AllatRu, ale kvůli objasnění. Opět se toho dotknu: mnozí AllatRu nazývají náboženstvím, sektou a tak dále. "AllatRa" nemůže být náboženstvím, protože to, o čem se v AllatŘe mluví je v každém náboženství. Ať vezmeme jakékoliv náboženství, pokud odstraníme nános, který do něj vnesli lidé, zůstanou jen znalosti z AllatRy. Mnohé už není, mnohé se ztratilo, mnohé se, v těch dobách, proroky předávalo právě tímto způsobem, aby to lidé mohli pochopit. Ale když to srovnáme, je to v podstatě přesně to, o čem se mluví v AllatŘe. Naneštěstí to lidé mohou pochopit pouze tehdy, pokud se duchovně rozvijí. Vždyť mnohé z křesťanství, islámu, buddhismu nebo z kteréhokoliv jiného, lidé nevnímají. Proč? Protože nechápou podstatu některých slov, některých věcí. A právě tady vzniká problém, že lidé, kteří něco z duchovna pochopili, a těch bylo opravdu hodně, vyprávěli o svých zkušenostech. Snažili se do slov vložit své pocitové vnímání. Tamten svět se snažili nějakým způsobem vysvětlit lidem zde. Samozřejmě to bylo komplikované. A pochopit to můžeme jen tehdy, pokud to sami procítíme. A bez toho, i když to přečteš - to pro tebe budou jen slova. V křesťanství je jeden zajímavý svatý. Silván z Athosu. (T: Ano.) Znáš ho?

T: Ano. Samozřejmě.

IM: Mluvil o obrácené pyramidě. Kde vrcholem obrácené pyramidy byl Kristus. Takže hledající člověk, jdoucí po

duchovní cestě, se musel ponořit do samotného vrcholu pyramidy, aby se přiblížil k Ježíši. To znamená ponořit se proto, aby poznal pravdu. To je opravdu výstižné. Když zapomeneme na konvence a přirovnáme to k člověku, jducímu po duchovní cestě, odstraníme představy..., pak takovým asociativním přirovnáním... to vyjádříme přesně. Vystihl slovy svou zkušenost. Je to zajímavé. Ale kdo to dokáže pochopit? Jen ten, kdo má tuto zkušenost. Správně? Dokonce i tehdy byly představy a přirovnání stejné, o jakých se píše v knize v AllatRa, že? Ale AllatRa mluví k modernímu člověku současným jazykem ve zjednodušené podobě. Samozřejmě, ve zkrácené podobě, ale stačí to na to, aby člověk pochopil. Ale na co narážím je, že i v té době o tom Silván mluvil. Také používal asociace. Mluvit o tom jinak je totiž složité. A co na to řekne člověk, který, jak jsme již zmínili, je spotřebitel, vychovaný v moderní společnosti? Přesněji řečeno, jak to pochopí? Ne co řekne, ale jak to pochopí?

T: Ano, nezná jinou dimenzi, jen tuto....

IM: Co je to obrácená pyramida? Proč bych se měl starat o všechny ostatní, dokonce i o jejich vztah k Bohu? A jaký vztah má ve skutečnosti člověk k Bohu dnes? Dokonce ti, kteří se považují za věřící, přicházejí k Bohu a vnitřně věří v to, že: "Jsem tady, Bůh mě sem poslal, to znamená, že mi je něco dlužen". Rozumíš? Myslí si, že už nějaká ta "aktiva" u Boha má. To znamená, že Bůh mu je povinen zdravíčko posílit, život dát do pořádku a podobně. Není to tak?

T: Ano, stačí se k němu obrátit jednou za rok, měsíc, nebo o velkých svátcích...

IM: Ovšem, a to v lepším případě, a požádat Jej o materiální, že? O zdraví, o rodinu, aby bylo vše v pořádku. Ale to se všechno vztahuje k materii. Ale ti svatí, kteří to skutečně pochopili, přece říkali: "Kromě spasení Duše, Boha o nic jiného žádat nelze". A opravdu, nezávisle na náboženství, lidé, kteří pochopili, to také říkali. Proč? Když se podíváme pravdě do očí, náboženství nás nemůže spasit, ale jen Bůh. Jen když o to člověk usiluje. Pokud se zabývá seberozvojem, svým duchovním rozvojem. Pokud se snaží pochopit tento proces. Vezmeme například islám, život Mohameda. Ti, kteří s ním žili, jej nechápali, a mnozí o tom i psali. Dodnes se uchovaly zdroje, ve kterých se ti, kdo chtějí, o tom mohou přesvědčit. Velmi mnoho času věnoval modlitbě... Ne obyčejné modlitbě, ale hluboké modlitbě. Dosahoval stavu hlubokého pocitového vnímání. Proč? Protože tam toužil přebývat stále. A svým příkladem ukázal, jak toho dosáhnout. Ale když se vracel z pocitového vnímání, začal to všechno odívat. Skrze vědomí a skrze rozum do slov. A kdo to dokáže pochopit?

T: Pouze ten, který je schopen to procítit, dotknout se toho.

IM: Zcela správně. Anebo ten, který po tom touží. Kdo má snahu. Kdo alespoň trochu přemýšlí, s prominutím, ne moz-kem, ale Duší. Je to nesprávně: člověk nemůže přemýšlet Duší, má Osobnost a podobně, bylo to řečeno obrazně.

Vnímá prostřednictvím Duše, tak je to srozumitelnější. Když už jsme se dotkli tématu Silvána, myslím si, že by bylo vhodné zmínit se o procesu duchovního rozvoje. Jestlipak si pamatuješ, jak vyprávěl (vím, že jsi to četla, proto se tak ptám) o zemětřesení, ke kterému došlo během jedné bohoslužby. Pozoruhodné je, jak silně na něj zapůsobilo (v té době Silván ještě nebyl natolik duchovně zralý) chování bratrů (mnichů) během zemětřesení... Popisoval, jak byl vyděšený, když se budova, ve které se nacházeli, otřásala, padaly dokonce kameny. Začal přemýšlet o tom, že by se měl dostat ven, ale viděl, že vedle něj stojí jeho představený, se kterým to ani nepohnulo a pokračuje v modlitbě. Ostatní bratři také zůstali. Vyšlo, jak tvrdil, jen šest lidí, kteří dostali strach... A tak zůstal, protože si uvědomil, že když je člověk v Bohu, nemá se čeho bát. A to ho opravdu posunulo dopředu a přineslo pochopení. Nepopisoval to jen tak, nadarmo, ale proto, že si skutečně uvědomil, co znamená přebývat v Bohu a nebát se. Když se člověk nachází v kontaktu s Duchovním světem, nebo Bohem, co komu lépe vyhovuje, uvědomuje si, že tělo je pomíjivé - může zemřít kdykoliv. Váží si dokonce i malé, kratičké chvílky kontaktu s Duchovním světem, nebo Bohem. A je to pro něj o hodně cennější, než materiální život. A tak tento důležitý, průlomový moment, který prožil Silván, jej učinil tím, kým se stal později. A pokud se podíváme na jeho pozdější zápisky, je zajímavé, že v nich už píše o tom, že v modlitbě nesmí být myšlenky. Nejenže slova, ale ani myšlenky by neměly být. To znamená, že se člověk nesmí ničím rozptylovat. Dokonce

ani dobrými myšlenkami. Vždyť myšlenka, přicházející během modlitby - a modlitba v jeho případě, to už byla duchovní praktika, a ne jenom slova, které člověk opakuje jako mantru v naději, že za to něco dostane. Zde se jednalo již o proces komunikace člověka s Duchovním světem. A jakákoli myšlenka, i ta dobrá, odpoutává pozornost a přitahuje ji k sobě. A vložení své pozornosti... (T: posiluje pozici.) Naprosto správně. Či pozici posiluje? Vědomí. A myšlenky už začínají na člověka útočit naplno a on ztrácí modlitební stav. A vrátit se k pocitovému stavu, jehož dosáhl, pro lidi na první etapě poznání duchovního světa, bývá velmi složité. Později, samozřejmě když se člověk rozvíjí, jednoduše nepřipouští rozptylování se nějakými myšlenkami, obrazy v hlavě a tak dále. A právě o této zkušenosti (Silván) psal. O zkušenosti s takovým pocitovým stavem vyprávěl rovněž Mohamed, opět se k němu vracíme. Ve všech náboženstvích se hovoří o pocitovém vnímání Duchovního světa, o důležitosti tohoto kontaktu a udržení si jej. Mnozí si kladou otázku: "Jak si udržet tuto pozornost?" A z toho vyvstává další otázka: "Co to znamená – udržet pozornost?" Jak může člověk UDRŽET pozornost na Duchovním světě? UDRŽET tento pocitový stav? Vždyť tady je rozpor už v samotných slovech. A to znamená, že v člověku samotném je rozpor a nepochopení tohto procesu. Člověk chodí v kruhu, snaží se, cítí, že tam něco je, ale nedokáže to pochopit. Proč? Protože se snaží pochopit rozumem. A rozumem to pochopit nelze. Stejně, jako jsme mluvili o praktikách a modlitbách, které prováděl Mohamed, že? Několikrát za den a také v noci, jak

píší jeho současníci, třetinu noci věnoval modlitbě. Právě tímto hlubokým pocitovým stavům. Proč? Protože člověk, který dosahuje tak hlubokého prožívání duchovního světa, nechce se odtamtud vracet. Proč? Protože tam je Skutečné, Živé, tam je Pravda. Při návratu, řekněme, do tohoto světa, člověk přichází do styku s realitou svého vědomí. Nepřichází do styku s realitou tohoto světa, nýbrž s „realitou“ iluzí, které mu jeho vědomí ukazuje. Takové vysvětlení je přesnější. Nakonec si můžeme pro lepší pochopení připomenout zkušenost současných neurofyziologů. A k čemu nás to dovede? K pochopení, že rozum nás klame. To, co nazýváme rozumem, přesněji řečeno - vědomí.

T: A opravdu lidé ve svých životech spoléhají pouze na svůj mozek.

IM: Na vědomí. Ne na náš mozek. Mozek je pouze funkční orgán. Vědomí. (**T:** Ano vědomí...) Ano a vědomí formuje, jak říkají psychologové, naši osobnost, že? To, co sami v sobě vychováváme. A formujeme to sami svým výběrem. Co si vybíráme. Je k tomu hodně příkladů ze života, počínaje dětstvím. Něco se pro nás stalo důležitým, něco nám utkvělo v paměti, někoho napodobujeme, a tak se vyvíjíme. Co za tím ve skutečnosti je? Tady bychom si museli ujasnit, co je to vědomí a co je Osobnost. Dotkli jsme se zajímavého tématu, i když se už o něm hodně mluvilo a psalo. Jak v AllatŘe, tak i v mnohých jiných zdrojích. Bylo mnoho svatých, kteří na toto téma psali. Je to skutečně zajímavé.

T: Před časem na mě udělaly dojem výzkumy vědců o tom, že mozek nám nejen předem říká, co máme dělat, ale ještě nás i přesvědčuje, že jsme sami přijali rozhodnutí. Začínáš si uvědomovat, že je to pouhé divadlo. (**IM:** Divadlo). Bude se hrát tolik rolí, kolik chceš, jen abys...

IM: Divadlo. Vědomí hraje pro nás divadlo. Pochopila jsi to. Ale mnozí bohužel nechápou, kdo ve skutečnosti jsou, nechápou otázku „Kdo jsem?“ Neuvědomují si své „Já“. Nechápou, pro koho se hraje divadlo? A proto nezůstávají jen pouhými diváky, ale ztotožňují se s herci. Stávají se nedílnou součástí. Vždyť vědomí všech lidí má identickou funkci. U někoho je více rozvinuté, nacpané všelijakými vědomostmi, u jiného méně, ale scénář a šablony jsou stejné. Člověk nemyslí ve slovech. Člověk myslí pomocí obrázků, jenž se v hloubi mihnou jako děj. A pak se objevuje na větším „plátně“ vědomí v podobě slov, obrazů a všeho ostatního. V podstatě, když člověk mluví, ani si nevybírá slova. Snaží se najít určitá slova. Každý může popřemýšlet nad tím, jak mluví? Na co myslí? Odkud přichází myšlenka, jak vzniká? Poznat, jak funguje vědomí. A to je zkušenost, praxe. Je to proces poznání, proces dosažení dospělosti, sebevýchovy, seberozvoje nebo rozvoje. Je to shromážděný archiv určitých znalostí, kterými se člověk řídí. Pokud nějaké slovo neznám, nemohu ho použít. Tak to je. Ale odkud a jak vznikají slova, která vnímá jiný člověk, která vnímáme my? Jak v našem vědomí vzniká... Vědomí nám hraje celé divadlo. Často nám přehrává nějakou situaci, kterou jsme zažili třeba ještě v

dětství. Zvláště ty, které se nás emocionálně dotkly. A doted nás to bolí, rozčiluje, udivuje..., jinými slovy – vyvolávají v nás emoce. Lidé se často vrací k situacím, které zažili v minulosti. (T: Neustále...) Přesně tak, neustále to v hlavě promítají, prožívají. A co se ve skutečnosti děje a proč? Teď na chvíli přejdeme k, ... no, řekněme, že to bude jakási metafyzika. Jak komu vyhovuje. Zkusme se podívat na tento proces nejenom z hlediska neurofyzologie, jeden neuron předává impuls druhému, protože to by byla nuda. Chemické a fyziologické procesy jsou důsledkem těch neviditelných procesů, které jsou, řekněme, jakoby nadstavbou nad naším vědomím. Naše vědomí bych přirovnal k jevišti, které pozorujeme. A ten, kdo pozoruje, to je ve skutečnosti Osobnost. Trošku se odkloním od tématu. Duchovní praktiku, stejně jako modlitbu, má provádět ten, kdo pozoruje, to znamená divák. Ale bez těch herců na scéně. Pak jde všechno velmi rychle a tehdy člověk skutečně pozná Duchovní svět. A teď se opět vrátíme k procesům našeho, tak říkajíc, „tyjátru“. Často pozorujeme, jak se v našem vědomí hádají dva, dokonce i tři "osoby". Vědomí dokáže vytvořit cokoli, jako-ukoli scénu a my si v ní přidělíme roli. Otázka: "Jsme to my, kdo přiděluje role?" Kdo nám je přiděluje? Ve skutečnosti to dělá vědomí. A nejzajímavější je, že i v tomto sporu nám, jako divákovi, přidělilo roli. Říká nám, co musíme dělat a čemu máme dát svou pozornost. Nic víc ho nezajímá. Vědomí zajímá jen to, do čeho a s jakou intenzitou vkládáme svou pozornost, a jak dlouho ji dokážeme udržet. Nic jiného ho nezajímá. A čím více pozornosti budeme věnovat těmto

iluzorním obrázkům, promítajícím se v naší lebce, tím jsme dál od Boha. To je takřkajíc paradox života. Zdá se nám, že žijeme – vždyť myslíme, komunikujeme. Jsme soustředění na řešení nějakého problému, nebo emocionálně prožíváme nějakou situaci, anebo se připravujeme na setkání s někým a začínáme si vymýšlet, rozmýšlet nad tím, co neexistuje. Samozřejmě, plánujeme, ale lidé si neuvědomují, že je to prostě scénář, tak řeknu, předem pro ně napsaný. A režisér... To je velmi zajímavé, zmínili jsme režiséra... (**T:** Režisér...) Ano. Můžeme to nazývat systémem, je to jednodušší. Ano, je to celý systém, jehož částí (jako houba a podhoubí) je naše vědomí. Můžeme ho nazvat i děblem. To znamená, že režisérem je ďábel. A naše vědomí je démon. A tak, jak je jich hodně, můžeme mluvit o démonech. Ale díky němu, našemu vědomí, jsme schopni komunikovat v tomto trojrozměrném světě. Poznáváme ho a podobně. Díky Bohu, nyní můžeme věci nazývat pravými jmény. Proč? Protože se o něco víc rozvinula fyzika, lidé jsou vzdělanější. Dobře rozumí tomu, že tento trojrozměrný svět není výjimkou. Mnozí fyzikové opravdu pochopili a uvědomili si, že trojrozměrných světů, takových, jako je náš vesmír, může být nekonečně mnoho. Rozumíš? A náš vesmír, to je jen jeden z maličkých projevů. V tomto směru jsou zajímavé práce těch zvědavých, kteří poznávají sice pomocí rozumu, sebeanalýzy, ale také vnímají na pocitové úrovni. Proto, trochu se odchýlím od tématu, největší objevy dělají lidé, kteří dokáží cítit. Avšak nezaměří se na to. Nejdou k Bohu, ale obětují toto pocitové vnímání, sílu své pozornosti, materiálnímu

světu. A samozřejmě, pak se vše ubírá jiným směrem. To jsou ti velcí vědci, kterým se uprostřed noci zjevují různé chemické tabulky, kteří dělají velké objevy, mající vliv na pozdější vývoj celého lidstva. Je to také scénář.

T: Takže jsou „premianty“ v systému...

IM: No ano, ano...

T: Ale v duchovním...

IM: Správně. Znamená to, že lidé utrácení svůj život na to, aby se stali prachem. A o tom se všude mluvilo a mluví. Není v tom nic nového. Ukazuje se, že nám vědomí všechno dopředu naplánovalo. Někteří vyzdvihují vědomí... považují vědomí za pána. Vědomí je pán. Avšak v takovém případě jsme otroky tohoto pána. My, jako Osobnost... A kdo je to „my“ ve smyslu, „co je to, kdo je to Osobnost“. Osobnost je právě ta část, která může dosáhnout Věčný Život, a o tom se také píše. I když v mnohých lidech zmínky o nesmrtnosti a věčném životě vyvolávají sarkasmus. Považují se za ateisty, aniž by si uvědomovali, co je nutí k tomu, aby věřili, že jsou ateisté. Ukazuje se, že to jsou přívrženci téhož „náboženství“ vědomí, neboli náboženství satana. Mnozí říkají, že je nyní hodně satanistů. Velmi mnoho. Proč? Protože i ti, kteří se považují za věřící, ve skutečnosti slouží jenom vědomí. A ke svým náboženstvím přistupují ne jako k duchovnímu nástroji, ale spotřebitelsky. A opět jsme se vrátili ke spotřebitelskému typu společnosti. Zdá se, že ve všem jsou samé záměny, vše je tak zamotané. A pak se

samozřejmě lidé ptají - jak mám udržet pozornost na pocitovém vnímání Duchovního světa? Je to paradox. Navzájem se to vylučuje. Proč nelze vědomím poznat Duchovní svět? Jak říkal Silván..., o kterém jsme mluvili, že během modlitby nesmí být žádná myšlenka. Je třeba vnímat pocitově. A zde paradox přestává být paradoxem. Proč? Protože ten, kdo pozoruje v našem divadle života, v našem vnitřním divadle, je naše Osobnost a ta nemyslí. Ona vnímá, ona žije. A myšlenky - to jsou výtvary vědomí. Jsou předem určené a podobně. A zajímavé je, že pokud se dva lidé o něčem mezi sebou prou, je již předem jasné, jak skončí jejich spor.

T: Oba jsou...sluhové vědomí.

IM: Přesně tak, oba jsou sluhové vědomí, ano.

T: Dokonce, i když mlčky „stojí“ na jeho straně.

IM: A co je ještě zajímavé, každý jistě slyšel větu - „někdo se na někoho urazil“ nebo „urazil jsem se“, taková emocionální fráze. A málokdo ví, že etymologie přípony "se" znamená... (**T:** Sebe.) "Sebe", ano správně. To znamená - urazil sebe. Pokud ses na někoho urazil, tak jsi urazil především sám sebe. A můžeme se vrátit k rodině - proč vznikají skandály, rozvody? Protože se urazil jeden na druhého. Urazil sám sebe, vymyslel si... ne, nevymyslel, ale dal svou pozornost těm myšlenkám, které mu napověděl kdo? Jeho vědomí. Ano, jeho pán - vědomí, jeho veličenstvo mu řeklo, že se musíš urazit, tedy vložit sílu své pozornosti do této situace. Že si o tobě myslí špatné věci, nepěkně o tobě mluví a podobně. A

to už stačí, aby se člověk urazil, byl emocionálně rozrušený. Může takto přijít k duchovnímu poznání? Samozřejmě, že ne.

T: Co se týče situace "urazil se", je to velmi rozšířená šablona. (**IM:** Samozřejmě). Ale je schovaná za takovým nevinným slovem, jako je "zranitelnost". Není to pýcha?

IM: Je to pýcha, ano.

T: To znamená, že "cítím svou morální převahu, takže mohu druhého odsoudit...

IM: To je jedna z forem manipulace. Jaký je vzájemný vztah dvou hmotných těl? Někdo vyhrává díky síle, někdo díky slabosti. Není v tom žádný rozdíl. Někdo dosahuje svého fyzickou silou, někdo lstí, správně? Každý... Opět je to manipulace. Donutit člověka, aby určitým způsobem myslel či uvažoval. Například, urazil jsem se na tebe, abych v tobě vyvolal určitou emoci, aby ti bylo špatně. (**T:** Pocit viny...). Vyvolat pocit viny, ano. A ty musíš přijít a omluvit se mi. A já si to ještě rozmyslím, rozumíš. No a nakonec, pokud odstraníme ze scény ty naše herce, nebude důvod k manipulaci.

T: Pod nadvládou vědomí.

IM: Samozřejmě. Protože dominuje vědomí. Vracíme se opět k těm lidem, kteří se snaží silou pozornosti vyvolat; v sobě pocity. Je to nemožné. Nejjednodušší způsob je, jak říkal Silván, už ho dnes po několikáté vzpomínáme, ne rozumem, ale pomocí pocitů dosahovat tato velká tajemství, jak se říká.

Přestože zde není vůbec nic tajného. Tajemství je v lidské mysli. To vědomí říká o tajemstvích. Podívejme se na případ s „AllatRou“. Vše je popsáno zcela otevřeně, vše je dostupné. Nesouvisí s žádným náboženstvím, ani ničím jiným. Popisuje určité meditační praktiky. Jasně popisuje, co je to meditace. Meditace je tentýž autotrénink. Obyčejný autotrénink. Je to práce s vědomím, práce s tělem. Nebo práce vědomí s tělem. Nic jiného. Kam vložil sílu pozornosti, to vyvolal – buď pocítil teplo v ruce, nebo pročistil nějakou svou čakru a tak dále... Co to je ve skutečnosti? Je to vložená síla pozornosti - soustředíš se a ostatní myšlenky odhodiš. Jiné myšlenky ignoruješ, ale na jednu se soustředíš. Proto pak v jedné ruce cítíš teplo a v druhé ne. Děje se to na fyzické úrovni – jedny kapiláry se rozšíří, jiné zúží... je to jednoduché. Tímto způsobem se člověk alespoň naučí nevnímat část myšlenek, učí se správně vkládat sílu své pozornosti a dostává první zkušenost o tom, „kdo je“. Je ten, kdo může řídit myšlenky. Vlastně ne řídit, to není zcela správné. Lépe řečeno je to ten, kdo si může vybírat určité myšlenky, kterým pak věnuje sílu své pozornosti. Správně? Dále je popsáno několik duchovních praktik. Co je to duchovní praktika? Duchovní praktika - to je tichá modlitba. To znamená, že jak modlitba, tak i duchovní praktika – to jsou procesy, jak bych tak řekl, pocitového vnímání Duchovního světa. Není to v rozporu s žádným náboženstvím. Vše je naprosto otevřené a dostupné. Co je třeba dělat? Jen se tomu věnovat a poznat sám sebe. V první řadě je třeba poznat co? Je třeba poznat své vědomí. Jak pracuje, nakolik je šablonovité, pozorovat

ostatní lidi. Je to prostě proces pozorování. Je dobře všechno si zapisovat. Co se děje v procesu pozorování? Člověk vidí šablonovitost. Vidí kauzalitu v tom, co se děje, a to jak u něj, tak i u druhého. Věci se dějí v závislosti na situaci, když se situace změní, děje se zase něco jiného. Je to tak? Je.

T: Velmi šablonovitě.

IM: Absolutní šablonovitost. Při své mnohotvárnosti je ve skutečnosti velmi ubohá. Jedná v těch stejných situacích s lidmi naprosto šablonovitě, bez ohledu na to, jaké národnosti člověk je nebo kde žije. Při zkoumání, sledování tohoto procesu, si člověk začne uvědomovat, že nepotřebuje tyto myšlenky, samy přicházejí. Není pánem těchto myšlenek. A vědomí mu neslouží, pokouší se ho vykořisťovat. A postupně začíná chápat, že on - to není vědomí. A tak získává prvotní zkušenost. Správně? Osvobození, pozorování vědomí, poznávání systému nebo, jak se říká v křesťanství, usvědčení ďábla, a to je jeho první zkušenost. Dále začíná poznávat víc. Tedy, když jednou existuje materiální svět, pak existuje i Duchovní svět. To je logické. Dokonce s použitím vědomí, jako nástroje, je možné si to uvědomit a pochopit. Pak se člověk snaží rozvíjet se duchovním směrem. A co je Bůh? Bůh – to je Láska. Bůh není zlo. Zlo - to je tento svět, materiální. A Duchovní svět je nekonečný a klidný, blažený, je těžké ho popsat slovy, ale ve snaze, dokonce jenom ve snaze procítit ho, se člověk střetává s tím nepopsatelným štěstím, které jen dokáže procítit. A čím víc se tím zabývá, čím víc ho poznává, tím se stává šťastnějším. Nestává se

uzavřeným, jak zde mnozí říkají: vida, zbožný člověk, nudný duchovní život. Ne. Člověk nachází skutečnou svobodu... Skutečnou, zdůrazňuji. A co je to skutečná svoboda? Ta nezávisí na těle, na tom, kde se nachází tvoje vědomí, tvoje tělo. Stejně není tvoje. Rovněž vědomí je, jak jsme si už vyjasnili, přidané, není tvoje. Ano, jsi zodpovědný za jeho vývoj, můžeš ho rozvíjet tím, že vkládáš sílu své pozornosti jedním či druhým směrem. Ale častěji rozvíjí ono nás, vykořisťuje. Ale rozvíjí nás, bohužel, v jeho prospěch, z hlediska spotřebitele. Vykořisťuje nás jako Osobnost. Co je to tělo? Tělo – to je dočasný oděv. Opotřebovává se. A jakoliv by se kdokoliv snažil... a opět, co se týče vědomí - pokud se shromáždí všichni lidé a ze všech sil se budou snažit svým vědomím zastavit zemětřesení, dokážou to?

T: Ne.

IM: Začínali jsme od kataklyzmat. Mohou lidé zastavit nadcházející, to, co už je a to, co bude?

T: Nemohou.

IM: Správně. Proto je vědomí omezené, je materiální, je dočasné. Vše zaniká, vše se opotřebovává. Dokonce i tato planeta, na které se nacházíme - to je pouhý okamžik. To je, řekl bych, jako letmá myšlenka z pozice Duchovního světa. Je - a hned není. Nám se to zdá velké, opět, když měříme měřítkem vědomí. Ale když se na to díváme z pozice Osobnosti, potom se tento svět stává příliš prchavým. Vždyť čas rychle běží. Ale celá ta honička mizí, když člověk, který se

duchovně rozvíjí, získává svobodu. A pak i tento svět se stává zajímavým. No, tento život, myslím, se stává zajímavým. V mnoha ohledech, můžeme to vyjádřit takovým slovem, jako „legrační“. Proč? Protože je skutečně legrační sledovat, jak se vědomí snaží vymámit třeba jen trošičku pozornosti z Osobnosti. No není to zajímavé?

T: Je.

IM: A člověk se nenudí.

T: Ano. Říkal jste v předchozím pořadu: „Dělá všechno možné pro to, aby ponechal uchazeče o Anděla ve svém pekle.“

IM: Přirozeně. Má takovou funkci. Nic víc.

T: Víte, když žiješ Duchovním světem, uvědomíš si, že skutečně všechno, co se děje, to je jen střídání dekorací na scéně.

IM: Samozřejmě.

T: Chtěla bych ještě říct, že když jsi žil v závislosti na systému, vše se ti opravdu zdálo tak složité a myslel sis, že musíš tolik složitých věcí udělat a přechíst takovou spoustu literatury.

IM: Samozřejmě.

T: A obklopit se duchovnem.

IM: Lidský svět je velmi složitý. Když člověk žije rozumem, žije v utrpení, žije ve strachu, žije ve spoustě problémů. Ale

když člověk žije duchovním životem, řekněme, ve spojení s Duchovním světem, dokonce i zde se vše stává zábavným, krásným, veselým.

T: Jakoby lidé...

IM: A absolutně ne strašným.

T: Absolutně ne strašným. A jakoby lidé....

IM: A co je ještě zajímavé. Opět se vrátím k Silvánovi. Bohu díky, že to pochopil. Vzpomeňme znovu na tutéž situaci, když byl v chrámu, když viděl, že lidi duchovně vyspělí nemají žádný strach, zemře jen tělo – oni ne. A tady je ten paradox - vědomí začíná manipulovat, že každý člověk po smrti bude žít dál a podobně. Avšak pohádka končí smrtí, když se člověk stává... no... No a teď jsme se přiblížili k tématu subosobností. A opět, i kdybychom o tom vyprávěli cokoli, člověk neuvěří, že je to pravda, pokud nezíská vlastní duchovní zkušenosti. Pro něj je to vše jenom rozhovor mezi dvěma lidmi, vid'. Sedí tady, povídají si a podobně. A když se člověk alespoň trošičku rozvíjí v duchovní rovině, chápe, co to je. Ale teď, díky Bohu, už o tom můžeme hovořit, když se naši vědci, fyzici, dostali ke kvantovým stavům. Mluvíme o tom za kvantovými hranicemi, je to v podstatě už tak blízko, alespoň mnoho fyziků už tomu rozumí. Proč, díky Bohu, k nám do centra přichází hodně fyziků, protože začínají chápat podstatu těchto procesů. Proč to dokážou pochopit lidé, kteří se skutečně do hloubky zabývají neurofyzologií? Protože chápou, že... jak bych to řekl...

T: Dostali jsme se do slepé uličky.

IM: Ve hmotě pravda není. Samozřejmě, na základě osobní zkušenosti přišli k pochopení toho, o čem hovoříme. A právě „AllatRa“ mnohé pobídla k tomuto pochopení svojí jednoduchostí. A směšné je, jak mnozí, aniž by si ji přečetli, pochopili, pokládají ji za náboženství nebo za konkurenta náboženství. Vždyť my víme, totiž neznám ani jediného člověka, který by kvůli tomu opustil své náboženství. Já třeba do kostela chodím.

T: Já taky.

IM: Proto to říkám.

T: Mohu říci, že to právě zjednodušilo porozumění, toho... skutečného...

IM: Nezjednodušilo, ale dalo pochopení.

T: Ano, dalo porozumění skutečné krásy.

IM: Krásy těch náboženství a té pravdy, která je v nich založena. Opět, co provádí vědomí s lidmi? Člověk, který žije hmotným světem, může přijít k duchovnímu? Ne. Ten, který žije běžný lidský život, ne. Vždyť Boha ani nevnímá. Není to pravda? Dnes je den Silvána, tak vzpomínáme na něj. O čem psal? Říkal právě, že člověk, který žije lidský život, dokonce v Bohu vidí svého soupeře a uchyluje se až k nenávisti k Němu. Proč? Protože vědomí vždy nenávidí Duchovní svět. Ono mu vždy vzdoruje. A tak říká: „Jsou to všechno hlouposti, ano, jsou to sektáři, ještě cosi. Jsou všichni hloupí, nebo

se podívej na tytéž kněží, jsou to podvodníci, jenom berou lidem peníze." Proč? Protože vědomí nerozumí Duchovnímu světu. Ono je smrtelné. A tady vzniká záměna: „jestli je vědomí smrtelné, to znamená, že já zemřu také." Chápeš? Herci na scéně vědomí nutí tebe, diváka, žít jejich životy. Pokud zemřou oni, pak zemře i divák. No, prostě film skončí, ale život, ten zůstane. To je zajímavé.

T: Mohli bychom přejít k tématu osobní zkušenosti. Vy víte...

IM: O osobní zkušenosti. Dnes jsme již hodně hovořili o kataklyzmatech, o mnohém jiném, o vztazích mezi lidmi. Znovu se odchýlím. Prostě jsem si vzpomněl. Kdysi jeden profesor požádal převozníka, aby ho převezl přes divokou řeku. No a jak jedou, mluví s ním. Převozník, obyčejný prostoreký chlap, vyjadřuje se normálně, lidově. Profesor říká: „Ach, vy jste tak negramotný!" Víte, ztratil jste již polovinu svého života, aniž byste poznal a osvojil si krásu spisovného jazyka!" Chlap se na něj podíval a říká: „A vy plavat umíte?" Profesor: „Ne, neumím." „No co už," - říká – „v tom případě jste ztratil celý svůj život, protože se topíme."

T: A opravdu se zdá, že žijeme v takové vyspělé civilizaci, s takovými technologiemi, a všichni jsme tak inteligentní, vzdělaní, tolik jsme získali dovedností a tolik jich v sobě rozvíjíme, a ve skutečnosti neovládáme to hlavní. To je milovat pravou Duchovní láskou. Vždyť to je skutečně to, co...

IM: A tady je jedna nuance. Láska je Skutečná a je láska

vědomí. Chápeš? Vždyť vědomí vždy kopíruje. A pokud se ponoříme do fyziky. No, pozlobíme trochu ty fyziky, kteří ještě prozatím nejsou s námi, výrazem „septon“. Ano? Existuje odraz křivých zrcadel Skutečného světa. Takže to, co vytváří vědomí, je vždy odraz Skutečnosti v křivých zrcadlech. (T: Hm.) Proč? Protože ono vytváří nějakou lásku, vytváří iluzi respektu. Ale na čem je založená tato láska? Na sobectví, na pýše, samozřejmě. Koho milujeme? Toho, kdo nám vypráví pohádky. A komu vypráví? - našemu vědomí. Něco se nám na tomto člověku líbí, něco zas nelíbí, ale pokud je to pro nás výhodné, a pokud nám dobře pěje pohádky – tak jej milujeme. Anebo je to příjemné a pohodlné? Lichotí naši pýše. Komfort. (T: - Komfort.) Správně. A co je to Skutečná Láska? Ta nemá nic společného s hmotným světem. V tom je smysl. Pokud by lidé alespoň trochu mohli pocítit Skutečnou Lásku, jak se třeba v křesťanství říká, Ježíšovu lásku, potom bychom neměli nepřátelství. Nikdo by nikoho nepomlouval za zády, nikdo by nikoho nepodváděl.

T: Vždyť ve skutečnosti je to prosté. Už v procesu duchovního rozvoje vzniká tato šablona. Víte, když chceš materiálním mozkiem poznat Duchovní svět. Šablona „nedávat lásku Bohu, ale...”

IM: Nedávat, ale brát.

T: Ano. A tak...

IM: To je běžné. ...

T: Ovládat, posilovat, jen se nerozpustit v této Lásce a...

IM: A to je chyba mnohých lidí. Lidé, kteří chtějí jít po duchovní cestě, přichází do jakéhokoliv náboženství, aby něco dostali. Přišli získat spásu své Duše. Nevědí, co je to Duše. Nemají zkušenosti. A říkají jim (a zase vykořisťování, že): „Hlavně věř. Dělej tak, chovej se tak, věř“. No a rozum? Rozum se vždy staví proti všemu. „Jak mohu věřit, když nevím“. A začíná zmatek. Někteří si začínají opakovat jako mantru - když řekli „věř“, to znamená, musím věřit, jinak bude zle. A opět, co se pěstuje? Strach. (**T:** Strach. Bohabojnost.) – Bohabojnost. Copak může Bohabojný člověk přijít k Bohu? Řeknu to takto, jestli se bojím slona, nepůjdu k němu. Proč? Protože je to slon a já se ho bojím. Je to tak? Pokud se například bojím tebe, nepůjdu k tobě na návštěvu. Vždyť se tě bojím. To už staví bariéru mezi Bohem a člověkem. Nebo další výrok: „Jsi Boží otrok“. Jsi otrokem systému, otrokem ďábla, pokud žiješ vědomím. V tom jsi otrok. A který z Proroků alespoň jednou řekl, že jsi Božím otrokem, ty, jakožto Duchovní bytost? Nikdo. Všichni říkali: „Všichni jsou si rovni, bratři, sestry.“ Správně?

T: V chápání duchovna se zde projevuje tento otrocký přístup. Jako kdyby lidé potřebovali neustále nějaké instrukce, aby...

IM: Určitě. Ne, lidé nehledají instrukce, ale odpovědného. Všichni chtějí to jedno. A to je opravdu všude, šablonovitě. Všichni chtějí, aby za něho převzali odpovědnost: „budu žít tak, jak chci, a znovu, „já chci“ – to znamená tak, jak mi diktuje moje vědomí. „Budu žít podle svých šablon, ke své

spokojenosti a zodpovídat se za mne bude někdo jiný". A toto zrodilo nástroj, řekněme, takový špatný nástroj, když jedni vykořisťují druhé na základě duchovnosti. Uvedu jednoduchý příklad, když vezmeme tutěž „AllatRu“. Šíří se řeči, že se v různých místech organizují nějaké tajné skupiny, učí se tam něco přísně tajného, potom se údajně někomu někde dělá špatně, někteří se tam prý stávají osvícenými. No, vždyť to jsou všechno pohádky, výmysly. Jaképak tajemství? Když je všechno veřejné. Správně?

T: A to je podstata toho, že...

IM: Samozřejmě.

T: Skutečně, pravda je tak jednoduchá a vždy se všem lidem předávala jednoduchým jazykem.

IM: Ano. Skutečně je jednoduchá. Chápu, kdybychom řešili otázky služby nebo něčeho takového... Když je člověk duchovně svobodný a chce pomoci druhým, potřebuje k tomu některé nástroje. Ale to až, když je člověk duchovně svobodný, pak může sloužit a pomáhat. Ovšem, pokud je ještě na cestě, může se pouze dělit o své zkušenosti, ne více. A jaké je v tom tajemství? To, že jsem zakopnul na jednom místě, na druhém, a varuji tě, abys nespadl? To je tajemství? No, možná. I když kdo ví, o co člověk zakopl.

T: Tajné působení systému. Koho kryje, koho brání v tuto chvíli.

IM: Samozřejmě. No, co lidi láká? Co láká vědomí? Přesněji,

k čemu podněcuje vědomí? K tajemstvím, k něčemu skrytému „Nalezneš vědomosti, s pomocí kterých můžeš ovládat ostatní lidi“.

T: Pod rouškou jim pomáhat.

IM: Samozřejmě. Jednoduchý příklad: pokud bychom nyní začali hovořit o některých nástrojích, ano? Oni skutečně existují, no, některé nástroje. Pro lidi to bude velice přitažlivé! Nemluvím o mimosmyslových schopnostech, mluvím o tom, co je o několik úrovní výš. Přitáhlo by to tolik pozornosti lidí, zatoužili by po tom, chtěli by to ovládat! A opět, kdo je k tomu bude navádět? Vědomí. A pokud je člověk duchovně svobodný, bude to pro něho zajímavé? Proč? Pokud nemá potřebu sloužit, tyto nástroje vůbec nebude potřebovat, protože je s Bohem, on už je Tam. Chápeš? A tady platí... Znovu se vrátím k našemu dnes nejednou zmiňovanému Silvánovi. Že duchovně svobodného člověka (duchovně svobodného!) materie nezajímá. Inu, je to tak. Správně?

T: Správně!

IM: Ano, a toto Silván nazýval „duchovním egoizmem“. V podstatě, se o tom mluvilo i dřív, před ním. No, je to jediný pozitivní projev egoizmu. Takzvaný duchovní egoizmus.

T: A opět, vše je fraktální. To znamená, že duchovní egoizmus, který...

IM: Ne fraktální, ale zrcadlové.

T: Zrcadlové.

IM: Jistě.

T: To znamená, že i v systému i v duchovním světě...

IM: Existuje skutečně duchovní egoismus. To je, když člověk již dosáhl pocitového vnímání Duchovního světa a už Jím žije. Pro něho hmotný svět mizí, stává se... přesněji řečeno, nemizí: člověk žije aktivně...samozřejmě žije dál mezi lidmi, vede stejný způsob života. Takový člověk prostě chápe, proč jeden člověk jedná tak a druhý - jinak. Pokoušeli se ho někdo urazit, tak ve výsledku urazí jen sám sebe. Protože, no, není možné se urazit, no... jestli na mě zašteká pes, proč bych se na něj urážel? Dokonce, i když mě kousnul. Vždyť je to pes. A psi koušou. Proto jsou psi. Je to tak? To znamená, že takový člověk chápe, co ovládá lidi. A samozřejmě má s nimi soucit. Cítí lítost, že člověk přichází o to, co by mohl získat. Mohl by získat Život, ale on se spokojil s dočasnou existencí. Obecně, tento duchovní egoismus jakoby dává pochopení, na druhou stranu však odstraňuje takovou tu lítost nad tím, co jsi ztratil v tomto světě. Ale v lidském chápání pro člověka, který žije hmotným světem, to zní hrozně. „Jak mohu ztratit tyto hodnoty?“ Mám na mysli hodnoty hmotného světa. Ale copak je můžeš vlastnit? No, co vůbec vlastníš? No, pojď, budeme vlastnit tento šálek. No... ze dne na den se mé tělo rozpadne a o něco později tvoje. Jsi trochu mladší, říkám to v tomto pořadí, čistě z lidského hlediska. Tak.

T: Nikdo neví.

IM: No, zapojíme fantazii. Jestli se tento šálek nerozbije, někomu připadne. Budeme jej vlastnit? Jednoduchý příklad.

T: Vlastnit.

IM: Vlastnit. A tady právě systém staví „vlastnictví“, to znamená podřízení si někoho. A tímto lidé žijí. To je to, co je cenné. Pokud máme děti, musíme si je podrobit, musíme jim velet, žít jejich život. Znovu „žít jejich život.“ Ale ono (dítě) je také svobodná Osobnost. Pomoci - můžeme, přinutit - ne. A pokud něco nutíme, pak narážíme na co? Odpor. Na odpor. A proč? Protože ve své podstatě ďábel nebo systém je jeden. A má spoustu démonů. A oni mu všichni podávají „hlášení“. Nebo vezmeme systém. Každý má své vědomí. Ale ono je... řekněme, součástí celku. Proto se to tak děje.

T: Bylo by dobré trochu rozvinout toto téma. Jednota v duchovním smyslu, a systém jako jediný organizmus.

IM: Opět platí, zrcadlový odraz. Byl takový výrok, málokdo si ho pamatuje, to nevádí. Říká: „Představ si, že jsi rozbila zrcadlo, a ten nejmenší, nejmenší kousíček, který odráží slunce, to je hmotný svět, tento zakřivený odraz slunce v rozbíteném zrcadle - to je hmotný svět.“ Říká: „A kolik je světů?“ „No tolik, na kolik kousků můžeš rozbít své velké zrcadlo, tolik je světů.“ Je to zajímavé, byl jeden světec, který se to snažil lidem vysvětlit na takových obyčejných věcech. A je tu ještě jeden takový zajímavý moment, kdy mnozí prosí popsat duchovní svět, např., „Co mám cítit“ a podobně. No, za

prvé, žádá kdo - žádá vědomí, protože člověk, který si uvědomuje, že je divákem v tomto divadle absurdna, by nikdy nezadal takovou otázku. Sám se snaží poznat a vynakládá úsilí být jen k tomu malinkému světylku a lehkému teplu uvnitř, a postupně se posouvá v tomto směru. No vraťme se k podobenství. Takže, existuje zajímavé podobenství, které se týká toho, jak lze slovy popsat Duchovní svět. Přejde k jednomu mudrci muž, který chce znát odpovědi o Duchovním světě a říká: „Vím, že jsi moudrý, hodně se o tobě povídá, řekni mi, co je Duchovní svět.“ A on říká: „Proč bych ti o něm měl povídat, poznej ho, je to cesta lehká, zajímavá a ušlechtilá.“ „Já to chci nejdřív vědět“, řekl muž. „Dobře“, říká mudrc. Vstane a odchází, říká: „Počkej tady.“ Po chvíli se vrací s obrovským košem cihel. Říká: "Tady máš cihly, s jejich pomocí mi vysvětli, co je to vzduch. Když se ti to podaří, vrať se, a já ti to povím."

T: To znamená, že je to natolik...

IM: Výrazný rozdíl, že ano. Ale líbí se mi tato odpověď. Jediné, co se mi na této zkušenosti nelíbí je, že nosit s sebou koš s cihlami není tak snadné.

T: ...kvůli objasnění, co je to...

IM: Co je to Duchovní svět tomu, kdo je jen jednoduše zvědavý, ale ten, kdo ho chce poznat, ten prostě jde, nic mu nebrání.

T: Mimochodem, je jeden moment, který je pro mě velmi důležitý. Víte, jakoby si byl člověk rozumem odjakživa

vědom toho, že Bůh je uvnitř. A opravdu to chápal rozumem, dokud jednou...

IM: Rozumem to nechápeme, my cítíme...

T: ...uslyšel, poznal...

IM: Neuslyšel a nepoznal, to vše jsou jen slova, ale každý člověk cítí a chápe, že má spojení s Duchovním světem. A tak je to od narození. Proč? Od osmého dne se již člověk stává člověkem, protože v něm je část Duchovního světa, a toto spojení cítí. Dokonce i zarytý skeptik, i nejhorlivější ateista, přesto to cítí. A to nutí mnoho lidí, kteří jsou oproštěni od vnucených šablon, hledat tuto duchovní cestu. A zde, samozřejmě, nastávají různé paradoxy, ale o tom později. Člověk to cítí, ale ne rozumem. A rozumem dělá všechno možné proto, aby popřel tyto pocity. Vytváří různé rozumné závěry, proč neexistuje Bůh, nebo co je Bůh, nebo že jsme stvořeni k obrazu Božímu. A tady předkládáme, že kdysi, když se objevil život, přiletěli mimozemšťané, něco nás naučili, my jsme je považovali za Bohy, vždyť jsme byli primitivní lidé, že? A proto se říká „k obrazu a podobě“. Anebo, že nás stvořili mimozemšťané – to je pro vědomí přijatelné, chápeš, přišel Rozum, stvořil Rozum. Ale ne o tom, že existuje něco jiného, to, co stvořilo veškerou hmotu, a co je samotným Životem. Vždyť pokud se odstraní to, co se nazývá Duchem Svatým, nebo Božím projevem, všechno zmizí, chápeš? Díky tomuto světlu uvnitř septonu jeho zrcadla odrážejí a vytvářejí iluzi, odrážejí vnitřní světlo a vytvářejí

materii. Pokud se podíváme, co je ve skutečnosti hmota - je to iluze, a čím je tato iluze pevnější, tím se stává víc materiální, a materie vnímá v jiné materii pouze materiálně. Všimni si, dokonce i sen je práce rozumu. Ve snu všechno cítíme reálně. Nerozlišujeme, co je tady a co je tam. Zřídka si uvědomíme, že je to jen sen, vidíš? Jinak se všechno zdá tak skutečné. Z pozice pozorovatele nebo diváka opět vidíme toto divadelní dění. Tvrdé se nám jeví tvrdým, hmotné - hmotným, cítíme vůně, chutě. Život pro nás probíhá naprosto reálně. Stejná iluze, jako ve spánku, čím se liší? No, řekl bych - delším trváním, a ještě zásadně se liší tím, že v této iluzi máme možnost získat Život. Pokud by se každý člověk, alespoň pokusil pozorovat sám sebe, prostě by udělal takový experiment, myšlenkový experiment a pozoroval by své vědomí, jak mu cosi vypráví, aniž by si to přál. Mnozí říkají, „Mám svou vůli...“ Ale zkus pozorovat, člověče, zda skutečně máš svou vůli, a vše stane na svých místech. Kdyby každý člověk věnoval byť jen 10 minut denně, jen tak pro zábavu, s tužkou v ruce, zkoumání - zda- li může zastavit myšlenku, která ho napadla, zda ji může ovládnout, přemýšlet o tom nebo onom, změnit průběh „dění“ v jeho hlavě a nakonec dát sám sobě upřímnou odpověď na otázku - KDO JSI? (T: A proč jsi tady?) No, a vlastně proč je tady, to pochopí až tehdy, když se stane divákem, víš, nezávislým divákem v divadle absurdna. Ale pokud se nechává vtáhnout do procesu, jenž nám ukazuje naše vědomí na jevišti, zvaném náš život, tak není pravděpodobné, že by si položil otázku - PROČ JE TADY? A jeho vědomí mu řekne,

proč je tady - aby konzumoval, existoval a dominoval, a toť vše, a vesele „uběhl“ tuto zdánlivě dlouhou cestu v krátkém časovém období, no a pak – subosobnost... Dostali jsme se k subosobnosti, trochu jsme odbočili. Dokonce i moderní věda nám právě dává pochopit, že subosobnost - to je absolutně reálný stav. Proč? Protože informace nikam nemizí a vědomí – to není nic jiného než, nazvěme to, informační shluk, který může existovat jen tehdy, pokud mu je dodávána energie. A pozornost, to je právě ta energie, která živí tento energetický shluk. Tak je to z hlediska fyziky. Proto po smrti fyzického těla kontakt Osobnosti se zdrojem této síly, s tím, co my nazýváme "Duší", se prakticky nepřerušuje. Jenom proces splynutí již není možný. Ale nadále dodává energii, tento divák nadále financuje herce, kteří mu nadále promítají film. A člověk již nemá tělo, nemá zrak a sluch, ale vše ostatní mu zůstává. Pochopit, jaký je stav subosobnosti, nám pomohou jednoduché praktiky - zavřete oči, zakryjte si uši a trochu zapomeňte na tělo, a vše co zůstane jsou: emoce, touhy, chamtivost, egoismus, atd., ale i sebeláska samozřejmě. A to vše na mnoho let.

T: To je přesně to samé, co se v něm děje i zde.

IM: Pro člověka se prakticky nic nemění. Proč při popisování takové posmrtné zkušenosti, jediné přirovnání, jenž přitom vzniká, je proces pálení, hoření... a proto se říkalo o pekle, pálení a podobně. Protože, tam platí stejné zákony, obyčejné zákony fyziky. Myslím, dá-li Bůh v blízké době, pokud vše půjde dobře, věda se bude rozvíjet, svět bude

pokračovat... no, mám na mysli... pokud bude mít lidstvo štěstí, tak dosáhne takové úrovně rozvoje fyziky a vědy, že už se to bude považovat za základní věci, kterými se dnes zabývá fyzika. Pokud nezískáš život tady a teď, tak bych řekl, že pak ho už nezískáš. Pocitové vnímání Toho světa se stává přirozeným, když člověk projde tento proces splynutí, on prostě Tím světem žije. Je to krásné, zajímavé. A stává se skutečným divákem, který chápe, že ano, zaplatil 5 centů a sleduje tento film. Ale dnes se dívá, zítra už tento film, toto divadelní představení nebude. Je svobodný, není k němu připoután. To je zajímavé. No, tak nějak. Nerad si povídám na téma subosobností, protože opět, to všechno začne využívat septonika lidí, vědomí lidí, jako nástroj k dalšímu zotročení. (T: Zastráshit...) Ne zastráshit, to ne, ale zotročit. V tom smyslu, že začíná vyprávět: „Vidíš, mluví o jakýchsi subosobnostech. Ale, to není pravda.“ A takovými takzvanými ujištěními, zdůvodněními, myšlenkami, které jakoby řídí sám člověk, vědomí stále více a více vzdaluje lidi jako Osobnosti od Duchovního světa. To znamená, že tím, že mluvíme na tato témata, nepodporujeme a nepomáháme lidem získat duchovní pochopení, ale pomáháme vědomí, aby ještě více odpudilo a odvedlo lidi od Duchovního světa, a to posiluje pozice vědomí v lidech. Ale na druhou stranu, řekněme, pro ty, kteří se považují za ateisty, je to dobré.

T: Když jste řekl, že nerad mluvíte na toto téma, jelikož víte, jak na to zareaguje vědomí, okamžitě vznikla vnitřní potřeba pohovořit na jiné téma. Na téma inspirující lidi, kteří krácejí

po duchovní cestě - na téma duchovní zkušenosti.

IM: No, tohle už je zajímavé. O tom si můžeme promluvit. Ať si někdo myslí, no, něčí vědomí, že tady sedíme pro zábavu. Ale je nám radostně na rozdíl od nich, a máme trochu více perspektiv, v tom smyslu, že si déle můžeme popovídat, podělit se.

T: Chtělo by to, přece jen, obrátit se tváří k Bohu, ne k zrcadlu...

IM: Jako v pohádce, že ano? O domku Baby Jagy.

T: A promluvit na téma, které opravdu zajímá velmi mnoho lidí, jež začali svou duchovní cestu a už mají jisté zkušenosti kontaktu s Duchovním světem, pohovořit o životě duchovním světem.

IM: Nemíjí třeba o něm hovořit, je třeba jim Žít. Jiná věc je, že cest poznání Duchovního světa je v zásadě mnoho, ale podstata je jen jedna. To znamená, že žádné náboženství není špatné, v jakémkoli náboženství je uložena ta pravda, která může přivést člověka k Bohu, pokud to bude chtít. Proto nevidím žádné tajemství, nevidím nic složitého, všechno je to otevřené, a všechno je to dostupné lidem. Jiná věc je, že lidé nechtějí. Proč? Protože vědomí, jak jsme již uvedli, nikdy nechce k Bohu. Třeba, co se týká Lásky, že? Vědomí není schopno Lásky, tuto funkci nemá.

T: Neví, co je to Láska.

IM: Neví, co je to Láska. Vědomí člověka ví, co je to komfort,

co je pro něj přijatelné – nepřijatelné, a opět vidíme spotřebitelský postoj, že? Už jsme nejednou hovořili o tom, jak se to projevuje ve vztazích v rodině, ve vzájemných vztazích. Bylo by dobře, kdyby lidé alespoň trochu začali na sobě pracovat a alespoň malinko pochopili, co je to Skutečná Láska. To věčné, co je v nich ukryto, co může být krásnější? A právě to dává smysl zdejší existenci, tomu, proč jsou lidé tady. Jsou tu proto, aby získali Lásku, Skutečnou, a ne v úzkém chápání lásky člověka k člověku, jako dvou materiálních objektů skrze vědomí. Vědomí vytvoří iluzi, která se velmi rychle rozplyne a zmizí. Jak jsme již říkali, pohádka končí svatbou, pak začíná realita, každý se snaží přizpůsobit a uplatnit své motivace. A láska, ta jen slouží k usnadnění existence. Někdy vidíš, jak jeden člověk ztratil druhého a trápí se. Postrádá toho druhého? Umřel. Prožil svůj život a umřel... Ne, postrádá komfort, pohodlnost, objekt manipulace a ještě něco, anebo zdroj příjmů. Ale v žádném případě ne duchovní bytost, se kterou sdílel osud. Vždyť pokud jsou lidé duchovně rozvinutí, znovu se k tomu vracíme, tak takový problém, jako smrt fyzického těla, je nemůže nikdy rozdělit. A opět, duchovní rozvoj přináší nejenom tuto lásku, ale i pochopení toho, že vše je jednotné. Vždyť rozdělení existuje pouze v materiálním světě. Zde nás rozdělují, jsme rozdělení na molekulární úrovni, prostorově a tak dále. A v Duchovním světě je vše zcela jinak. Je opravdu těžké vysvětlit lidem, co to je, vid'. Je to stejné, jako popisovat vzduch pomocí kamenů. Je lepší to zažít, získat svou osobní zkušenost, pak se to stává zajímavější, přinejmenším tato pomíjivá existence

dostává alespoň nějaký smysl. Lidé se honí za nějakou iluzí v tomto světě, ale ta se nakonec rozplyne a všechno přijde vniveč. A tváří v tvář smrti, zvláště když člověk prožil dlouhý život, začíná sám sebe utěšovat, že postavil dům, „zplo-dil“ spoustu dětí, zasadil strom, a toť vše. A v čem spočíval smysl jeho existence? Co získal, s čím odchází? Ukázalo se, že s ničím, jen s vlastní pýchou za to, co udělal pro lidi, pro zemi, ještě pro něco, ale kdo si bude na to pamatovat? A potřebuje to vůbec někdo. Vědomí ho samozřejmě utěšuje: „neprožil jsi život marně, něco jsi dosáhl“. Avšak, když mluvíte s kýmkoliv ze starých lidí, jsou vždy smutní, kromě těch, kteří našli Boha.

T: Teď jsme se přiblížili k takovému tématu, jakým je pocit radosti. Každý z nás cítil tento pocit bezmezné radosti...

IM: Radost bývá různá. Radost bývá od vědomí, když člověk něco získá, něčeho dosáhne. Ale ta je přechodná. A radost pocitového spojení s Duchovním světem, ta „nevysychá“, nekončí a nenudí. Nemůže nudit, vid? Protože je vždy, v každém okamžiku – jiná, nová. Je to bezmeznost nových pocitů, pocitových vjemů, řekněme, je plná Života, je naplněna Životem. No, „Život je naplněn Životem“, jak jinak to říct. A v materiálním světě – krátkodobá iluze. Do konce, i když zde, v materiálním životě, dojde k nějakému vzestupu radosti, hormony se vzbouří a podobně, tak se to vzápětí změní na nějaký problém, smutek, zklamání, křivdu, ambice, no, nějaké prožívání, jen aby odpoutalo pozornost od Skutečného Života. No, není to tak?

T: Člověk přebývající v Boží Lásce, vždy prožívá pocit radosti. A když se mi to podařilo procítit, procítit tuto radost, tak přišlo pochopení, že jsem si to dříve jakoby nedovolovala, jakoby mi v tom bránily nějaké přízračné hranice, nějaká rozptýlení.

IM: Vědomí vždy staví hranice, snaží se to nedopustit. Proč? Protože se to výrazně liší. Člověk, který alespoň jednou procítil, co je to Bůh, Duchovní svět, nemůže na to už nikdy zapomenout, nelze to s ničím srovnat. Proč – protože je to Skutečné, je to „tady a teď“, nyní, tomuto okamžiku nevládne čas. To znamená, že ono prostě Je, a Je Skutečné. A toto BYTÍ je natolik různorodé, spíš bych řekl, ne různorodé ale mnohotvárné, že ani věčnost nebude stačit na to, abychom zažili veškerou jeho rozmanitost. Ale tato rozmanitost je vždy naplněna štěstím.

T: A to je také zajímavý bod: skutečně, přebývání v Duchovním světě není nikdy jednotvárné. Při kontaktu s Duchovním světem chápeš, že v Duchovním světě ani jediný okamžik není stejný (neopakuje se), že každý kontakt je vždy něčím zcela novým. A upřímně řečeno, jsou chvíle, kdy se náhle ozve vědomí a říká: „A to je opravdu tak jednoduché? Opravdu není třeba něco dělat, něco zesilovat, jednoduše jenom...“

IM: Prostě být.

T: Jen být v těchto stavech.

IM: To není stav, to je Život. Prostě být a prostě Žít. A všimni

si, dokonce i letmé, nejtišší obrácení Osobnosti k Tomu Světu, ji okamžitě s Ním propojí, a dává celé spektrum nepopsatelných pocitů prožívání Toho světa. Ale nejzajímavější je, že nehledě na to, jak hlasitě člověk křičí svým rozumem, lépe řečeno svým vědomím, že chce poznat svět Boha, nebo že po Něm touží, kromě molekulárního otřásání vzduchu ničeho nedosáhne... Je to tak?

T: Takže i to nejtišší obrácení se k...

IM: Samozřejmě, a zde lidé často dělají chyby, pro mnohé skutečně katastrofální, protože se snaží poznat Duchovní svět s pomocí vědomí. Chápeš, jakoby prováděli nějaký vědecký experiment, snaží se ho vypočítat, potřebují nějaké důkazy... A důkaz, jak už jsme o tom mnohokrát mluvili, můžeme vidět v zrcadle. Ale o tom to není. Problémem je to, že vědomí vždy „tlačí“ Osobnost do slepé uličky, snaží se ji tam dostat a vyvolat v člověku bouři emocí s cílem přilákat pozornost Osobnosti k ději, který se odehrává na jeho „divadelním jevišti“. A proč to dělá? Proto, aby člověka odvrátilo od poznání Pravdy, protože by pocítil výrazný rozdíl, vytvořila by se obrovská propast mezi tímto a Tamtím světem, přes kterou by se člověku vůbec nechtělo zpátky. No, je nereálné, aby se chtělo zpátky... Samozřejmě, jak říkáš, někdy se stane, že se člověk, který má dokonce duchovní zkušenosti, i když používá vědomí jako nástroj, natolik vtáhne do řešení banálních záležitostí v tomto hmotném trojrozměrném světě, že se přistihne při tom, že začal dávat sílu své pozornosti ne duchovnímu světu, ale materii. Takže se

zapojil do této hry a už není pouhý divák pomyslného divadelního představení, ale jeho účastník. No, to se stává, to je normální. Chtěl jsem uvést jeden příklad právě toho, že zde můžeš křičet, volat – stejně se pomocí vědomí k Duchovnímu světu nepřiblížíš. Mí známí, seznámil jsem se s nimi až později, stejně jako mnozí lidé cítili, že tento svět není takový, jakým se jeví, že existuje Duchovní svět a tak dále... Pochopitelně se obraceli na mnohá místa, snažili se ho najít, přečetli spoustu literatury, procestovali polovinu světa při hledání guru, učitelů, ale neuspokojilo je to, necítili žádnou změnu. Je zajímavé, že se dokonce rozhodli vylézt na vysokou horu, podstoupili ohromné riziko jen proto, aby byli blíže k Bohu. Říkám: „Tak jak? Přiblížili jste se k Bohu, vylezli jste na vrchol. Vždyť mnozí říkají, že Bůh je tam, nahoře, že?“ „No, dokud jsme lezli“, řekli – „celou cestu jsme nadávali, a když jsme vylezli, nešlo tam vůbec dýchat. A lezli jsme, abychom si tam zameditovali, poseděli, vždyť, jak se říká, je to blíž k vesmíru, a tam je Bůh, podle různých východních tradic“ Říkám: „A zameditovali jste si?“ A oni na to: „No, jak bychom to řekli, byla tam strašná zima a nemohli jsme dýchat, tak jaká meditace!? Vědomí nám tam „ztuhlo“ a ještě k tomu jsme si uvědomili, že cesta dolů bude mnohem těžší“. Takový zajímavý životní příběh o tom, jak se lidé snažili najít... Říkám to proto, že mnoho lidí hledá... A opět, kdo je nutí? To vědomí jimi manipuluje, říká: „Tam je svaté místo, jdi tam a udělej toto a tamto“. Poslechnou vědomí a jdou k poutním místům, hledají svatá místa, podnikají různé, fyzicky velmi náročné výpravy, ovšem vracejí se

odtud stejní, jako byli i před tím. Vědomím či fyzickými aktivitami těla, není možné poznat Duchovní svět.

T: Dokonce, i když se někteří z nich nadchli, nakolik je to...

IM: Ano, už jsem to v minulém pořadu říkal, připomněl jsem slova Mohameda, že Alláh je mnohem blíží, než krční artérie. Je v tobě, jenom se Mu otevřít, nic jiného nemusíš dělat, nemusíš nikam běžet...

T: Jenom být...

IM: Je třeba jenom být. Prostě třeba být. Prostě poznat. To není složité. To je natolik jednoduché, že vědomí... jednoduše to není schopno pochopit a proto se vzpouzí. Vždyť kdo se v člověku rouhá Bohu? Vědomí. A proč? Aby si zotročilo Osobnost, aby se Osobnost stala věčným divákem, jenž „pocitivě“ platí za jeho show. A čím platí? Možností žít, získat Život. Sílu, která je v člověku, v Osobnosti, je přece třeba s větší měrou (řekněme 90 ku 10) zaměřit na to, jak získat skutečný Život. A na co ji člověk trátí? Na show, na iluzi. Vždyť je to tak? Je! My, jako bytosti emocionální, žijeme a trápíme se kvůli každé maličkosti... Zemře křeček - tragédie. Neříkám, že když zamře křeček, že to není tragédie. Jistě, že je to tragédie, ale je to přirozené. Ale pokud dítě prolévá spoustu slz, protože je mu líto křečka, který zemřel, a rodiče namísto toho, aby správně k této otázce přistoupili a objasnili dítěti, co je to materie, co je to život, a že je křeček bytost, jenž nemá duši, není to člověk, říkají mu – „neboj, je teď v nebi, a tam na tebe počká"...a o tom to je...a to jsou šablony

vědomí.

T: K čemu je vlastně duchovnímu člověku vědomí? Možná jen proto, aby dosáhnul uvědomění a mohl prostě být...

IM: Počkej, počkej... V tom s tebou nesouhlasím. Vědomí člověk potřebuje pro komunikaci v trojrozměrném světě. Vždyť, když člověk přebývá na pocitové úrovni, tak tento svět nevidí, pro něj tento svět mizí, je to skutečně tak. Nemusíte mi to, proboha, věřit, ale je to zkušenost, kterou si prošli všichni svatí, zkušenost, kterou sem přinesli Proroci. A pokud se člověk považuje za věřícího a přitom nevěří svému proroku, tak to nedává smysl. To není správné. Vždyť každý z nich právě mluvil o tom, že jakmile dosáhneš tohoto pocitového stavu, ztrácíš tento svět. Proč? Protože když přebýváš tam, tento svět se stává absolutní iluzí a člověk nic z něho nechce. Nechce se mu vůbec v něm existovat. No, nikomu se nechce z lepšího do horšího. Ale to je právě fenomén našeho vědomí, že díky němu můžeme komunikovat v tomto světě, takže žijeme, pracujeme, ovládáme své tělo s pomocí našeho vědomí. A kolik je nám dáno, tolik zde musíme zůstat. To je zákon. Je jeden pro všechny. A jak bychom si povídali, teď nemám na mysli tebe, myslím, s jinými lidmi? Nepochopili by nás. Sedí tu slečna, spokojená sama se sebou, a usmívá se. A to je vše, co by pochopili. Řekli by– je to fanatička, sektářka, je popletená. Oni necítí to, co ty cítíš uvnitř. A to je ten problém, protože vědomí je hluché a slepé k Duchovnímu světu, vidí pouze obraz, iluzi a to je vše. Avšak lidé, kteří cítí, skutečně

duchovní lidé, ty náš obrázek ani nepotřebují. Chápeš? Poseděli bychom tady v tichosti, a oni by pochopili mnohem víc, než to, o čem tady spolu mluvíme.

T: Takže tato komunikace ani není třeba...

IM: Samozřejmě. V lidském jazyce můžeme Duchovní svět vylíčit jako jediné pole, v němž je všechno jednotné. Vždyť na tom nic složitého není, abychom pocítili jeden druhého, správně?

T: Správně.

IM: Nemluvím o emocích, emoce jsou zde, a tam jsou pocity. Všechny tyto pocity jsou vzájemně propojené. Proto je i taková rozmanitost Duchovního světa. A v tomto světě je všechno rozděleno. Zde je jeden člověk pro druhého nepoznatelná hádanka, z čehož i vznikla psychologie a různé vědy snažíme se pochopit jeden druhého, zkoumáme různé techniky vlivu, tzv. NLP nebo ještě něco dalšího jen proto, abychom přidali větší sílu svým slovům. Je to tak? A v Duchovním světě to není potřeba. Tam to je, a je to nekonečné... Tam je vše jednoduché. A zde přesně naopak. Úplně všechno je tak složité a maximálně rozdělené. Rozděl a panuj. I když na druhou stranu, jak jsme již říkali, to vše je rozděleno pouze pro diváka. A herci jsou mezi sebou všichni propojení. A v tom je ten paradox.

T: Chtěla bych se zeptat. Lidé popisují stav, když sedíš, zklidníš se, ale pak usínáš.

IM: Rozumím. Takže otázka spočívá, jak jsem pochopil, v tom, že když člověk začne vykonávat duchovní praktiku, tak prostě usne.

T: Ano.

IM: V takových případech člověk neprovádí duchovní praktiku. On se jen snaží rozumem něco dělat. A samozřejmě čím začíná? Uvolňuje tělo, odpojí se od vnímání těla. Takže děláme meditace a blížíme se k duchovní praxi. No, tak, jak by to mělo být. Když to děláme rozumem, tak jakmile uvolníme tělo a zbavíme se myšlenek, tak se „čestně“ ponoříme do snu. Správně?

T: Správně!

IM: A co je to duchovní praktika? Duchovní praktika, to neznamena, že musíš nutně sedět v lotosovém sedu či nějaké jiné složité pozici, bůhví kde, na vrcholu hory opakovat jakousi mantru a čekat, až se z nebe snese nebeská mana. Duchovní praktika se provádí na jakémkoliv místě, vždy a všude. Měla by se vykonávat všude a vždy. Je to pocitové vnímání Duchovního světa. Je to zaměření síly pozornosti Osobnosti na to lepší, na to nekonečné, co je v nitru člověka, na Duchovní svět, na samotný Zdroj Života. A každý člověk ho může procítit, každý člověk jej může najít. Vše je jednoduché. Jakmile se ho dotkneš, pak čím více mu dáváš pozornosti, tím se víc a víc k němu přibližuješ. Takže ty přeroděluješ tuto sílu, sílu Života právě na to, abys tento Život získal. A samozřejmě, přijde zpětná odezva, no a stane se to,

co se stane.

T: Chtěla bych ještě říci, že v tomto stavu, no, ve skutečnosti nejde usnout.

IM: No, není možné usnout. Tělo spí, vědomí také spí. A... řekněme to tak, Andělé - ti nespí. Nepotřebují to. Spí vědomí. Ono musí spát, ano? A proč to tak je, proč existuje spánek? Dochází k odpojení..., již jsem to v jednom z pořadů vysvětloval. To je normální, přirozené a nezbytné. No a v Duchovním světě spánek neexistuje, protože není tělo a nejsou problémy. Tato funkce prostě není potřebná.

T: Pokud během praktiky člověk usne, znamená to, že se nacházel ve vědomí, ano?

IM: Samozřejmě. Snaží se vykonávat duchovní praktiku s pomocí svého vědomí. No, je to paradox. Není možné se vědomím přiblížit k Duchovnímu světu. Je to nereálné. Je to stejné, jako (promiňte mi takové srovnání) vzít démona a strčit ho do ráje. Nejde to, rozumíš. Není to možné. A svatého poslat do pekla, to je možné. Bude to jen taková exkurze, nic víc. Dokonce i kádě pekelné budou něco jako parní lázeň.

T: Igore Michajloviči, řekněte, prosím, z čeho začíná první krok k Bohu?

IM: První krok k Bohu? Já bych řekl, z upřímnosti. Z upřímnosti před sebou samým. Jestliže si člověk položí otázku „Kdo jsem?“, čestně, začíná pozorovat, co je zač: že je prostě seskupení různých molekul a všeho ostatního... takový

složitý stroj a k čemu ho potřebuje? Pokud si člověk pokládá otázky – „proč jsem zde?“, „za jakým účelem?“, „kdo jsem?“, tak právě z poprvé položené otázky „kdo jsem?“ se začíná jeho cesta k Bohu. No, a, nebo i naopak - na opačnou stranu. V závislosti na tom, jakou odpověď si pro sebe vybere a pod čím vlivem se v té chvíli bude nacházet.

T: Odpovědnost. Chtěla bych se dotknout tématu odpovědnosti. Když pochopíš, uvědomíš si, kdo jsi...

IM: Odpovědnost, ta bývá různá. Bereme-li odpovědnost za nás samotné, za svůj život, není to důvod cesty k Bohu. Rozumíš? A opět, odpovědnost je materiální záležitost, pochází spíše od vědomí. Míní se tím co? Odpovědnost Osobnosti za vědomí? Nebo odpovědnost, která je ve vědomí za duchovní svět? A pro duchovní bytost, jak jsme již říkali, tj. pro člověka, který poznal realnost světa Boha a je s ním v kontaktu, žije tím světem, hodnoty v tomto světě ztrácí smysl, ale odpovědnost za příbuzné a blízké u něj zůstává. Proč jsme se znovu vrátili k tématu rodiny? No, protože takový člověk nebude provokovat k rozvodu, nebo k něčemu podobnému. Nebude nikoho z rodiny urážet. Naopak, bude se snažit s nimi vycházet a pomáhat jim. A bude dávat rodině jenom to dobré a pozitivní, nic jiného. A pokud do rodiny přináší neshody a spory, tak je to od rozumu, vymyslel si, že je duchovní, ale ve skutečnosti nežije Duchovním světem. A tak začínají konflikty. Odpovědnost v této souvislosti chápu, avšak odpovědnost za sebe? Tady se nabízí otázka: a čím je to odpovědnost – diváka nebo herců na jevišti? Skutečná

odpovědnost vzniká pouze tehdy, když člověk dojde k pochopení, přinejmenším k pochopení, že Duchovní svět je reálný. Chápeš, potom co člověk získá první zkušenost. Až tehdy v něm vzniká odpovědnost. Skutečná duchovní odpovědnost. Odpovědnost přinejmenším za své „Já“, řekněme to takto. Ale je i další varianta - jiná odpovědnost. Jestliže člověk nejenom pochopil, ale probudil se u něj ohromný pocit odpovědnosti za ostatní lidi, může pomoci druhým. Tady už začíná Služba. Je to zajisté velice cenná vlastnost, ale to už je další etapa. Jen málo lidí je schopno takové vysoké odpovědnosti. Jinými slovy – pokud jsi spasil sebe, pomoz i druhým. Ale ve většině případů vidíme odpovědnost, diktovanou rozumem: sebe ještě nespasil, a druhé poučuje, druhým říká: „špatnou nohou jsi dnes vstal, nesprávně jsi cvičil“, - nebo ještě něco jiného. Lidé rádi poučují, aniž by měli, řekněme, ... své vlastní zkušenosti. Ale druhým radí, jak získat zkušenosti... No, co s tím naděláš! Systém, ten nezahálí.

T: Duchovní Láska je dávání. Opravdu cítíš neuvěřitelnou Lásku z Duchovního světa a potřebu, touhu oddat se celá, podělit se tou Láskou...

IM: Jinak to ani není možné. Říkáš – oddat se celá – to proto, že člověk patří Duchovnímu světu. Ale zde vzniká i chápání toho, že nejenom se oddat, ale navíc i přinutit své tělo sloužit Duchovnímu světu. Přinutit své vědomí podříditi se a dělat to, co je potřebné pro Duchovní svět. Všimni si, potřebné ne lidem, ne nějakým organizacím a tak dále, nýbrž

Duchovnímu světu. To znamená, že dochází k procesu hájení Duchovního světa v tomto materiálním světě, což zvyšuje šance druhých lidí poznat tamten Svět. Ale to už je proces Služby. Bohužel, ne všichni jsou tímto obdařeni. Dokonce i u těch, kteří vstoupili na duchovní cestu a došli k poznání, se velmi často projeví banální duchovní egoismus a člověk jednoduše... Vždyť je mu tak dobře! Je to taky velmi důležité. Nemůžeme ho za to odsuzovat. Proč? Protože se význam tohoto světa ztrácí, když člověk získá duchovní zkušenost. Tento svět se pro něj stává druhořadým. Někteří však právě naopak, dosahují ještě většího chápání odpovědnosti, duchovní odpovědnosti. Nejenom za blízké, ale i za ostatní lidi, protože vědí, že duchovně jsme všichni jednotní, je to jediný svět. Vždyť mnozí jsou oklamáni svým vědomím – démoni jim našeptávají, jak se říká, že? A právě jim se snaží pomoci, aby mohli pochopit, poznat tamten svět. No, asi tak. To je Služba.

T: Chtěla bych se zeptat na velmi niterní téma – téma nejvyšší Služby, Služby Marie... V čem je Skutečné Hrdinství...

IM: Nejvyšší Služba... no, Skutečné Hrdinství Marie spočívá právě v tom, o čem jsme mluvili – ve Službě lidem. Nejenom, že poznala sama, ale dává i druhým možnost poznat. A také v její pomoci lidem. A podívej, v kolika různých zemích ji uctívají, a nejenže uctívají, opravdu cítí její aktivní pomoc v duchovních otázkách.

T: Záštitu Bohorodičky.

IM: Záštitu Bohorodičky, jistě, je to síla jdoucí z ní, která pomáhá lidem otevřít se. No, to je nejvyšší stupeň Služby Duchovnímu světu.

T: Vždyť Ona, jako každý člověk, také k tomu došla.

IM: Jistě, ale ne každý člověk dokáže to, co Ona. I když, řekněme, žádnému člověku nic nebrání v tom, aby poznal to, co poznala ona a otevřel se právě v takové velikosti. Nu což, vždyť je to přece Marie... Můžeme zanechat otázek a provést malý experiment. Hm. Nyní jsme mluvili o zkušenostech, o prvních krocích, o dalších věcech, ano? A teď, zkusme prostě jen v tichosti posedět. Ti, kteří chtějí... ti, kteří nechťejí, jednoduše vypnou program a nebudou se dívat, nechťejí nic. A ten, kdo chce opravdu pochopit, co je to vědomí a co je to pocitové vnímání, pokud může procítit, pocítí a pochopí. Nebude klást otázky. A kdo v sobě ještě nerozvinul tuto schopnost, ten bude alespoň sledovat své vědomí, ale už jako divák, skutečně pozorovat to, co mu vypráví jeho vědomí, ti jeho herci. A proč mu to vypráví. Mnozí teď láteří (poz. láteřit = hubovat, nadávat) – vědomí velké spousty lidí bude na nás v této chvíli nadávat, což se dalo čekat. Ale mnozí budou mít příležitost pochopit, že jsou diváci. I když nám nic zlého nepřejí, jejich vědomí na nás bude stejně hubovat. Proboha ať, vždyť to jsou jejich problémy, správně? Problémy s vědomím. Ale mnohým lidem, těm, kteří chtějí poznat, to pomůže. Prostě v tichosti

posedíme.

T: Pojdme.

IM: Zajímavý experiment...opravdu zábavný. Řeknou: „Nemají o čem mluvit, a proto se rozhodli sedět mlčky, a o tom ještě natočili film". Žertuji. Samozřejmě, že s takovým klidem jim jejich vědomí o nás neříkalo. A co je zajímavé, lidé jsou jako otevřené knihy, když v nich umíš číst, - vše je šablonovité. A víš, co je nejzajímavější? Mám radost z těch, kteří procítili, a necítím žádnou lítost nad vědomím těch, kteří na nás byli, no, dokonce velice drzí. Myslím si, že někteří z nich se ještě k tomu vyjádří. Ale důležité je, že to lidem pomůže.

T: Velice Vám děkuji, Igore Michajloviči.

IM: Není za co. Mně nepatří poděkování. Jsem pouhý člověk, že? Mějte se hezky.

Iluze a cesta. Pravda je pro všechny jedna.

IM: Igor Michajlovič

T: Tatiana

T: Dobrý den, vážení přátelé. Rozhovor o tom pro člověka nejnaternějším, odhalení mimo prostor a čas. Právě těmito slovy lidé, žijící v různých zemích světa, reagují na pořady s Igorem Michajlovičem Danilovem. I dnes, ve studiu ALLATRA TV, budeme pokračovat v tomto důvěrném dialogu o tom nejdůležitějším s Danilovem Igorem Michajlovičem.

IM: Dobrý den.

T: Dobrý den. Igore Michajloviči, mnozí lidé pozorují takový fenomén, že pořady s Vaší účastí vyvolávají zvláštní vnitřní stav. Zpočátku pociťují stav hlubokého klidu a pohody. A potom přichází pochopení těch otázek, které je zajímaly. Také říkají, že pořady s Vámi jim pomáhají v průběhu dne, vrátit se zpět na koleje vnitřní duchovní stability, pokud ji z nějakého důvodu ztratili. Kdykoli se díváme na pořady s Vaší účastí, pokaždé cítíme tento podivuhodný vnitřní stav. Pokaždé přichází nová uvědomění. Pociťujeme jasnost. Bez ohledu na to, že jsme tyto pořady viděli nesčetněkrát. V této souvislosti, do studia ALLATRA TV, přichází velké množství dopisů různého charakteru. Od upřímného, prostého „Děkuji!“ a vyjádření svých hlubokých citů, až po... můžeme říci, otázky z rozumu, z pýchy to když je pravda zkreslena vědomím. Je velmi mnoho dopisů, kdy osobnost cítí pravdu,

ale vědomí ji odmítá. Oponuje ji. Proč vůbec vzniká takový vnitřní konflikt?

IM: Sama jsi odpověděla - z rozumu. Vnitřní konflikt vzniká zpravidla tehdy, když člověk ve svém nitru tíhne k jednomu a vědomí si přeje něco jiného. A právě zde vzniká taková disharmonie.

T: Igore Michajloviči, existuje domněnka, že jste Agapit Pečerský.

IM: No, to není možné. Jsem sám sebou. A navíc, v jeskyních leží ostatky Agapita Pečerského. Lidé si vymýšlí. Jak mohu být Agapitem Pečerským? Je to jednoduchá otázka. Já jsem já, a on je on.

T: Rovněž říkají, že jste Archanděl Gabriel.

IM: Vidíš mě?

T: Vidím.

IM: A to je odpověď. Nemohu být. Protože andělé nemají tělo. A já, zaplať Pánbůh, ještě tělo mám. Takže to taky odpadá.

T: Existuje dokonce i názor, že jste z jiné planety.

IM: Vlastně jsme všichni z různých planet, ve skutečnosti. Podíváme-li se, z čeho se skládáme, tak se skládáme ze zbytků bývalých hvězd a planet. Takže to může dávat smysl. No, i mé tělo se skládá, přitom ne z jedné, ale z různých planet, hvězd a všeho ostatního. I tvé. Takže tvrzení, že jsme

všichni z různých planet, nejenom já, ale my všichni, má něco do sebe. Mám na mysli částice, ze kterých se skládají ostatní hvězdy a planety po jejich zániku (rozpadu), vždyť nic nikam nemizí, že? Materie je materie. Přechází z jednoho stavu do druhého, transformuje se. No, a z tohoto prachu se skládáme. Takže proti tomu nic nenamítám. Můžeme říct, že jsme všichni mimozemšťané.

T: Je i další verze, že jste Rigden Djapo.

IM: A opět chybička. On je kde? Podle pověstí má být v Tibetu. A kde jsem Já? Takže... Tady. Ale mne zajímá jedno. Proč lidé pokaždé všemu přidělují různé nálepky, různá jména nebo ještě něco? Jaký je v tom rozdíl? Čím je horší moje jméno? Ne, nemám nic proti. Pokud se to někomu nelíbí, ať si to nazývá, jak chce. Podstata se tím nezmění.

T: No, a opravdu. Lidi zajímá otázka: „Kdo jste?“

IM: Obyčejný člověk. Stejný, jako všichni. Mám jméno. Vždyť jsi mne na začátku pořadu představila. Takže... Jak může lidi zajímat otázka „Kdo jsem?“, jestliže jsi před tím na ni odpověděla? Je to tak? A pro ty, kteří cítí? Ti nepokládají hloupé otázky z rozumu. Správně?

T: Igore Michajloviči, proč většina lidí tíhne spíše k rozdělení a ne k spoluvytváření?

IM: Řekl bych, že otázka spoluvytváření a rozdělení je spíše řečnická. My, v podstatě, také v našem mezinárodním hnutí, všechny vybízíme ke sjednocení. A je vůbec možné

sjednocení všech lidí na planetě v tomto stavu, ve kterém se dnes lidé nachází? Ne, to není možné. A proč? Vědomí vždy rozděluje. A v tom je v podstatě, hluboký smysl. Pokud se zamyslíme, proč vědomí lidi vždy rozděluje? Hodně jsme o tomto tématu mluvili a myslím, že ještě nejednou mluvit budeme, pokud to bude lidi zajímat. Pokud ne, tak budeme mluvit mezi sebou, protože je to ve skutečnosti velmi choulostivé téma. A je aktuální. Rozdělení vychází vždy z lidského rozumu, z vědomí. Vždy ho způsobuje vnitřní egoismus. Samotný rozum, jakožto část celého systému, vždy lidi rozděluje. Proč? Kvůli snadnější manipulaci. Pokud mezi lidmi panuje shoda, je obtížné je ovládat. Jsou zbaveni egoismu a všech nedobrych vlastností, které u lidí vznikají díky, řekněme, první polovině. Člověk je duální povahy, to všichni víme, že? Je v něm, takříkajíc, materiální a duchovní podstata. Co si myslíš, která z nich je ta první? (T: Duchovní.) Všichni to říkají. Ale ve skutečnosti, materiální.

T: Protože se nachází zde, v této dimenzi?

IM: No, nejprve se „narodí“ nádoba a potom se do ní nalévá víno. Ale co je hlavní? Další otázka. Co je v člověku hlavní?

T: Svatý Duch.

IM: No, opět si odbočila. Měl jsem na mysli: první nebo druhá?

T: Já vím, co je hlavní. Samozřejmě, že druhá!

IM: Samozřejmě, druhá. I když první je materiální.

T: Takže člověk přichází do těchto podmínek a je v něm materiální část, která je silnější. Ano? Protože ona je, no tou nádobou.

IM: Je to svět hmoty. Samozřejmě, že zde vládne hmota. Samozřejmě, že první část člověka, část materiální, k níž patří i lidské vědomí, dominuje. A dominuje od narození. Zaprvé je starší, než ta druhá, duchovní složka člověka. No, minimálně o osm dní. Proto se samozřejmě, jako starší bratr nad mladším, nebo jako starší sestra nad mladší, snaží vždy dominovat. Je to samozřejmě žert. Ve skutečnosti je systém agresivní. Mám na mysli ten materiální. Vždy něco vnucuje. A duchovní svět nikdy nic nevnucuje. On prostě je. Budeš-li chtít – přijdeš. Nebudeš – je to tvá volba. Správně? (**T:** Jako maják.) Naprosto správně. Je jako maják. Vidíš ho, zaměříš se a pluješ. Nevidíš ho – to znamená, že nevíš kam plout. To znamená, že ho nepotřebuješ.

T: Můžeme říct, že všechna rozdělení, ke kterým dochází mezi lidmi, například v kolektivu, ve vzájemných vztazích...

IM: Dokonce i v sobě samém. (**T:** Dokonce i v sobě samém...) Vždyť člověku se jenom zdá, že je jednotný. V minulém pořadu jsme se o tom zmiňovali – diváci a herci, že? To znamená, že člověk je už vnitřně rozdělen. A on je skutečně rozdělen. Člověk v sobě nikdy nenajde smíření, dokud se nesmíří s Bohem. Proto existují takové výrazy, jako „záštita“, „usmíření“ a podobně, ve všech náboženstvích. Lidé se

prostě nezamýšlí nad tím, že smíření s Bohem... no, a opět, otázka smíření s Bohem, tím se nemyslí, že se Bůh pohádal s člověkem, to ne. No, kdo je člověk a kdo je Bůh? Je to stejné, jakoby ses pohádala se svým snem, který jsi letmo zahlédla a navíc, bůhví kdy. Rozumíš? Co by mánie velikášství některým nevyprávěla - že je významný a podobně. A znovu, co je to mánie velikášství? Část vědomí, část manipulativní hry s osobností. Právě těchto herců s divákem. Rozumíš? Je to pouhá hra. Ovšem, pokud člověk nedosáhne smíření... Ne Bůh musí přijít k člověku, ale člověk musí k Bohu. A to je to hlavní, co člověk musí udělat. (T: V čistotě?) Určitě. Jen tehdy může pocítit duchovní svět a pochopit, co je to Bůh a uvědomit si, co je to Bůh. Dokonce ani lehký dotek s tímto světem, bez dosažení alespoň počátečního smíření s tímto světem, není možný. No, smíření ne s Tím světem. Ke smíření dochází uvnitř sebe, se sebou samým. Správně?

T: Mluvil jste o smíření. A to je úplně jakoby nové a inspirující, protože ve všech náboženstvích se mluví o boji. O vnitřním boji se sebou samým. O boji s ďáblem.

IM: Ne. Všude se o tom vypráví a hodně. A o smíření se rovněž hodně vypráví. Rozumíš? Ve všech náboženstvích se hovoří, v první řadě o smíření. Různými slovy. Ale podstata je stejná. Je to proto, aby se člověk dotkl a alespoň trochu pocítil, že Ten svět existuje. Ani nemluví o tom, aby ho poznal a podobně. Musí dojít ke smíření, to znamená, musí se stát Sebou, stát se celistvým. A jak se člověk může stát celistvým? Mnozí říkají: spojit se se svým vědomím, rozumem

(narazíme i na toto). Ale celistvým se člověk stane tehdy, když, řekněme to tak, po počátečním smíření a počáteční zkušenosti, se stává částí Toho světa, tedy „stává se celistvým“. No, v Allatře je popsáno spojení Osobnosti s Duší. Co to znamená? Neznamená to, že vezmeme čaj, nalijeme ho do hrnku, a tím se obojí spojí. No, obrazně řečeno. To je hmota. A stejně, pokud o tom budeme mluvit, budeme se řídit čím? Hmotou. A my mluvíme o věcech, které zdaleka nejsou materiální. V našem chápání: nemateriální, znamená - prázdné. Dotkli jsme se zajímavého tématu „prázdné“. Mnozí říkají, dokonce fyzici se o tom dohadují. Píší o tom, astrofyzici, omlouvám se, ne fyzici, že ve vesmíru je vakuum, prázdnota. Ale žádná prázdnota není. V tom je ten smysl. Vlastně nikde v hmotném světě není absolutní prázdnota. Neexistuje jediný malinký puntík, do kterého bys mohl píchnout tu nejtenčí medicínskou jehličku, aby do něčeho nenarazila. Prázdnota není. Vezměme například kosmické vakuum. Je to absolutní prázdnota. A co takhle gravitační vlny? A to už vůbec nemluvím o těch dalších, že? Radiové vlny, různá záření a všechno ostatní. Vždyť ony jsou všude. Stačí umístit mikrofon a uslyšíme zvuk. No, přeháním. Je jasné, že se ve vakuu zvuk nešíří. Chápu, že to mikrofonom nezachytíme. Říkám to pouze obrazně. Takže v libovolném místě ve vesmíru..., to znamená, v každíčkém bodě celého našeho zdánlivě obrovitého vesmíru, ač bychom se zaměřili na cokoli, vždy tam něco bude. No, ne vždy v takové formě, na jakou jsme zvyklí. Zvykli jsme si vnímat materiálně. Třeba konvice. Je tady. Stojí a zabírá určitý prostor. Ale když

ji dáme pryč, vidíme prázdnotu. No, nemůže tady být prázdnota. Je tady vzduch a podobně. Vždycky všechno je. A světlo? Vždyť také vyplňuje prostor. Ale to je jen viditelné spektrum, které vnímáme, ovšem existuje i neviditelné, a všechno ostatní, různá záření. Vše je tím naplněno. Takže, prázdnota v tomto světě není.

T: A v Tom světě?

IM: A v Tom světě, tím spíše není prázdnota. (**T:** Naplněnost.) Jak jinak. Nehledě na bezmeznost. A opět se vracíme k tématu, které vědomí nepochopí. Nevnímá to. A pokud to nevnímá, tak co bude dělat? Popře to. A k čemu to vede?

T: K vnitřní konfrontaci.

IM: Samozřejmě. A proto nás mnozí nepochopí. Rozumíš? A opět jsme se vrátili k čemu? Ke smíření. A proč nás nepochopí? Protože nedošli ke vnitřnímu smíření. Především se svojí částí, s duchovním světem, řekněme to tak.

T: Jak má člověk dojít ke smíření ve svém nitru?

IM: Ve skutečnosti to všichni nepotřebují, i když je to smutné. Zdaleka ne všichni to chtějí. A Osobnost, mám na mysli diváka, o kterém jsme mluvili v minulém rozhovoru, je vždy zaměřena... Člověk jako Osobnost, je vždy zaměřen na duchovní svět. A jeho touhu vědomí vždy zamění za něco materiálního. To znamená, že se bojuje o pozornost člověka. Mnozí to opět nepochopí a řeknou: „pozornost, k čemu je

pozornost?“ Pozornost – to je energie života. Pozornost – to je život. To je ta část, jak ses zmiňovala o Svatém Duchu, je částí té síly, která je vlastní Osobnosti, jež je svérázným odrazem duchovního světa a může se stát jeho součástí. Ano? Pozornost je ta síla, která vytváří život.

T: Znamená to, že lidé prostě nesprávně směřují svou pozornost. Dokonce někdy i při konání dobrých skutků, že?

IM: No, pojď, vezmeme si prospěšné, dokonce i ty nejlepší skutky. Pokud se tyto skutky konají rozumem, k duchovnímu světu tě nepřivedou. Jsou skvělé. Jsou pozoruhodné. Pomáhají lidem a měly by se dělat. V zásadě by měl být právě tímto mozek zaměstnán. Naše vědomí - by mělo být zaměstnáno dobrými skutky a dobrými myšlenkami. Nesmí se do něj vpouštět nic špatného nebo smutného, to, co velmi vyčerpává. No, pojďme se podívat na to, kolik člověk má dobrých a pozitivních emocí od vědomí a kolik má smutných a špatných? Jak dlouho přebývá ve smíření, no ne ve „smíření“, ale v míru, řekněme to tak, ve vnitřním klidu a jak dlouho během dne, myslím tím, kolik času věnuje sporům a konfliktům ve svém vědomí. Takže se znovu vraťme k našemu „divadlu“, kde je Osobnost „divákem“ a myšlenky jsou „herci“. Kolik nám ukazují toho dobrého, pozitivního a kolik negativního? Negativního je vždy více. A proč je negativního více?

T: No, jakoby, jsou jasnější...

IM: Záblesky jsou jasnější. A proč jsou záblesky jasnější?

Protože tomu dáváme více pozornosti. A v tom je ten smysl. Banální ekonomika.

T: Takže ve skutečnosti se během dne odehraje mnoho zejména dobrých a hezkých věcí...

IM: Záleží na tom, na co se díváš. Když je uvnitř dobře, když přebýváš, řekněme s Bohem, tak samozřejmě i zde vidíš to dobré. Ale když je uvnitř smutek, když se člověk nachází v konfliktu se sebou samým, tak je samozřejmé, že si v tomto světě bude všimát toho špatného a nehezkého. Podobné přitahuje podobné. O tom se mluví odedávna.

T: To znamená, nadchnout se duchovním světem.

IM: Není potřeba se nadchnout duchovním světem. Duchovním světem je potřeba žít. A nadchnout se – to jsou opět herci, ukázali scénku a nás to dojalo. Právě proto, že se mnozí lidé „nadchli“ nějakou „scénkou“ cosi, kdesi souznilo s jejich vnitřní duchovní potřebou, tak šli a vstoupili do nějakého náboženství nebo něčeho jiného. V tom není rozdíl. Šli tam jednou, dvakrát, třikrát, podívali se, pomodlili se, zameditovali si... Na tom nezáleží. Provedli nějakou činnost, rituál. No, a za nějakou dobu je to přestalo bavit, vědomí vyhrálo a oni toho nechali. A uvnitř vznikl stesk. To je právě výsledek toho nadšení, o kterém jsi mluvila. Ve skutečnosti, jestliže člověk cítí potřebu, právě duchovní potřebu, a jeho „divák“, přesněji on jako divák, má dost svých herců, tak prostě vstane a jde. Všechno je jednoduché. A opět, mnozí říkají, že je těžké poznat Ten svět, je těžké celkově...obecně

vědomí není schopné poznat Ten svět, už jsme na toto téma hodně mluvili. Pokud se člověk snaží něco z toho pochopit a poznat vědomím, vždy ho to přivede k magii. A tím vše skončí. A opět, touha a snaha vědomí poznat duchovní svět končí získáním jistého „daru“, který poskytuje moc nad druhými lidmi. A to je vše. No, a co je to moc nad druhými lidmi? Je to iluzorní stav, který končí stejně rychle jako život tohoto těla a všechno ostatní. Je hloupé na to utrácet čas.

T: No, a lidé si v sobě uvědomují tuto záměnu nebo ne?

IM: Od pradávna tomu tak bylo. Určitě, uvědomují. Vezme-li jakoukoliv duchovní literaturu, mám na mysli „jakoukoliv“ ve smyslu různých náboženství, dočteme se, s čím se potýkali svatí otcové, ve všech konfesích, ve všech náboženstvích, procházeli tím samým, čím i dnešní lidé, kteří jdou po duchovní cestě. Potýkají se se stejnými problémy vědomí, bojují se stejnými démony. Už jsme se zmiňovali, že lidé svádí boj. No, boj je nevyhnutelný. Je to prvotní Armageddon, dokud člověk nedosáhne smíření. Co je to boj? Boj znamená postavit se svým „hercům“. Když ti vnucují: „Dívej se na mě“, „Ne“, křičí druhý na scéně, - „dívej se na mě! A člověku se nechce na ně dívat. Už je z jejich filmu unavený. Chce prostě žít. Vždyť za tímto divadlem absurdna se nachází ohromný svět. Představ si, sedíš v místnosti, ve které je několik desítek herců, kteří ti neustále předvádí tento chaos. A tam je nádherný svět. No, je to zajímavé, posedíš hodinku – dvě. A unaví tě to, že? Dokonce i vědomí se unaví. Stejně to budeš chtít. Budeš chtít uvidět svět, trávu,

sluníčko, ptáčka, všechno možné. Budeš chtít. Stýská se ti po tom. A tady jsou pořád ti stejní herci: třeba tlustý strejda, který imituje jakési tenké, s prominutím, stéblo trávy. Předvádí ho a zároveň ti ho vnucuje. Ovšem ty vidíš, že to nesohlasí. A stejně tak i Osobnost cítí nesoulad a záměny. I ona chce a touží, stejně jako ty, vyjít ven a podívat se na skutečnou travu, a ne na tlustého strejdu, který ji imituje, správně?

T: Když ses dotkl duchovního světa a cítíš tuto blaženost, tak už se... no, nespokojíš se s ničím menším. Osobnost už navždy prahne pouze po tom?

IM: Ano. A zde je zajímavý moment. Velmi mnoho svatých popisuje to, co... Dokonce i námi zmiňovaný Silván z Athosu, o kterém jsme minule hodně vyprávěli, ještě jednou si na něj vzpomeneme. Na sklonku života mluvil o tom, že několikrát v životě navázal kontakt s Tím světem, a potom se celý život pokoušel tento kontakt obnovit. Ptám se: „A kdo mu překážel tím světem žít?“ Zase ti samí démoni. Kde uvízl? Uvízl v bitvě. V banální bitvě. Potřeboval celý život na to, aby pochopil, že není třeba bojovat, je třeba žít! Ovšem, aby člověk pochopil, že je třeba žít, musí na začátku bojovat. A takto paradoxně je to všechno vytvořeno.

T: A jaké jsou nástroje v tomto boji, zvítězit láskou?

IM: Ve skutečnosti nástroje... Je mnoho nástrojů které, řekněme to tak, jsou nabízeny Osobnosti, ale větší část pochází od rozumu. Ale pokud ti tvé vědomí dalo nástroj proti němu samotnému, věř mi, že tento nástroj bude pracovat

proti tobě. Je to stejné, jakoby ti tví „herci“ říkali, tobě „divákovi“, jak se jich máš zbavit. Řeknou: „Víc zaplať a co nejsilněji se připoutej ke stolu lepicí páskou.“ A potom se nás zbavíš. No, samozřejmě, že se nezbavíš. Správně?

T: Znamená to, že nástroje nejsou spojeny s vědomím?

IM: Samozřejmě, že ne. První věcí, kterou je nutné udělat (proto vzniká boj), je poznat sebe sama. A všichni touto cestou prochází, jinak to nejde. Dokud nepochopíš, že si tvé vědomí s tebou zahrává, a to, co ti ukazuje jako realitu, ve skutečnosti takové není. No, je to pouhý boj o tvoji pozornost. Dokud si to neuvědomíš, nedosáhneš většího pochopení, správně? Takže, chtě nechtě, musíš bojovat. Musíš pozorovat sám sebe, uvědomovat si a poznávat své vědomí. To znamená, poznání sebe samého. A vezmeme-li opět, popis cesty kohokoliv ze svatých, znovu to opakuji, všichni tím procházeli. Zpočátku si uvědomovali své demony, můžeme je nazvat myšlenkami, vědomím nebo běsy, je jedno, jak bychom je nazvali. Samozřejmě, existuje jejich členění, jsou tam démoni i běsy. No, pro usnadnění, zkusme je rozdělit, aby to bylo pochopitelné i pro naše diváky, vždyť my jsme pro ně taky částí trojrozměrného světa, no, jako materiální lidé, kteří tu sedí a vypráví jim o tom. A stejné je to i u nás, že? Osobnost je jako divák, vědomí je jako herci na jevišti: jsou tam tlustí i špekáti a jsou tam i režiséři toho všeho a i producenti. Takže je můžeme rozdělit na běsy a demony, podle toho, kdo je tam mezi nimi starší.

T: To znamená, že v tomto materiálním světě existuje hierarchie...

IM: Všichni chtějí jíst. A v tom je ten problém. Teď ses zmínila o hierarchii. Všimni si, jak moc je ve hmotném světě důležitá hierarchie a jak se snaží vědomí i v duchovním světě vybudovat hierarchii. Ale ta tam není. V tom je ten paradox. Vědomí nechápe, jak může něco vzniknout bez hierarchie. Avšak může! No, a jak se lidé mohou v tomto světě sjednotit, pokud je zde všechno vybudováno podle hierarchie. Není mezi námi rovnost. Protože se jeden snaží dominovat nad druhým. Už jsme o tom mnohokrát hovořili, že to jsou zákony hmoty a nedá se jim vyhnout. A proto je pro lidstvo obtížné dosáhnout jednoty! Dokonce i v malých kolektivech a nevelkých skupinách je to velmi složité. Je to právě podmíněno tím, že někdo se snaží komandovat a někdo se musí podřídit... – svět hierarchie. A v duchovním světě je, no... řekněme našim jazykem - odpovědnost. Buď na sebe někdo bere odpovědnost, nebo nebere. Ano, je to jako v procesu služby. Říkají: „služba duchovnímu světu.“ No, existuje mnoho, co se týče náboženství, takových pochoopení. Neznamená to, že člověk celý život zasvětil službě Bohu tím, že změnil oděv, změnil jméno, celý den se modlí - a to je jeho služba Bohu. A opět, kdo v něm pronáší tuto modlitbu? Kdo si oblékl tento oděv? Změnili název divadla, přebarvili jinou barvou, jako tady naše záclony a „herci“ mu začali odříkávat modlitbu, oni jí prostě ohlašují z jeviště. A člověk, stejně jako když byl malé dítě a seděl v křesle – stejně

tak sedí a dívá se. Se svými touhami a přáními. Chce víc hraček, chce zmrzlinku, pořád jen chce, chce, chce... No, a herci mu to vypráví. Může zde být vůbec řeč o Bohu?

T: Ačkoli velmi mnoho diváků pokládá otázky ohledně služby, a tady...

IM: Teď jsi mě zmátla, jaké diváky máš na mysli?

T: Ne ty, kteří jsou na jevišti... (**IM:** Žertuji.) Naši diváci, kteří se na nás dívají, pokládají v dopisech velmi mnoho otázek ohledně služby. A otázka právě spočívá v tom, zdalipak se člověk musí sám snažit, aby se stal například Geliárem nebo se má ve všem spolehnout na Boží vůli?

IM: Ne. Co znamená Boží vůle? Přenést odpovědnost na někoho jiného. Toto v podstatě existovalo od nepaměti, lidé se vždy spoléhali na něčí vůli: „Jak to bude, tak to bude.“ Nebo u mnohých, v jakýchkoli otázkách: „Řekni mi, co mám dělat?“ Proč to lidé dělají? Pořád totéž - „Co mám teď dělat?“ To jsou ale tvoje otázky, tvoje problémy. Proč se ptáš, co máš dělat? Abys přenesl odpovědnost na druhého, a přitom sám nic nedělal. Je to stejné, jako když sedí náš, v uvozovkách, „divák“ v divadle života a sleduje, jak se jeho „herci“ ptají jeden druhého: „Co mám dělat?“ Místo něj, chápeš? No, a tady si vybírá, do čeho vloží svoji sílu pozornosti, aby realizoval tu nebo onu materiální činnost. Ale s Bohem to tak nejde! Z Vůle Boží se celý svět projevuje a zaniká, zbytek už je na lidech. Tvá volba! Otázka služby: Služba - ta bývá různá. Dokonce i slovo, prosté slovo, vyřčené mezi lidmi na obranu

duchovního světa, to už je služba. Rouhání, dokonce imalinké, to už je odpor. Třeba hříšnost, ano? A opět, dotkli jsme se toho, co je to hříšnost? No, lidé to vykládají různě, ale podstata je v tom, že je člověk hříšný. Dokonce, i když nic špatného neudělal, stejně je od počátku hříšný. A pokud se na to podíváme v jednoduchém provedení, co je to hříšnost? Hříšnost je právě podporování těchto „herců na jevišti“, jejich financování prostřednictvím své pozornosti, aby za tebe mohli prožívat tvůj život. Chápeš? A právě toto je hříšnost. A co je potřeba? Smíření. Chápeš? Ovšem ne s nimi, ti nikam nezmizí, budou ti sloužit do posledního dne, dokud tu budeš. To se netýká materiálního světa. Týká se to výhradně duchovní cesty člověka. To aby nepřekroutili má slova. Čím méně je financuješ, tím ti lépe slouží. To se ovšem netýká herců vystupujících v tomto světě na velkých jevištích. Ti, čím jsou lépe placeni, tím líp hrají. To se týká právě vnitřní práce na sobě. Ovšem práce se svými démony nebo běsy, nazývejte je, jak chcete, se musí provádět v úsporném režimu. Financovat pouze to, co potřebuješ ty. Nepolezou ti pak do hlavy zbytečnosti. Mihnou se tam, ale jen jako stín za oknem. Nerozčílí tě, jen se mihnou a zmizely. A jestliže budeš něco potřebovat, tak tomu dáš svou pozornost. A znovu – když budeš TY potřebovat. Rozumíš, je to jako s počítačem, i když je lidský mozek mnohem dokonalejší, než jakýkoliv počítač.

T: Nehledě na to, že v podstatě i rychlost procesů v poměru k...

IM: Je mnohem menší, než má počítač, že. A i kapacita

paměti je mnohem menší. Opravdu je mnohem menší. Ano, a hmotnost šedé hmoty rovněž nehraje roli.

T: A přesto všechno zůstává ve vědě otevřenou otázkou, jak vznikají všechny ty objevy, hypotézy a ideje, které člověka... přivádí k tomu jeho trápení, dá-li se to tak říct?

IM: Proč k trápení? Ne všechny hypotézy a ideje vedou k trápení. Některé vedou k obdivu, ješitnosti, pýše a podobně. Člověk učiní objev a v průběhu života z něho profituje, užívá si výhod a je spokojený, těší se uznání, občas i zaslouženě, to je normální. Ale odkud se berou? Z vědomí. Odkud jinde?

T: Ale vědomí se nenachází v těle. Vždyť to už je také dobře známý fakt, myslím to, že není v lidském těle, dokonce i arcibiskup Lukáš, ano, chirurg Vojno-Jasenecký, srovnával mozek s telefonní stanicí. Říkal, že role mozku tkví pouze v předávání „zpráv“, což znamená, že si nepřidává nic k tomu, co dostává.

IM: Stejně, jak když vypovídal u soudu, když se ho ptali: „Jste chirurg, děláte operace, viděl jste Boha?“ A on říká: „Ne, když jsem operoval, Boha jsem nespatriil.“ Říkal rovněž i to, že když dělal operace na mozku, neviděl tam ani lidské svědomí, a ani rozum nenašel. Takže, to vše se nachází za hranicí.

T: Lidé si toho možná prostě nejsou vědomi, že...

IM: Nepřemýšleli. Proč? Ve skutečnosti o tom vědomí nerado přemýšlí. Lidé začínají přemýšlet právě, když začínají

s praktikami, že? Známe hodně takových lidí. Dělá to den, dva a třetí už ho to nudí. Vědomí se vzpouzí, „herci“ v jeho vědomí pořádají demonstraci, vyžadují po něm něco jiného, no, a on začíná financovat jejich demonstrace a stává se jejich „divákem“.

T: To znamená, že je potřeba nějakého duchovního úsilí, že?

IM: Nemá třeba žádné úsilí! Jakékoliv úsilí právě přiživuje tytéž běsy tam, ve tvé hlavě. Proč? ... (**T:** A opět, ten stejný boj, že?) Jsou to odlišné věci. Svět materiální a svět duchovní. Je to odlišné.

T: Nevláčet s sebou ten svůj hřích, své šablony, že?

IM: No, to už záleží na tom, kdo si co vybírá, chápeš? Někteří to naopak rádi s sebou nosí. Líbí se jim to. To je jejich hra. Takovým způsobem mrhají svým životem.

T: To znamená, filozofují, že, a... (**IM:** Od raracha.) Hm, to znamená, dokonce i když rozebírají a snaží se pochopit nějaké šablony, prostě to vykonávají...

IM: Poznávání šablon je nezbytné. Opakuji to ještě jednou – je nezbytné pozorovat sebe sama. Proč je to nezbytné? Proto, aby se vědomí samo dostalo do slepé uličky. A tehdy se Osobnost stává svobodnější. Pro člověka je přece obtížné pochopit, kdo je, a rozlišit v tom chaosu v hlavě, kdo je „pozorovatel“? A kdo je „divák“? Opravdu je to těžké. A proto je třeba poznávat sebe sama. Kdo myslí? Odkud přichází myšlenka? A jak ji zastavit? Potom přijde okamžik a člověk

pochopí, že je Osobnost. Že právě on může zastavit nebo přijímat tyto myšlenky, formy a vše ostatní. No, a potom už je může řídit. Znamená to, že může rozvíjet libovolné umění? Ano. Snadno. Je zde ale otázka: stojí za to tím mrhat čas, jestliže už máš, řekněme, vlohy pro jiné umění? Třeba, máš od narození hudební či pěvecké nadání nebo ještě něco. No, a proč by ses měl učit, jak se správně pokládá asfalt? Jednoduchá otázka. I to je umění. Jakákoliv práce, jakákoliv profese potřebuje píli, čas a všechno ostatní. Je jasné, že tě život donutí – z toho neutečeš. Ale proč tím ztrácet čas? Každý by měl prostě dělat to své. Hudebník – hudbu, stavitel – stavbu. Potom bude všechno tak, jak by mělo v tomto světě být, správně?

T: To znamená, i kdybys dělal cokoli, hlavní je, abys...

IM: Není zase tak důležité, co v tomto světě děláš. Mnohem důležitější je, co bude potom, až odtud odejdeš. Jak to, co děláš, ovlivní to, co bude potom, až odejdeš z tohoto světa? Ve skutečnosti, to všechno velmi rychle skončí. Čas běží rychle. Je to nejrychleji tekoucí substance. Nelze ji zadržet.

T: Chtěla bych položit otázku ohledně okamžiku „tady a teď“.

IM: ...No, vidíš, u nás současně... S tebou to není zajímavé, tak dobře, pokládej. Ozvuč to.

T: Lidé nechápou, co znamená okamžik “tady a teď”.

IM: Lidé to nevědí. Skutečně lidé nechápou, co znamená

„tady a teď“. Hodně se o tom mluvilo i před námi, a doufám, že i po nás se o tom bude hovořit. Co je to „tady a teď“? Dokud člověk nedosáhne smíření, tak nepochopí, co znamená být teď. Protože přeskakuje z minulosti do budoucnosti. Proto je v neustálém dohánění budoucnosti. Mnohokrát jsme už hovořili o tom, že člověk žije buď minulostí, nebo budoucností. Nežije „teď“. Vědomí nemá takovou funkci. Nevědomuje si, co je to „teď“. Proč? Protože vědomí je částí materiálního světa. A tak se projevuje jako jeho část, část hmoty, informací do něj vloženou. O tom se nikdo nebude dohadovat, myslím člověka při smyslech. Protože všichni dobře chápou, že vědomí je především informace. A informace, to je hmota. Ať to vezmeme z jakékoliv strany. A pokud je to hmota, tak podléhá všem zákonům hmoty, z té či oné míry. Je jedno, zda je to pozkvantový nebo kvantový stav, stejně je to hmota. A jelikož je to hmota, nachází se v určitém bodě. A jestliže je v určitém bodě, znamená to, že se pohybuje současně s tím, co je v pohybu. A u nás je všechno v pohybu. Mezi tím, co tady spolu mluvíme, jsme proletěli velmi mnoho kilometrů, tisíce. Pokud se na to podíváme z širšího hlediska, tak jsme za krátký časový úsek proletěli několik milionů kilometrů. Proč? Země se otáčí. A naše vědomí je součástí naší materie, je připoutáno k bodu, v němž se nacházíme my, jakožto materiální objekt na jiném materiálním objektu – planetě. Nejenže se planeta otáčí, ale zároveň obíhá kolem slunce. I naše sluneční soustava se celá otáčí uvnitř galaxie, obrovskou rychlostí. I galaxie letí. Ale vědomí to nevnímá, je však taky v neustálém pohybu.

Neustálý pohyb, obrovská rychlost! Ale myšlenka, ta je pomalá, není rychlá. A mezitím, co se zrodila a co nám to došlo, už se proletělo hodně. Mezitím, co jsme tomu věnovali pozornost a co jsme si to uvědomili, se to stalo materiálním objektem, že? Vždyť nám se prostě, jako banner, předkládá obrázek, my jej pak rozklikneme, a on se nám zobrazí v plném rozsahu. Projde to celé, od začátku do konce. Neustálý pohyb. Pohybuje se z minulosti do budoucnosti a zároveň se samo stává minulostí. Přítomnost tam není. To znamená, že vědomí reálně nemůže pochopit, co je to „přítomnost“, co je to „tady“. Proč? Protože všechno je v tomto světě konečné a všechno se pohybuje obrovskou rychlostí. A jakmile člověk dosáhne tohoto smíření, cítí tento svět Boha, co pozná jako první? Pozná, co je to být „teď““. A vše se zastaví. Neexistuje pohyb a to je ohromující. Existuje pouze „TEDŽ“. Není ani včera ani zítra. V tom je ten smysl.

T: To znamená, že vědomí lidem jednoduše podsouvá jakési falešné záměny, například nějaký druh rozjímání, uvažování.

IM: Ono prostě pracuje, chce jíst.

T: Igore Michajloviči, obvykle lidé přes den nežijí duchovním světem, ale poslouchají tyto „herce“ na „jevišti“, kteří jim neustále podsouvají scénáře nějakých duchovních experimentů. To znamená, nabízí jim třeba zkoušet jedno náboženství za druhým...

IM: Chápu, co říkáš. Máš na mysli, že to lidé potřebují. Proto

mnozí lidé někam cestují, studují různá náboženství, učí se různým praktikám a podobně. A potom jsou nešťastní: „Kolik že let už jezdím, učím se u různých lámů, Buddhů a mnohých dalších, a přijde mi, jako bych nikde nebyl.“ Vysvětlím to, aby bylo jasné, proč tomu tak je. Proč člověk tráví hodně času tím, že se zabývá v uvozovkách „duchovnem“, duchovním člověkem se nestává? Zkusme to porovnat s modelem, o kterém hovoříme v obou posledních pořadech, to znamená: „herci na jevišti“ a ty, jako Osobnost – „divák“ sedíš v sále. Z toho plyne, že to nejsi ty, kdo hledá duchovní cestu. Ty máš touhu, ty cítíš, že je to nutné a že je to pravda. Ty to cítíš. Ale tvé vědomí, tj. tví běsi nebo „herci“, právě oni si na to „hrají“. Chápeš, hrají si na „duchovno“. A tak se ukazuje, že oni se místo tebe zabývají duchovním hledáním. To oni dělají meditace, a potom ti vypráví: „Podívej! Už jsi pomalu Budha! Už nejsi jen anděl, už jsi samotný Budha! Už jsi Bódhisattva nebo ještě něco víc. Dál už to snad ani nejde.“ Že? Později se ještě k tomu vrátíme. A co se ve skutečnosti děje? Ve skutečnosti sedíš stejně, jako jsi seděl před tím. A díváš se na své „herce“ a na své myšlenky stejně, jako ses díval dřív. Ale ještě jednou opakuji, jediný kdo se může z tohoto „divadla“ dotknout duchovního světa, jsi ty, jako „divák“. Ty, jako Osobnost. Ale „hercům“ je cesta uzavřena. To je důvod, proč se cítí uražení a opět, zákon hmoty – je to boj o moc, proto si vědomí nikdy nenechá ujít příležitost, řekněme, ukázat svou sílu a pokomandovat Osobnost. A tak se stane, že ti „herci“ místo skutečných pocitů a prožitků vnímání Tamtoho světa, podstrčí nějaké jemné vjemy a

emoce. No a člověk, řekněme, uvidí toto dějství a pak to nějakou dobu vnímá, jako pravdu.

T: To znamená, jako kdyby vědomí ve hře obětovalo pěšáka... s cílem dát mat.

IM: Zcela správně, aby ve skutečnosti dalo mat. Docela jednoduše. Vždyť pro vědomí je výhodnější stav subosobnosti. Ale pro Osobnost – to výhodné není. Pro Osobnost to znamená smrt. A pro vědomí – je to prodloužení jeho existence. Systém má o to rovněž zájem. A opět, proč? Protože to je to, co nazývají peklem nebo stavem subosobnosti, to nehraje roli... Jde o to, že naše vědomí, jako část démonického světa, no, ať bychom ho nazývali jakkoli, ve skutečnosti část materiálního světa, pokračuje ve své existenci i po smrti, proto o to má zájem. Je to jeho „obživa“.

T: Manipuluje s duchovním, že? Dovoluje...

IM: Manipuluje vším, protože pro něj není nic svaté, myslím pro vědomí. A opět, kolikrát už jsme o tom mluvili, proč právě toto vědomí, které vypráví „divákovi“, Osobnosti, tobě vypráví, že už je z tebe Bódhisattva a nutí tě plivat na všechno svaté. A popírat všechno svaté, je to tak? Vyvolává to u tebe co? Pýchu, namyšlenost, „jaká si duchovně osvícená“. No, příkladů je mnoho. Můžeme zde uvést příklad ctihodného Zosima a jeho životní zkušenost. Už v dětství si myslel, že je mnich, že slouží Bohu a podobně. Od raného dětství chodil a přemítal, že ostatní lidé nejsou hodní toho, aby s ním mluvili. Protože on slouží Bohu, je jeho

představitel. No, do té doby, dokud se nepotkal s člověkem, který skutečně sloužil Bohu. Potom pochopil, že celý život poslouchal koho? Stejněho „herce“, který mu vyprávěl o pýše a on poslouchal. A takových případů je velmi mnoho.

T: Chtěla bych přejít k dalšímu tématu, lidé se ptají a diváci také, na to, jak žít duchovním světem. Jak žít jako duchovní bytost během dne?

IM: No, jak žít? Vědomím to určitě nepůjde! A takové otázky pochází z vědomí. Člověk nemůže jednoduše skočit a žít Tím světem, chápeš? Ale z druhé strany je to mnohem jednodušší, než jak to vypadá. Stejně budeš procházet etapami. Stejně budou etapy sebepoznání. Hlavní je – nepřekážet „divákovi“ kráčet k východu z tohoto „divadla“. Prostě vstát, pochopit, že jsi „divák“, přestat sledovat a poslouchat to, co ti vypráví, a donutit je vyprávět pouze to, co potřebuješ ty. To zaprvé. A za druhé – vstaneš a jdeš k východu a vidíš, jak je svět nádherný. Vycházíš ven a žiješ. Tak bych to řekl.

T: Tyto etapy na duchovní cestě. Člověk cítí, že prochází těmito etapami?

IM: A co myslíš ty? Cítí člověk tyto etapy? (**T:** Cítí...) A proč ty se mě pořád ptáš, teď se budu ptát já. Povídej. Co člověk cítí na těchto etapách? Kdy si člověk uvědomí, že musí jít po duchovní cestě?

T: Protože to, co cítíš, se stává mnohem reálnější, než to, co se odehrává v trojrozměrnosti.

IM: Dobře. A co cítíš ty? Třeba se člověk ptá: „Co musím pocítit?“ Tak, co cítíš ty?

T: No, obávám se, že to neřeknu slovy třetí dimenze, protože...

IM: Je těžké vzít košík s kameny a popsat jimi vzduch, že?

T: Pokud budeme mluvit o té horoucí Lásce, která je uvnitř, tak ji lidé budou vyvolávat na fyzické úrovni... Zajímavý moment.

IM: Teď jsi řekla: „Horoucí láska“. Ano? A právě tuto plamennou lásku, horoucí lásku popisovali. Mluvíš stejnými slovy, kterými mluvili mnozí svatí. Kterí o tom dokonce ani nečetli, nevěděli to, takže se neopakovali. Vždyť o tom hovořili, dokonce se zaznamenávali slova některých svatých, kteří byli ngramotní, poustevníci. Ti nikdy nečetli žádné spisy. Vedla je intuice. Tady to vycházelo zevnitř. Vítězili nad svými běsy, udělali si pořádek na „divadelním jevišti“ a jednoduše odcházeli z tohoto „kina“ či „divadla stínů“ do Světa a začínali žít. No, a lidé pak o nich psali. A všichni mluvili o plamenné lásce. Zajímavé, že? Nebo žár, žár lásky. Jinak to nepopíšeš. To je to, co člověk cítí a prožívá. A opět, co na to může vědomí říct?

T: Připoutat to k tělu.

IM: Obyčejné pálení žáhy popsat jako stav.

T: Nebo hledat tyto procesy ve fyzickém těle...

IM: Ve fyzickém těle. Naprosto správně. To znamená, že člověk začne tím: „Takže musí být ve mně žár, musí tam být nějaké pálení, musím něco milovat.“ Chápeš? Je to jako taková gastronomická láska k nějakému pálivému pokrmu, po kterém se trápíš od toho pálení uvnitř.

T: Ještě je takový zajímavý pocit jednoduchosti, ale jednoduchost ve smyslu celistvosti.

IM: A opět jsme se dotkli velmi zajímavého momentu. Je to velmi jednoduché, je to natolik jednoduché, že na to musí někteří obětovat celý svůj život, aby to pochopili a pocítili. Ale ve skutečnosti je to velmi jednoduché. A nejdůležitější je, že je to celistvé. Člověk i když se letmo dotkne duchovního světa a dosáhne první zkušenosti, jako třeba mnozí, dokonce i Silván to popisoval a mnozí další svatí, ať vezmeme kohokoliv, všichni popisují celistvost Toho světa, jeho nedělitelnost. A proč po něm Osobnost tolik prahne? Proč to Osobnost cítí? Je to ohromná síla. Říct, že je statická? – Ne. Ona je živá. Ztrácí tam člověk svoji individualitu? Ne. Ale zároveň je jednotný se všemi. Je to jako kapička vody v oceánu. Chápeš? Společně je to oceán, ale kapička – ta je samostatná. No, raději místo kapičky vezměme molekulku vody. Houpe se však spolu s celým oceánem.

T: Dotkl jste se otázky duchovní individuality.

IM: A mnohé to zajímá. A koho to zajímá? Vědomí to zajímá. Vždyť vědomí, které pořád všechno rozděluje, říká: „Jestliže tam půjdeš, zamotáš se tam. Nevstupuj do náboženství,

udělají z tebe zombi.“ Ale nikdo nikdy z člověka nic neudělá, pokud to sám člověk nebude chtít, nikdo! Je mnoho cest k Bohu. Neexistuje žádné špatné náboženství. Jsou jen špatní lidé v těch organizacích, jako všude. A opět, proč jsou špatní? Protože žijí rozumem. A rozum vše rozděluje. Rozum z nich dělá lakomce, dělá z nich egoisty, zabíjí v nich všechno svaté a zotročuje je. A oni začínají zneužívat náboženství jednoduše pro sebe. Copak za to může náboženství? Vždyť v každém náboženství je i hodně dobrých lidí, správně? No, řekl bych, že v jakémkoliv náboženství vždy převládají dobří lidé. Jinak by prostě přestala existovat. Lidi by to tam netáhlo, správně? Takže všude se dá dojít k Bohu. Hlavní je vědět, jestli to chceš nebo ne. A teď k otázce služby. Dotkli jsme se spolu otázky služby. Co to znamená? Potřebuje to každý? Vždyť služba bývá různá, chápeš? Třeba člověk hlásá slovo Boží – a tím už slouží. Vždyť i toto je služba! Člověk udělá dobrý skutek, jen tak nezištně udělá něco dobrého pro druhé a už slouží duchovnímu světu. Vždyť vzdoruje zlu, vzdoruje agresí. Ale jsou i jiné druhy služby. Řekněme, vyšší, ale ne všichni to potřebují. Ve skutečnosti je to pravda. Je to vnitřní potřeba. A tady už se člověk musí rozhodnout: sloužit či nikoliv, jestli je připraven vzdát se všeho, vzít na sebe břímě skutečné služby. Ty si se zmiňovala o Geliarech a podobně. A co je to Geliar, pokud si to rozebereme? Kdysi jsme měli pořady, ve kterých se mluvilo o stavu konfrontace. V první řadě je to nastolení pořádku, nejprve, jak se říká v sobě, a potom i v druhém. Přirovnal bych to k jakémusi kontrolnímu orgánu, který

zajišťuje pořádek mezi „herci“. Chápeš? Nevím, jestli takový orgán skutečně je, ale měl by, že? Někde na ministerstvu kultury a tomu podobném, který by právě sledoval rozdělení prostředků, aby nikomu neplatili víc, myslím „hercům“, kteří hrají role běsů a démonů. No, tak nějak. Ovšem ne všichni to potřebují, zdaleka ne všichni. Ale všichni musí odejít z tohoto „divadla stínů“.

T: Igore Michajloviči, už druhý pořad mluvíme o Silvánu z Athosu. Procházela jsem knihy a narazila na jeho pozoruhodné výroky. Bylo by zajímavé, kdybyste některé z nich mohl okomentovat.

IM: No nevím, zda je to korektní komentovat... Ale dobře, zkusme to. Myslím, že mi to odpustí.

T: „Stalo se, že milost Ducha Svatého mě opustila a cítil jsem se jako zvíře v lidském těle. Rozumem jsem nezapomněl na Boha, ale Duše byla prázdná, jako u zvířete. Učinil jsem pokání a milost se ke mně vrátila.“

IM: Mnozí lidé tyto stavy, které popsal, prožívají, zejména když začínají skutečně na sobě pracovat, nesedí na místě, jako „divák“, ale vstanou a jdou. A v určitém momentě jejich cesty k východu, je „herci na scéně“ rozptýlí, dají jim pozornost, zapomenou, kam měli namířeno a sednou si na jiné místo. Sedí, poslouchají je, a když se rozpomenou – vidí, že je uvnitř prázdnota. A to je to: „Duše byla prázdná“, v tom příkladě, který uvedl. To v první řadě potvrzuje, že člověk skutečně disponoval opravdovou zkušeností a skutečně

pracoval na sobě. Mnozí to prožívají. Proč? Protože se to přerušuje a proto uvnitř cítí prázdnotu, necítí toto spojení. Samozřejmě, že Duše nemůže být prázdná, tím spíš jako u zvířete - zvíře duši nemá. Právě tak vyjádřil své pocity v trojrozměrnosti. Vyjádřil je ovšem naprosto správně a naprosto přesně. To znamená, že došlo právě k dominanci vědomí a ztrátě duchovního života. A on se začal kát, co se tím má na mysli? To znamená, že se opět vrátil k pocitům, začal znovu pracovat, dokud se mu nevrátila tato milost. To opravdu potvrzuje, že člověk zažil pravou zkušenost.

T: Přičemž bolest ze ztráty milosti, ta stimuluje k tomu, aby...

IM: Aby jí víc neztrácel. (**T:** Ano.) Bez ní je špatně, ale to pochopí jen ten, kdo se jí někdy, alespoň trošinku, alespoň jednou dotkl. Ale pokud člověk nepřišel do kontaktu s duchovním světem, nikdy nepochopí tuto cennost. Pro něj to bude něco velmi vzdáleného, něco co nechápe, něco co je bůhví kde. Víš, je to jako za zavřenými dveřmi. Zdá se, že to tam je a zároveň není. Lidé o tom vypráví, ale nikdo to neviděl. Člověk si může vážit pouze toho, co sám poznal, své zkušenosti. A osobnost, obzvlášť, když byla celý život „divákem“, to nepochopí, neví to, sice cítí tuto potřebu, cítí tuto touhu, ale nakolik je to pro ni cenné, to neví. Ovšem, pokud opravdu dostane alespoň malinký doušek této bezmezné svobody, a alespoň lehounce se dotkne této horoucí lásky, potom jí pouhý okamžik bez ní připadá jako věčnost.

T: Bůh je tady. Cítíš duchovní svět a nemusíš nikam chodit. Ale lidé pořád vymýšlejí jakási bludiště, jakési dlouhé cesty, a On už je tady, v dialogu, čeká...

IM: No, to už je vědomí, správně? To je to, o čem jsme před tím mluvili, že „herci“ ti začínají předvádět „scény“, jak se duchovně rozvíjíš. V minulém pořadu jsme spolu o tom mluvili. Uvedl jsem příklad mých přátel, jak ve svém duchovním hledání lezli po horách, aby si tam zameditovali a podobně. Kdo je tam posílal? Právě titíž „herci“. Chápeš? Jejich vědomí, myšlenky. Posílají lidi z jednoho místa na druhé, všude možně, ovšem k Bohu nepřivedou, to je ten problém. Ale člověka tím zaměstnají. A dochází k tomu, že Osobnost cítí touhu po Bohu, ovšem vědomí udělá záměnu. To proto posílá člověka tam a zpět, z jedné církve do druhé, pak ještě někam, no jaký je v tom rozdíl? Bůh, On je uvnitř. On je. Hlavní je – tíhnout k Němu a neměnit dějovou zápletku na „jevišti“.

T: Svatý apoštol Jan Evangelista říkal, že Boží přikázání nejsou těžká, jsou snadná, ovšem snadná pouze v Lásce, a pokud Láska není, potom je vše obtížné.

IM: Zajisté. Právě o tom mluvil, že přikázání... Ale jaká Boží přikázání? Ve skutečnosti člověk, který se dotkl duchovního světa a žije Tímto světem, nebude dělat nic špatného z toho, o čem se hovoří v přikázáních. A proč? Nemá tuto potřebu, a proto dodržuje tato přikázání. Nejsou snadná, jsou přirozená. Chápeš, no je to normální.

T: Dotkli jsme se tématu přikázání. Přikázání: „Miluj bližního svého.“ Bohužel, když se lidé vědomím snaží milovat svého bližního...

IM: To není možné. Tak jako tak v tom bude materiální zájem. Stejně tak, jako není možné sjednocení všech lidí na úrovni vědomí. Vědomí bude rozdělovat. Stejně bude každému vyprávět: „Vždyť jsi lepší, ale budiž, spřátelíme se.“ Budou se navzájem snášet, ale uvnitř budou jeden druhého nenávidět. Vědomí je stejně rozdělí, stejně bude tropit neplechu, stejně bude říkat, že „ty jsi lepší a oni jsou špatní, to oni za všechno můžou, ty jsi dobrý“. Člověk nikdy nedosáhne smíření se svým vědomím, to není možné. Vědomí můžeme zkrotit. Ale je třeba chápat, že vědomí je jako divé zvíře, no, přirovnal bych ho k medvědu – tichý, klidný, dokud ho krmíš. Ale jenom se odvrátíš – zvíře je zvíře, napadne tě, když to nejméně čekáš. Proto, aby tě nenapadl, je lepší ho držet za mřížemi.

T: Jak tedy mají lidé dodržovat toto přikázání, co je to pravá Láska k bližnímu?

IM: A co je to pravá láska k bližnímu? A co je to „bližní“? Jen to pochopit. Co spojuje všechny lidi? Nic, kromě duchovního světa. Hmota nás rozděluje, ale duchovní svět sjednocuje. Když budeš milovat Boha a poznáš Boží Lásku, budeš milovat všechny. Dokonce, i když to zdaleka nebude duchovní člověk, v každém případě ho budeš chápat, proč se zachoval tak či onak, jaký „herec“ a jakou „scénu“ mu

zrovna teď předvádí, a proč jedná tak, jak jedná. Ty však budeš jednat bezchybně. No a opět to neznamená, že „když tě udeří do levé tváře, nastav mu pravou“. Tím bylo právě míněno, že člověk není na vině, je ovládán démony a jim podobnými. No, nechme toto téma.

T: Takže je to podpora bližního na jeho duchovní cestě, pokud budeme mluvit o skupině lidí, kteří jdou po duchovní cestě?

IM: Pokud budeme mluvit o skupině, která... nebo o přátelích, kamarádech, se kterými jdeš společně po duchovní cestě, tak ano. Chci jen říct, že tak jako tak, jdeš po ní sama a v tom je ten smysl. I kdyby šlo s tebou po duchovní cestě nevím kolik lidí, stejně jdeš sama a odpovědnost leží jenom na tobě. A společníci, ti mohou odbočit, mohou jít dopředu, mohou zůstat pozadu, to je jejich volba, koho poslouchají a co dělají. To je nejintimnější vztah, jaký si můžeme představit – člověka s duchovním světem. No, ani intimním ho nazvat nemůžeš, protože v našem chápání by to byl vzájemný vztah mezi dvěma, ovšem tam – je to jeden s nekonečnem, a opět, jeden jako Osobnost.

T: Tady ještě pokládají takovou otázku – pojem „rozumná Osobnost“.

IM: Ne rozumná, ale dospělá. Vždyť Osobnost člověka a je to skutečně tak, už jsme tuto otázku řešili, se zastaví ve svém vývoji na úrovni pěti – šesti let a konec. A poté nad ním vědomí začíná ve velké míře dominovat. Do pěti - šesti let se

rozvíjí zhruba stejně. A u mnohých se objeví otázka, je-li rozumná Osobnost zároveň zralou Osobností nebo ne? No, člověk může být laureátem Nobelovy ceny a vědět všechno o všem, být prostě ideálním v našem materiálním světě, ovšem svědčí to pouze o vzdělanosti jeho „herců“. Ale on, jakožto „divák“, jakožto Osobnost, zůstává uvnitř dítětem. A proto, aby tomu tak nebylo, je zapotřebí něco dělat, rozvíjet se. Ale na začátku musí nejprve najít toto „dítě“ v tomto chaosu. Přirovnal bych to, no, představ si ples, dokonce ani ne ples, ale současnou diskotéku. Je tam hodně lidí, hraje hudba, každý dělá bůhví co, a někde tam pod nohama běhá dítě, a ty ho musíš v tomto davu najít.

T: Jak spojit pojmy: „Být dospělým“ a zároveň „být jako děti“?

IM: S Bohem jsou lidé vždy jako děti. Proč? Je to otevřenost. A opět, „být jako děti“, neznamená, že se máš chovat jako dítě, ale zůstat dítětem, být dítětem. „Být dítětem“ to znamená být otevřený, být právě v této čistotě a víře. Proč? Protože pravou lásku většina dětí, zdůrazňuji - zdaleka ne všichni, ale v převážné většině, do pěti let věku cítí. Děti mohou být chamtivé, zlé, protože je v nich jasně vidět jak jedna, tak i ta druhá část. Milují upřímně. Chápeš? Ale opět, co milují: jedna část miluje materii a ta druhá – to vnitřní. Je to cítit. No, vždyť sama víš. Ostatním musíš vysvětlovat, že děti to cítí, ale pak se stanou o něco starší a vědomí začne dominovat, no, a už se to vnitřní ztrácí. Ano, stále je to upřímné dítě. A vše je skvělé, vše je v pořádku. Ale ta dětská

čistota, ten vzestup už v něm není.

T: Osobnost potřebuje vědomí proto, aby mohla analyzovat, něco pochopit. Ke komunikaci.

IM: Ke komunikaci v tomto světě. Pouze v tomto trojrozměrném světě. Řekněme to tak, může Osobnost myslet? Tak jako myslíme my. Myšlenkový proces, přicházejí myšlenky, my je zvážíme, zhodnotíme, potom přemýšlíme. Copak Osobnost má tuto funkci? Prostě ona to vše už zná. Nepotřebuje to, tato funkce je pro ni zbytečná. To jenom tady, abychom se něco dozvěděli, třeba co je v konvici, musíme otevřít víko. Copak to Osobnost potřebuje? A to je odpověď.

T: Vůbec tu konvičku nepotřebuje.

IM: No právě. Jak to můžeš vysvětlit tady lidem? Pro vědomí je velmi mnoho věcí v tomto světě uzavřeno. A to už nemluvím o jiných světech, ty jsou úplně uzavřeny našemu vědomí. Můžeme předpokládat, můžeme uvažovat, naši „herci“ se budou vždy dohadovat mezi sebou o tom, co nemohou uvidět a nahmatat. No, takoví jsou to materialisté. A Osobnost, zvláště když vychází ven z tohoto „divadla“, se stává částí Světa, který právě tyto různé světy tvoří. A všechny tyto programy, řečeno počítačovým jazykem, které jsou předepsány pro náš materiální svět. No, kdopak je asi předepisuje? A to je odpověď.

T: Existuje takový výraz Silvána z Athosu: „Ješitná mysl nebývá čistá od úmyslů a fantazie.“ Chtěla bych si promluvit o čistotě.

IM: Chceš-li být čistý - jdi se umýt. Na to je jednoduchá odpověď. Žertuji, samozřejmě. No, co znamená „Ješitná mysl nebývá čistá?“ (**T:** „nebývá čistá“.) No, samotný pojem „ješitnost“, to už si představujeme hřích, že? No, pokud vezmeme kategorie hříchů, pak je to materiální rozum. A „čistý“ znamená – neposkrvněný od materie. Čistý od materie. Samozřejmě, že to tak nemůže být.

T: V chápání „čistý od myšlenek“ nebo „čistota myšlenek“?

IM: Takové pojetí jako „čistota myšlenek“ neexistuje. Chápeš? Je pojetí „čistý od myšlenek“. To znamená, že myšlenka sama přichází, ty to používáš jako počítač nebo notebook. Otevřeš ho a pracuješ, nebo na tabletu. Ale oni nad tebou nedominují. A řekni mi, mohou to lidé pochopit? Dokud člověk nezíská tyto dovednosti, dokud jeho Osobnost nestojí, řekněme, z té strany dveří, kde před ní stojí celý Svět? Člověk může nahlížet, řekněme pootevřenými dveřmi do „divadla“ a říct, aby se něco na „jevišti“ udělalo třeba: „Mám to tam a tam, přineste to, dokud jsem tady, nebo udělejte to a to.“ A jestliže Osobnost sedí na židli, připoutána lepicí páskou, těmito „herci“. No, co od ní můžeme čekat?

T: Igore Michajloviči „herci na jevišti“ to je zástup, dalo by se říci, postav, že?

IM: To je individuální. No, řekl bych to tak. Pojď, podíváme se na to z pohledu kategorií materiálního myšlení trojrozměrnosti. Opět se k tomu vracíme kvůli skeptikům, kvůli těm, kteří tam budou sedět a rozebírat to, o čem tady spolu

mluvíme. No, aby se zasmáli. A opět, kdo se na nás bude s takovým skepticismem dívat? „Herci“. No, herci se rádi posmívají jiným hercům. Velmi dobře to známe. Cítí se prostě špatně, pokud je někdo úspěšnější, než oni a jim podobní. A začínají vymýšlet cokoli, jen aby je nějakým způsobem pomluvili. No, a když budou diskutovat o našem pořadu, vyplyne i tato otázka, že? Proto to vysvětluji v klidu tak, aby to bylo srozumitelné. Všechno je hmota. Informace je taky hmota. Přesněji řečeno, každá myšlenka je materiální, správně? Každá myšlenka je materiální. Je jich mnoho. A to znamená co? Zástup. Správně? (T: Ano.) A do duchovního světa z tohoto „zastupitelství“, z tohoto „divadla“ může jet na zahraniční cestu jenom jeden. Takříkajíc na trvalý pobyt. S celým divadlem tě nevezmou. A co máš dělat? Co teď s tím? Budeš je muset nechat tady a jít. Správně? No, něco takového. Na toto téma existuje mnoho podobenství a podobných příběhů. Třeba, jak přišel jeden učedník k mudrci a povídá: „Chtěl bych si s tebou popovídat o moudrosti.“ A mudrc odpoví: „Vyhod' ten zástup. Vyjdi ven se svým zástupem.“ „Jaký zástup?“ - ohlédl se kolem, „vždyť jsem sám.“ Potom se podíval do svého nitra a pochopil, že je to tak, myslí i na ženu i na děti i na přátele, přemýšlí o všem. A to je ten zástup. To jsou ty jejich představy. Musel celý rok sedět u prahu mudrcova domu. Po roce mudrc vyšel a řekl: „Pojď dovnitř, teď si připraven, teď si sám.“ A zde je opět zajímavý moment: máme zde časový úsek „jeden rok“. Pokud to lidé, kteří se o to zajímají, budou sledovat, uvidí, že se v mnohých procesech objevuje rok, rok, rok. A proč právě

tolik času člověk potřebuje na to, aby zvítězil nad svými myšlenkami, porazil démona a jemu podobné? Dobrá otázka. Protože existuje určitá připoutanost, to znamená, je zapotřebí čas na to, aby člověk mohl odejít. Ale nemusí to tak být vždycky, že začneš pracovat na sobě – a za rok odejdeš. Ne. Mnozí lidé celý život bojují: vědí, chápou, vše si uvědomují, ale nemohou se rozloučit se svými „herci“, taková je mezi nimi láska. Nechtějí to. Dávají přednost iluzi na „scéně“, před Světem za dveřmi. A mnozí se prostě bojí, vždyť „herci“ jim vypráví: „No, vyjdeš ze dveří, a tam tě pokousají psi. Kam jdeš? Venku prší! Vzpamatuj se! Sedni a poslouvej, budeme ti vyprávět pohádku.“ No, a začíná „tisíc a jedna noc“. Jako vždy...

T: Mimochodem, vědomí vždy straší a vybízí k obraně...

IM: To je jeho funkce. Jak jinak? Samozřejmě.

T: To znamená, bránit nějaké své imaginární postavení, autoritu, dokonce i to nemateriální.

IM: Vždyť je to vědomí. Říkám to pro ty, kteří své vědomí nestudují. Lidé si toho nevšímají, nechápou to. Ale když člověk skutečně začíná pozorovat, bere tužku a zapisuje každou myšlenku, potom vidí, co mu chodí a v jakém čase. Obzvláště, když ve stejnou dobu sedí několik lidí, no a hrají takovou hru. Je to prostě obyčejná hra: přišla myšlenka – zapiš ji, znovu přišla myšlenka – zapiš ji. Prostě sedí, a zapisují myšlenky, které přichází. Pak to srovnají. Je to až směšné. Chápeš, jako kdyby někdo seděl, a mluvil do hlásné trouby.

No, u každého je to podmíněno něčím jiným, ale podstata je v zásadě stejná a prakticky to přichází ve stejnou dobu.

T: To znamená, že to nemusí být stejná myšlenka...

IM: Ne myšlenka. Absolutně stejná myšlenka neexistuje. Třeba, řekněme, mé vědomí, moji „herci“ mi budou něco ukazovat. Proč? Moji jsou tlustí, staří a leniví. Chápeš? Tví jsou mladší, hbitější, budou ti vyprávět to samé, pouze o trochu veseleji a zajímavěji, no a jiným způsobem. Chápeš? To je vše, čím se odlišují. Mohou mít, třeba různé šaty nebo něco jiného. Vypadají trochu jinak. Ovšem podstata toho, co vypráví, ta bude stejná.

T: To znamená, že vědomí jaksi navodí určitý stav a mozek každého...

IM: Ale ne mozek každého. Mozek právě nedělá nic. Funkce mozku je až směšně jednoduchá. Doufám, že lidé to někdy prozkoumají a pochopí. Vypadá složitě, ale ve skutečnosti je to velice jednoduché. Co se týče myšlenek a všeho ostatního. Je složitá při práci s organismem. Zde ano, je to dobře vyladěný mechanismus. Ale, co se týče vědomí - jednodušší to snad ani být nemůže. Ale samotné vědomí je složité a jednoduché zároveň. Ještě to nějakou dobu potrvá, než se v něm lidé vyznají. A zaplať Pánbůh!

T: Igore Michajloviči, řekl jste, že v podstatě je zapotřebí jednoho roku, aby bylo možné zbavit se démonů. Může to člověk zvládnout rychleji?

IM: Může přejít okamžitě. Opravdu okamžitě. Mnozí vůbec nemusí ztrácet čas, oni cítí. Stačilo jen vycítit sebemenší pohyb větru, čerstvý vzduch! Je to stejné, jako hladovému zavoněly pirožky, zvedl se a rozběhl se k nim. Stejně tak i oni. Zavanul čerstvý vzduch. A tady jsou „herci“ zpocení a špinaví. Člověk pocítil čerstvý vzduch – vstal a běžel ven. Konec. Už tady nemá co dělat, už nebude poslouchat jejich pohádky. No, jsou takoví lidé. A jsou i tací, kteří se rozptylují. Jen, co se zvedl, něco ho opět vyrušilo, „herci“ přilákali jeho pozornost, on si znovu sedl a začal poslouchat. Myslí si: „jen co to doposlouchám. Vždyť je to tak zajímavé, dohadují se mezi sebou, jak to skončí? O nic nejde, ještě mám čas, tady jsou dveře.“ No a tak s nimi zůstává. Dokud se „divadlo“ nerozpadne. Zavalilo je to, potom spolu leží pod troskami a vzpomínají na svou minulost. A to je právě subosobnost.

T: Igore Michajloviči, existuje názor, že aby člověk mohl vyjít ze dveří, musí ztratit svoji individualitu. To znamená, že jakoby postupně, jedno po druhém ze sebe odlupuješ a odhazuješ to pozlátko. A potom už nejsi nic. A tady... nebo se vědomí bojí ztratit.

IM: To vědomí lidem vypráví. Vždy ti bude říkat, že „ztratíš sám sebe“. Ale ve skutečnosti, když Osobnost vychází jako „divák“ ze dveří... Mám na mysli, po smrti těla, tak své „herce“ ztrácí. K čemu potřebuje klauny, když existuje Skutečnost? Proč se má dívat na iluzi, když existuje Realita? Proč se držet dočasného, když je Věčné? A proto dělá vědomí všechno možné, aby svou existenci prodloužilo. Dokonce

pod troskami budovy, dokonce ve stavu subosobnosti, pro něj to znamená život. A pro Osobnost – smrt.

T: To znamená, že se musí odhodit všechno, aby zůstala jen čistota? Vrátit vědomí všechno, co mu patří? Protože všechno, co potřebuješ, je pouze čistota a upřímnost...

IM: Co znamená vrátit? Dokud se člověk nachází zde, dokud žije ve svém těle, dokud je, řekněme to tak, se svým vědomím, se svou skupinou „herců“ tohoto „šapitó“, tak ať to „šapitó“ pro něj pracuje. Jen je třeba být ředitelem tohoto „cirkusu“ a ne jeho „divákem“. Potom tam bude pořádek. A začít Žít musíme tady. Jestliže tady člověk nezačne Žít, tak tam Život nezíská. To je pravda. A mnozí o tom vědí. No, mám na mysli ty, kteří vycházeli ze dveří tohoto „divadla“.

T: Možná by pomohla osobní zkušenost? Ty okamžiky, kdy vědomí začíná, no, nevím, strašit nebo nabízet nějaké scénáře, bránit se nebo ještě něco. A...

IM: Bránit své vlastní zájmy.

T: Bránit nějaké vlastní zájmy. A v tento moment...

IM: Je to, řekněme to tak, nazvěme to, „odborový svaz herců“.

T: „Odborový svaz herců“. Když „odborový svaz herců“ brání zájmy... (**IM:** Práva svých „herců“...) Ano, no, a ty si v ten moment uvědomíš, že nic od tohoto „odborového svazu“ nepotřebuješ.

IM: Zcela správně. Ani od „herců“ nic nepotřebuješ. No, a v tuto chvíli ti zůstává tvá individualita? Zůstává. Už jsem na tuto otázku odpovídal několikrát.

T: To znamená, že všechno, co s tebou zůstává, je tvá upřímnost a čistota, a obracení se k Bohu.

IM: Všechno, co s tebou zůstává, to je Věčnost a Nekonečný Svět. Ale nejdůležitější je, že všechno, co s tebou zůstává, to je Štěstí a horoucí Láska, Skutečná Láska. Ale ne ve smyslu horoucí jako oheň, ale ve smyslu... jak vyjádřit tento pocit? Našimi obyčejnými lidskými slovy... Žhnoucí, vroucí, že? Ale stále je to jen asociace. Říkám to obecně – horoucí Láska. Stále je to jen asociace, kterou vědomí přijme jako pálení, bolest, nebo kdoví co. Správně? A jak už jsme říkali, mnozí vkládali do těchto slov „žhnoucí nebo plamenná Láska“, pojetí „silné Lásky“. To znamená, že se snažili o prohloubení chápání tohoto pojmu, aby jeho smysl převedli do tohoto světa. A vidíš, jak to vědomí překrucuje? Říká, že se spálíš, bude to bolet. Ne. Tady to pálí, tam ne. Je prostě těžké, některé věci vyjádřit.

T: Říkáš ta stejná slova a stav se mění.

IM: Stav kamerou nezachytíš. Že? To je jasné. Ale slovy se to ne vždycky dá vystihnout. Jako ty kameny, kterými máš popsat vzduch.

T: Igore Michajloviči, lidé se ptají, jak v čistotě dodržovat a projevovat Boží Vůli? Tady, v tomto světě.

IM: To je otázka z rozumu. Prostě otázka z rozumu. Pokud člověk je v čistotě, ve smyslu čistoty nebo svobody od nadvlády vědomí, vždycky bude projevovat vůli Boží, jinak to ani nejde.

T: To znamená, slyšet Boha, že? Proto, aby...

IM: No, jak slyšet Boha? Vždyť je to Svět. A opět vznikají složitosti, že? Zde je mnoho nedopovězeného, mnohá nedorozumění. Pro lidi to bude těžké pochopit. Proč? Protože „herci“ nebudou spokojeni. Řeknou: „No, co je to? Vysvětli nám to, srovnej to, důkladně to rozeber. Jako v návodu.“ Správně?

T: Každý má svou cestu.

IM: A svou volbu.

T: Igore Michajloviči, diváci nás prosili, abychom položili tuto otázku: „Zda existuje Bůh?“

IM: Ne. Bůh neexistuje. To my tady existujeme, Bůh Žije.

Život.

IM: Igor Michajlovič

T: Tatiana

T: Dobrý deň, vážení priatelia! V našej dnešnej relácii znovu pohovoríme o tom najdôvernejšom pre každého človeka, ktorý ide po duchovnej ceste a snaží sa spoznať pravdu. Chcem vyjadriť svoju najhlbšiu úctu môjmu dnešnému hosťovi a s potešením vám oznámiť, že dnešným hosťom relácie je Igor Michajlovič Danilov.

IM: Dobrý deň.

T: Dobrý deň, Igor Michajlovič. Igor Michajlovič, v posledných reláciách ste veľa hovoril o tom, že by sa ľudia mali prestať hádať a mať k sebe vzájomný rešpekt. Že systém rozdeľuje a ľudia sa zjednocujú na základe svojho vnútorného stavu - na duchovnej úrovni. A je zaujímavé, že keď som sa pripravovala na tento program, narazila som na veľa informácií o tom, že v rôznych náboženstvách ľudia vyjadrujú vzájomný rešpekt rôznymi spôsobmi. Napríklad v hinduistickej tradícii je zvyk, že keď sa ľudia stretávajú, zdraví jeden druhého výrazom "namaste", čo znamená "vyjadrujem úctu k duchovnému v tebe, tvojmu átmanu". To znamená, že ľudia pri stretnutí jedného s druhým, komunikovali medzi sebou na duchovnej úrovni. Ako duch s duchom. A toto sa uchovalo dodnes.

IM: Je to napodobňovanie.

T: To všetko je napodobňovanie.

IM: Napodobňovanie tých, ktorí povedzme, to skutočne cítili, chápali a zdravili jeden druhého bez slov. A keď sa ich na to pýtali, prečo to tak robíte? Vysvetľovali to tak, že vírame duchovnú podstatu bez slov. A slovami vírame jeden v druhom len vedomie.

T: Teda ľudia dnes toto už stratili ... To znamená, síce hovoria, že jeden v druhom zdravia duchovnú podstatu, ale necítia to.

IM: Dobre, že aspoň pozdravia.

T: To znamená, všetko jednoducho skončilo peknými slovami, však? Ale necítia to.

IM: Poviem to jednoducho. Keby ľudia v sebe aspoň cítili duchovnú podstatu, samozrejme by si ju uvedomovali aj v ostatných. Potom by ľudia jeden druhému nepovedali jediné urážlivé slovo, nieto aby niekomu vykonali niečo zlé. Ani by ich to nenapadlo.

T: Keby videli, že pred nimi ... videli jeden v druhom duchovno. (**IM:** Samozrejme.) Duchovnú bytosť ...

IM: Predovšetkým, keby sami cítili, že sú duchovnou bytosťou. Potom je zrejmé, že aj tí ostatní sú duchovné bytosti a nie len matéria. Bohužiaľ, dnes v ľuďoch predsa len dominuje prvá podstata, materiálna. Preto žijú len podľa zákonov hmoty.

T: Takže, ako si má človek počas dňa uvedomovať, že je Duch a vidieť Ducha v inom človeku?

IM: No, človek by si mal najprv uvedomiť, že nie je iba materiou, že je v ňom je duchovná podstata. A vtedy bude duchovný ako počas dňa, tak aj v spánku.

T: V spánku?

IM: A aký je v tom rozdiel? Ak vezmeme do úvahy prácu vedomia, tak fáza prebudenia a fáza zaspávania ... No, ak sa na to pozrieme tak, ako to je, vedomie začína nad Osobnosťou dominovať v okamihu prebudenia. A potom je tu fáza spánku. To znamená, dochádza k takému zlúčeniu. A počas hlbokého spánku, dochádza k odpojeniu a osobnosť získava slobodu. Určitú dobu sa môže nachádzať bez vplyvu vedomia. Ale človek si tieto stavy nepamätá. Prečo si ich nepamätá? Pretože vedomie je vypnuté, nie je pripojené. Aj keď osobnosť, tá nemôže spať. A ak si človek uvedomuje, že je Duchovnou bytosťou, začína cítiť, že je viac než zviera, že je časťou niečoho väčšieho, bezmedzného, povedzme to tak opatrne, potom aj spánok bude mať pod kontrolou. Bude kontrolovať všetko, pretože nie je ovládaný vedomím. Vedomie naopak, je podriadené jemu. Aj keď zostane rovnako lenivé, ako bolo. Ono je, ako to zviera, ako medveď, vieš? Dáš mu cukor, bude tancovať, jazdiť na bicykli. Rovnako je to aj s vedomím, dal si mu cukor tzn. vložil si silu svojej pozornosti, a to sa potom učí, číta, niečo robí, stará sa o telo a rôzne potreby. A ak mu cukríček nedáš, začína sa hnevať,

hundrať a podobne. No a opäť, keď tento proces kontroluješ, tak vkladáním svojej pozornosti, ako medveďa na cukor alebo inú maškrtu, môžeš svoje vedomie ľahko vycvičiť. Stáva sa poslušným. Ale prečo som ho porovnal s medveďom? Tí, ktorí sa zaoberajú výcvikom zvierat vedia, že najnebezpečnejšie zviera je práve medveď. Aj keď sa s tebou mazná a hrá, v akomkoľvek okamihu môže zaútočiť. Pričom bez žiadneho varovania. Rovnako je to aj s vedomím. Len si sa na malú chvíľu uvoľnil, a je to. To neznamená, že musíš byť v napätí. Naopak, mal by si žiť tým druhým svetom a byť uvoľnený, správne? A keď si v napätí a začínaš niečo prežívať, to znamená čo?

T: Že sa nachádzaš vo vedomí. (**IM:** Samozrejme). Že dávaš pozornosť tej druhej strane.

IM: Je to ako pri modlitbe alebo meditácii, je jedno, čím sa kto zaoberá. Alebo duchovnej praktike, povedzme správne. Dal si pozornosť akejkoľvek myšlienke, už si v matérii, už si stratil spojenie s duchovným svetom. Mnohí sa s tým na duchovnej ceste stretávajú. Nezávisle na tom, čím sa zaoberajú, aké náboženstvo vyznávajú a tak ďalej. Ako sme už hovorili, duchovná cesta je v skutočnosti jedna. Len ciest k nej je veľa.

T: Igor Michajlovič, rozprávali ste o tom, že sa ľudia nachádzajú pod nadvládou vedomia. Môžu zmeniť situáciu a prinútiť vedomie, aby im slúžilo. Ako si môžu ľudia vôbec uvedomiť, že sa práve teraz nachádzajú pod nadvládou vedomia?

IM: Práve teraz? No, ak teraz vnímajú len naše slová, znamená to, že sa nachádzajú pod nadvládou vedomia. Je to jednoduché.

T: Ďalším veľmi zaujímavým momentom je, keď vedomie ľuďom idúcim po duchovnej ceste, kladie otázky: "Tak ako ti to ide? Aké máš výsledky?" Ponúka im hodnotenie, v akej fáze sa nachádzajú.

IM: Nie, najčastejšie dokonca rozpráva: Nič sa ti nepodarí, žiadna duchovná cesta nie je. Len strácaš čas a podobne. Nie si vôbec schopný sa učiť. Len sedíš na mieste. Prečo? Pretože vedomie posudzuje podľa seba. Najzaujímavejšie je, že v tom neklame. Je súčasťou matérie, hovorili sme o tom. Pre neho je cesta do raja uzavretá, ak budeme hovoriť jazykom kresťanstva. A prirodzene, vedomie nechápe, čo je to Duchovný svet, pre neho je to hrozné. A keby sme vykonávali akúkoľvek duchovnú praktiku, modlitbu, rituál, alebo niečo ďalšie, pokiaľ ju vykonávame vedomím, znamená to, že stojíme na mieste. V lepšom prípade.

T: Takže preto, aby išiel po duchovnej ceste, musí človek proste žiť pocitmi a odmietat - nevstupovať do dialógu s vedomím, áno?

IM: Tak to nebude fungovať. Jediný spôsob komunikácie s trojrozmerným svetom, s naším svetom - to je vedomie. Preto sa bez neho všetko obráti v chaos.

T: Ale o duchovne vedomie nič nevie.

IM: Vedomie? O duchovne? Isteže nie. Rovnako ako ryba nevie nič o kráse prírody z vtácej perspektívy. Veď je to ryba, žije pod vodou. Nevidí, aké sú hory nádherné pri pohľade zhora. Vidí ich len zospodu, a navyše z diaľky.

T: Igor Michajlovič, ľudia nechápu, čo je to Skutočný Život? V čom je jeho zmysel? To je ako keby systém ľudom ponúkal nejaké malé "životné ciele", z ktorých si môžu vyberať.

IM: To je naozaj dobrá otázka. Mnohí ľudia, keď hovoria: "život, život..." Veď vedomie vníma život tu, ako jediný možný. A mnohí chcú, aby im tu bolo dobre, a kladú nároky dokonca aj na Boha vo svojich modlitbách a prosbách: "Potrebujem to a tamto", predkladajú celý zoznam toho, čo má pre nich Boh urobiť, a až potom pôjdu k nemu. Inými slovami, ak Boh existuje, musí plniť ich priania. Vopred je im dlžný. Musí dať do poriadku ich život, pričom oni sami musia zostať rovnakí bez zmeny. To znamená, že budú aj naďalej žiť materiálnym svetom s jeho materiálnymi hodnotami, ako predtým. Mali by len získavať, získavať, získavať. Väčšiu moc, viac materiálnych statkov. No všetko, čo chce vedomie, po čom túžia. A opäť, prečo ono neustále po niečom túži? Je tu tá istá ilúzia, klam. Vedomie človeku hovorí napríklad, "chcem auto". Také auto chcem. Presne také. A človek drie, vedomie ho núti stoj čo stoj dosiahnuť cieľ. Nakoniec človek kúpil auto. Nasadol do neho. Kým sa sused pozerá, je spokojný. Suseda to nezaujíma - všetko končí.

T: To znamená, že ľudia vnímajú šťastie ako situáciu, keď ti

niekto závidí, keď sa môžeš pochváliť, nachádzajú sa v systéme. Správne?

IM: Zákon hmoty, s tým nič nenarobíš. Prečo si ľudia myslia, že tí, ktorí podľa ich merítok majú väčší úspech, sú zároveň aj šťastnejší? Závisť. Kým vyvolávajú závisť u ostatných, sú šťastní. Ale keď sami niekomu závidia, trápia sa.

T: Pretože je niekto, kto je podľa merítok systému lepší ako ty.

IM: Samozrejme. A keď už človek žije Duchovným svetom, keď si to všetko uvedomuje, je to pre neho všetko smiešne. No, mám auto - mám. Nemám - telo sa prejde pešo. Je v tom rozdiel? Autom tam budeš rýchlejšie. Bez auta je to horšie. Máš možnosť jazdiť dobrým autom, budeš jazdiť dobrým autom. Nie, to nie je hlavné. Hlavné je, že dobre chápeš, že v tomto svete nemôžeš nič vlastniť. Dokonca aj telo, ktoré používaš, je dočasné. Je to, ako táto košeľa. No, moja košeľa. Je naozaj "moja"? Len ju dočasne používam.

T: Igor Michajlovič, tu je ďalší zaujímavý moment. To, ako funguje systém. Nabáda človeka, aby uveril v to, že on tu niečo vlastní. Pričom to nie sú len materiálne veci ...

IM: Systém núti človeka nielen uveriť v to, že čímsi oplýva, ale občas mu aj dáva také dôkazy, možnosť uveriť, že ovláda určité metafyzické schopnosti. Všimni si, dokonca aj najzarytejší ateisti sa vždy pyšia a často rozprávajú o tom, že niečo predpovedali, niekoho varovali, pretože to vedeli dopredu, a podobne. A vychvaľujú sa tým. Chápeš? Pretože

všetci, doslova všetci ľudia, vďaka svojmu vedomiu, majú sklon k mystike, k ovládaniu tajných znalostí. A tajné znalosti – to je tajná moc nad druhými. Je to boj o moc. Nič zaujímavé. Všetko je ako obvykle v matérii.

T: Hovorili ste, že všetko je zrkadlové. Ak sa to vezme z tej druhej strany, že je to od Duchovného ...

IM: Ak je to od Duchovného, tak človek, ktorý dosiahol pochopenie toho, čo je to Duchovný svet, a je, povedzme to takto, v tesnom kontakte s ním, skutočne ovláda tieto schopnosti, ale nikdy ich nepoužíva. Pretože vie, že nie sú jeho, nepotrebuje ich. No, načo aj? Veď akékoľvek zmeny, dokonca pozícia jedinej molekuly v tomto svete, vyvolávajú reťazovú reakciu a môžu ovplyvniť voľbu ľudí. A to je neprípustné. Ľudia majú byť slobodní a sami vyberať, sami rozhodovať, ako žiť. Bojovať jeden s druhým alebo sa uzmiereť – je to ich voľba. To, čo vo vnútri ľudí dominuje, to sa prejavuje následne i navonok.

T: To znamená, že je to len projekcia. To znamená, že človek vníma okolitý svet takým, akým je on sám vnútri?

IM: No, nie tak celkom. Vnútri sa človek cíti, vďaka svojmu vedomiu dobrý, báječný, úžasný. V skutočnosti má každý človek v sebe to dobré. Ver mi, všetci ľudia sú dobrí, zlí ľudia nie sú. To ich vedomie ich robí takými. Hovorí im úplne opačné veci, že všetci sú zlí, nič nechápu, nabáda ich k žiadostivosti, k zločinu, núti ich klamať, hnevať sa. A tou zlosťou potom infikujú ostatných. Vezmeme si jednoduchý

príklad: (Už sme o tom v minulej relácii hovorili), keď dobrý skutok vyvolá reťazovú reakciu, ktorá vzápätí rýchlo "zhasne". Ale to zlé, to naopak trvá dlho. Napríklad banálne situácie na ceste. Stojíš, čakáš na križovatke, a nejaký dobrý človek sa zastavil a pustil ňu. Tak ideš ďalej. A ak na ďalšej križovatke bude niekto stáť, tak ho určite pustiš tiež. Ale keď pôjdeš ďalších 10 minút a po tých 10 minútach pôjdeš okolo niekoho, kto stojí a prosí, tak už taký ústretový nebudeš. Už si zabudol na to dobré, čo ti urobili ľudia predtým. Ale keď pred tebou niekto vybehne a úmyselne prekáža v jazde, budeš celý deň nadávať. "Drzáň jeden, čo si to dovolil, ako sa môže tak správať na ceste!?" A ak ňu ešte navyše urazil, celý týždeň sa budeš sám so sebou v hlave hádať. Už sme hovorili o hercoch na javisku vedomia, o obrázkoch, ktoré ukazujú. A prečo? Pretože, keď v tebe vyvolajú silnú emóciu, tak do nej vložíš veľa pozornosti. A čím pestrejšie obrázky, tým viac pozornosti tomu dávaš. A to je financovanie hercov, o tom sme už hovorili. Takže, všetko je jednoduché.

T: Ľudia jednoducho rozvíjajú tento scenár. A skutočne, niekedy je všetko tak nezmyselné, prázdne, a len s odstupom času, keď si to premieťaš...

IM: Nič nie je prázdne. Už sme o tom hovorili, že nič nie je prázdne. Dokonca ani prázdne myšlienky nie sú prázdne. Veď v tom nie je žiadny rozdiel. Buď beží kino v твоjich myšlienkach alebo v tvojom živote, aj tak sú to tí istí herci, ktorí ti rozprávajú to isté. Chápeš? Osobnosť, tá sa nachádza v hlbokkej tme, kým nedosiahne duchovné videnie a duchovné

počutie (existuje taký výraz, je dobrý) a začne vnímať skutočnú realitu. A kým to nemá, je ako dieťaťko, "sedí v sále" a počúva všetko, čo mu hovoria. A to je všetko. Preto nie je nič prázdne. Dokonca aj myšlienky, ktoré ľudia nosia celý deň v hlave, zdalo by sa, fantazírujú na zdanlivo vzdialené témy, predstavujú si seba ako hrdinu, vífaza v spore, no, premietajú rôzne obrázky, ktoré sa v skutočnosti nestali a rozvíjajú ich ďalej. Často sa vracajú k rovnakým obrázkom, ktoré kedysi silne pripútali ich pozornosť. A prečo sa to deje? Pretože to všetko ľuďom zaberá pozornosť a čas. Skrátka sa tak živí. Požiera Život, skutočný Život človeka.

T: To znamená, že pre systém je najdôležitejšie ... (**IM:** Proste jesť.) Proste jesť.

IM: Žiadna morálka, žiadne hodnoty. Systém si ľudský život absolútne neváži. Jemu je jedno, či si živá alebo mŕtva, aj tak ho budeš živiť. Kým pobehuješ tu, existuješ v tomto svete, môžeš mu dať viac sily. Ale mŕtva ho tiež budeš kŕmiť. Preto to pre neho nie je až také dôležité.

T: Všetko, čo ponúka systém, s tým do Duchovného sveta nevstúpiš.

IM: No samozrejme. Veľa sme o tom hovorili. Pretože systém je nepriateľom Duchovného. To je práve ten, koho nazývajú Antikristom, Satanom, Diablom a podobne. Samozrejme, že je protikladom Duchovného sveta.

T: To znamená, že s týmito hmotnými kuframi bránou

neprejdeš.

IM: Áno, je príliš úzka. Mimochodom, čo sa týka práce vedomia. Prečo sa to deje? Bohužiaľ len jednotlivci, väčšinou tí, ktorí študujú neurofyziológiu, psychológiu či psychiatriu, si niekedy položia otázku. Prečo a ako myslíme? Ostatní sa nad tým vôbec nezamýšľajú. Bohužiaľ ľudia zabúdajú na to najdôležitejšie, najviac potrebné. Hovorili sme mnohokrát, aké dôležité je kontrolovať svoje myšlienky, pozeráť sa, pozorovať. Ale ak to človek vníma svojím vedomím, nemá vnútornú potrebu, vnútornú túžbu to všetko poznať, stať sa zrelým a získať túto schopnosť, všetko to ide mimo neho. A znova, prečo? Počúva len ušami pozemskými, nemá duchovný sluch. Ten duchovný je uzavretý. Herci mu do uší našepkávajú, preto nič iné nepočuje. Bohužiaľ nechápe, ako funguje naše vedomie. Ale keď sa človek upokojí a jednoducho začne pozorovať, čo mu ponúka, aké možnosti dáva, potom sa to stáva naozaj zaujímavé. Poďme si urobiť malý experiment, už sa to u nás stalo pravidlom. Predstav si, že píšeš slovo "krava", áno? Proste "krava". Máš napísané "krava". A teraz sleduj, ako sa tvoje myšlienky rozvíjajú, ako vznikajú asociácie: Predstavuješ si tlamu kravy, potom sa zjavujú rôzne typy kravičiek, obrázky, kondenzované mlieko s etiketou, na ktorej je zobrazená krava, však? Čokoládka, čokoláda s kravou na obale a niečo ďalšie. A bežia rôzne interpretácie, rôzne typy obrázkov. Pripomína mi to počítač. Prečo? Tiež funguje asociatívne. V akom zmysle "asociatívne"? V tom, že keď napíšeme na počítači slovo krava, zobrazí sa

mnoho videí, článkov a všetkého možného. A čo najviac priťahne tvoju pozornosť, na to klikneš. Otvorí sa ti to a čítaš. Podobne je to aj v hlave. Koreňom je slovo, ktoré si napísala, a všetko ostatné je strom, konáre, listy - to sú rôzne obrázky, ktoré vznikajú v hlave. Mnohí hovoria: "ja to nevidím, ja ich nemám." "Všetci ich majú. Vedomie funguje u všetkých úplne rovnako. Ale nie všetci to môžu hneď vidieť. Človek sa to musí naučiť, aby videl celý rozsah informácií, ktoré mu ponúka vedomie. Najčastejšie tam hodí rýchlo sa striedajúce obrázky, aby rozptýlilo pozornosť. To je, keď Osobnosť je ešte takpovediac v dojčenskom veku, však? Ešte si vôbec nevedomuje samu seba, len letmá spomienka vo vnútri to naznačuje. Pre takýchto ľudí je to najťažšie. Majú problém s pozorovaním seba samých. Nie je ten, kto by pozoroval. Práve títo ľudia musia na sebe veľa pracovať, aby Osobnosť trochu vyrástla a naučila sa aspoň základné veci. Ale väčšina ľudí na tejto planéte je schopná to uvidieť. Len je potrebné sa upokojiť a pozorovať, nič iné. Jednoducho pozorovať, čo vedomie ukazuje. Vždy premieta obrázky, občas hodí nápis, ale opäť, k nápisu ten istý obrázok. Myšlienka nikdy neprichádza z nejakej náповede a podobne. Veď koľkokrát slová, čo hovoríme, vznikajú bez toho, aby sme sa nad nimi zamýšľali. Hovoria, že je to zvyk a podobne. Nie, ony sa vkladajú. A ak kontroluješ svoje vedomie, tak ti vkladá správne slová, samozrejme z tej zásoby, čo máš. Chceš zásobu rozšíriť, študuj, uč sa, viac čítaj, komunikuj. Správne? Môžeš využívať len to, čo máš. Ale to nie je podstatné. A opäť, všetko v tomto trojrozmernom svete získavame pomocou vedomia. Je to

jediný spôsob komunikácie. Avšak, je aj iný spôsob kontaktu medzi ľuďmi - pocity vnímanie. Je možné to vnímať, je ľahké to precítiť. Dokonca práve teraz je v mnohých ľuďoch odozva. Správne? A prečo je to možné? Pretože také vlastnosti, ako priestor a čas, sa týkajú iba materiálneho sveta. A to, čo cítime, je za jeho hranicami. To znamená, že je pre nás ľahké precítiť každého človeka, precítiť, povedzme, ľubovoľný bod v tomto Vesmíre, dokonca aj v trojrozmernom svete. Ale to nie je podstatné. Opäť narážame na nejaké mimozmyslové schopnosti, ktoré v sebe ľudia môžu vyvinúť aj prostredníctvom vedomia. A systém im to dovoľí, pokiaľ tomu ľudia venujú veľké množstvo sily svojej pozornosti. Dokonca im občas aj dá také možnosti. No, tu je jednoduchý príklad. Pokiaľ si človek bude niečo silne priať, veľa na to myslieť, vkladať do toho silu svojej pozornosti, tak sa mu to môže splniť, ak to bude prijateľné. Systém si to zváži: či je to pre neho prijateľné alebo nie, či si to ten človek zaslúži alebo nie a podobne.

T: To znamená, že to nemusí človeku dať ... (**IM:** Nemusí, iste...) Trebárs, bude brať pozornosť, a pritom nič nedá ...

IM: Samozrejme Ono ... (**T:** Ešte viac...) Ako inak, človek ho stále krmí. Aj tu existujú triky, vlastné zákony, ale to už je mágia. Je to obyčajná mágia. A čo je to mágia? To je, keď svoju šancu získať Život večný, stať sa súčasťou Duchovného sveta, túto svoju silu človek vyplytvá na dočasné, prázdne a nepotrebné. No opäť, prázdne v zmysle nezmyselné.

T: Takže, v podstate by sme mali používať vedomie iba v prípade potreby.

IM: Nie, vedomie musí ... Slúžiť. pracovať, ako pracovalo pred tým. Musí slúžiť. Musí byť stále zaneprázdnené. To je najdôležitejšia a prioritná vec. Pokiaľ mu nedáš prácu, bude ťa obťažovať. A to je skutočne tak. Vedeli o tom odpradávna. A mnohí z tých, ktorí sa zaoberajú poznávaním svojho vedomia chápu, že akonáhle vedomie prestáva pracovať a človek si povie, "Už som unavený, odpočinem si", tu začínajú práve tie silné útoky. Avšak keď vedomie bude mať disciplínu, keď ho zaplníš množstvom rôznych informácií, ktoré musí spracovať, ideálne 5-6 prác naraz, možno aj viac, tak je naplno zamestnané, má čo robiť. A opäť, ak pracuje, dostáva od teba cukrík. Prestáva pracovať - nedostáva. No a keď chce sladké, čo narobí, musí makať. To je jediný spôsob, ako ho skrotiť. Nieкто si však myslí, že ak niečo dosiahne v duchovne, vedomie sa stane pokorným, láskavým, bude počúvať. Nie, nebude. To je ako ten medveď, o ktorom sme hovorili. Ak dávaš pozornosť tomu, čo chceš ty, robí to, čo potrebuješ. Ale ak dáš pozornosť tomu, čo chce vedomie, tak zostaneš sedieť a túžiť po prázdnom.

T: Mimochodom, u ľudí naozaj prevláda taká ilúzia, že ak sa duchovne rozvíjaš, tak vedomie musí, neviem ... (**IM:** Samo od seba.) Pozitívne myšlienky k tebe musia samé ...

IM: To je jednoduché... (**T:** nebude hovoriť nič zlé.) Čo znamená, mať pozitívne myšlienky? A opäť, čo sú to "pozitívne

myšlienky"? Ak nepripustíš negatívne, tak budeš mať v hlave pozitívne myšlienky. Správne? Ale ak pripúšťaš negatívne myšlienky, nemôžeš cítiť, nemôžeš byť v kontakte s Duchovným svetom. No, to je neprirodzené. A ak sa nachádzaš na úrovni pocitového vnímania, povedzme, v dialógu s Bohom, v rôznych náboženstvách tomu hovoria rôzne, zlé myšlienky ti nemôžu prísť do hlavy. Prečo? Pretože, po prvé: ich nepripustíš, a po druhé: nebudeš financovať tento film. No a nie je nikto, kto by ho pre teba vytvoril. Tým skôr premietol. Systém, ten je veľmi racionálny, nestrpí žiadne straty. Je to ako v matematike či fyzike: všetko je na svojich miestach.

T: To znamená, že akonáhle vedomie začne ľuďom klásť otázky, a oni vstupujú do tohto dialógu, tak ...

IM: Už sa nachádzajú v tesnom kontakte s vedomím a strácajú dialóg s Duchovným svetom v prospech materiálneho. Aj keby niekto hovoril niečo iné, je to tak. To znamená, že už nie sú živí, ale mŕtvi.

T: Mimochodom, často sa v rôznych náboženstvách práve hovorí o tom, že ľudí nazývajú spiacimi alebo mŕtvymi. Napríklad, v Pravosláví sa hovorí: "Spáči, prebudte sa!" (**IM:** Všade, vo všetkých náboženstvách.) Vzkrieste sa.

IM: Ak si sa nevzkriesil počas života... tela, po jeho smrti sa už nevzkriesiš.

T: Je nejaký rozdiel medzi týmito pojmami: "Spiaci" a "mŕtvy"?

IM: Žiadny.

T: Takže je to to isté.

IM: No, existuje porekadlo, že spiaci sa môže prebudiť, ale mŕtvy nie. Malo sa tým na mysli, buď posmrtný stav alebo sa to týkalo ľudí, ktorí prakticky nemajú žiadnu šancu získať Život. To znamená, že sú pod takou silnou nadvládou vedomia (alebo Satana či démonov, sú v moci Lucifera, je jedno ako to nazveme), že nie je možné sa z toho vymaniť. No, to je vzácny jav. V zásade môže každý, pokiaľ to bude chcieť. (**T:** Každý môže, len ...) No, nie vedomie to bude chcieť. Ak to pocíti, pokiaľ bude mať takú potrebu. Ale každý človek cíti, že je na tomto svete z nejakého dôvodu. Všetci si kladú túto otázku. A komu ju kladú? - Svojmu vedomiu. A akú odpoveď dostanú? "Za akým účelom si tu v tomto svete? Aby si tu čo najviac pokazil, urobil zmätok, bordel a utiekol preč." Otázkou je, kam utečieš? Nikam. Z matérie neunikneš, ak si jej celý život slúžil.

T: Neustále sa dostávaš do slepej uličky. (**IM:** Samozrejme.) Chápeš, že niečo na tomto svete nie je v poriadku. Súdim podľa svojej skúsenosti. Chápeš, že ti "režisér" (**IM:** Tak to je.) ponúka scenár akýchsi, v konečnom výsledku, drám. (**IM:** No a ako...) A tak ...

IM: Dráma viac priťahuje. Viac za ňu zaplatíš.

T: Pričom ponúka nejaké ...

IM: A pozri, ako sa to všetko fraktálne opakuje: Od

vnútorného stavu ľudí, až po vonkajšiu situáciu - to, čo sa deje vo svete. Počínajúc geopolitikou, ekonomikou, skôr makroekonomikou a končiac klimatom. Všetko je prepojené. Ľudia tomu jednoducho nerozumejú. A kto za to všetko môže? Samotní ľudia. Ale oni sa snažia zvaliť vinu na niekoho iného. "My sme tí dobrí". Vedomie všetkým hovorí: "Ty si ten dobrý".

T: Takže od základnej vnútornej voľby - som s duchovným svetom alebo s vedomím, sa odvíjajú ako geopolitické procesy, tak aj procesy v planetárnom merítku.

IM: No to vtedy, keď berieme spoločnosť ako celok, a od toho závisí mnohé. Poviem to jednoducho, ak sa ľudia zmieria s Bohom, určite sa vždy zmieria sami so sebou! Správne? Pretože vtedy vo vzťahoch medzi ľuďmi nevládnú záujmy vedomia - s prepáčením, ako niekoho obalamutiť, ale je tu pocitové vnímanie jeden druhého, ako jediného celku. A Duchovný svet - je celistvý svet. On je jednota v mnohosti a mnohosť v jednote. Je ťažké to pochopiť rozumom, rozumom to ani nie je potrebné chápať, mám na mysli vedomie. To sa musí poznať v praxi. A ak by to tak bolo, tak by, prepáč mi, jeden druhému nenastavili nohu, naopak by vždy podávali pomocnú ruku. Ak si zakopol, druhému už nedovolíš zakopnúť. Taký by bol svet.

T: To znamená bolesť druhého je aj tvoju bolesťou, rovnako ako radosť.

IM: Keď je jednota, všetko sa vníma jednotne. Chápeš?

Víťazstvo druhého je твоjim víťazstvom, cudzia bolesť, tá nie je cudzia, je tvoja. V tom je ten zmysel. To je jednota. A opäť, v Duchovnom svete nemôže byť bolesť. Tam je Šťastie, tam je Láska. Ale pochopiť to môžu len tí, ktorí to dosiahli. A opäť, ak vezmeme Písma, vo všetkých náboženstvách bolo veľmi málo tých, ktorí skutočne opisovali svoju skúsenosť, ktorú zažili, a to, čo v nej spoznali. Väčšina len opisuje od druhých a tam sú vidieť bludy, ktoré vytvoril rozum.

T: Snaha o "špeciálne efekty" v podobe svetla.

IM: Samozrejme, samozrejme. A veľa všelijakých popisov, ktoré so skutočnosťou nemajú nič spoločné. A tí, ktorí mali skúsenosť, ju popisujú jednoducho. No, niekedy trochu neohrabane, pretože je to ťažké opísať. O tom sme tiež hovorili. Akokoľvek veľkú zásobu slov by človek mal, popísať Tamten svet pomocou týchto nástrojov, slov a tak ďalej, je veľmi ťažké. Je oveľa jednoduchšie dať to človeku pocítiť, ale to je možné len vtedy, keď to človek sám chce. Keď je otvorený tomuto vnímaniu. A ak sa neotvorí, neprecíti to. Vedomie toho nie je schopné. Vedomie potrebuje viditeľné efekty. A to je násilie. A to, čo sa odovzdáva na hlbokú, pocitovú úroveň - to nie je násilie. Je to proste Láska, správne?

T: Ale ľudia to cítia?

IM: Cítia, ale nie všetci si to uvedomujú. Snažia sa pochopiť rozumom, a ten im povie niečo úplne iné. Napríklad mnohí to cítia aj teraz, aj keď nechápu, čo to je. A vedomie bude hľadať, v čom je príčina: V kódovaní, hypnóze, v ovládaní

akejsi sily. Nie je tu žiadna materiálna sila! Len Pravda. Proste to, čo je skryté pred vedomím, je otvorené pre všetkých. A preto čerpajú tí, ktorí chcú. Alebo tí, ktorí sú to schopní vnímať.

T: Teraz by som sa chcela obrátiť k ľuďom, aby sa otvorili!

IM: Prečo? To sa nesmie. Ľudia musia sami robiť svoju voľbu. Tak to bolo napísané a od nepamäti sa to dodržiavalo. Duchovný svet - ten je pokojný. Je pokojný preto, že je nekonečný. Nie je dočasný.

T: Igor Michajlovič, existuje taký výraz, že ľudia z prebytku pocitov, pocitov z lásky strácajú vedomie. A to, čo sa teraz deje, mnohí možno pocítia skutočný zmysel tohto výrazu. Ale napriek tomu skúsme vysvetliť význam toho, čo znamená ...

IM: No, nie doslova stráca vedomie, nie v lekárskom slova zmysle. Stratíť vedomie - to je naozaj veľmi zložité. Myslím, oddeliť sa od neho. Tu sa má na myslí, že sa stráca moc vedomia nad Osobnosťou. Vlastne ... No, neviem po koľký raz, ale ešte to zopakujem: človek by mal poznať sám seba. Hlavným nepriateľom jeho Života, v pravom slova zmysle, hlavným nepriateľom na ceste k Životu - je jeho vedomie. Preto by ho mal človek poznávať. Nepoznáš svojho nepriateľa - prehráš. Preto musí človek pochopiť, ako vedomie funguje a čo je zač. Veď mnohí chápu, že sú viac, než len to, čo vidia. Veľa ľudí. A nech človek robí čokoľvek, nech dosiahol čokoľvek, aj napriek tomu cíti, že neurobil to najzásadnejšie. A ak

neurobil to najzásadnejšie, potom jeho život stráca zmysel. Naozaj. Ja by som to prirovnal ... No, v podstate o tom veľmi dobre rozprával Rumi. Uviedol príklad, kedy kráľ poslal do nejakého mesta človeka, aby tam niečo urobil. Človek do mesta prišiel a bol zaneprázdnený množstvom všelijakej práce: postarať sa o seba. Priatelia, známi a príbuzní ho zamestnávali všetkým možným, až zabudol urobiť to, kvôli čomu ho tam kráľ poslal. V skutočnosti, aj keby tam urobil čokoľvek, ak neurobil to najdôležitejšie, neurobil nič. Ak človek prišiel do tohto sveta a neodišiel odtiaľto Živý, znamená to, že jednoducho premárnil svoj život. Preto je dôležité poznať svoje vedomie. Ale tu je jeden malý fenomén. Keď človek spozná svoje vedomie, zhrozí sa. Presnejšie, vedomie sa zhrozí. Ale keď si Osobnosť uvedomí samu seba, prežije neopísateľné šťastie. Prečo? Pretože v tej chvíli sa každý z nich stretne s tým, kto ho stvoril. Je to tak. Človek poznáva vedomie a postupne začne chápať, že on ho neovláda, že je jeho otrokom. Preto často narážame na výrazy: "otrok, otrok ..." Človek je naozaj otrokom prianí a túžob, a preto je ľahko manipulovaný svojím vedomím, ako bábka. A to je skutočne tak. Avšak pochopiť to je možné, len keď získaš slobodu.

T: Igor Michajlovič, som si istá, že ľudia cítia to, čo sa teraz deje. A je to neuveriteľný darček. Taký okamih, aj keď to teraz nebude výsledok ich práce na sebe. To je jednoducho neuveriteľný darček. Ako v tom zostať navždy?

IM: Všetko záleží na voľbe človeka. Mnohí napríklad hľadajú šikovného kňaza, guru, učiteľa, je jedno, ako ich

nazveme. Hľadajú tých, ktorí majú nejakú duchovnú silu. Prečo? Aby sa tou silou vedľa nich naplnili. Aby získali sebadôveru. No a to sa deje predovšetkým preto, že má človek pochybnosti, nedôveruje sám sebe. A prečo vzniká táto nedôvera? Čo prekáža? Vedomie. Bude ti rozprávať, ako sme už o tom na začiatku programu hovorili. Že si slabý, nič nez môžeš, že nikam nedôjdeš. Nič nedosiahneš. Že je to blbosť a život, ten skutočný, prebieha tu v matérii. Vo chvíli, keď pracuješ na sebe, poznávaš vedomie, robíš duchovné praktiky, alebo strácaš čas pri čítaní rôznych kníh, napríklad náboženských. Takže v tom čase, keď sa zaoberáš svojím duchovným rozvojom, ti život uteká. To hovorí vedomie, má takú funkciu. A život každopádne premárniš, ak budeš žiť tak, ako ti diktuje vedomie. Nie je to tak?

T: To znamená, že ľudia veria v ilúziu, že v blízkosti ľudí, ktorí idú po duchovnej ceste, rastú duchovne aj oni?

IM: To nie je ilúzia, je to naozaj tak. Povedal by som, že tieto duchovné sily, môžeme ich nazývať rôzne, sily Ducha Svätého, alebo ako sa píše v knihe "AllatRa", sily Allatu hovorilo sa im tak aj skôr, na tom nezáleží. Božské ... alebo len sily, duchovné sily, povedzme to tak. Keď sa človek stretne s touto duchovnou silou, má šancu sa vďaka nej posilniť, naplniť sa ňou. Preto ľudí priťahujú duchovne silné osobnosti, avšak len tých, ktorí sú na ceste duchovného hľadania. Ale v ostatných, ktorí žijú len vedomím, títo duchovne silní ľudia vyvolávajú nenávisť a hnev. A prečo to tak je? Pretože sa vedomie obáva, že kvôli tomuto vplyvu stratí kontrolu nad

Osobnosťou, ktorú ovláda. Preto rozpráva rôzne blbosti. Začína hádzať špinu a podobne, len aby odvrátilo pozornosť a odobralo tie sily, ktoré človek dostal, povedzme, dodatočne pre svoj duchovný rast preto, aby prekonal túto bariéru a vymanil sa z otroctva vedomia. A človek ich dáva týmto myšlienkam, ktoré mu posielajú vedomie. A tú šancu, tú silu, čo človek dostal, zase stráca na službu systému, službu svojmu vedomiu.

T: A teraz vzniká otázka: "Na čo ju každý, kto nás počúva, použije?"

IM: Je to ich voľba, majú na to právo. V tom je práve sloboda. A pozri, ako sa výrazne líši duchovný svet a materiálny. V materiálnom svete by som tieto sily prirovnal k financiám. Je to, akoby si dostal nejaké peniaze, dali ti určitú sumu na to, aby si postavil dom pre chudobných, siroty a tak ďalej. A namiesto toho si tieto peniaze utratil na reklamu tohto domu. Rozumieš? Reklamu si urobil, ale dom nepostavil. Rovnaké je to aj tu. Dostávaš duchovné sily preto, aby si získal Život a vedomie to všetko prekrúca. Použije tieto sily, aby ešte viac k sebe pripútalo tvoju pozornosť, k tým svojim obrázkom. Na to, čo je márne, chvíľkové, iluzórne. A prirodzene človek, ktorý nevie, presnejšie povedané, nechce sa zamerať na to, čo cíti, naozaj cíti (svojimi pozemskými očami to nevidí, a duchovné má zatvorené), podľahne svojmu vedomiu a mína silu na to, čo vidí a počuje. Čo sa odohráva?

T: Hovorí o duchovne, nepraktizuje.

IM: Filozofuje. Stojí na mieste a filozofuje. Sám nikam nejde. Správne?

T: A ešte jeden zaujímavý moment, Igor Michajlovič, keď systém chytí človeka do pasce strachu a núti ho, aby neustále obhajoval nejakú svoju pozíciu, ktorú má. Že som duchovne založený, alebo že som dobrý. A ľudia akoby stále chránili systém.

IM: Chcú sami sebe dokázať. Pretože opäť, systém cez myšlienky dráždi vedomie a provokuje egoizmus. A egoizmus - to nie je nič iné, než výplod toho istého vedomia. Správne? A tak to dopadá - sám sebe niečo dokazujem. A opäť, čo robí? Vkladá silu svojej pozornosti, alebo ako sme hovorili, financie, do nezmyselnej reklamy na život. A tieto strachy, ony vo vedomí musia byť. Vedomie sa prirodzene bojí. Veď to je pre neho ... ani neviem, k čomu by som to prirovnal. Ako napríklad: papier a oheň. Veď duchovný svet je pre vedomie rovnaký, ako oheň pre papier - zničujúci. A preto sa ho bojí a nechápe ho. Avšak nie pre človeka. Mám na mysli Osobnosť.

T: Čo si vyberáš: strach alebo lásku.

IM: To je voľba. A to potom v tebe bude prevládať. Buď budeš žiť v strachu a trápiť sa. No ak sa to dá nazvať "životom". Alebo žiť v radosti, šťastí, láske. Skutočnej Láске.

T: Pokiaľ si s Duchovným svetom, tak všetko, čo cítiš, to je tvoja otvorenosť, úprimnosť a láska k Nemu.

IM: A to aj dostávaš.

T: Igor Michajlovič, V Biblii je taký výraz: "V láske nie je žiaden strach, lebo dokonalá láska zaháňa strach: veď strach pôsobí muky; kto sa bojí, nie je dokonalý v láske."

IM: Správne. No, ako môže byť ... To je pochopenie dokonalejšej lásky, táto láska sa týka Duchovného sveta. V najvyššom zmysle slova. Ale strach a duchovný svet - sú veci nezlučiteľné. Osobnosť, tá nemôže cítiť strach, zvlášť, keď príde do kontaktu s Duchovným svetom. Strach - to je práve jedna z funkcií vedomia. Týmto kontrastným obrázkom sa vedomie snaží zmariť všetky pokusy Osobnosti oslobodiť sa.

T: Každý by mal vo vnútri seba rozpoznať tohto, takpovediac, "zastrašovateľa", a povedať mu, že už ho nechce, a všetko, čo chce - to je úprimná láska a otvorenosť.

IM: Všetko, čo človek potrebuje, má. Má všetky možnosti. Má aj túžbu Osobnosti. Má všetko. Proste musí to použiť. A to je všetko. Poviem ešte viac, v každom náboženstve sa o tom hovorí. A v každom náboženstve je ukázaná cesta. Veľa je samozrejme prekrútené ľuďmi. Ľuďmi, ktorí písali rozumom, vysvetľovali, rozprávali. Ale hľadajúci ľahko nájde v každom náboženstve. Zlé náboženstvá nie sú. Ľudia jednoducho nechcú ísť touto cestou. Tak to je.

T: Igor Michajlovič, podľa mňa, existujú dve cesty. Prvá, to je keď, ako ste hovorili, "Vstaň a choď".

IM: Cesta je jedna. Ver mi, je jediná. Proste ľudia k tomu

prichádzajú rôznymi spôsobmi.

T: To znamená, niekto hneď ...

IM: Niekto vstal a šiel. Ale to sú jednotlivci. Tí, ktorí pochopili túto jednoduchosť. A niekto sa prediera skrz húštinu svojho vedomia ... Na začiatku je to boj, kým človek nedosiahne Lásku a Pochopenie, a potom je to len Láska. Niekto musí "bojovať". No a niekto chce hneď ŽIŤ. Vstane a odchádza.

T: A tu je veľmi dôležitá voľba a zodpovednosť každého človeka. Je zaujímavé, že náboženstvo radí najskôr vyčistiť nádobu, do ktorej by potom mohla zostúpiť Božia milosť, ktorá pomôže človeku spojiť sa s duchovným svetom. Že sa ľudia očisťujú ...

IM: Všetci čakajú, že zostúpi. Všetci čakajú, až to príde samo. A ono už je tu. Chápeš? Vedomie ľuďom hovorí: "Modli sa, medituj, prevádzaj nejaké rituály". To nie je podstatné čo. Len aby si niečo robil a čakal, až to príde samo. Nepríde. Kým počúvaš vedomie, jeho stimuly, kým robíš duchovné praktiky rozumom, nič k tebe nepríde, okrem ilúzie, halucinácie, a to v lepšom prípade. Chvastanie.

T: Je dôležitá vnútorná voľba, rozhodnosť ...

IM: Úprimnosť k sebe samému. Naozaj len úprimnosť. A nie rozhodnosť. Čia rozhodnosť? Vedomia? O akej rozhodnosti je reč? Páči sa ti trpieť? Rozhodnosť trpieť, alebo čo? Rozhodnosť človek potrebuje, aby urobil nejaký čin v tomto svete. A

opäť, prečo? Aby na neho spomínali a hovorili o ňom. A keď je človek na duchovnej ceste, je mu jedno, ako sa o ňom hovorí, zle či pekne. To je problém samotných ľudí, "septonika". To je ich vedomie.

T: Mimochodom, mnohí to predkladajú tak, že Duchovná cesta je akýsi hrdinský čin.

IM: Aký hrdinský čin? Prepáč mi, ráno si sa zobudila, umyla sa. To je hrdinstvo? Je to prirodzený proces. A rovnako tak aj duchovná cesta, samotná očista a všetko ostatné. Je to prirodzený proces. Tak by to malo byť. Proste to všetko obrátili, skreslili a vedomie rozpráva, opäť sme sa vrátili k vedomiu, ono rozpráva: "Musíš byť silný, musíš byť hrdina, pripravený k hrdinskému činu". A podobne. Akéže je to hrdinstvo - jednoducho začať žiť?! To treba.

T: Igor Michajlovič, ako začína deň človeka, žijúceho Duchovným svetom? Trebárs ráno, ako začína jeho ráno?

IM: Rovnako ako u všetkých - úsvitom.

T: Igor Michajlovič, vo "Filokálii" je výraz chcela by som, aby ste ho okomentovali: "Človek, zatiaľ čo je vo svojej nevedomosti, bojí sa hodiny smrti, keď sa priblíži k Bohu, bojí sa predstúpiť pred Súd. Akonáhle sa úplne oddá a postúpi vpred, vtedy Láska pohltí prvý aj druhý strach".

IM: Správne. Pretože prvé dva, tie boli od rozumu. A tretí, keď už je naozaj s Bohom, toto všetko mizne. Všetky pochybnosti, ktoré mu posielalo vedomie, všetko, čoho sa obával,

čo prežíval, všetko odchádza. Boh je Láska. Boh je Šťastie. Nie je v ňom strach ani nič také. Človek nemôže pred Bohom cítiť strach, to nie. Ak cíti pred Bohom strach, to znamená, že človek v tej chvíli, no, povedzme, nie je Živý. Alebo ešte nie je Prebudený. Určite však nie je Živý. Pretože strach pred Bohom cíti iba vedomie.

T: Strach nedosiahnuť - to je to isté, nie si teraz ...

IM: To je vedomie. To všetko je vedomie. Ale do tej doby, kým ho človek počúva, nikam nedôjde. Ak sa nachádza Osobnosť v tesnom kontakte s vedomím, má toho najhoršieho spoločníka. To je ako, ani neviem, k čomu by som to prirovnal. To je horšie ako Susanin. Zavedie ňu tam, odkiaľ sa určite nedostaneš.

T: Pre neho je výhodné, aby človek ...

IM: O tom sme veľa hovorili.

T: Stratila som vedomie ...

IM: No, nie si jediná ... Dobrá reakcia.

T: Celý náš rozhovor jednoducho smeruje k tomu, aby sme ľuďom jednoducho povedali - Žite a Cíťte.

IM: Prečo to ľuďom hovoriť? Ži a pociťuj. Nech si každý vyberie sám. Čo je komu cenné, čo je pre koho dôležité. Správne? A v tom spočíva jeho sloboda. Sloboda voľby.

T: Igor Michajlovič, existuje taký výraz: "Kto verí vo mňa, ako hovorí Písmo, z jeho vnútra potečú vody živej rieky, ...

potečú rieky živej vody".

IM: V danom prípade sa práve hovorí o tom, o čom sme už diskutovali. Tí, ktorí sú s Ním, naplnia sa Jeho silou. Vyžarujú ju potom tak silno, že to ostatní cítia.

T: A tu je taký moment. No, aby u ľudí vôbec nevznikali myšlienky na to, ako to udržať. Proste je potrebné byť priezračný, otvorený a úplne ...

IM: Hm, je ťažké hovoriť pod vodou, že? Skús to. Ľudia ťa počúvajú. Klad' otázky.

T: Spomenula som si na jedno pozoruhodné podobenstvo, v ktorom sa práve hovorí o vode. O tom, že musí byť voda, aby loď mohla plávať. Avšak, keď sa do lode dostane voda, jednoducho sa potopí. A aby ľudia pocítili Duchovný svet, samozrejme musia prebývať tu, v tejto trojrozmernosti, ale ak trojrozmernosť vpustia do seba ...

IM: Aj tak v nej prebývajú. Ale pokiaľ ju vpustia do seba, utopia sa. Táto trojrozmernosť, tento pozemský život - to je šanca získať niečo väčšie. Ako nová etapa evolúcie.

T: Úloha - proste ju nevpúšťať do seba.

IM: Úlohou je - proste Žiť. Vari je to také zložité? Rozvíjaj to, čo dostávaš. Jednoducho to nevyplývať na ničotné. To, čo si teraz získal.

T: A nehľadať v tom žiadne etapy, pretože ...

IM: Nedovoľovať vedomiu to hodnotiť. To je hlavná úloha.

Nehodnotiť, neposudzovať, a použiť túto silu na to, na čo by sa mala použiť. Ak to človek chce. Ak chce niečo iné, no, to je jeho voľba. To by som prirovnal v pozemskom jazyku, k čomusi, ako "nevratný úver", ako výhra v lotérii. A na čo ju minieš, to už je tvoja vec. A zase, o čom to vypovedá? O tom, že Duchovný svet... ten je absolútne veľkorysý. A Boh miluje všetkých. Správne?

T: A ľudia odpovedajú Láskou.

IM: Ľudia - áno. A neľudia, bohužiaľ... Ale je to ich voľba.

T: Igor Michajlovič, je veľmi ťažké opísať to, čo človek cíti, keď prebýva s Duchovným svetom. A úprimne povedané, ani sa nechce popisovať. Teraz proste len prečítam slová jedného človeka, ktorý... (**IM:** Skús to.) ako sa mi zdá, išiel po duchovnej ceste. Je to archimandrita Sofronij, vo svete Sergej Semionovič Sacharov. Hovoril práve o niečom podobnom tomu, čo teraz pociťujú mnohí. "Keď sa táto láska dotkne srdca, duch náš vo Svetle vidí Boha, a žije Ním a v Ňom. Prekonáva všetky ľudské myšlienky. K nemu sa nehodí ani jedno z našich abstraktných pojmov. On je Živý. Jeho moc je nesmierna, Jeho láska je nepredvídateľná. Žiť s Ním je nevy-sloviteľné bohatstvo. Všetky moje slová sú ničotné k vyjadreniu môjho obdivu k Bohu".

IM: Čo k tomu dodať...

T: Ale pokračovať v relácii musíme

IM: Je niekedy zložité donútiť svoje vedomie pracovať, ako

treba. Však? Práve v tom spočíva proces služby, na ktorý sa mnohí pýtali. Keď túžiš po tom, čo slovami nevyjadríš, ale musíš, - kvôli ľuďom.

T: Pozbierať sa. Ešte prečítam to, čo písali tí, ktorí cítili Duchovný svet. "Svetlo sa zjavilo a bolo skôr ako oheň, ktorý vzplanul na povrchu môjho tela, aj vo vnútri duše čosi, čo som vnímal pri tomto horení, ako cudzie Bohu. Oh, vtedy som vôbec nevedel a nechápal, čo sa so mnou deje. Moja myseľ sa nepustila do skúmania podstaty tohto Ohňa a tohto Svetla a môj Duch ožil. Čo si dobre pamätám, tak to, ako som dychtil po Bohu, vo svojej smrteľnej clivote po Ňom. Vyjadroval som to vo svojich modlitbách s takou koncentráciou, že aj keď prichádzal Oheň či Svetlo, dokonca ani vtedy som neodtrhol svoju pozornosť od Boha a túžil som len po Ňom".

IM: Kľúčový moment - svoju pozornosť...

T: ... neodtrhol od Boha.

IM: A tým je povedané všetko. Ale tento človek ide sám. Nedostáva len tak, nedostáva, ako sme hovorili, ten "úver" On pracoval a sám sa snažil. A sám aj čerpal.

T: A čo je najdôležitejšie - nerozpýtl'oval sa žiadnym svetlom, žiadnym ...

IM: A je to ťažké? Je to jednoduché. Čo je potrebné? Proste byť. Proste sa otvoriť. Pre veľmi veľa ľudí bude tento program nie celkom jasný ...

T: Ale to je dobre, pretože vedomie nedokáže vysvetliť, čo sa deje.

IM: Iste, to je dobre. Len aby to bolo na prospech.

T: Boli však ľudia, ktorí cítili, a jedným z nich bol Izák Sýrsky: "Blahoslavený je ten, ktorého myšlienky sú vždy o Bohu, ten, kto s Ním jediným prebýva v besede svojím poznaním. Radosť z Boha je silnejšia, než tento život; a kto ju našiel, ten nielenže sa nepozrie na utrpenie, ale ani nezdvihne pohľad na svoj život." To znamená, že človek, v podstate, musí urobiť len jeden krok, krok smerom od seba.

IM: V skutočnosti, ani krok netreba robiť. Krok - to je vzdialenosť. To je úsilie. Krok - to je v tomto svete, ale tam to je oveľa bližšie.

T: Igor Michajlovič, viete, keď čítame v rôznych náboženstvách o etapách, ktorými prechádzajú duchovní ľudia, narážame na opisy toho, čo cítili. Pričom, cítiš, kto z nich cítil a kto len filozofoval ... (**IM:** A kde bolo rozumom napísané.) Buď rozumom, alebo jednoducho kopírovali frázy jeden od druhého. Je dokonca cítiť aj tá etapa, pri ktorej ľudia pracujú na sebe, zápasia so svojimi túžbami. A čo ich práve priviedlo k tomu, aby sa spojili s Bohom, pocítili Duchovný svet, - o tom je tam málo informácií.

IM: A to je vždy tajomstvo, pretože je to najintímnejšia časť, ktorú je najťažšie popísať. Nie preto, že sa to pred niekým skrýva a tak ďalej, to nie. Je neuchopiteľná. Ona proste Je. Človek trebárs nevedel, čo je to láska, nevedel, že môže byť

niečo iné. Žil proste vedomím. A v jednom okamihu cíti, že sa niečo deje, ale je to krásne. A popísať to je veľmi ťažké. Cíti, že sa jeho vedomie posúva do pozadia. Cíti, že sa v jeho vnútri rozhorieva ... inak to nepovieš, rozhorieva sa plameň lásky, nie spaľujúci, ale hlboký, skutočný. A človek cíti, že teraz môže všetko, že je súčasťou Toho, ktorý môže všetko, a preto aj on môže... všetko. Tak to je. Zvyčajne to trvá krátky okamih a mnohí potom hľadajú tieto okamihy, strácajú ich. Prečo ich strácajú? Pretože hoci sa tým nadchnú, začínajú toto šťastie hľadať v pozemskom svete. A ono tu nie je. Preto neustále chodia v kruhu. Stoja na mieste, bez ohľadu na to, ako paradoxne to znie. Ale sú aj iní, tí druhí, ktorí, akonáhle to precítili, už sa s tým nikdy nerozlúčia. Proste tým začínajú žiť. (T: Sami generujú lásku.) Zaiste, a ako si čítala pred tým: sami sa stávajú riekami.

T: Byť prameňom.

IM: Správne, tak to má byť. A to je práve služba. Nie každý to však chce. Ale tak či onak, nechceš byť prameňom, buď aspoň jeho časťou. To je ušľachtilé. Je lepšie žiť, ako živoríť. Lepšie je byť šťastný a milovať, ako žiť v starostiach a v strachu, správne?

T: Igor Michajlovič, v rôznych náboženstvách, práve v tejto prechodnej fáze - medzi prácou na sebe a zjednotením v pocitoch s Bohom, je popisovaný taký moment, kedy ľudia vedú asketický život, žijú osamote. A vôbec... je samota správna? To znamená, že odchádzajú fyzicky, izolujú sa od

ostatných, od blízkych.

IM: To už je ... prekrútenie podstaty. Týmto spôsobom sa snažia ukázať rozumom, svojím vedomím, kam až sa posunuli vo svojich vedomostiach, ako slúžia Bohu, a len Jemu jedinému, a že ľudia im len stoja v ceste, prekážajú. Keď sa pozrieme na etymológiu, na hlbší zmysel slova "UJEDINENIE" (osamotenie) ... "JEDINENIE" (slovensky "jednota"), a vedľa neho U, správne? A aká jednota sa má na mysli? Jednota s Bohom, človeka s Bohom, alebo Osobnosti a Duše, ako je napísané v knihe "AllatRa" alebo človeka s Duchovným svetom. Môžeme to nazývať rôzne, je to zjednotenie dvoch, správne?

T: A tam píš o tom, že je potrebné sa izolovať, v tom zmysle, že treba odísť zo sveta.

IM: Malo sa na mysli - spojiť sa s Božským, a odísť zo sveta - vymaniť sa z nadvlády vedomia. To však vôbec neznamená utekať z tohto sveta. Nemá to žiadny zmysel, rovnako zostaneš so svojimi... povedzme, hercami. Aj keby si sa schoval kamkoľvek. Všade budú s tebou, no ak ich počúvaš. Od seba neutečieš. A jednoduchšie to tiež nebude.

T: Je veľmi zaujímavé, že v preklade z gréckeho jazyka, slovo "askéza" neznamená izolovanosť, znamená to "cvičenie".

IM: Samozrejme, je to obyčajné cvičenie, a dnes sa to vníma ako sebaizolácia, trápenie tela, trápenie samého seba, akési ... A vôbec, to všetko sú výmysly rozumu, nikam to nevedie.

T: To znamená, že je potrebné proste žiť vo svete s ľuďmi...

IM: Treba jednoducho byť v mieri sám so sebou a v mieri s Bohom. A potom budeš v mieri aj s ľuďmi, so všetkými na svete.

T: To znamená, že ak vo vnútri cítiš toto naplnenie a sviatosť, všetko okolo je sväté.

IM: Samozrejme. Dokonca, aj keď bude vedľa človek ktorý, povedzme, slúži systému, svojmu vedomiu, no, je to jeho voľba. Trápi sa, trpí, môžeme mať iba súcit s týmto človekom, ale nie sa na neho hnevať a tak podobne. Ak sa na neho budeš hnevať, znamená to, že si rovnako mŕtvy, ako on. Správne?

T: A uvidieť krásu je možné len tak, že sa nachádzaš vo svetle.

IM: Uvidieť krásu môže iba ten, kto má oči, správne?

T: Duchovné. (**IM:** Samozrejme...).

IM: No, ak hovoríme o skutočnej kráse.

T: Teraz sa pokúsím spomenúť... Vedomie mi teraz vôbec neslúži... Igor Michajlovič, jedno podobenstvo rozpráva, že učeník prišiel k učiteľovi, ku svojmu duchovnému učiteľovi, a povedal mu: "Si známy, ako človek, ktorý vie všetko o perlách, mohol by si mi jednu predať, alebo darovať?" Učiteľ povedal, "Ak ti ju darujem, nebudeš si ju vážiť. A predať ti ju tiež nemôžem, pretože nemáš dostatok peňazí, aby si ju

kúpil. A preto všetko, čo ti môžem ponúknuť, je - potop sa spolu so mnou do mora a získaj ju sám".

IM: Krásne podobenstvo. Preto sa môžeme iba podeliť o znalosti na duchovnej ceste, ale dať ich jednoducho človeku, to nie je možné. Musí sa ponoriť s tebou. Ak chce. A donútiť ho tiež nemôžeš. Opäť platí sloboda voľby človeka samotného. Chce - ponorí sa, nechce - neponorí sa. Chce - Žije, nechce - nežije. Všetko je spravodlivé.

T: Igor Michajlovič, som si istá, že sa ľudia budú pozeráť a vracáť sa k našim reláciám mnohokrát pre to, aby...

IM: Zvlášť k tejto.

T: Áno, ale potom je otázka: rozhodne im poskytnú pomoc, ale aby sa nestali takou opornou barlou na ich ceste, to znamená...

IM: S chodítkom je ľahšie naučiť sa chodiť, najmä keď nie je príliš veľa času.

T: To je kľúčový moment, že nie je príliš veľa času.

IM: Áno, život, ten je príliš krátky.

T: Vo "Fokálii" sa uvádza: "Neprotiv sa myšlienkam, ktoré do teba zasieva nepriateľ, radšej modlitbou k Bohu prerušuj rozhovor s nimi". To je potvrdenie toho, o čom ste hovorili, že nie je potrebné vstupovať do dialógu.

IM: Už som hovoril, cesta je len jedna, a všetci tým prechádzajú a narážajú na to isté. Pre niekoho je to jednoduchšie,

pre iného ťažšie, ale všetci tým prechádzajú. Takže, nič nové. Avšak je ľahké pochopiť, kto o čo zakopol, kadiaľ išiel rýchlym krokom či pomalým. Nieкто, ako sa hovorí, "s barlami", nieкто bez nich. Ale to nie je podstatné. Dôležité je, aby došli. Správne?

T: Ale môže to byť aj veľmi rýchle, bleskurýchle.

IM: Okamžite. Alebo ani celý život nebude stačiť. Poňatie času je dôležité tu, avšak nie tam.

T: Igor Michajlovič, a čo sa vlastne ... (**IM:** Teraz deje?) Čo sa vlastne teraz deje? Cítim, že sa teraz niečo deje.

IM: No, ak to cítiš, netreba o tom hovoriť. A ostatní... Niekomu to vysvetlí vedomie, a ten, kto mu nebude venovať pozornosť, ten to pochopí.

T: Že niečo také...

IM: Ale to len ukazuje, že nie všetok zmysel tkvie iba v matérii. To svedčí o tom, že matéria - tá je obyčajnou matériou, avšak existuje niečo väčšieho, čo sa nachádza hlboko za jej hranicami, a rozumom to nie je možné pochopiť, ale je možné sa toho dotknúť.

T: Viete, čím je tento daný moment najcennejší, tým že ...

IM: Je Živý.

T: Je Živý, a prvýkrát u ľudí nevzniknú žiadne otázky. Absolútne žiadne otázky.

IM: To je v poriadku. Vedomie im pomôže.

T: To znamená, že sa bude snažiť tieto okamihy zastrieť.

IM: A veľmi silno sa tomu protivíť, ak to ľudia dovoľia. A opäť, je to ich voľba. Avšak len blázon odstrčí ruku, ktorá mu ponúka vodu, zvlášť keď umiera od smädu. Myslím, že dnešnú reláciu ukončíme nevypovedaním, inak by sme porušili zákony, nie nami napísané. Aj tak je toho veľa. Všetko dobré.

Otázky a odpovědi. Setkání účastníků MSH AllatRa.

IM: Igor Michajlovič

U: Účastník

V: Volod'a

ŽIVOT - „Duchovním je třeba žít“.

DAR - To je schopnost pocitového vnímání. To je chápání těch procesů, které leží za schopností vnímat tento svět obvyklým způsobem s pomocí našeho vědomí.

ČESTNOST - Vše začíná čestností a odpovědností, čestností před sebou sám.

LÁSKA - „Život – to je především láska. To je naplnění skutečnou, pravou Láskou. A pocitové vnímání právě spočívá v Lásce Boží“.

SVOBODA - „Jakákoliv svoboda ve společenství – to je iluze. Skutečná svoboda - to je svoboda v duchovním smyslu“.

VOLBA - „Systém, ten nenutí, jen vytváří podmínky. Volbu však dělá Osobnost“.

U: Mám takovou otázku. Kdysi dávno jsem se ptal, kde si můžu přečíst o studování systému. Vy jste mi tehdy poradil knihu „AllatRa“, a také pokud není možnost číst v originále Korán, tak alespoň překlad Kulijeva. Potom, po zveřejnění pořadu „Vědomí a Osobnost. Od předem mrtvého k věčně Živému“, vznikla otázka, týkající se vědomí. Zpočátku jsem

hledal odpověď ve vnějším: jak ho poznávat, jak pozorovat. Pak jsem začal pozorovat sebe a pochopil jsem, že je ve mně silná touha po moci, a vědomí, ono je všude, doslova ve všem: v rodině, doma, ve vztazích s přáteli, v práci. Absolutně všude. Když jsem uviděl, že nepřítel není ve vnějším, ale ve mně... velmi mě oslovila v pořadu otázka Tatiany, když se zeptala: „Co lidé nevidí?“ A Vy jste odpověděl: „Lidé nevidí nic“. A tento popis mi pomohl uvidět vlastní egoismus, uvidět, že v mých prvotních a druhotných vzestupech bylo přání neustále všem něco dokazovat, vítězit a ovládat. Toto velmi silně vystupuje dopředu v průběhu celého období života, mé existence zde. Chtěl bych se zeptat: jak... „hodíš kámen – a ten spadne. Hodíš ptáče, a ono vzlétne“. Jak uvidět tuto iluzornost?

IM: Jak se stát ptáčkem?

U: Ano.

IM: Zjednodušil jsem to.

U: Ano.

IM: Snadno: STÁT SE. Teď ve tvé otázce zazněly v podstatě všechny odpovědi. Když jsi v sobě uviděl všechny problémy, pochopil jsi, že ony ve vnějším nejsou. A to je opravdu tak. V principu, to je u každého člověka. Každý člověk, který má vědomí, je de facto ovládán. Ale člověk nemůže nemít vědomí, správně? Jenže tady opět začíná co? Slovní hříčka. Člověk má (ovládá, v ruštině slov „обладать“ má dvojí význam) vědomí nebo vědomí má (ovládá) člověka? Kdo je

Pánem? My máme, pokud se podíváte, velkou spoustu slov, která jsou „perevjortyši“ (slov s dvojím významem) a která manipulují významem: člověk má (ovládá) vědomí. Ovšem ve skutečnosti, pokud se podíváme hlouběji, člověk musí ovládat vědomí. A když budeš ovládat vědomí, staneš se ptáčkem. Dokonce v samých slovech najdeme odpovědi. Co překáží? Nic. Vždyť je to tak. Pojď se na to podívat. Ve skutečnosti to je zajímavé téma. I když tato otázka zazněla jako první a mnozí lidé jsou ještě v takovém stavu, řekněme, pod kontrolou vědomí. Obvykle, když probíhá rozhovor, až po prvních 15-20 minutách člověk už začíná svobodně komunikovat, Osobnost se trošinku probudí, vnitřní strach se vytratí a rozhovor se stává volnější. Bylo by lepší, kdyby tato otázka zazněla potom, avšak i tak je to rovněž zajímavé – začít právě od ní. Každý člověk prožívá totéž, co ty. Avšak někteří toto uskutečňují a jiní ne. Proč? A zde právě ten celý problém spočívá. Někdo je odvážnější, a někdo, no, řekněme, více podléhá tomu, čemu se říká zbabělost. Rozebereme to. Co je to smělost, začneme tím. Je to schopnost překonat vnitřní strach. A strach z čeho vychází Znovu – z téhož vědomí. Z jakékoliv strany přistoupíme, všude narážíme na vědomí. Člověk je omezen. Z jedné strany můžeme říct, že se bez vědomí v trojrozměrnosti neobejdeš, a je to skutečně tak. Nic neuděláš, řekněme takto: ani se vody nenapiješ, ani nebudeš vědět, že se tvé tělo potřebuje napít atd. Žijeme v trojrozměrnosti, dokonce i teď, když komunikujeme, zapojujeme náš rozum, naše vědomí proto, abychom vyvolali, spustili celý algoritmus. Ovšem samotný proces

toho, jak mluvíme a co mluvíme, my nevnímáme. A také proč a jak slyšíme? A kdo v nás slyší? Celý tento proces v nás nevnímáme, a toto je hlavní problém. Když se člověk stává, řekněme, o něco svobodnější, tento proces je přirozený. Vnímá dokonce molekulární kmitání, tedy zvuková vlna, vycházející z hlasivek, dosahuje ušní membrány proto, aby započala celý tento mechanismus, aby se to vše přeměnilo, generovalo, řekněme, pomocí práce kladívek a kovádky, které se nacházejí za membránou. A aby se to proměnilo na elektrický signál, došlo k určitým neuronům a již odtud díky vybuzení postoupilo k vědomí a potom se to přeměnilo a došlo k naší Osobnosti, na to je potřebný určitý čas. Je to rychlé, a my si toho nevšímáme. Čili slyšíme, vnímáme reakci našeho vědomí, a rovněž i těla. Těla, vědomí a všeho ostatního. Když vezmeme běžné věci, ano, třeba citron, lidé pociťují nějaký vjem, anebo někdo něco řekl, a člověk se vy-lekal, vzniká nějaká kritická situace. Slova, pouhá slova, avšak v člověku vznikají chemické reakce. Proč? Protože probíhá reakce na slova anebo na nějaký děj, který my vnímáme vizuálně atd., a vzniká v první řadě reakce našeho těla. To znamená, prvotní vědomí okamžitě reaguje, to vše se spo-uští, a až poté probíhá analyzování druhotným vědomím. No, každý to zažil: pes nečekaně zaštěkal, chuligán tě zastavil, no, anebo sám jsi někoho vyprovokoval. A tehdy probíhají takové procesy. A v čem je tedy příčina? Vždyť jsou to slova, žádná hrozba není, ale je intonace atd. To znamená, že my zachytáváme určitý strach a vzniká určitá reakce nejdříve našeho organismu a až potom se spouští analyzování a my

se pokoušíme zhodnotit. A často, mnozí to také prožívají, ale neradi o tom mluví, vycházejíce ven, hlavně večer, ale většinou dokonce i za dne, lidé začínají analyzovat a připravují se na setkání s někým. Tedy žádná hrozba není, avšak naše vědomí již nás „zombuje“, že vyjdeme ven a střetneme se se špatnými lidmi, s nějakými chuligány, a ty na to musíš být připraven atd. Co nutí lidi chodit do fitnessu (vždyť je to pravda), ničit své zdraví v bojových uměních, a jiné –zvedat „železo“ aby napumpovali velké svaly? V první řadě k čemu to je? Aby se zalíbili ženám, když vezmeme muže? Ne, to je vedlejší. Proto, aby vylekali, ne aby se bránili, ale jen vylekali svým velkým silným vzhledem surovce, přesněji potenciálního surovce, který tě může zastavit a udělat něco špatného. Není to tak? Tak. A odkud je tato šablona? Jednoduchá otázka. Ano, v životě se to stává. Avšak jak často se to stává? Copak každý den?

U: Nejčastěji tady... (pozn. v hlavě)

IM: A v hlavě pořád. Nu, není to tak? Vědomí říká: musíš být na to připraven. Jednoduchá otázka: a kdo musí být připraven? Teď nemám na mysli profesionály, kteří kvůli službě to mají povinné atd. Neustále se s tím stýkají, vidí to každý den, u nich to už není reakce na výtržnické chování. Ale šablona je aktivní. Člověk prožil celý život a ani jednou se nestřetl s chuligánem, avšak celý život se zabývá bojovými uměními anebo chodí, pumpuje svaly. Copak není to tak? Je to tak. Dává mu to zdraví? Nu, neviděl jsem ani jednoho sportovce, který si zlepšil své zdraví opravdu

profesionálním sportem. Amatérský sport pro zdraví, ten ano, je prospěšný, bez debat. Ale profesionální sport ještě nikomu nepřinesl zdraví. Takže, v čem tkví příčina? Banálně.

U: Opičí povaha. Strach. Přání.

IM: Naprosto správně. Tady jsi řekl přesně – opičí povaha. Dominance prvotního vědomí a znovu začíná – touha se stát alfa samcem. Avšak alfa samec to není boj o samici. Alfa samec – to je schopnost podrobit, a v první řadě psychologicky anebo vizuálně svým vzhledem (pro ně, řekněme to tak), podrobit soupeře, anebo zbavit se potenciální hrozby. Neustálý boj. A co vidíme všude ve světě? Nu, politikou se nezabýváme, a nebudeme se do ní plést. Ovšem co vidíme? Vidíme totéž. Čili vezmeme fraktálně – pískoviště – narodili jsme se a trochu povyrostli a dolezli na pískoviště. A naše vzájemné vztahy, které se začaly na tomto pískovišti formovat s našimi vrstevníky, když jsme dělali „bábovičky“, lopatíčkou se hrabali v písku, od toho právě začínají a končí nehledě na to, kým se staneme – prezidentem, kýmkoliv, to vše se, řekněme do puntíku fraktálně opakuje. Kdo pozoroval děti na pískovišti: sešly se troje děti, určitě budou dva proti jednomu. 5 lidí – budou dva proti třem. A začíná tato hra. V kolektivech: všichni patříme do nějakého kolektivu, copak není to tam stejné? Pokud jsou dva lidi, nějak spolu vychází, objevil se třetí, určitě budou dva proti jednomu. A hned tady, my dva proti němu, a když on odejde, již my dva budeme proti tomu, který odešel. Proč? Protože je to přirozený způsob přežití, jak se říká v tomto světě atd. Pokud se

budeme opírat o teorii Darwina, tak to vypadá jako normální, přirozené. Avšak sám Darwin si nebyl zcela jistý svou teorií. Od toho vše začíná. Protože fenomén vědomí vychází za rámec evoluce. Ani nemluvím o duchovnosti, o schopnosti člověka k něčemu většímu. Trochu se odchýlím od duchovního tématu, a vrátím se k experimentům. Dnes je to zajímavé, aktuální. V čem je podstata těchto experimentů a proč jsme souhlasili s tím, že budeme trochu ukazovat metafyzické projevy. Znovu kluci připravují další pořad, též velmi zajímavý pořad, který ukáže to, co nevidíme svýma očima. To, co nám vědomí neukazuje a odmítá, jakoby to nebylo. Již byly zveřejněny pořady o skyfishich, ukážeme ještě o plazmoidech. Když vypli pyramidu (je tam dole ve sklepe kamera), tedy odpojili pyramidu, a natočili plazmoidy. Po ukončení práce. Došlo k aktivaci, řekněme, těch neviditelných živých organismů (to jsou skutečně živé organizmy, mají organizaci a určitý intelekt, to je fakt). Kvůli práci pyramidy jsme trochu narušili, hovoříc v našem jazyce, stabilitu septoniky v daném místě. Proto se začali více projevovat. To je zajímavé. Otázkou však je, proč to ukazujeme, a v čem je smysl toho všeho? Jsem vůbec protivníkem projevování nějakých metafyzických jevů a co víc, pokusů donést lidem pravdu takovýmito způsoby. Ovšem na druhou stranu, proto, aby se lidé zamysleli, šli jsme nejsnadnější a nejjednodušší cestou, jak to dělali mnozí před námi. Snažíme se však „dávkovat“ a ukazovat jen to, co někdo někdy někde ukazoval. Čili my nepřestupujeme hranice. My neukazujeme to, co už nebylo ukázáno na youtube, anebo někým natočeno.

Proto, aby se vědomí moc neznepokojovalo a nedělalo si starosti, no a abychom nezacházeli za určité hranice dovoleného, řekněme to tak. Ale účel toho všeho je v tom, aby se lidé zamysleli. Jednoduše pro to, aby se zamysleli, že existuje něco, co my nevidíme. To je jako určitý nástroj a především ještě proto, abychom naše vědomí trochu zahnali do slepé uličky. Jasně, že ono začíná parírovat, říkat, že to není možné. Stejně jako o skyfishich, někteří posílají komentáře (týkající se, zaplať pánbůh, ne nás, ale Joseho), že dochází k určitému zpomalení na kamerách, když je natáčejí, a že je to obyčejný motýl či hmyz, který je roztažený v čase. Promiňte, přátelé, tady u nás v ulici létají 5-6 metroví hmyzáci a další druhy, které se chovají velmi inteligentně, řekněme, dostatečně rozumně. A znovu, jsou podivuhodné snímky, kdy vylétají přímo zpod země. Nevím, jestli Jose podobně má, ale každopádně je neukazoval. Tedy je tam ukázáno odkud se objevují, jak pronikají, pro ně stěny atd. to nic není. A znovu, jsou zajímavé záběry, když jsme prováděli první prezentaci, také byli menší skyfishi (při aktivaci, když jsme zapojili poprvé). To je také zajímavé. A ještě je to zajímavé tím, že kamera může zaznamenat to, co naše oko nevidí. A skutečně, co vidí naše oko? Pokud se podíváme, infračervené světlo ono nevidí. Tentýž rentgen také nevidíme. Řekněme, teď je to pro nás běžné, my věříme, protože to bylo dokázáno, my děláme infračervené záběry, rentgenové snímky, a pro nás je to přirozené. Ale několik stovek let zpátky, by to byla pro lidi pohádka. Správně? To znamená, že jsme se naučili toto zaznamenávat. Tytéž skyfishi, díky

tomu, že Jose na ně zaměřil pozornost, i když oni existovali již dávno. Tak či jinak, my jsme s kluky mluvili o skyfishich, ještě když je Jose ani neviděl. Uběhlo od té doby již 30 let. Proč? To je forma života, která reálně existuje. To je zajímavé. Existují i jiné formy života, které lidem překáží. Oni jsou svým způsobem určitými strážci. A naše vědomí, to je také forma života. Tomu je třeba rozumět, a ona není naše. U nás s ním dochází k takové symbióze, ale ona není úplně správná. Z jedné strany nám vědomí pomáhá žít a existovat v této trojrozměrnosti, avšak z druhé strany ono úplně na sebe přebralo naši funkci. A opravdu, stačí jen pozorovat, již hodně jsme o tom hovořili a všichni to vědí – neobjednával sis takové myšlenky, ale ony k tobě stejně přichází, neobjednával sis tyto obrázky, a přesto oni lezou. Nechceš na to myslet, jako Osobnost chápeš: o čem vůbec teď uvažuji, když třeba sedím či někam jedu. Obzvlášť, když člověk zůstává sám. Ale stejně k tomu dochází. A pro člověka je někdy těžké zastavit potok myšlenek a obzvlášť vtahování do tohoto procesu hry herců vědomí, jak my říkáme. Když prvotní a druhotné vědomí začínají rozvádět diskuze, když dochází k roztrojení či rozdvojení a my posloucháme současně několik herců v hlavě. Toto není nemoc, je to normální práce mozku. Jsou samozřejmě i nemoci, když slyší hlasy, ale znovu – i toto není nemoc. To je také třeba chápat, a to, o čem jsme teď hovořili, není úplně prostudované. Avšak je to fakt. A kdo se s tím nestřetával? Jen ten, který nemůže pozorovat sebe, a je zcela ztotožněn s vědomím. Copak to není tak? Pokud je alespoň malá svoboda, pochopení Osobnosti, že ty nejsi

vědomí, pak je zde jednoduchá otázka: odkud k tobě přichází myšlenky? A to jsou momenty kdy vědomí je zahnané do slepé uličky a ani nemůže odpovědět na tuto otázku. Jak tak? Vždyť já myslím. Ty myslíš, avšak proč právě takto přemýšlíš? Když se člověk přiblíží k ikoně (to je pro pravoslavné, oni mají ikony), ale v člověku vzniká negativ, a zároveň naděje že něco dostane. Třeba takový elementární příklad: vždyť lidé v náboženstvích jsou řízeni a ovládáni vědomím, ve své většině. A málokdo si to upřímně přiznává. Třeba, vezmeme modlitbu. Již od 2. století, po Ježíšovi, se začalo o tom hovořit, i když náboženství ještě ani nebylo zcela zformované. Bylo ještě, řekněme, v procesu formování. Mám na mysli křesťanské náboženství. Ono bylo rozdělené, to byli první křesťané. Ještě tehdy, svatí, kteří žili podle Ježíšových principů, říkali, že“ lidé vstupující do našeho náboženství si banálně nemohou osvojit modlitbu. Oni nevědí, jak se správně modlit. Oni vykonávají modlitby nesprávně“. A co slyšíme nyní od lidí, kteří alespoň trochu hlouběji poznávají křesťanské učení? Říkají totéž: lidé se neumí modlit. Oni nevědí jak se modlit. A v čem je smysl modlitby? Jednoduchá otázka. V jakémkoliv náboženství je podstata modlitby v tom, aby došlo k vyvolání určitého pocitového vnímání. A pocitové vnímání právě spočívá v Lásce Boží. Tedy vyvolat pocit Lásky a také pocit jednoty nebo sounáležitosti s Božím Světem. Právě v tom je účel modlitby. V žádném případě modlitba není nástrojem pro dosažení něčeho. V křesťanství je takový výraz – „obdržení Darů“, mnozí o něm slyšeli. A víte, co to jsou ty Dary?

U: Blahodať, milost.

IM: A co je to Blahodať (milost)?

U: Allat

IM: No, Allat je pochopitelné pro nás. A objasnit? Co je to Blahodať (milost)?

U: Láska. Pocit radosti, lásky.

IM: A znovu, je to pocit, ano? Pocit radosti, a jak se projevuje? Pokud se podíváme na Svaté, v čem tam spočíval smysl? Člověk dostává určité Dary. Svaté Dary – to je schopnost vidět a slyšet, tedy vnímat to, co my v běžném životě nevnímáme. A nyní se znovu na chvíli vrátíme k našemu experimentu. Čeho jsme dosáhli dokonce v prvních dnech? A díky Bohu, přišlo velmi mnoho komentářů, velmi mnoho dopisů. Lidé, kteří potvrzují, že oni cítí práci pyramidy. To je co? To je Dar. Takže pokud odebereme všechno to nanesené, co zůstává? Schopnost pocitového vnímání, to v první řadě, a v druhé – chápání těch procesů, které leží za schopností vnímání tohoto světa obvyklým způsobem pomocí našeho vědomí, tedy těch nástrojů, na které jsme si zvykli. A v tom je v podstatě smysl těchto Darů, žádný jiný. Vše ostatní – to už je odklonění náboženství k magii, kdy člověk chce s pomocí Boha... on smlouvá, prosí, trápí se a žadoní o nějaké dary pro sebe, tedy o blaha tady. A pod slovem dary rozumí pozemské blaho. I když, znovu platí, každý Prorok, který přicházel, říkal: „chceš – tak vydělej, pracuj!“ Není třeba prosit o to Boha, Bůh dá. Otázka je ale v něčem jiném: co za to

zaplatíš? A v tom je také smysl. A všichni (Proroci) byli proti magii. Proč? Protože magie, už jsme na toto téma hovořili, čím se liší Znalosti od magie. Kdo ví? Ti, kteří byli na předešlém setkání, ať nevysvětlují. Jednoduchá otázka, čím se liší?

U: Znalosti nám dávají svobodu a magie naopak, otroctví.

U: Magie, to je nevědomost.

U: Znalosti, to je asi to, co člověk získává svou prací a magie to je, když se chce... Když se chce, ale neděláš? Ano. Ještě narodit se... to už je zázrak.

U: To je používání síly Allatu do antiallatu, do systému.

IM: No, jednoduchý příklad, banální. Máš chuť na čokoládu. Moc chceš. Zase přání, které se objeví a tvá činnost, když ty chceš, ty jdeš, vezmeš čokoládu, to je co? (**U:** Magie. V podstatě obrázek, který...) Obrázek, který tě donutil, který tebou manipuluje. Nebo druhý příklad. Máš chuť na bonbónek, ale nemáš ho. Ale ty ho moc chceš, vidíš ho. A v přímém slova smyslu se tento bonbónek objevuje u tvého přítele. Ty ho u něj vyloudíš... To je magie. A zde je rozdíl. Znalosti, to je, když jsi šel, vydělal, koupil bonbony a rozdal je lidem, ale sobě nenechal ani jeden. A magie, to je když jsi někde u někoho něco vzal. Jednoduše. Magie, to je to, co děláš pro sebe přímo nebo postranně, to je jedno, a Znalosti – když děláš, využívajíc stejné metafyzické možnosti, ale ty to projevuješ nebo děláš pro lidi. Ale v žádném případě ne pro sebe. S žádným postranním úmyslem. Takový velký rozdíl,

i když nástroj je stejný, to znamená kladivo je kladivo, už jsme o tom často hovořili. Kladivem můžeme stavět dům, zabíjet hřebíky, a mnoho dalšího užitečného. Ale také může škodit lidem. To je rozdíl. Když uškodíš, jsi zločinec, když stavíš dům, jsi hrdina. Obzvláště, když ho stavíš ne pro sebe, ale pro lidi. No kdyby i pro sebe, pro svou rodinu jsi hrdina. Ovšem, rozdíl je velký, ale stejně je to nástroj. Dobře, jaké jsou další otázky?

U: Mám otázku o práci systému. Systém utočí v podstatě různě: buď myšlenkami, buď „obláček“ anebo i celý „balvan“. Avšak podstata je v tom stejném. Třeba vidím, jak útočí systém, jak se mě přes moje vědomí snaží odlákat od hlavního... Já to vidím, vidím zájem systému, vidím vědomí a cítím. Hlavní je, že cítím něco jiného. Cítím, že vše je v pořádku, ale přesto systém nějakým způsobem proniká.

IM: A v čem je otázka?

U: Proč k tomu dochází?

IM: Protože máš zájem. Je tam materiální připoutanost. A znovu, je tam přání, které tě ovládá. Nic jiného. Je v tobě sebeklam. Promiň, budu říkat přímo pro lepší pochopení. Duchovním je třeba žít. A pokud jím nežiješ a v prioritě máš skryté cíle, které jsou jako naprogramování vědomí, pak se to bude vždy projevovat. To, co jsi teď nazval, tedy od vědomí. Budeš chápat, znát, cítit, avšak budeš.... No, víte, to jako když krávu vedou na porážku, říkají, že krávy pláčou. Vědí, že je tam zabijí, ale jdou, protože nic jiného jim

nezbývá. Anebo jako žába před krajtou, ano? Ví, že bude sněžená a stejně leze. A vždyť vše je jednodušší! Pamatujete, jak jsem kdysi říkal? „Vstal a šel“. Nic není jednoduššího. Žít duchovním – to je Život. Začni žít, a budeš vidět všechno. Ano, problémy vznikají, všude mohou vzniknout problémy, v rodině, v práci, kdekoliv. A znovu, rychle mizí, když se tomu nepoddáš. Avšak pokud na to reaguješ, pokud začínáš být nervózní, třeba jako tady, píše jeden známý, Volod'a ukazoval. Je to velmi zajímavý příklad, řeknu to stručně. Člověk začal na sobě pracovat... Možná, ty nám to řekneš. Volod'a to řekne, přesněji.

V: Je to zajímavý člověk. Říkal: začal jsem na sobě pracovat, to vše v sobě pozorovat. A tady systém... A on je podnikatel, cestuje do různých měst... (**IM:** Krátce..) Ano, a začal si všímat, jak pracuje systém. A tady to začalo. Říká: banky kredit nedávají. Akreditace vždy byla, osm let pracovali normálně, a najednou se nic nedaří. Sousedi se začali nějak divně dívat. Tedy, nic se nedaří, nikdy se mu nic podobného v životě nestávalo. On říká: „sleduji to, dívám se, směji se tomu, avšak někde malý strach ještě vzniká. Já to pozoruji“.

IM: Proč se mu to děje? Protože „někde malý strach ještě vzniká“, to byl klíčový moment. Nebylo by to tak zajímavé, kdybych to řekl já, a tak Volod'a to řekl výstižněji. Pokud člověk nereaguje... a takových příkladů je spousta. Pokud člověk nereaguje, pak je vše v pořádku. Pokud si člověk dělá starosti, má obavy, že ztratí nějaké své pohodlí atd., systém určitě najde „Achillovu patu“, a věřte mi přátelé,

stoprocentně do ní udeří. Proč? Protože, ať je to jakkoliv urážlivé pro nejvíc vysoko rozvinutou bytost a pána tvorstva, on je pouhou potravou pro systém. Čili naše vědomí to je dojící stroj samotného systému. Ovšem je velmi universální, umožňuje nám zde žít, může nám dokonce poskytnout mnohá blaha a umožní nám pochutnat si na čokoládě, jak jsme mluvili, nebo ještě něčem. Řekne: „co ještě chceš? Dal jsem ti čokoládu, dal jsem ti možnosti a seberealizaci a podobně. Můžeš se v tomto životě stát kýmkoliv. Avšak za to mi dávej část své pozornosti“. Jenom pozornosti, vždyť nic neztrácíš, fakticky. Pamatujete, smlouvy s ďáblem atd.? Ve skutečnosti, k čemu je ďáblu tvá duše? Duše je cizí v materiálním světě a náleží onomu Světu. Bylo by směšné, kdyby ďábelský svět bojoval za něčí duši a chtěl si ji vzít. To je stejné, jakoby někdo z vás teď chtěl získat, řekněme ve velkém (měřítku), několik gramů antimaterie. K čemu vám bude, přátelé? Ochutnat? A to je absolutně rovnocenné. Představte si, co by se stalo s člověkem, kdyby ochutnal... chápu, že teď fyzikové řeknou – ne gramů ale nanogramů. Avšak my to vezmeme ve velkém, aby to lidé pochopili. Několik gramů antimaterie. A stejně taková je pro ďábla naše duše, ve skutečnosti. Ovšem boj za naši pozornost, to je věc aktuální. Zbavování se nesprávných pochopení nám dává lepší chápání toho, jak je to ve skutečnosti. Když lidé začínají na sobě pracovat, dochází k pocitovému vnímání a vidí, co se ve skutečnosti děje: jak přichází myšlenky, proč se dějí takové případy, jak teď vyprávěl Volod'a. Konec konců, oni chápou, jak je uspořádán systém. On není složitý, je to

„pískoviště“. Situace se jednoduše rozvíjí v závislosti na tom, na jaké úrovni se člověk nachází, v jakém období svého života se setkal se Znalostmi a proč chce tyto znalosti přijmout. Vždyť vědomí je odmítá. A opravdu, kdo z vás mi nenadával? Nezvedejte ruce, protože byste lhali. Protože vaše vědomí o mně říká, že jsem aférista, lhář atd. Sedím tady a vyprávím pohádky. A stejně tak každý, kdo se bude dívat v televizi či přes internet. Proč? Protože vnímáte jen trojrozměrnost, tak? Nu, já jsme obyčejný člověk, jako všichni, dělám masáže, přežívám v tomto světě. Sedím tady, mluvím s vámi. Čím se liším? Ničím. A nemohu se ničím lišit. Proto vědomí to vše vnímá jako přesně stejný objekt, který ono může vidět v zrcadle. A ještě: pro něj je opravdu ničivé to, o čem já mluvím. A bojí se, že někdo z vás pochopí smysl těch slov, které říkám. Nejsnadnější způsob je přesvědčit vás, že to vše je hloupost. Ale systém aktivně podporuje náboženství. Otázka: proč? Protože pohodlná forma. Forma manipulace vědomím, Osobností. Tedy vědomí manipuluje Osobností. Co systém dostává na oplátku? Spoustu pozornosti. A co to je pozornost? Pokud použijeme.. no, nebudu říkat jazykem fyziky, uvedu jednoduchý příklad, srozumitelný pro vás všechny. Kvantové interakce (řeknou: „Srozumitelně!“). Srozumitelně, budu mluvit jednoduchým jazykem. Na úrovni kvantových interakcí dochází k velmi zajímavým jevům. Když jedna částice interaguje s druhou narušujíc všechny zákony fyziky. Nebo když se jeden atom projevuje v různých místech současně. Řeknu dokonce více, v různých dimenzích současně a to je velmi

často. No, pro nás to teď zní jaksi složitě dimenze – my jsme si zvykli žít v jedné dimenzi. Lidé ale nechápou, že v průběhu života nejednou narušují tento zákon, je to skutečně tak. Čili kvůli tomu, že se skládáme z atomů (naše těla se skládají) a naše vědomí má strukturu pole a k atomu se nevztahuje, ale náš mozek, který přijímá obrázky a rozbaluje tuto informaci do (sérií) obrazů a obrázků a pak je přetváří v určité hlasy pro přijetí naším prvotním vědomím, které se potom předávají Osobnosti už jako hotový fakt, právě neurony mozku vykonávají tyto přesuny, velmi rychle a velmi snadno. Kdo z vás nezažil deja vu. Jednoduchý příklad: co to je nahlédnutí do budoucnosti? Co to je předvídání apod.? Chtěli jsme vyzkoušet zajímavý experiment, narazili jsme však na to, že přece jen operátory je třeba připravovat. Kdo je to operátor? Člověk schopný přijímat reálie na úrovni Osobnosti. To znamená reakce, které probíhají. Pokud člověk nedisponuje touto schopností, tak všechny tyto přesuny, tunelování, to vše je prázdný zvuk. Zkrátka a dobře. Takže člověk se posadí do pyramidy, přístroj běží, a jeho vědomí říká: „No, ukažte, co tady máte. Kde je zázrak? Nevidím! A dívá se těmato očima. A tyto oči, promiňte, jsou jako kamera, jsou schopné vidět pouze to, čemu jsou přizpůsobeny. Kamera je dokonce přizpůsobena vidět víc než oči. No, to už jsme viděli při natáčení skyfishů a jiných věcí. Oči disponují menšími možnostmi a člověk znovu řízen vědomím, se snaží uvidět právě těmato očima. Jednoduchá otázka: co myslíte, přátelé, jak k vám přichází myšlenky? Uvolněte se a podívejte se, co vnímáte? Vnímáte zvukový

signál, myšlenka přišla, tak? Tedy myšlenka zaklepe a říká: „Ahoj, jsem tvá myšlenka, teď budeme spolu přemýšlet“, a celý popis toho? Ne, přichází obrázek. Všem přichází do hlavy obrázek. Tyto obrázky se „rozkliknou“ a přemění v určitý obraz. Tyto obrazy spouštějí celý mechanismus a potom už začíná hra herců, kterou my vnímáme. A nejzajímavější je to, že v obrazech myslí dokonce od narození slepí lidé. Proč? Protože myšlenka, přesněji vědomí, ono pracuje ve všech stejně. Ještě je zajímavý moment, že na téže úrovni, co přichází člověku myšlenka – obrázek-informace, ona přichází v prajazyku. V jediném prajazyku a až potom ho naše vědomí přeformátuje na jiné jazyky: různé světové jazyky, ve kterých člověk vyrůstal. Čili to jsou umělé jazyky, uměle vytvořené. Toto téma nebudeme rozvíjet, ale je to tak. Myšlenka však přichází všem stejně. Byly příklady, zajímavé, když lidé sedí, komunikují v průběhu půl hodiny, výborně jeden druhému rozumí, přichází cizí člověk a říká: „Přátelé a jak vy rozumíte jeden druhému?“ Zaměřuje na to pozornost, vyrušuje je z besedy a ukazuje se, že oni mluví různými jazyky, jsou to cizinci. A v ten moment oni přestali jeden druhému rozumět. Do té doby výborně rozuměli jeden druhému. To není proto, že mluvili pomocí gestikulace apod. Každý z nich mluvil svou řečí, byli však tak zaujati rozhovorem a ponořili se natolik, že si lehce rozuměli. To znamená, že slova jsou druhotná. A odsud vše pramení. Co se týká operátorů, ano, není to vše tak jednoduché, je to problematické, i když je to zajímavé. Když se vrátíme k týmž experimentům, třeba nahlédnutí do budoucnosti, ten je velmi

zajímavý v první řadě čím? Ne tím, že je tam možnost něco změnit nebo něco uvidět. Vědomí každého člověka zajímá, co se s ním stane. A to znamená, že otázky magie nejsou pro vědomí lhostejné. K tomu je také důvod. Jaký? Vědomí, prakticky každého člověka táhne k magii: aby byl upozorněn, ozbrojen apod., aby znal, co přijde, mohl to změnit a zlepšit svou existenci zde. Přání ovládat tyto schopnosti, to je v první řadě pro... vracíme se opět k tomu, že lidé chodí do fitcenter, věnují se bojovému umění „však pro případ“. A stejné je to zde: proto, aby měl (vracím se k první otázce) moc nad jinými lidmi. Touha po moci, po dominanci nad někým. Ale potřebuje toto Osobnost? Potřebuje člověk doopravdy moc? Jako Osobnost? Ne, nepotřebuje. Opravdu nepotřebuje. V čem spočívá rozdíl? Vědomí vnímá možnost vedoucího postavení nebo řízení jako moc. A Osobnost to bere jako zodpovědnost. Přístup se zde kardinálně mění. A když v kolektivu... pro GPS to je dobře, kdyby on fungoval tak jak má, tím opravdu zabývali, velmi mnoho by se dalo změnit. Proč? Když je člověk jako osobnost duchovně rozvinutý, tak nebude usilovat o diktaturu. Neznaменá to, že on bude „ten hodný“. Člověk, který je duchovně rozvinutý, velmi dobře chápe, s kým mluví. A opět se vracíme k darům (v křesťanství nebo v náboženstvích o darech Božích) - člověk cítí druhého člověka. Co to znamená „cítí“? On vnímá, jasně vnímá (chápe), kdo je před ním, s kým on mluví: s člověkem duchovně svobodným nebo s částí systému? Když mluví s částí systému tak on už ví, jaké budou následující kroky tohoto systému. A o jaké milosti může v

tomto případě mluvit? Nebo když člověk přichází otevřený a skutečně potřebuje pomoc nebo něco dobrého nebo, řekněme je vidět iniciativa jdoucí od samotného člověka, ona se také vnímá velmi lehce. Od koho, proč a jaké následky pro tento podnik budou mít do budoucna. To také není zanedbatelný faktor. Protože se také vše vypočítává, znovu, řekl jsem teď, vypočítává. Ale používajíc vědomí pro komunikaci s vámi ve snaze to všechno předat srozumitelným jazykem, systém se i zde vmísí, vkládá slovo „vypočítává se“. Ale to vědomí vypočítává. Osobnost se nezabývá „vypočítáváním“, proč? Protože ona vnímá vše jako spojení příčiny a následku, vidí následek a zná příčinu. To je celkové chápání a znalost jediného celku. A zde je také obrovský rozdíl: pro naše vědomí existuje čas, existuje pochopení plynulosti času. Pro Osobnost neexistuje čas. No, pro ty z vás, kteří se zabývají praktikami a chápou, o čem mluvím, to nebude překvapivé téma. Tedy když se člověk nachází ve stavu hluboké duchovní praxe, odpojen od vědomí, řekněme od jeho dominance, pro něj se čas zastavuje. Opravdu se pro člověka zastavuje. Proč? Protože u Osobnosti není pocit času. Ona se nenachází v té dimenzi, kde čas běží. Jestli to tak můžu říct. Dobře, jsou další otázky?

U: Odsud Vás nevidím, mé vědomí se bojí pohledu, tím lépe. Chtěla bych položit otázku o strachu ze smrti. Nevím, zda mi vědomí dovolí teď zformovat to, co mne trápí. Prostě v životě – to je jediné, co mne vytáhá z rovnováhy, a já ztrácím vše, co jsem nahromadila. Se vším ostatním se v principu

umím vypořádat. Ať dělám cokoli, prostě cítím, že to není tak a není to ono. Strach ze smrti se objevuje jako hrozba vědomí takovými formulacemi jako: „Teď zemřeš“ nebo „Teď tě zabijí“.

IM: A kdo tak mluví?

U: Po zhlédnutí pořadu Vědomí a Osobnost...

U: Ptá se: Kdo to mluví?

U: Aha, Aňa.

IM: Ne, ne. Já vím, že jsi Aňa, ptám se: Kdo ti to říká?

U: No, vědomí. (**IM:** Hm) Tento strach ze smrti se objevuje (už jsem pochopila pomocí pořadu), jako vhazování obrázků. A prvotní to přijímá, leká se a už se spouští celá chemie: tlak, bušení srdce, mdloby a vše ostatní. Po zhlédnutí pořadu jsem začala sledovat tyto obrázky a dostávat se do takového určitého klidu. Vše se utiňuje, chemie se neprojevuje a já jsem klidná. Ale nedávno se objevila jiná věc, tzn. projev strachu ze smrti v každodenním životě jako by zcela zmizel. Objevily se ale jiné věci: v noci se prudce vzbudím, ono mne přesvědčuje, teda nepřesvědčuje, ale přímo říká: „Tohle je den tvé smrti“. A jakoby obchází všechny tyto... No, hned na to reaguji a skutečně věřím, že teď zemřu, no tělo zemře. Abyste rozuměli, v zápisníku jsem umírala 150 krát, ale jak vidíte, sedím před vámi.

IM: Tímto přátelé se liší znalosti od víry. Ona věří, že zemře, sedí tady a vypráví nám. 150 krát si to zapisovala. A Znalosti

jsou právě tím dobré. Když lékař řekl „márnice“, tak je to márnice (vzato z anekdoty). Omlouvám se za tento vtip, já jsem pochopil otázku. Sluníčko, vědomí všem vypráví a všechny straší smrtí. To znamená bezvýchodností. Ale ve stejném okamžiku ono samo to zavrhuje. Rozdíl spočívá v tom, že určití lidé, kteří jsou lehce manipulativní zejména tímto háčkem od vědomí, budou jím stimulováni do té doby, dokud bude tento strach. Je to pohodlná forma pro manipulace tebou, konkrétně tvým vědomím. Nic víc. Pro něj (vědomí) je to snadné: ono tě postrašilo a ty ses lekla. Strach je co? Je to emoce. Kde je soustředěná celá tvoje pozornost? Na strachu. Je to tak? Ano. Co získává vědomí? Potravu. Tvoji stoprocentní pozornost. Výhodné (pro něj)? Ano. No ovšem výhodné. Bude strašit? Samozřejmě bude. A umřeš či ne? Ovšem, že (ono) umře, tvoje tělo umře. Je smrtelné, jako u každého jiného. Promiňte, ale tohle je souhrn atomů a nesmrtelná těla nejsou. Když říkají „nesmrtelní lidé“ – člověk ale nemůže být nesmrtelný v materiálním chápání. Nemůže. Vědomí, to je nástroj. Ono straší, ale umírat se nechystá. I když opět se vracíme k tomu stavu, k němuž dochází po smrti. Vyjádřím se velmi jednoduše v tomto případě. Pro vědomí je nejvíce výhodné, abys umřela z vlastního strachu. Proč je pro vědomí výhodné, abys umřela z vlastního strachu? Kdo odpoví na tuto otázku?

U: Subosobnost potom bude trvale krmit vědomí.

IM: Protože to bude stoprocentně subosobnost. A pro vědomí je to možnost prodloužit si svou existenci na velmi

dlouhou dobu. Je to tak? Výhodné? Výhodné, je to mnohem lepší než pustit člověka. Co znamená pustit? Ztratit nad ním moc a člověk jako Osobnost získá možnost osvobození. To je špatný obchod pro vědomí. Proto se ono brání. Další otázky.

U: Můžu poprosit osvětlit téma... téma autorit? Bývá tak, že lidé říkají: „Ne, tento člověk pro mne již není autoritou, uvnitř cítím, že jsme stejní.“ Ale přesto vědomí jakoby zkouší z jakéhokoliv člověka, který již dlouho pracuje na sobě a cosi..., udělat autoritu. A necítit co je uvnitř, a v podstatě vidět jen vnější obal.

IM: Dobře přátelé. Co je to autorita? Pojď, rozebereme to.

U: Tak, jak jsem rozuměl, je to člověk, kterého jsem postavil nad sebe jakoby v rozsahu zkušeností, že ten člověk ví více, než já. A tehdy není vnitřní, tzn., že já sobě více nedůvěřuji, věřím slovům tohoto člověka. Navíc, když jsem to probíral (no ještě pak pomáhali), pochopil, že je to snaha zaujmout místo tohoto člověka tehdy, když jsem ho postavil nad sebe. Závist, asi je to závist.

IM: Závist je příklad pro napodobování, touha dosáhnout stejného... ale ve skutečnosti je to pouze „berla“. To je vlastně ten, na koho je možné přenést odpovědnosti za vlastní rozvoj. Je to tak? (**U:** Ano.) Na čem jsou postavena všechna naše náboženství? Zase se k tomu vrátím. Jeden ze samých smutných a nebezpečných nástrojů pro lidi, který se v podstatě používá v současné době ve všech náboženstvích. Skutečnost spočívá v tom, že ty se musíš někomu

podřizovat: tobě tak řekl kněz, a ty to musíš udělat, dal ti duchovní radu, ty ji musíš splnit, musíš ho poslouchat a on pro tebe musí být autoritou, protože on je zprostředkovatelem mezi Bohem a člověkem, tzn., že se bez něho nespasíš. Žrecové to vymysleli, řekněme, ještě dlouho před narozením Ježíše. Ale v čem všem je zde problém? V tom, že ty překládáš odpovědnost na někoho a sám nic neděláš. A znovu se střetáváme s tím, od čeho jsme začali. Lidé nesprávně provádějí modlitby. Tedy nesprávně provedená modlitba, nepochopení těchto modliteb. Ony se provádějí pomocí slov, přání, ale ne na pocitech. Stejně tak i v tomto případě: když ty vnímáš člověka, tak v první řadě musíš cítit. To je pocitové vnímání. Avšak pokud člověk nedisponuje touto vlastností, on ji nerozvíjel, na úrovni vědomí se bude dívat na co? Na obrázek. Bude poslouchat slovy a zde mu bude vědomí říkat, zda je on pro tebe autorita nebo ne. Proto jsem se zeptal: kdo z vás na mne nenadával? Jednoduchá otázka. Vědomí vždy půjde proti, ale z druhé strany bude chtít sedět vedle (ukazuje na Volod'u vedle sebe), chápeš? A proč? Jaký je rozdíl, zda sedí vedle nebo sedí ve své vesnici. Jak mi byl přítelem, tak jím i zůstal. Otázka není v tom. Chápete, v čem je otázka? Copak to bude mít na něj vliv nebo co? Nebude. Když se nebude chtít rozvíjet, tak se rozvíjet nebude. A když bude chtít, tak začne. Stejně se to týká tebe nebo kteréhokoliv člověka v celém světě. Není to tak? Člověk sám musí pracovat. Nikdo... no neexistuje žádná autorita, která za tebe může projít tvou duchovní cestu. To by nemělo smysl. V tom je vše. Lidé přece sami rozhodli, že

budou sami bojovat. Nejenže bojovat, ale zasloužit si spasení, v tom je ten smysl. „Když ses do toho pustil, neříkej, že nemůžeš“. Autority jsou dobré jediné, řekněme tak, v organizacích různých typů. Ale ne v tom, co se týká duchovního, zde je jedna autorita Bůh. Ovšem je třeba úsilí. A vědomí zde určitě není pomocníkem. To je pravda. Ano, Zachare, ptej se.

U: Igore Michajloviči, řekněte prosím, jak mohou výsledky projektu Pyramida pomoci lidem v duchovním rozvoji, tedy rozebrat toto téma.

IM: Projekt Pyramida ve skutečnosti teprve začal a my se zatím díváme. Ještě jednou zopakuji, u nás je nedostatek operátorů v tomto případě a vychovat operátora k tomu je potřeba jednoho až dvou let, a opět, člověka který opravdu pracuje na sobě, který je otevřen pro poznání. To není jen tak, ještě je třeba je připravovat, proto je to dlouhodobý projekt v krajním případě. No, jak se plánuje. No, na vše je vůle Boží, jak se říká. Ale podle výsledků, které jsme už získali, co může (pyramida) dát? Zaprvé, k dnešnímu dni můžeme směle říct, že aparát pracuje. Čili (jak ukázal otevřený experiment), neviditelné působení existuje. Působení čeho? Vždyť toto není sugesce. Někteří se pokoušejí diskutovat: „uvolnil jsem se, začal cítit“. No, budeš „cítit“, ale co ty budeš cítit? To, co ti vědomí řekne? A zde je vidět jasná zákonitost: když vezmeme v celkovém množství, v 99 % případů (dokonce i více), a to už ukazuje na určité zákonitosti, co lidé pociťují, jak vnímají, tedy na pocitové úrovni? To se už dotýkáme kvantové fyziky. Správně? Správně. Takže, funguje

to? Funguje. Znamená to, že ne všechno víme, ani o tomto světě. Správně? A tím více o tom, co se týká duchovních věcí. A skutečnost, že jsme probudili určité projevy (skyfishi, plazmoidy apod.) a ještě to, co bohužel nemůžeme ukázat, jestliže před námi je někdo neukazoval, my hledáme nyní, zda někdo ukazoval tyto jevy. Jasně, služebníci církve o tom mluvili, ale my musíme najít potvrzení, že někdo toto ukazoval, natáčel to, co jsme ještě objevili. Potom to můžeme ukázat, zopakovat apod. Nechceme být první. Ale dokonce i ty fakty, co už máme, hovoří o tom, že existuje i neviditelné. I to, co, jak se zdá, by nemělo být. Ale ono je. A o tom už je možné zamyslet se. Je to pomoc nebo není? Co si myslíš? (U: Ovšem pomoc.) Ovšem je to pomoc. Protože to boří programy téhož vědomí, které říká: toto neexistuje, protože tak to být nemůže. Ukazuje se, že to existuje. Pokud existuje nějaké na dálku vzájemné působení mezi lidmi, znamená to, že existuje mnohem více. My se nesnažíme dokázat, že existuje ďábel a pak pomocí tohoto důkazu dokázat, že existuje Bůh. Ne. My jdeme jinou cestou. Ne náboženskou. My chceme ukázat, že existuje Duchovní Svět, že je Bůh a je vzájemné propojení lidí, jako potenciálně možných částí Toho světa, řekněme to tak. Je to lepší.

U: Můžu ještě v kontextu fyziky prodloužit trochu téma? Zajímá mne moment: jak dochází, z pohledu prapůvodní fyziky (té teorie, o které ve videu vyprávěl Zachar) právě k pocitovému působení, a je to vůbec spojeno s fyzikou, s tím výkladem ve Zprávě? Jak probíhá pocitové působení? Nebo je

to pouze vliv na konstrukci, to znamená na Přední bytost? Je možné vysvětlit toto téma?

IM: V daném případě, v daném experimentu působení šlo konkrétně na konstrukci. Je to skutečně tak. Ale samotný fakt toho, že působení šlo od člověka, od samotného přístroje a lidé přijímali na pocitové úrovni, na vlastní konstrukci a jasně popisovali, co a jak u nich pracovalo. Proč? Je zde diferenciace: první, druhý, třetí, čtvrtý typ, a zase to záleželo na tom, co dominovalo u člověka před tím, než začal tento experiment. A (výsledky) následující experimenty se měnily. Ale pokud bychom je sledovali, můžeme říct o tomto člověku vše, co on popisoval: v jakém stavu byl a co k čemu. To však jen potvrzuje to, že u člověka je, jak se ukazuje, mimo fyzické tělo, ještě nějaká energetická konstrukce, která reaguje. A tyto konstrukce jsou schopné vzájemně na sebe působit. Když si vzpomeneme na knihu „Allatra“, tak například, jestliže my myslíme na druhého člověka, tak mezi námi dochází k vzájemnému působení. No řekněme tak, my jsme pomysleli dobře nebo laskavě na člověka, kterého jsme dávno neviděli, ten člověk pocítil to samé a vzpomněl na vás. Deset roků se spolu neviděli, nevolali si. A jen co vzpomněli jeden na druhého, pomysleli, ozve se zvonek. Zde je odpověď, proč se to stává. Jak to můžeme nazvat? Tohle můžeme nazvat týmiž dary, které přichází od Boha ve službě, v modlitbě, poustevnictví, kdy si lidé tyto dary zaslouží za svou velkou práci. A jednoduše přátelé, když odhodíme všechny tyto rituály, je třeba skutečně pracovat na

sobě. Čili jsou určité nástroje, které je třeba studovat, a pak budete mít tyto dary. Ale (tyto nástroje) se nesmí používat jako magie. To znamená, je třeba je studovat jako nástroj pro svůj duchovní rozvoj, pro studování tohoto světa a pro pochopení. Jestlipak oni fungují? Ovšemže fungují. Tento experiment v první řadě potvrdil, že to všechno existuje. Avšak promiňte, my to víme, ale je to potřebné pro ty, kteří to nevědí. Je to potřebné pro vědomí těch lidí, kteří pochybují o všem, dokonce i o sobě. Chápete? Pro ty, kteří žijí zlem, ti kteří žijí pod diktátem vědomí. A toto aspoň trochu ukáže, že je něco, co nevíš. A hle, člověk se zastavil, zamyslel se, už začal o tom uvažovat, začal dávat svou pozornost těm myšlenkám, které potřebuje, a ne těm, kterým dával pozornost každý den. A pak už něco začal chápat, objevilo se přání něco se naučit, podtrhuji – přání. Začal studovat a potom se i pocitové vnímání dostavilo. Správně? A pak získal šanci. No a Duchovní Svět neztratil svého potenciálního účastníka. To je přece dobře. Dáváme šanci. A lidé pak už sami rozhodují, chtějí - přijímají, chtějí – nepřijímají. Proč jsem řekl při experimentu: „pro lidi, kteří se považují za duchovní, je to šance vyzkoušet svou duchovnost, protože velmi mnoho lidí, řekněme pod diktátem svého vědomí, se vnímají málem jako Andělé nebo svatí. A tohle je právě nástroj pro poznání: kdy se člověk zúčastní banálního experimentu, sedí a nic necítí kromě zla a nenávisti, jen to, co zní v hlavě a kritizuje všechny, v první řadě jeho (ukazuje na Andreje), (že kritizuje) mně je to jasné, ale jeho, že tam sedí, myslím Andreje, pak o jaké duchovnosti zde může být řeč? A člověk duchovní

disponuje čím? Týmiž dary, to znamená svobodným vnímáním, kontaktem jeden s druhým na pocity úrovni a vším ostatním. Ty zázraky, které se popisují, to nejsou zázraky, přátelé. No kdo řekne, že běhat je zázrak? To není zázrak, to je přirozená možnost. A to všechno je rovněž přirozená možnost, ta, kterou je třeba disponovat. Proč je třeba? Opět, proto, aby se mohl poznávat tento svět, proto, aby systém neměl nad vámi moc, proto, aby bylo možné svobodně dýchat (ne plícemi), ne vzduch. No jak se tomu říká, dýchat Láskou Boží.

U: Igore Michajloviči, ještě vznikl takový názor, že pobyt v této naší pyramidě, dovoluje člověku, řekněme, získat duchovní zkušenost nebo ještě více čehosi. Vysvětlíte to z pozice, že tu probíhá pouze spolupráce mezi dvěma materiálními strukturami. To znamená, že na Osobnost to jakoby nemá vliv, na volbu Osobnosti.

IM: A já s tebou nesouhlasím. Má to vliv na volbu Osobnosti? Má. Pojď, podíváme se na to z této pozice. Opět platí, vzájemně na sebe působí dvě materiální struktury. Ale jedna potlačuje dominanci druhé. Tedy naše vědomí je v první řadě nastaveno na zotročení Osobnosti, na kontrolu nad ní. Ale když vědomí ztrácí nad Osobností moc, Osobnost získává co? Svobodu. A člověk, sedící v této pyramidě a při správně nastavených torech, může poprvé pocítit svobodu od svého vědomí. Mnozí, kteří se zúčastnili experimentů, cítili, jak se myšlenky vzdalují, mizí a on, začíná chápat, myšlenky – to není on, že on není vědomím. To je první zkušenost, kterou

může získat. Pomáhá? Pomáhá. Je to duchovní zkušenost? Duchovní. Když to člověk zachová a bude rozvíjet, urychlí to jeho duchovní rozvoj? Jednoznačně. Ovšem. Ale otázka je jinde. Když on vyjde a zapomene na to a začne myslet na jiné. Třeba na ty metafyzické fenomény, jež nám ukazoval Andrej. Pokud člověk začne takto myslet, podtrhuji - člověk začne takto myslet, pak je jasné, že je to (práce) vědomí a že tu svobodu, kterou před chvílí získal, hned ztratil. Dostal se pod diktát vědomí a přijal ho. Pomohlo mu to? Nijak mu to nepomohlo. Sklouzl do magie, do zneužívání těch duchovních sil, které mu byly dány na získání svobody a na získání Života na to, aby se stal subosobností. To znamená, sám sebe zahání do pekla nebo do kotle se smůlou, jak píšou. Tak v čem je pak smysl? Ovšem že v takovém případě to člověku nepomůže. Ale to je přece volba Osobnosti! Dokonce ani systém nenutí, on vytváří podmínky, ale volbu dělá Osobnost. Avšak jak paradoxně to zní, prakticky celé lidstvo na této planetě neví, že je Osobnost. Toto je skutečnost k dnešnímu dni. To znamená, že lidé nevědí, co je to Osobnost. Osobnost vnímají jako vědomí: toto jsem já jako osobnost - já jsem hmota, jsem tělo, myslím, což znamená, že existuji, jsem osobnost. Ale toto není Osobnost. Osobnost je právě ta, která se projevuje v hlubokých modlitebních praktikách - skutečných a správných, při pocitovém vnímání, když je pouze Láska, kdy je skutečné splnutí, řekněme pozemským jazykem, s Božím Světem, když je projevování duchovního. Skutečné projevování v samotném člověku, uvnitř, v hloubce, a ne někde zvenčí. Když člověk cítí něco zvenčí, tak to je

system. To jsou zase všechno triky vědomí. Když je to vnitřní, hluboké, skutečné, s ničím si to nespleteš. Když člověk získává svobodu, když všechny myšlenky, jako satan od Boha, utíkají, toto je skutečně duchovní zkušenost. A je to možné uchovat? Je. Avšak když člověk neuchovává, a hned to ztrácí, no, je to jeho volba. V každém případě je to šance. Takovou první zkušenost může člověk získat poprvé, dejme tomu, v této pyramidě. Jestliže on bude chtít toto rozvíjet, může to udělat. Je to dobře nebo špatně? Kdo to ví? Dobře nebo špatně? Čas ukáže. Uvidíme. Další otázka.

U: Igore Michajloviči, všiml jsem si, že u mne...no věc se má tak, že já si banálně pletu „kdo jsem já“. Ten příklad s čokoládou, o němž jste mluvil, vždyť v podstatě ne já jím čokoládou (**IM:** Ovšem, že ne ty.) Ale zvyk z dětství. Po zhlédnutí filmů s vaší účastí, po přečtení knihy Allatra, ony dávají pocitovou reakci a skutečně, prakticky, ony... Nemůžu říci, že duchovního není, protože já cítím..

IM: Ale říct, že je, ty nemůžeš, protože nevíš.

U: Avšak v průběhu dne, no v průběhu dne si banálně pletu, kde jsem já a kde je vědomí. A proto jako bych prováděl jeho (vůli) a ono žije. A vždyť, v podstatě, banálně....– to přece já nedělám, neprogramuji to. To je přece vědomí – programátor. Tak otázka je: Kdo jsem? A...

IM: A víš co je nejsmešnější. Nejsmešnější je to slyšet od člověka, který se zabývá programováním. Řekl jsi klíčovou frází: Já nežiji. Ano? To znamená, nežiješ v tuto dobu. A v

čem je smysl? Smysl je právě v tom, že jestliže u člověka je skutečně touha Žít, on Žije. Myslím duchovně Žít. Duchovno- svobodně. Jestli je to jeho hlavní cíl. Ovšem když je u člověka spousta dominujících přání, no podle životních podmínek a podobně, jsou neodbytná přání, která dominují v hlavě po většinu času a člověk nemůže donutit své vědomí ani přemýšlet o duchovním anebo ho musí nutit, tak tehdy se to děje, chápeš? A ve skutečnosti vše je jednoduché. Když dáváš sílu pozornosti své práci, soustředíš se na tuto práci. Zapojil jsi vědomí Osobnost už se neidentifikuje jako Osobnost. Proč, protože si na to zvykla z dětství a v tomto máš pravdu. A chce čokoládu, ale znovu platí, kdo to chce? Vědomí. K čemu je Osobnosti tvá čokoládka, kupříkladu, správně? Anebo bonbonek. Samozřejmě k ničemu, nic materiálního nepotřebuje. V tom je ta otázka. Avšak když člověk žije duchovním a usiluje o skutečnou svobodu, o tu svobodu, za niž lidé bojují odnepaměti, vždyť všichni bojují o svobodu, nic nemohou vybojovat. Vymění jednoho diktátora za jiného. Nic víc. Jakákoliv svoboda ve společnosti to je iluze. Skutečná svoboda – to je svoboda v duchovním smyslu. Tehdy, když jí člověk opravdu dosahuje. A právě tím začíná Život, správně? Tedy to, v čem není čas a co nekončí. A ona musí být trvalá. A díky určitým praktikám, úsilím, cvičením, práci na sobě, modlitbám, tímtež zrnkům (pravdy) ve všech náboženstvích, nehledě na to, k jakému náboženství člověk patří, je tam ve skutečnosti spousta zrn, jak to vše získat. Avšak i mnoho plevle, který vede na opačnou stranu. Ale pokud člověk chce žít, pokud to zažil,

procítil, že on je Osobnost, je prostě třeba - neztratit to. To musí být neustále. Ať děláš cokoli, pozoruj, jak pracuje tvé vědomí, co dělá atd. Avšak pokud budeš pozorovat pomocí prvotního vědomí druhotné vědomí, no, to je samozřejmě lepší než nic, ale prvotní vědomí snadno „nahrazuje“ Osobnost (vydává se za ni) v tomto stadiu pozorování, a nutí manipulovat. Ovšem i toto můžeme snadno rozeznat. Řeknu jednodušeji: život to je především láska, to je naplnění skutečnou pravou láskou. Ale je obrovský rozdíl u lidí v chápání pojmu láska. To není tajemství, ale lidé nevědí co je to láska. To, co my nazýváme láskou, je připoutanost, manipulace, pohodlí kvůli přežití, komfort. Nazývejte to, jak chcete, ale nemůže to být láska. Láska, to je vyšší chápání. To je to co... hm, a slova nestačí pro to, abych popsal co je to Láska. Láska – to je štěstí, vnitřní štěstí. To je skutečný Život. To je svoboda. Můžeme asociovat Lásku jako štěstí a vnitřní svobodu, bezmeznou. To je to, co stírá veškeré hranice a odstraňuje všechny strachy. Pak není možný strach ze smrti těla atd., protože člověk dosahuje chápání toho, že on nemůže umřít. To však přichází pouze tehdy, kdy on získává svobodu. A svobodu získává jen tehdy, když hlavním cílem jeho života je právě dosažení tohoto prahnutí a když se soustředil na Život, no řekněme to takto. A pak on ji získává. Čili když se větší část sil, které byly dány pro dosažení Života, vynakládá na získání Života. Ovšem pokud pod díktát našeho vědomí a ze zvyku vkládáme všechny síly pozornosti do určité práce, nehledě na to jak je složitá, pak samozřejmě zapomínáme na sebe. Stáváme se, tedy se

přemisťujeme... a znovu se spouštějí kvantové zákonitosti a my jednoduše sebe nahrazujeme. Zaměřujeme sebe vědomím. A už se stáváme jedním z herců v naší hlavě, nic víc, který vstupuje sám se sebou do diskuze a už není žádná diferenciace. A uvnitř je prázdné. Právě tato vnitřní celistvost, právě vnitřní naplnění a celistvost, řekněme, v duchovním smyslu, právě ta Láska a vnitřní svoboda právě tento Život dává. A toto nemůže nikam zmizet, ať děláš cokoli. Nehleď na to, s jakými těžkostmi by se člověk potýkal v životě, jaké bolesti a trápení by prožíval, Osobnost, ta je svobodná. Ona je mimo tělo. Ona je jako ptáček v kleci, aby bylo jasné. Avšak tehdy, když to získáváš. Toho ale je třeba dosáhnout. Je třeba tuto svobodu získat.

U: Můžeme říct, že je to stejné, jako si určité množství let formoval zvyk žít vědomím a že stejně tak, když budeme pozorovat sebe, můžeme...

IM: Zformovat zvyk (schopnosti) Žít?

U: Ano

IM: Ne, (schopnost) Žít nemůže být zvykem. To je potřeba. Ale je třeba si uvědomit, že Osobnost má takovou potřebu. Vědomí právě dělá všechno možné, abys nepochopil, že Osobnost prahne po Životě. Ona se musí rozvíjet, stejně jak vše ostatní, tedy mám na mysli Osobnost adaptovat se k téže svobodě, naučit se správně přidělovat sílu pozornosti, řeknu to jednodušeji.

U: Takže bez tohoto primárního uvědomění, této potřeby

reálného... nebude... Upřímností.

IM: Vše začíná upřímností. Upřímností před sebou samým. Komukoliv jinému: kamarádovi, známému můžeš nalhat. Budeš se prezentovat jako ten, kým bys chtěl být, nikoliv jaký jsi doopravdy. Avšak před sebou samým musíš být absolutně upřímný. Pokud jsi líný psát, zapisovat svá pozorování, tak se přiznej, že jsi lenoch, a že se ti nic nechce, že teď zahálíš. Zde je třeba si uvědomit, že jako nevyhnutelný následek (to není zastrašování, to je realita) bude subosobnost. Po smrti pokud se člověk duchovně neosvobodil. Ony reálně existují. Můžeme provést spoustu experimentů, pokusů, no, nemusíme chodit daleko. Provést pozorování a poslechnout si, co prožívají lidé, kteří, řekněme, prožili klinickou smrt. No, to vše podrobit analýze, z pozice vědy to však jde dokázat snadno. Chápete? To je nevyhnutelné. A zde je potřeba popřemýšlet, co ty chceš v budoucnu? Jaká je tvá volba. Chvilkové „vychutnávání čokolády“ anebo něco víc? Chápeš, je zde záměna, záměna hodnot. Přičemž nejdůležitějších hodnot. Hodnot, určujících život. Realita je nahrazena iluzí. V tom je ten smysl. Čili skutečná Láska je zaměněna nějakými náhražkami, jako náhražka cukru, kdoví co tam je. Tak silně se to liší, že je dokonce těžké to vyjádřit, abychom to mohli vysvětlit. Tu Láska, ten Život, jichž dosahuje člověk, no, neexistuje nic, za co by je tady mohl vyměnit, opravdu neexistuje. Všechno ostatní, to je hodnota vnucená vědomím, chápeš? Vznesené hodnoty, jsou třeba hrdinské atd. spojené s odpovědností a s něčím dalším. To vše jsou falešné

hodnoty. Člověk tady nemůže nic vlastnit, a nemůže disponovat něčím, co by bylo cennější než reálný Život. Dokonce když se člověk střetne v praktikách, buďto modlitební, meditativní či religiózní, to je jedno, ale když se člověk střetne, a lidé se často střetávají s duchovním Božským projevem, tedy s kapičkou Allatu, zažívá to, co takříkajíc, pronikne do hloubi duše. A copak může v tomto světě vyvolat něco podobného? Dokonce taková malá zkušenost ukazuje, nakolik je vše v materiálním světě nicotné (ve srovnání s Duchovním Světem). Avšak když člověk nemá zkušenost, je to jenom... víte je to, jako když se při silném větru zvedá vlna, a ty stojíš daleko od kraje, ale kapička oceánu spadla na tebe. Já bych to porovnal tak. A přitom ty máš možnost žít v tomto oceánu a stát se součástí tohoto oceánu. A zřeknout se toho a vyměnit to za smrtelné, no,... je těžké to pochopit... Je to stejné, jako když lidé sami sebe odsuzují k existenci, která je taková... řekneme, jako se některým stává v důsledku traumatu či nemoci, když se nemohou hýbat, vědomí funguje a člověk nemůže ani okem mrknout, chápeš? A vědomí funguje. Ty všechno slyšíš, všechno vnímáš. Ale tělo, tě neposlouchá. Jen si představ takový stav! Kdysi jsme mluvili o možnosti realizovat takové natáčení, promluvit si s lidmi, kteří byli v takovém stavu, anebo s těmi, kteří byli v kómatu, aby lidé alespoň trošinku pochopili nakolik je to těžké. A vždyť toto připomíná stav subosobnosti. Tedy je svoboda vědomí, ale i ohromná bezmoc. A všechny emoce zůstávají. Zůstává všechno, co je v každodenním životě, jenom tělo neposlouchá, avšak přání a vše ostatní zůstává. Řekněme, ten

agresivní tlak od vědomí také zůstává. A vyměnit štěstí, věčnost za iluzornost, no je těžké to vyjádřit. Přejdeme k další otázce, necháme toto téma, je smutné.

U: Ve dne a v praktikách, když dochází ke kontaktu s Duchovním světem, s pocity, stejně ve mně zůstává důležitost obraznosti tohoto světa a těchto všech obrázků. Jak se jich zbavovat? V pořadu „Vědomí a Osobnost...“ jste hodně hovořil o obrazech a o pocitovém vnímání, rozdílů mezi nimi. Jak...? Možná toto téma ještě více rozšířit, protože pro mě osobně, je obtížné zbavit se těchto iluzorních... tj., od objemnosti tohoto světa, od obrázků. Zbavit se obrazů.

IM: Jak jsem pochopil, otázka tkví, jak se zbavit obrazů při vykonávání praktik, ano? Nedělat je vědomím a to je vše. Vždyť, když děláš praktiky, v čem je jejich smysl? To je pocitové vnímání. Tedy naše Osobnost nedisponuje schopností myslet, jako vědomí. Ona vše vnímá jinak, vnímá celostně. Vnímá objemně a odděleně od tohoto světa, ale vědomí má strach. Zasahuje do každé meditativní praktiky, modlitby věřících a podobně. „Leze“ do duchovních praktik ke všem. A smysl právě tkví ve zbavení se myšlenek při vykonávání duchovních praktik. Čili zbavit se (vměšování) vědomí, přejít na pocitové vnímání. To je snadné. A znovu se vrátíme k naší pyramidě, ano Zachare? Že první zkušenost, kterou člověk dostává, je velmi cenná. Člověk může ztratit léta na to, aby to alespoň jednou zažil, ale potom je to snadné, protože když člověk získá tuto zkušenost, tak se má od čeho odrazit. Avšak je stejně snadné tuto zkušenost ztratit potom, co

jí dostal. Čili znovu bude v moci... Proč? Protože my se nacházíme v trojrozměrnosti, nacházíme se pod nadvládou vědomí, systému apod. Čili můžeme říct, že se nacházíme skoro v pekle. Člověk může snadno ztratit tyto zkušenosti, když vkládá sílu pozornosti ne tam, kam má. Když začínáš slyšet myšlenky, zvažovat a hodnotit svou duchovní praxi, to je první chyba, kterou dělají všichni. Ty se snažíš zhodnotit, co teď cítíš. Je to tak? Kvalitně to děláš, či nikoliv, kdo posuzuje? Kvalitní vykonávání modlitby, či meditace. A slyší-li Bůh? Říkám to pro věřící: vykonávám modlitbu, snažím se ze všech sil, slyší mě Bůh, nebo ne? To diktuje vědomí. Ano, slyší, není to ale ten Bůh, k němuž míříš. To je pozemský bůh, čili systém, anebo ten, komu říkají ďábel. Právě on v této chvíli slyší. Ale Duchovní Svět bude neutrální. Proč? Protože On neslyší, nedochází ke kontaktu s Ním. Zde musí být čistota. Je to složité? Ani trochu to není složité. Nic snadnějšího, ani nevymyslíš. Když lidé toho dosahují, diví se, proč to jiní nechápou a přitom zapomínají, že oni samotní na to ztratili léta. „Jak je možné toto nechápat? Vždyť je to tak jednoduché!“ Jednoduché, ano, samozřejmě když už znáš. To je jako, když se učíš „chodit“ – zdá se to těžké. Naučíš se – je to velmi jednoduché. Chodíš a ani se nezamýšlíš nad tím, jak chodíš. Anebo, jako plavání, ano? Pro lidi, kteří neumí plavat se to zdá tak složité, jen co se dostane do vody, je zmatený, spousta myšlenek a on se topí. Proč se topí, vždyť každý z nás má plavací reflex? V čem je problém, anebo příčina tohoto? Příčina právě tkví v práci vědomí. A tak je to i s duchovní praktikou, tím víc, že člověk

se snaží vědomím ponořit do meditativní, modlitební praxe právě pocitovým vnímáním, dosáhne toho či nikoliv? Nikdy nedosáhne. Pro vědomí je Duchovní Svět jako anti-materie. Vědomí tam nepřežije. Pro něj je to cizí, a proto bude dělat všechno možné, vzpírat se, jen abys do pece nevlezl. Další otázka.

U: O duchovní zralosti a odpovědnosti. Otázka je spíš o prioritách a důležitosti (uvědomování si) času.

IM: Řeknu to takto, odpovědnost, když člověk skutečně nastoupí na duchovní cestu, tedy probíhá to na úrovni vědomí, nemůže nastoupit na úrovni Osobnosti. Vždyť člověk dochází k pochopení toho, že on něco cítí, že toto je jeho potřeba, že je to pro něj nezbytné. A on si to uvědomuje a nastupuje na duchovní cestu. A zde je samozřejmě odpovědnost nejdůležitější. Čestnost a odpovědnost před sebou, pak se vědomí dostává do takových nepohodlných stavů, kdy si ono musí přiznat v sobě to, co předtím odmítalo. A takovýmto způsobem si člověk prokládá cestu do Duchovního Světa. Odpovědnost je velmi důležitá. Z toho to všechno začíná, z čeho jiného? Z čestnosti a odpovědnosti.

U: A prioritá, důležitost času, no, v tom, že si stavíš... třeba teď musím studovat psychologii a fyziku. Je důležité si nastolit autoritu, anebo je to přece vnitřní chápání toho, že je potřeba to studovat?

IM: Řekl bych, že pro tebe by neměla být prioritou psychologie a fyzika. Ony jsou potřebnost. A potřebnost se

vykonává stejně, jako vše ostatní co je potřebné. Ano? V rámci možností a potřebností. Avšak priorita musí být jenom jedna. Právě z tohoto, tedy z podobného přemýšlení, vše začíná. My jsme zvyklí tak myslet. Vzpomínáte si, jak jsem se na začátku pozastavil na slově – jak se to (význam) překrucuje? A právě z takových drobností vše začíná. Čili musí být celostní vnímání, pak se vše srovná. Další otázky, přátelé.

U: Igore Michajloviči, v pořadu „Vědomí a Osobnost, Od předem mrtvého k věčně živému“ jste říkal, že poznávání systému pomocí vědomí, samotný systém nedovolí a bude se tomu všemi způsoby bránit. (**IM:** Samozřejmě.)A to, že se nyní rozvíjí vědecký směr... ano, a mně se zdá, že...Možná, se podělíte, jak být v systému a studovat systém...

IM: Studovat systém, nacházejíc se v samotném systému, není možné. Avšak je třeba ho právě tam studovat. To je to, co se snažíme teď dělat: provádět určité experimenty apod., provádět proces pozorování. Lidé se snaží pozorovat své myšlenky, co „vypráví“ systém, jak reagují na určité situace, co jím říká jejich vědomí. Oni to vše zapisují, a pak když si to přečtou, jsou ohromeni, že takové myšlenky k nim mohly přijít. Vždyť oni jsou tak dobří, myšlenky však moc dobré nebyly. A právě toto je studování systému, tehdy, když se v něm nacházíš. Ovšem, skutečně poznat systém je možné jenom, když se nacházíš vně systému. Ale když se nacházíš vně systému, pak máš celostní vnímání všeho. A je to velmi jednoduché, není to složité a potřeba studování jakoby mizí.

No, tady... vidíme takovýto paradox.

U: Mohu ještě otázku? V praktikách se mi čas od času daří odpoutat od těla, od vědomí, tedy když je takový pocit, že Osobnost se odtrhává od těla a od vědomí a... (**IM:** Dochází k sebeidentifikaci.) Ano. A v ten okamžik cítíš takové štěstí, takový důvěrně známý pocit... Ty jakoby nechápeš, odkud ho znáš, ale chápeš, že tento pocit je ti velmi blízký. Avšak v praktikách se to stávalo zřídka, a já bych to chtěl pro sebe vyjasnit, pochopit. Tedy, je to okamžik odpojení Osobnosti od prvotního vědomí, od těla?..

IM: Naprosto správně. To je první zkušenost získání svobody. Anebo první zkušenost zrození Života. A kdo, když ne vědomí, ti překází zůstat v tom stavu neustále? Když vyjdeš z praxe a jsi znovu v tomto světě, mimovolně se zapojuje vědomí, ano? A ono ti říká, že tento pocit není možné zažívat a zároveň být v tomto světě. No, že není možné Žít a zároveň být v tomto světě.

U: Ano, ono ještě prostě nechápe, co je to za stav...

IM: Vědomí to nikdy nepochopí a nepřijme.

U: A jako Osobnost ty cítíš a chápeš, že...

IM: Osobnost ví, ale vědomí to nemůže pochopit. Proto vzniká všechno možné, dokonce přímé popírání. Vědomí dokonce může začít vyprávět, že toto není normální, avšak samo vědomí v té době funguje normálně. A to, co cítíš jako Osobnost,... zde je slyšet, jak někdy vědomí začíná nadávat.

A v některých případech, někteří lidé to zažívají a díky Bohu nyní docela často, když to zní přímo a otevřeně, dokonce i nezvyklým hlasem v hlavě, no jak bych to řekl, hrubě a vulgárně. To jsou přímé kontakty, kdy už systém vstupuje do kontaktu, dostává se do slepé uličky a neví, jak člověka dostat zpět.

U: Jak efektivně, tedy jakými způsoby tento stav... tedy odtrhnout se od tohoto prvotního vědomí. Možná jsou nějaké, no, nevím... No ukazuje se, že právě duchovní praktiky – to je nejefektivnější způsob, jak se odpojit, správně?

IM: Čestnost a slušnost, to především. A ty se tady snažíš najít kouzelnou pilulku - když jsi dosáhl prvních míst, abys nemusel zdolávat celou cestu. Toto není možné. Vrcholu kopce dosáhneš pouze tehdy, když na něj vylezeš. A ty se chceš na něj dostat vrtulníkem. No, to nebude ono, věř mi. Umělým způsobem toho nedosáhneš. Člověk si to musí zasloužit, musí se snažit, získávat. Musí začít Žít. Musí to chtít. Musí o to usilovat. Pak to přijde. On v daném případě, řekněme tak, musí překonat sám sebe a přestat poslouchat své vědomí. Ono popírá, nadává, člověk však jde dál. Protože cítí, že to je Pravda. A pak začne získávat tytéž Dary, chápat více. A díky pozorování toho, co dělá jeho vědomí, se více a více přesvědčovat o své pravdě. Pravdě, jdoucí od Osobnosti - svobodné, anebo potenciálně svobodné bytosti. A nakonec přestane být „potenciální“ a stane se svobodnou. Jiná cesta není, přátelé. Je to boj. Armageddon. Tomu neunikneš, je třeba bojovat. A jen tak (hned), je to v krajně

vzácných případech, takto snadno a jednoduše. Někteří mají štěstí, někteří si to zaslouží, některým... no, prostě při narození je takovýto dárek dán. Ovšem zpravidla vše prochází přes trápení, muka, sebepoznání, přes seabemrskáčství, přes boj, vzdávání se, utrpení. A znovu platí, vždyť ne Osobnost se trápí a bičuje se. To vědomí. Bojuje za svou moc. A copak v každodenním životě nebojujete o svou moc? Bojujete. Dokonce i se svými blízkými bojujete, a jak. A právě tím to začíná – přiznat si základní věci – že v první řadě žiješ jako živočich, ale snažíš se stát člověkem. Pokud máš tuto snahu, můžeš se stát Člověkem. Ovšem pokud tvou snahou je být nejlepším zvířetem, pak není potřeba vůbec na duchovno myslet, na co ti bude? A pak to je, jak jsme říkali: přelož odpovědnost na někoho jiného a... budou se za tebe modlit. A ty žij touto nadějí, správně? Proč by ses namáhal.

U: Můžu ještě otázku? Mám vypořádáno... no, v pořadu bylo řečeno, že proto, aby člověk pochopil jak žít, musí zpočátku bojovat. Bojoval jsem, pochopil jsem, jak je třeba žít, získal pochopení, jak být na pocitech, ale toto pochopení a běžná každodenní práce na sobě postupně „sklouzne“ na lenost. A dochází k situaci, že... tedy vnitřní stav se rozptyluje a vědomí vnucuje iluzi, že proto, abych ho znovu získal, musím zase bojovat s vědomím, studovat systém a jeho šablony.

IM: Jednou z forem, kterou vědomí manipuluje člověkem, je právě lenost. Začnu v pondělí. Konec, od pondělí začnu vážně na sobě pracovat. Koupím si deník, začnu zapisovat,

začnu sám sebe pozorovat, ale až v pondělí. Nastoupilo pondělí – no, nemám čas, hodně práce, jakmile ji dokončím, začnu dělat duchovní praktiky. A tehdy už opravdu začnu. Nikdy nezačneš. Problém je v tom, že ty sám sobě lžeš. Anebo pácháš sebevraždu, jednodušeji řečeno. Vždyť je to sebevražda, souhlasíš. A proč? Znovu přicházíme k tomu, že je třeba být upřímným před sebou samým. Kdo koho musí řídit? Tvé vědomí tebe nebo ty jeho?

U: Já vědomí, já jako Osobnost vědomí.

IM: A potom v čem je problém?

U: V mém případě je problém v tom, že já zatím nemohu identifikovat tu hranici, kde je...

IM: A kdo teď mluví?

U: No, vědomí, ano.

IM: To ono nemůže identifikovat. A to je odpověď. A ono tě bude řídit, dokud se nestaneš subosobností. Nestraším, říkám pravdu. Dokud posloucháš: „já nemohu“, a ono nemůže a nikdy nebude moci, ale ty můžeš. Ty skutečně můžeš. Využij toho, že můžeš. Anebo nevyužij. Je možné zabývat se duchovnem, a je možné Žít. Pokud nezačneš Žít, celý život se budeš zabývat (duchovním). A celý život budeš manipulován. Avšak budeš se snažit být duchovním. To je (považováno za) ušlechtilé. Alespoň budeš méně škodit jiným lidem, když se snažíš (být duchovním). Je v tom tvoje „plus“. No, je to totéž co náboženství, avšak nikoliv dosažení

skutečné svobody. Dobře, přátelé. Má ještě někdo otázky?

U: Ohledně experimentu s pyramidou, kdy Andrej vešel dovnitř, je třeba zavírat oči, nebo ne?

IM: Jak je pro koho přijatelnější. Ale se zavřenýma očima, vysvětlím to, vypínáme zrakové vnímání a je to lepší pro vnímání pocity. Proč? Protože oči jsou velmi silný podnět z našeho vědomí. Je těžší něco pocítit s otevřenýma očima, když není zkušenost.

U: Já mám také otázku: v praxi jsem pracovala s přední bytostí a měla jsem pocit, že nejenže jsem cítila přední bytost, ale že jsem cítila sebe ještě jednou, ale skutečnou.

IM: To je vědomí. To je určitě vědomí. Ono formuje objekt, stojící odděleně. Pocitové vnímání přední bytosti to je určitá emoce... na začátku se cítí jako, řekněme... no, kůži člověk nemůže pocítit, překážkou to také nenazveš, to je prostě něco pozitivního, dobrého, které se nachází vpředu. Takže v první řadě, když se vykonává tato praktika, je to pocitové a emocionální vnímání, je třeba to diferenciovat. Avšak přední bytost se přece více vnímá jako pocitová zkušenost, řeknu to tak. Proč? Jestliže levá, pravá a zadní se spíše vnímá emocionálně, tak přední se vnímá víc pocitově, a tím se odlišuje. Ale když se vytváří další člověk, jako klon a podobně, tak to už není ono. Zde už hraje roli vědomí. Ještě otázky, přátelé?

U: Igore Michajloviči, vracím se k otázce o zbavení se vnímání pomocí obrazů a přepínání na pocitové vnímání. V

pořadu bylo řečeno, že když se člověk nachází na pocitovém vnímání, tak může vnímat informace přímo přes struktury pole. Měly se na mysli bytosti?

IM: Samozřejmě.

U: Vysvětlíte prosím vztah mezi bytostmi a prvotním a druhotným vědomím. Působí vzájemně na sebe?

IM: Jak jinak, určitě. Co je to vědomí? Vědomí má strukturu pole, to v první řadě. A zde se znovu vracíme k naší pyramidě, k našim experimentům, k Zacharu jeden z cílů, jenž provádíme, je ukázat experimentální cestou, že naše vědomí je vně naší lebky. Je právě nad ní. Čili aktivací 5. a 6. torů brzdíme práci prvotního vědomí. Když aktivujeme první čtyři tory, tak brzdíme práci druhotného vědomí. Když k tomu dochází, ve většině případů s lidmi, kteří nejsou připraveni, ale mohou se alespoň trochu naladit na vnímání bez aktivace svého vědomí, pak to vše můžeme experimentální cestou potvrdit. Zajímavé?

U: Ano, velmi. Ještě si chci upřesnit: prvotní vědomí se nachází mezi vrcholem a základem pyramidy? Správně? V této mezeře. A druhotné pak je někde...

IM: Nad vrcholem, ano. Mimochodem, zajímavý experiment. My ho provádět nebudeme, ale možná někoho zaujme, kdo má přístup k lékařským přístrojům, třeba k encefalografu. Je možné provést následující měření: když se prostě nachází v klidném stavu, a pak, když sleduje v klidném stavu experiment s pyramidou. Je-li pak na

encefalografu rozdíl nebo ne? Podívat se na to by bylo také zajímavé. A provést takový experiment s několika lidmi. A můžeme udělat určité závěry, je to také zajímavé.

U: Co teď můžeme vědět o čtyřech typech Osobnosti z hleďdiska, jak to může lidem pomoci?

IM: Obecně, se tyto typy mohou měnit v průběhu rozvoje člověka. První typ – to je člověk, který se prakticky úplně nachází pod nadvládou vědomí. Druhý typ – to je člověk, který je blízký k prvnímu, je něco mezi prvním a třetím, s malými „záblesky“ (momenty odpoutání se od nadvlády vědomí). Třetí typ to je člověk, který je schopen cítit, vnímat, dost dobře se rozvíjí v duchovním smyslu. A čtvrtý typ, to jsou právě ti šťastlivci, o nichž jsem mluvil, kteří mohou velmi snadno, bez velkého odporu vědomí, dosahovat duchovního rozvoje. Další otázky...

U: Můžu mít takový dotaz? Může se stát, že se neaktivuje vědomí, ale aktivuje se systém? Nedávno jsem sledovala u sebe takové projevy, že velmi silně působí vědomí... Ne jako obvykle, nějaký dokonce divoký projev, prostě hodně silný. Mám takový pocit, že je to systém.

IM: Ale vědomí je přece systém.

U: Ano, já chápu. Ale je jakoby... vědomí je více méně „ochočené“, nebo jak..

IM: No, obvyklý stav vědomí. A bývá velmi aktivní. Ale jak bývá pravidlem, vědomí se aktivuje při nějakém pokusu o

duchovní rozvoj. Pokoušela ses udělat duchovní praktiku, nebo jsi měla pocitové vnímání, no a dostala jsi odpověď – pozdrav od vědomí nebo od systému přes vědomí. Ono se ihned aktivuje a začíná utlačovat. Může se to projevovat na úrovni vědomí a může se to také projevovat v každodenním životě. Lidé se s tím velmi často střetávají. Začal jsi něco pociťovat, začalo se něco dařit a najednou se celá rodina „zbláznila“. Všichni volají, všichni jsou znepokojení, zlí a všemi možnými způsoby se snaží odpoutat člověka z tohoto duchovně uvolněného stavu, řekněme tak. No, kdo se s tím nesetkal? Pouze ten, který nepracoval na sobě. Je to normální. Ale tyto strážce musí člověk zdolat, jak jinak.

U: Prostě u mne to vzniklo, když začal experiment „Pyramida“. Taky jsem se chtěla zeptat. Vidím velmi evidentní projev vědomí, přání, magie, přímo se dostat do „Pyramidy“. Evidentně se tam chce dostat za každou cenu.

IM: Ale tam není nic zvláštního.

U: Ano, já chápu. Ale přesto u mne vznikla taková otázka: Zda se tak prostě neprojevuje chytračení vědomí? Zda v tomto případě vědomí zjevně chce magii a zda je tato...“

IM: No, magií se nesmí zabývat. Řekněme takto, samotná metafyzika - to není magie. Je možné se učit a poznávat prostřednictvím vědy mnoho věcí. Otázka je v tom, za jakým účelem. Pokud ti (vědomí) říká zmocnit se nebo ovládnout nějaké schopnosti, nebo získat nějaké možnosti k tomu, aby ses povýšil nad jinými lidmi, to je zničující. A pokud je to s

cílem poznávání, nebo služby, to je něco jiného. Rozumíš?

U: To je nejen magie, to je ještě moc. To znamená...

IM: No, moc, kdo nechce moc? Čí vědomí nechce moc? Řekni. Nejdružnější rodina, žili společně 70 let, například. Šťastní, celý život v lásce. Proč? Protože svou moc uvedli do rovnováhy (vyvážili). Jednoho nad druhým.

U: Co jsem se vás chtěla zeptat... Měla jsem pocit, že lstivost ze strany vědomí, aby přivést...

IM: Nahlas řekni své příjmení, aby diváci věděli, až budeš kandidovat, aby tě nevolili. Dělán si srandu.

U: Přivést mne k tomu, abych se nezúčastnila tohoto experimentu. Prostě byly takové silné projevy, no nikdy dříve jsem nic takového nepozorovala.

IM: A teď se podívej. Získala jsi zkušenost. Z jedné strany došlo k otevření pocitového vnímání a z druhé strany k aktivaci vědomí, dokonce systému prostřednictvím vědomí, které tě zatlačuje a říká: „Běž, získej magii.“ A z druhé strany je pochopení - jestliže přijmeš účast v tomto experimentu, můžeš pochopit více. Tak co tě k tomu pobízí, a jak se chová v daném případě vědomí?

U: Zajímavá otázka. Nemůžu se v tom ještě zorientovat.

IM: A já ti vysvětlím, co je v tom zajímavé. Odhazuj vše nepotřebné a dívej se ze strany na tuto situaci. Přijala jsi účast v tomto experimentu, získala jsi zkušenost, něco jsi procítla

a vědomí ti hned začalo vyprávět, že je to možné využít jako nástroj k dosažení moci, k získání magických schopností. Z jedné strany se chceš zúčastnit experimentu v samotné Pyramidě, ale bojíš se, protože ti vědomí říká, že můžeš získat nějaké magické schopnosti. Vědomí se tak musí projevovat, aby tě tam nepustilo. To je největší manipulátor. Nečinnost. Rozumíš? Tímto způsobem tě odpojuje z tohoto procesu, abys více neprocítla a nemohla pochopit. Kdo ví? Možná v budoucnu budeš vynikajícím operátorem. A my máme problémy s operátory, nemůžeme je najít. Všelicos bývá. A otázka nespočívá v tom, k čemu tíhne tvé vědomí, vědomí každého člověka tíhne k magii a k moci. A k čemu směřuješ ty, jako Osobnost? Co v tobě ve skutečnosti převládá? Rozumíš? To je důležité. A není třeba se ničeho bát, kromě subosobnosti. (U: Děkuji.)

U: Hranice mezi svobodou volby a permisivností (všedovoleností). Jak to vždy rozlišovat... Někdy tím manipulují...

IM: No, permisivnost (všedovolenost) - takové pojetí vůbec nemůže existovat. Není dokonce ani v tomto světě, rozumíš? A svoboda volby je, to je zákon. Člověk může vybrat Život a může vybrat Smrt. To je největší svoboda, kterou ve skutečnosti má. Proto je zde hranice obrovská. Život nebo Smrt.

U: Igore Michajloviči, otázka o blízkosti toho druhého světa. Kapička, kterou vítr donesl z oceánu. Tak, i... Prostě kolikrát jsem pozoroval, jak vědomí říká, jak je daleko tento oceán...Ale z druhé strany, vy jste citoval i z Koránu, že

Alláh je blíže, než spánková artérie. Co jsem vypožoroval? Že v tuto chvíli jsem začínal věřit vědomí a buď chybí protiargumentace, nebo zkušenost a ve výsledku věřím tomu, že je daleko.

IM: Samozřejmě, protože žiješ vědomím. Podívej se pozorně, odhod' všechny ambice a čestně se na sebe podívej ze strany. Čím žiješ v každodenním životě? Ve spoustě urážek, závisti a všelijaké špíny. Není to tak? Je to tak. A čím se toužíš stát? Kde chceš být? Chceš být alespoň jako on (ukazuje na Volodu). Tak si vyměňte místa a přeseďte si. Jen ty jsi víc vlasatý, tak se trochu ohol a bude to. Jaký je v tom rozdíl? No, roky rychle proletí. K čemu směřuješ? Řekni. Říkáš, že věříš. A kdo „věří“ v tomto případě? Vždyť ty rozumíš, že je to vědomí. Ty už máš zkušenost, co je to Osobnost. Chápeš tedy, jakou děláš volbu? A komu sloužíš? Zde je odpověď. Ty vědomě, jako Osobnost, zrazuješ sebe, ze strachů, které ti vnucuje tvé vědomí a kvůli pokušením. Nutí tě nesprávně jednat ve vztahu k sobě samému. Dává ti naději na to, že zde, v tomto světě, můžeš něco získat a někým se stát. No a jak, daří se? (U: ne.) Nejsi spokojen s tím, co máš? Nikdy nebudeš spokojen s tím, co máš. Věř mi. Není ani jediný člověk, který by byl spokojen s tím, čeho dosáhl v tomto světě. Je to pravda. Ten, kdo řekne, jsem se vším spokojen, znamená, že zrovna teď toho dosáhl. Chvilku počkáme, projde nějaká doba a on bude nespokojený s tím, co dostal. Jak říkal jeden můj známý, „jakou bys nezískal jachtu, vždy se najde někdo, kdo bude mít větší“. To znamená, že člověk nemůže

dosáhnout toho, co chce v tomto světě, je to pravda. Takže k čemu jsme znovu došli? K čestnosti. A proč nejsi čestný sám k sobě? Přece posloucháš vědomí, které říká, že oceán je daleko. On nemůže být daleko. Je mnohem blíže, než tvé vědomí. Avšak vědomí je aktivní. A proto, že je aktivní, tak chce žrát. Duchovní Svět je přece soběstačný, on nepotřebuje, řekněme, tě jíst. On bude rád, když přijdeš. A nepřijdeš – svoboda volby. Je to tvé právo, tvá volba. V tom je smysl. Jaké problémy... kromě vědomí? Žádné nejsou. Promiň, že tak přímo, ale tak to bude jasněji. Ještě přátelé otázka? ... Můžeš, je-li třeba.

U: Budu se snažit zformulovat tak, aby byla srozumitelná. Ve dne, mne nejvíce z pocitového vnímání vytahuje zase - strach. To znamená, on překrývá toto pocitové vnímání a... tato otázka mne začala velmi silně znepokojovat a já jsem se rozhodla si to vyjasnit, pozorovat všechny tyto souvislosti. A pochopila jsem, že nejčastěji ve dne, takové zřejmé útoky emocí ze strany konstrukce (od bytostí), probíhají jako nabídka. To znamená, já cítím a pozoruji tuto volbu, okamžik volby, to, že mohu nesouhlasit s touto reakcí a velmi rychle odstoupit od útoků. A především strach, konkrétně neklid, prožívání uvnitř, to se pociťuje jako rozpínání zevnitř, přímo ze sluneční pleteně. Zkoušela jsem různě vyjít z této situace a nejčastěji ze všeho a vůbec v jakékoliv situaci se ponořuji dovnitř. Avšak když směřuji pozornost dovnitř, tak tam je to klubko strachu. Pochopila jsem, že to je kvůli tomu, že nedostatečně vytrvale pracuji na sobě a nemám tu zkušenost...

IM: Obvinění. Dívej se, jak je to zajímavé. Promiň, že přerušuji. Pochopil jsem otázku. Začněme u prvního. Proč člověk zažívá pocit strachu především v oblasti sluneční pleteně, nebo o něco výš. Nebo tlak v této oblasti. Vyprávěli jsme o stříbrné niti, a že se duše nachází, řekněme v oblasti bránice, když se podíváme na konstrukci. A Osobnost se nachází mnohem výše nad hlavou. Jenže my ji vnímáme (když se subjektivně uvolníme), jako něco v hlavě, ale není jasné kde. Ale tak to je, když se pokoušíme analyzovat pomocí svého vědomí. A právě, když se snažíš ponořit, jak říkáš, tedy ponořit se a přiblížit se do oblasti sluneční pleteně, cítíš tam klubko strachu. Proč se tak děje? Duše a Osobnost jsou spojeny takzvanou Stříbrnou nití. Když probíhá útok vědomí, útok živočišné podstaty, tak dochází k aktivaci septonů, které obklopují tento proud, no můžeme to přirovnat k takové septonové trubičce, přes kterou prochází velmi tenký proud energie. A když se zvyšuje aktivace, trubice se stlačuje, dochází ke stenóze neboli zúžení tohoto kanálu. A tehdy vzniká pocit strachu, pocit tlaku, zrovna v této oblasti. A když se přibližuješ (ponořuješ), tak to vše pocítíš. V čem je příčina? Práce vědomí. Pokud zanalyzujeme to, co jsi řekla, je zde jasně vidět program, jasně je vidět práce vědomí a na-programování (šablony) vědomí, které ti překáží.

U: Právě jsem začala velmi intenzivně pracovat na meditaci „Četverik“, a zde se objevila taková..., prostě nedovoluje mi to pozorovat vědomí. Znamená to, prvotní nemůže sledovat druhotné?

IM: Sluníčko, zde již začíná „hra z rozumu“. Čili vkládáš příliš mnoho sil pozornosti do vlastního vědomí. Pozorování pozorovatelem pozorovaného. Co je nezbytné? Uvolnit se. Když pozoruješ a ono ti nedovoluje (překáží), to vypovídá o tom, že je to naprostý program (šablona) vědomí. Nikdo nemůže překážet. No nemůže překážet. Proč? Protože vědomí je informace. Všechny ostatní reakce, to jsou reakce, které probíhají na úrovni těla, na úrovni všeho, je to následek realizace dané informace. Aby ste rozuměli. Vědomí nemůže donutit, ani systém nemůže donutit tebe, jako Osobnost, udělat tu, či onu volbu. Avšak ty vkládáš sílu pozornosti do tohoto programu a právě ty ho realizuješ. Pouze ty, nikdo jiný. Ty jako Osobnost můžeš realizovat. A celý trik tvého vědomí spočívá v tom, obelhat tě jako Osobnost a vtáhnout tě do procesu takového pozorování a sebeodporování. A k čemu? Ještě jednou říkám: vědomí – to je informace. Vezmeme počítač, otevřeme ho a hledáme (na internetu) ponožky. A nám v létě posílají reklamy na vánoční stromky. Tak proč rozklikáváš tyto stromky a prohlížíš si je? Tedy otvíráš a začínáš prohlížet stromky a přitom se rozhoduješ, že nemůžeš najít ponožky, ty musíš za dvě hodiny odejít a ty ztrácíš čas se stromečky. Ale, ty to přece děláš sama. Je to tak? Správně. Pochopila jsi?.

U: Ano. A ještě právě ten moment, že vzniká reakce v těle, zejména v době meditace a..(**IM:** Určitě) Ano. Pochopila jsem, že je to skutečně program, tj., pochopení toho už je, ale jak se toho zbavit, toto pochopení nemám, nemám

zkušenost.

IM: A kdo se ptá? Stejně jako v předešlé otázce, v daný moment, jak se toho zbavit – to se ptá vědomí. Vždyť ty víš na úrovni Osobnosti, jak se toho zbavit. Vše je jednoduché. Neaktivovat programy, tak jako (v příkladu) se stromečky. To znamená nedávat, nekládat sílu pozornosti do toho, co ty nepotřebuješ. A to je vše. Přátelé, je to velmi jednoduché. Ano, barevné obrázky, ano barevná různorodá lákadla, která přichází a rozbalují se na úrovni prvotního vědomí. Jakmile jsme tam však vložili sílu pozornosti, ony začínají ožívat, získávají v naší hlavě trojrozměrnost. Do té doby jsou dvojrozměrné. Odsekávejte je na úrovni dvojrozměrnosti, ať vám ukazují a nabízejí cokoliv. Pokud to nechcete. A nic takového se nebude dít. Nebude strach, nebudou žádné překážky při vykonávání duchovní praxe atd. Nebudou žádné vtíravé myšlenky. Víte, to je stejné, jako když si nainstaluješ spam - přišlo a odeslalo se do spamu a konec, ani se tě to nedotklo. No, podívej, jak se to snadno vysvětluje, že? Díky Bohu. Je to přece nástroj systému, který je povinen, musí a také velmi dobře plní svou funkci: je to, opět opakuji, zotročení Osobnosti. Ted' mám na mysli internet, počítačovou techniku. Proč? Protože je to obrovská informační zátěž zejména na mládež, na budoucí pokolení. Plní svou funkci. Proč? Protože u mládeže, možná někdo to vypožadoval, se jejich myšlení stává „klipovým“. Oni nemohou vnímat text delší, než ve čtyřech řádcích, nemohou sledovat pořadí, který je delší než 5 minut. Čili u nich hned vzniká odpor, všechno

musí být krátké, povrchní vkládání pozornosti. Jsou velmi emocionální. No, to je následek rozvoje technologie. Pro systém je to výhodné, ale jako Osobnost, oni v daném případě prohrávají. Budou to mít těžší, pokud pro ně bude budoucnost. Další.

U: To znamená disciplína, disciplína prvotního vědomí, jako spam... Nastavit na spam... tak disciplína prvotního vědomí, aby...

IM: Ne, to je disciplína Osobnosti, v první řadě sebe jako Osobnosti, nelézt do stromečků, když potřebuješ ponožky. Zapnul jsi internet, tedy probudil ses ráno a víš, co máš dělat. Jdi a dělej. Nepovídej si se svými herci v hlavě o tom, co ty vůbec teď nepotřebuješ. Kolik času na to ztrácíš? Upřímně. No, nebudu ozvučovat ty myšlenky, které lezou do hlavy, řekněme vulgární. Ale dokonce i nevulgární, které ty vůbec nepotřebuješ, zabírají u tebe 80 % času. Na co? Jednoduchá otázka. A z těchto, zbývajících 20 %, kolik času věnuješ práci a kolik času věnuješ na duchovní sebepozorování? Tady máš odpověď na všechny problémy. Je to čestnost. A řekl jsem to o tobě, místo tebe. Tak to změň. 10 % své pozornosti bys měl věnovat své práci v trojrozměrnosti, 90 % na duchovní sebepozorování, na duchovní seberozvoj. A duchovní seberozvoj, to je neustálý kontakt. Jednoduchý příklad ze života, banální, ze života. Pro tebe velmi drahý člověk, jsi s ním v neustálém kontaktu, je ti drahý. Máte společná témata, všechno je v pořádku. Rozejdete se na 3 měsíce. Vůbec se spolu nebavte a pak si zavolejte. A už nemáte o čem

mluvit, nejsou společná témata. Není to tak? Předtím však to byl váš nejlepší přítel, nejdražší člověk, celé hodiny jste mluvili. A teď jeden druhému nerozumíte, změnili jste se. Tak i zde, pokud nemáš kontakt sám se sebou, jako Osobností, nedáváš sílu pozornosti do duchovního rozvoje, jestliže ty nenutíš své vědomí přemýšlet o duchovním (přemýšlet! Podtrhuji) a sám sebe kontrolovat a sám sebe pozorovat tak promiň, ale žádný duchovní růst u tebe nebude. To je pravda. Proč mnohá náboženství vyžadují určitou disciplínu? Třeba v některých náboženstvích se 5x denně musíš pomodlit, v jiných náboženstvích musíš ráno, večer, před obědem. No, tak či onak, stejně musíš 5x vykonávat tytéž modlitby. A vychází, že skutečně minimálně 5x denně se člověk musí vracet k modlitební praktice. A modlitební praktika se správně musí vykonávat na pocitové úrovni. Z toho vyplývá, že v určitý čas, dokonce, i když se chystáš k jídlu, tak tvé vědomí musí myslet na to, že nejdříve se musí vykonat modlitba. A u tebe už dvě hodiny před jídlem, jenom dostaneš hlad, začíná pracovat modlitba. To znamená, že to byl správný přístup, jak se dříve vychovávalo. Dnes je to trochu jinak, ale jaký rozdíl. Byla to více správná modlitební praktika. A byli lidé, kteří se pomocí modlitby kontaktovali se světem Boha. Ano, pomocí prvotního vědomí. Nejdříve druhotným, pak prvotním a pak už i Osobností - pocitovým vnímáním. To už (modlitba) přecházela do takové praktiky. Ovšem to, o čem my nyní mluvíme je, že jsme odebrali filozofii a ponechali pouze praktiku. Je to jako v bojovém umění, jsou určité pohyby, které dávají určité výsledky, ano? A je hromada

filozofie o těchto pohybech, kterou člověk vůbec nepotřebuje. Takže pohyb je popsán na jedné stránce a dvě knihy větší než „AllatRa“, to je filozofie o tomto pohybu, jak by ho to mohlo změnit. Promiňte, vždyť to je fyzika! A fyzika je fyzika. Čím rychleji se pohybuje pěst člověka k bodu dotyku, tím ničivější bude účinek. A toť vše, banální fyzika. A vše ostatní je filozofie, která se přidává. To je pro vědomí, aby vymýšlelo, jak z tohoto pohybu udělat nějaký rituál. Stejně je to u náboženství. No já nejsem proti, náboženství je dobré, skvělé, je to super. Avšak jaký je rozdíl, v jakém jsi oblečení, a kde sedíš? Na vrcholu nějaké hory v pozici lotosu omotaný mokrým ručníkem, který schne a ty medituješ, nebo, promiň mi, sedíš doma, v pohodlném, teplém křesle a prostě pracuješ na sobě a vykonáváš nějakou duchovní praxi? Menší šance na onemocnění těla, které by také odpoutávalo pozornost, kdyby onemocnělo. Ale jakoukoliv porážku je třeba použít pro vítězství. Onemocnělo tělo, znamená to, že systém ustoupil. Využij tento okamžik. Nemoc také může být užitečná při duchovním rozvoji, je to skutečně tak. Ale opět, není třeba kouzlit a není třeba směřovat sílu pozornosti na uzdravení, dal sis tabletku a vše, léčíš se, provedl jsi pár procedur a uzdravuješ se. Pokud nevíš jaké, no, není třeba provozovat samoléčbu, k tomu je lékař. Jdeš k lékaři a léčíš se. Lékař chce přece také žít, je to jeho práce. To je žert... Přátelé, otázka.

U: Můžu, Igore Michajloviči? Uvedl jste příklad takového vzájemného působení, že levá bytost jednoho člověka se

kontaktovala s levou bytostí druhého člověka.

IM: Jak je pravidlem, navzájem se kontaktují stejnojmenné bytosti. Je třeba však brát v úvahu levou bytost. Levá, na rozdíl od druhých, se může kontaktovat i s jinými bytostmi v závislosti od toho, co člověk potřebuje.

U: Tak jsem chtěl...

IM: to není magie, to je realita.

U: ...svůj příklad... s Přední bytostí. Jak se to vůbec pocituje, jako například kontakt Předních bytostí lidí. A když jsem pomyslel, tak zapracovala levá...

IM: A zde vzniká problém, že Přední bytost člověka, jako součást konstrukce, se stejně bude s něčím kontaktovat. Jestli připustíme... no za prvé ty nepředáš tento impuls ve své čistotě, zejména přes Přední bytost. Přední bytost to je více kontakt s Duchovním Světem. Abys při komunikaci zapůsobil na někoho nějak pozitivně, stejně se aktivuje levá bytost. A ona vše zkreslí, ona vše přemění vlastním způsobem. Proto snažit se předat někomu svoje hluboké pocity, no... Daruj květiny a to bude hezké.

U: Igore Michajloviči, mně vědomí, jak já to chápu, říká, že je třeba trénovat, ano? Zejména... duchovní praktiky – je to jako nějaký trénink, že je třeba den za dnem vynakládat nějaké úsilí a tím se dostávat do nějakého boje nebo nějak tak...

IM: Ne, přátelé. Boj vtahuje a bojovat se systémem je nemožné. A znovu opakuji, to nejsou tréninky, to jsou

praktiky. A praktika, to je zkušenost. Každá duchovní praktika ti musí dávat určitou zkušenost, po stupíncích. Rozumíš? Postavil ses na stupínek, nesmíš jít dolů. Následující praktika musí být taková, abys šel na další stupínek. No, kdysi se o tom hovořilo, pak z toho v náboženstvích udělali jiné schůdky, no a vše šlo jiným směrem. A vůbec, toto kdysi vysvětlovali zrovna na příkladu schůdků, tzn. do Božího světa je možné vyjít po schodech. Při každé své modlitbě nebo duchovní praktice zdoláváš jeden stupeň, ale nespouštíš se dolů. To znamená, že to není trénink, je to zkušenost. Správným provedením duchovní praktiky vždy získáváš něco nového - novou úroveň, novou hloubku, lepší vnímání Duchovního Světa, více svobody, tedy... No, těmito asociacemi toto můžeme dlouho pojmenovávat, ale v principu chápeš, o čem mluvím. To je osobní duchovní zkušenost. Ale není to trénink. Čím více budeme sedět při meditaci... no, znám lidi, kteří sedí a meditují, no v každém případě už tak 80 let. A pořád jen sedí. Dokonce mezi našimi někteří sedí již roky a pořád jen sedí. To je podobné tomu, když přijdu do kostela, zapálím svíčku a jdu domů. A toť vše. Splnil jsem svou duchovní praktiku. A takto jednou týdně. Jsem duchovní člověk. „Sousedé mi závidí, jaký jsem duchovní člověk. Chodím do kostela a zapaluji svíčky. Trénink a praktika to jsou různé věci. Praktická zkušenost dává dokonalost. Vědomí je třeba drezírovat a ne trénovat. A tělo je třeba trénovat. Praktiky, to jsou praktiky, je to zkušenost. Ptej se.

U: Igore Michajloviči, můžeme otevřít šablonu vyvolenosti?

Jak, no řekněme, přichází myšlenka, že jsi vyvolený.

IM: Já řeknu tak. Ty jsi vyvolený. Skutečně vyvolený. Nevídám zde ani jednoho člověka, který by nebyl vyvolený. Jen se zamyslete nad skutečností, že jste „předběhli“ desítky milionů svých spolubratrů, a právě jste teď tady. Mám na mysli proces narození vašeho těla, pokud jste zde, znamená to, že jste vyvolení, že již máte šanci a dále je již vaše volba a vaše práce.

--- Anketa ---

Jak se vám líbilo dnešní setkání? Ohlasy účastníků setkání.

Mnohé se pro mne otevřelo a přibýlo důležitosti při práci na sobě, no nerozptylovat se a více přece jen pracovat na sobě.

Užitečné?

Setkání bylo užitečné. Děkuji.

Je to tak, aby každý pochopil pro sebe, kde padá, kde je třeba vstát a také doufám, že bude hodně toho možné přezkoumat a jednat, jednat a ještě jednou jednat.

Je to pocit takového štěstí - tichého, neslyšitelného – ono neopouští, ono pokračuje a zůstává se mnou. Nechceš ho ztratit, chceš, aby stále bylo s tebou.

Velmi zajímavé, protože jsem měla v zápisníku otázky a jak to vždy bývá – začalo se odpovídat na otázky druhých lidí a já jen vyškrtávám, vyškrtávám.

Všechny otázky jsi vyškrtala?

Ano. Zajímavé sledovat sám sebe a ovšem také odpovědi na otázky, které jsou vždy nad rámec samotných otázek.

Mezi řádky řečeno to, co vědělo mé vědomí, ale nechtělo nahlas o tom hovořit. A to bylo řečeno nahlas.

Moc se mi líbilo – zajímavé, informativní a velmi pocitové!

Vše výborné. Vědomí jako vždy zahrálo zlý žert, nepodařilo se položit otázku, jak jsem chtěla.

A dostala jsi odpověď?

No já myslím, pokud bude záznam, budu velmi vděčná, protože si vůbec nic nepamatuji.

Překrásné! Výborné, velmi užitečné! Nyní je nad čím přemýšlet a na čem popracovat. Děkuji!

Budeme ještě organizovat taková setkání? Jsem určitě „Pro“!

Je to velmi příjemné, když každý může položit svůj tajný dotaz a dostat na něj pro sebe odpověď v takovém přátelském prostředí. Více takových setkání!

Obdržel jsi odpověď na své otázky? Dokonce více.

Hodně nových informací a nejvíce zajímavé, že většinu jsem jakoby slyšela – a najednou mi to došlo.

Zdá se mi, že na neviditelné úrovni probíhalo více, než jsme slyšeli ušima. Protože obvykle, když natáčím, přemýšlím, jak udělat záběr

nebo něco jiného... Ale zde to bylo naopak:

„Jejda, neudělal jsem záběr“. Bylo to úplně jinak. Velmi děkuji!

Ani jsem nezádal otázky, ale obdržel jsem tolik odpovědí, jsem velmi vděčný a šťastný! Nejdůležitější je naplnění a ten vektor, který dokonce není k pochopení, ale k procítění života. To.. je velká, ohromná vděčnost. Děkuji!

Dojmy je skutečně hodně, jsem přesvědčen, že k těm poznámkám, které jsem si dnes psal, se budu nejednou vracet, dívat se, číst a prakticky to vše uplatňovat. Bylo velmi cenné slyšet otázky, stejně smýšlejících, je to vynikající, když se tak všichni dohromady scházíme. Tohle je stav sjednocení, stav jednoho celého organismu, který se duchovně rozvíjí. Velká vděčnost také Igoru Michajloviči a všem, kteří se dnes odvážili a ozvučili své otázky, které je skutečně zajímaly.

Velmi je zajímavý tento experiment s Pyramidou, hodně se o tom hovořilo. A opravdu, bylo to dáno nejen tak...

Nejkrásnější pocity – radost, štěstí, vděčnost! Za vše. Prostě velké díky za vše! Třída! - A žádné otázky.

Vděčnost za to, že... Za příklad Života!

Nejvíce mne překvapilo to, že otázky, které jsem chtěla položit, zazněly v sále. A takové pochopení, že všichni mají stejné otázky, no tak... ani jsem neotevřela ústa a neozvučila své otázky.

Ale odpovědi jsi dostala!

Ano, na své otázky, které... u všech vědomí jsou stejné.

Výborné/ Záříš štěstím!

Děkuji.

*Velmi hodně bylo zejména odpovědí na niterné otázky, které neza-
zněly, ale přesto někde v hlubokých pocitech přicházely. To velmi
povzbuzuje a podporuje na Duchovní Cestě.*

Proto ohromná vděčnost a vnitřní radost za tento Dárek!

*Červenou nití bylo – to je čestnost před sebou a důvěru k Bohu. A
nic víc držet se cíle pouze k Bohu a neposlouchat své vědomí. Proto
to bylo pro mne velmi užitečné!*

Neviditeľný svet.

IM: Igor Michajlovič

L: Lilija

TZ: Tatiana Zinčenko

AK: Andrej Kovtunov

AM: Andrej Michalčuk

A: Anička

U: Účastník

Rozhovoru predchádzajú videozáznamy rôznych experimentov pozorovania skyfishov, tieňov atď'. Celé video sa dá pozrieť na youtube kanále PRAVDA je pre VŠETKÝCH JEDNA.

IM: Pri minulom natáčaní sme práve vzniesli otázku o tých, ktorí žijú v tieňoch, hovorili sme o tom, keď sme spomínali šejka Mir Said Berekeho. Posledné je akurát najzaujímavejšie. Podstata experimentu, ktorý sme vykonávali, spočívala práve v tom, že človek zažíva... no, ako ich nazývajú – inkubusy, alebo podobne. Celkovo sa stáva, akoby démonické, alebo nehmotné tvory prichádzali k ľuďom. Najčastejšie to prichádza počas spánku a prináša ľuďom kopu nepríjemností. Náš operátor to z času na čas zažíva, prežíva to. No a my sme ho požiadali predemonštrovať to, teda natočiť, aby sa umelo spojil so svojimi takpovediac podnájomníkmi. Jemu sa to páči a preto mu to veľmi nevadí. No a my sme ho požiadali, aby to ešte raz prežil a všetko by sa to nasnímalo na kameru. Spravidla v takých prípadoch pohyb tieňov za určitých podmienok veľmi dobre vidieť na digitálnych

kamerách. Pokúsili sme sa vytvoriť tieto podmienky. No podarilo sa to, čo sa podarilo. Vo všeobecnosti, tieto inkubusy k nemu neprišli, ale zato sme uvideli iné javy, teda v doslovnom význame slova. No, myslím, že experiment zopakujeme. Je to zaujímavé a možno čo-to v nasledujúcom ukážeme. U mnohých vzniká otázka – prečo toto všetko ukazujeme? Prečo o tom hovoríme? Pre pochopenie podstaty: prečo sme vydvihli tieto témy a v poslednej dobe ich trochu rozvíjame? Postupne sme trochu rozprávali o duchovnej ceste, trochu sme rozprávali o tom, ako sa má človek vysporiadať so svojim vedomím, čo je to Osobnosť, ako sa udržať na tomto pocitovom vnímaní. Ako ho vôbec získať – toto pocitové vnímanie. Následne sme dali trochu viac informácií. Teraz začíname rozprávať o tom, čo človek nevidí voľným okom a čo v skutočnosti môže vplývať na človeka, pomimo všetkého ostatného. Teda pomimo jeho vedomia, pomimo iných ľudí, čo sa stáva. Kvôli čomu je to nutné? Keď sa človek skutočne duchovne rozvíja, začína pozorovať podobné veci. A aby to pre neho nebolo akýmsi šokom, keď sa s tým stretával, a aby nerozmýšľal o tom, že je čas tuto k Taťjane. Pre tých, ktorí nevedia – je to psychoterapeut. Preto to ukazujeme a hovoríme o tom, že je to normálne. Odjakživa to bolo pozorované, hovorilo sa o tom. Ale táto téma je absolútne zakázaná, rovnako, ako bol povedzme výskum podobných vecí vo vede trestaný. Teraz už, chvalabohu, to nie je také zlé, existuje príliš veľa podobných informácií, pretože digitálne technológie to všetko neustále osvecujú. A už o tom možno hovoriť. Ako som hovoril, tie experimenty

vykonávame a ukazujeme s prihliadnutím na naše skromné ľudské, technické a materiálne zdroje, ale robíme, čo môžeme. Pre to, aby sme vás aspoň trochu oboznámili s tým, čo sa deje na neviditeľnej úrovni a ukázali vám to. V prvom rade pre to, aby sme pomohli tým, ktorí začínajú svoju duchovnú cestu, stretávajú sa s podobnými javmi, ako som už hovoril. A v druhom rade preto, aby sme rozptýlili pochybnosti u ľudí, že my tu nie sme jediní. A zopakujem slová Berekeho, že tento neviditeľný svet sa podobá moru – je tam mnoho životov. A skutočne veľa životov. V minulom experimente sme ukázali niečo veľmi zaujímavé ohľadne erytrocytov.

ALLATRA TV prezentuje allatra-science.org Igor Michajlovič Danilov vo vedecko-dokumentárnom filme PRED / PO UNIKÁTNE PÔSOBENIE NA KRV EXPERIMENT „PYRAMÍDA“

IM: My sme napríklad uskutočňovali ešte jeden veľmi zaujímavý experiment. Možno ho vzápätí ukážeme? Porozprávajme o experimentoch, kto sa s čím stretáva. Ukážeme iba náznak tohto experimentu, nie samotný experiment. Prečo? Pretože samotný experiment sme natáčali, ale ukázať ho nemôžeme. Ukážeme podstatu, o čom tento experiment bol. Sú to zotrhy z filmov, čo si o tom myslí verejnosť, jednoducho povedané. A tu je zaujímavé, čo si pomyslíte vy, ako odreaguje vaše vedomie. T.j. či má zmysel zopakovať ho alebo nie? Pretože máme návrhy od niektorých zúčastnených zopakovať experiment pre natočenie a pri správnejších podmienkach. To je to, čo sa takpovediac týka krvi, nazvime ju

agresívnou. Z filmov. Ale táto téma sa už dávno pohybovala nielen medzi tvorcami kinopriemyslu a spisovateľmi fantastami, ale aj medzi ľuďmi, ktorí hlboko a vážne študovali rôzne metafyzické prejavy.

Ďalej sú demonštrované fragmenty známych umeleckých filmov zo žánru thrillerov, hororov, vedeckej fantastiky, ktoré sú spojené s informáciami o málo preskúmanom jave – agresívnej krvi. Tieto námety predstavujú čudné pôsobenie krvi, kde každá jej malá čiastočka žije akoby samostatne, ako individuálna bytosť, ako živočích, obdarený inštinktom prežitia, napadnutia, obrany.

IM: Toto je kľúčový okamih.

– (Fragment z amerického vedecko-fantastického thrilleru „TVOR“ z roku 1982, režisér John Carpenter. Filmová adaptácia vedecko-fantastickej poviedky „Kto tam chodí?“ známeho amerického spisovateľa, fyzika Johna Wooda Campbella mladšieho. Poviedka „Kto tam chodí?“ bola vydaná autorom v roku 1938 pod pseudonymom Don. A. Stuart vo vplyvnom žurnále „Astounding Science Fiction“. Poviedka bola trikrát sfilmovaná – v r. 1951, 1982 a 2011).

IM: No, súhlasíte, vyzerá ako fantastika, však? Ale keď sa krv približuje, krv, krv živej bytosti, podobnej človeku, k občajnému kúsku mäsa, keď sa približuje a napadá ho ako divý zver, nedobre sa na to pozerá. Je to absolútna realita a s vírusmi to nemá nič spoločné. Pozrieme sa na to, existuje želanie u niektorých ľudí zopakovať expedíciu. Ak ju budeme môcť zorganizovať, tak... no ak opäť tieto informácie neznepokoja verejnosť, tak ju zopakujeme. Minule sme boli

jednoducho nútení všetky materiály do posledného zničiť. Preto sa k tejto téme, ak Boh dá, možno vrátíme. Teraz, ohľadom čoho, kvôli čomu a prečo toto všetko? Už som povedal, že ľudia predsa musia poznať a skúmať ten neviditeľný svet, ktorý nás obklopuje. Potom bude ľahšie porozumieť, odkiaľ prichádzajú myšlienky, prečo bývajú u tak milých ľudí také agresívne? Sú to aj otázky samovražedného charakteru. Vedť takmer každý človek počas života zakúša a prežíva tieto myšlienky. Tieto myšlienky k nemu prichádzajú, ale nie všetci o tom hovoria, alebo povedzme, že nie všetci na to kladú dôraz. Ale prečo sa to stáva, komu je to potrebné? A tu ak obrátíme pozornosť, tak v poslednej dobe po celom svete samovraždy stúpili niekoľkonásobne. Najsmutnejšie je, že zdanlivo v blahobytných krajinách, ale rastú. Áno, preľudnenosť, informačné preťaženie, dá sa o všeličom hovoriť, že sú špeciálni ľudia, ktorí sa tam zabávajú, navádzajú mládež na samovraždy, či niečo iné, čisto z psychologického uhla pohľadu alebo nejakého ekonomického. Ale sú aj iní, povedzme, tvoria, ktorí navádzajú. Pretože ľuďmi ich nenažveš. Ktorí skutočne navádzajú ľudí k samovražde. A pokiaľ človek nie je vyzbrojený aspoň určitými pochopeniami, keď sa s týmto stretáva, tak sa obraz v jeho hlave zamieňa. Stačí pohovoriť s mnohými samovrahmi, ktorí boli zázrakom zachránení. Nie s tými, ktorí sa takto psychologicky snažia priťahovať na seba pozornosť, aby zdôraznili vlastnú osobnosť, to sú ľudia nie celkom zdraví, povedzme to tak, ani duchovne, ani morálne. No a preto využívajú samovraždu ako nástroj, jednoducho aby uspokojili svoje veľikášstvo. Ale s

tými, ktorí v skutočnosti – veď súčasne bývajú najčastejšie situácie, kedy človek žije krásnym životom, o ničom takom nehovorí, nevestí nič zlé, ale potom jednoducho spácha akt samovraždy. A tým, ktorých zachráni, hovoria: „Prečo si to urobil?“ Oni nechápu. Máme tu aj psychoterapeuta, ešte raz hovorím, môže to potvrdiť, pretože sa s tým isto stretávala v práci a nie raz. U človeka sa mení obraz, má páľčivé želanie niečo urobiť, niekedy si to človek ani vôbec nevyhodnotí. A oni si to krásne vyhodnotia, že robia niečo dobré, ale za tým dobrým práve stojí ten... presnejšie, stoja tí, koho sme nazvali kandukmi - pre tých, ktorí čítali „Ezoosmózu“. To všetko nie sú rozprávky, to všetko je zo života, to všetko sú realie. A opäť, prečo to má človek vedieť? No aspoň, keď prichádza mučivá myšlienka a celá pozornosť sa sústreďuje do bodu a zdá sa, že život nemá zmysel, tak od dobrého také myšlienky neprídu. Také myšlienky prichádzajú povedzme len od tých, ktorí sa ukrývajú v tieni. Alebo od tých, ktorí riadia tieto tieň. Žiadna morálka tu byť nemôže, ani žiadne city, či niečo iné tu byť nemôže. Jednoducho tí, ktorých nevidíme, chcú jesť. Toto všetko je podmienené iba ich hladom. A čo sa týka tých inkubusov, ako sme hovorili, tých, ktorí prichádzajú – riadili sme experiment, ukazovali sme ho, ale sa nám celkom nepodaril. Ale teraz poprosíme, máme tu tiež človeka, ktorý sám neraz toto všetko prežíval, no aspoň v krátkosti, ak to ľudí zaujíma. Pretože sú aj tí, ktorí to tiež zažívali. V skutočnosti to veľmi mnohí ľudia zažívajú, no nie vždy si to vyhodnotia a udelia pozornosť tomu, čo je to a prečo k tomu dochádza. No, povedz to v krátkosti.

L: No, ak v krátkosti, tak ku mne začal prichádzať akýsi tvor. Všetko sa to začalo diať po určitých udalostiach. Ale ak nebudem zabiehať do detailov, tak to vyšlo tak, že som sa venovala praktikám, ale spôsob života som nemenila.

IM: To je kľúčové. Úplne správne. Teda budem hneď komentovať preto, aby bolo pochopenie. Človek sa snažil venovať nejakým praktikám, ale zároveň zostával sám sebou. K čomu dochádza? K narušeniu rovnováhy. Človek sa energeticky stáva silnejší, alebo jednoduchšie povedané – túto šišku posypeme cukrom. No to pre tých, ktorí chcú jesť, tých máme na mysli. Stáva sa chutnejšou, ale zároveň zostáva riaditeľná. Riaditeľná vedomím a tými, ktorí sú v tieni. A vedie to k ďalšiemu... Hovor, prepáč.

L: Áno a raz po skončení praktiky, v ktorej bola zapojená sexuálna energia...

IM: Ešte preruším. No, deti tu nie sú, môžeme trošku hovoriť aj na túto tému. Sexuálna energia – ona, pretože ona je predchodcom, povedzme, že určitých síl, v tomto prípade Allatu, tak je prirodzene maškrtou pre tých, ktorí sú v tieni. Preto treba chápať, že na ňu poľujú a najčastejšie sa to všetko stáva práve cez tieto výrony energie. Teda čím to začína. Hovor.

L: Tak. Potom po praktike som ležala a pocítila som, ako mi do oblasti strednej brány, bol taký pocit, akoby ma niekto päšťou veľmi silno fyzicky udrel.

IM: Do chrbta, medzi lopatky.

L: Áno, áno.

IM: No nie všetci vedia, čo je to stredná, vrchná brána. Nieкто... Ja mám napríklad bránu v garáži... No u každého je to rôzne.

L: Áno, v oblasti lopatiek. A potom v tú noc... Jednoducho si nepamätám, či som sa na to zobudila? Podľa mňa áno, zobudila som sa na to, že som pocítila, že na mne niekto sedí, priamo na prsiach. Priam som cítila...

IM: Tu je maličký moment. Mnohí hovoria, najmä psychológovia, to, že to v skutočnosti nikto nesedí a človek zakúša dusenie, že to akoby pôsobí svalový spazmus a všetko sú to len predstavy. Ale to hovorí ten, kto to nezažil. Ten, kto to v skutočnosti zažil, nemá pochybnosti, že na ňom sedí niečo materiálne. Správne?

L: Áno, naozaj nebolo žiadnych pochybností. Mala som taký dojem, že mám jednoducho niečo s očami, že ho nevidím, ale ono tam skutočne je, priam som cítila, v akej vzdialenosti je teraz od mojej tváre. Čiže to všetko bolo, veľmi-veľmi som to cítila. A paralelne sa veľmi silno začal rozvíjať strach. A ešte to bolo sprevádzané tým, že som mala taký pocit, že moje telo akoby unášal vietor. Teda som ho postupne prestala cítiť, tým strach ešte viac narastal, pretože som už počula o takých tvoroch. A bolo mi strašne od toho, keď som si pomyslela, že tento tvor môže zaujať moje miesto. Čiže nejako ma z tela vyhnať a vojsť na moje miesto. Tak. A toto sa opakovalo nejdenný raz a ...

IM: Ale ľudí isto zaujíma, čo si cítila, čo si prežívala? Čo robil tento tvor?

L: V tých chvíľach práve...

IM: Ešte je tu maličký moment, všimnite si. Súčasne u všetkých začína, vo väčšine prípadov u všetkých začína pocit stlačenia, akoby si niekto sadol, alebo niekto stláčal hrudník. Čiže my krásne chápeme, tí, ktorí sa venovali duchovným praktikám, tí vedia. Že pokrýva práve to, čo sa nazýva „strieborná niť“, tá sa stláča a dochádza k rozpojeniu Osobnosti s tým, čo ľudia nazývajú Dušou, ktorá je nižšie v konštrukcii, v oblasti slnečného pletenca. A toto spojenie sa okamžite narúša. Keď sa narúša, existuje pocit tlaku. Kto prežíval nejaké urážky, vnútornú zlosť, zažíva to isté - stlačenie v hrudi. To nie je práca srdca, to nie sú nervové uzly, nie, v žiadnom prípade. Je to skutočný fyzický pocit toho, že... a niekedy vyvoláva panické ataky. No to opäť možno zviest' na chorobu, alebo podobne. Ale každý chorobný stav sa jasne líši práve od toho faktoru, keď sa niečo vmiešava a pokrýva toto spojenie. Prečo? Pretože prvé, čo sa zažíva – to je panika Osobnosti. Nie je jasné, čo sa deje a zároveň pocit bezvýchodnosti, nechránenosti. Kým má človek spojenie ako Osobnosť s tým, čo nazývame Dušou, alebo kto to ako nazýva, portál, či inak, čiže s Duchovným svetom, aspoň nejaké, človek je viac-menej kľudný a kľudne reaguje na podobné veci. Ale keď sa toto spojenie pokrýva, hneď sa dostávame do moci tých, ktorí sa ukrývajú v tieni.

L: A naozaj, áno, práve som si spomenula, že mi bolo tak strašne z toho, že chápem, že mi nik nemôže pomôcť, vôbec nikto. A... Ale ako sa možno vysporiadať s tým, čo nevidím? A kto mi môže pomôcť? Mala som takú reakciu, vyhodila som sa z postele a nevedela som, čo mám robiť. Pretože, no ako si môžem pomôcť? Začala som sa nejako lapať, no aspoň telo, aby som nejako začala cítiť, aby som prišla k sebe. Potom som sa bála spať. A takéto prejavy sa začali diať. Ale čo bolo ešte zaujímavé, že v tej dobe som mala vzťah s mužom. A tu tento tvor sa začal objavovať v čase, keď ešte prebiehala súlož. Mala som jasný pocit, že ktosi stojí, toto všetko pozoruje, čiže, no akoby, isto... ak by tam stál živý človek, tak by som to tak necítila. Ale tak priam sa to veľmi zhusťovalo. A v týchto chvíľach, keď tento tvor prichádzal, som mala taký pocit, že sa vo mne otvára akoby čierna diera a uniká tam energia. A, neviem, bol taký pocit, že uniká. A z neho...

IM: Ale čo uniká? Tu opäť všetci: energia, energia. Ale opíš, čo si cítila, čo uniká, ako uniká? Veď chápeš, že energia je pre mnohých – elektrina, alebo podobne. Ale ty hovoríš pocit čiernej diery, však? Dialo sa to a ako tam niečo uniká. Opíš to, čo si cítila.

L: Cítila som sa, ako jednoducho, no neviem, ako,... uvádzali takú asociáciu, ako hadica od vysávača, áno, cez ktorú to prechádza.

IM: Ale čo prechádza? Ako tomu rozumieš?

L: No ako som potom podľa svojho stavu cítila – unikal zo

mňa život. Pretože potom, po takýchto prípadoch, keď ku mne prichádzal tento tvor, tak som sa cítila, no, čím častejšie prichádzal, tým menej som sa cítila živou, tým horšie mi bolo aj morálne, aj fyzicky. Teda trvale sa zhoršoval fyzický stav, začali sa u mňa rozvíjať, no mám taký dojem, že všetky akési vírusy, ktoré boli v organizme, sa aktivovali a všetko sa začínalo vyostrovať.

IM: No, ak to povedať medicínskym termínom, tak dochádzalo k zníženiu imunity, áno? Rozvíjala sa depresia.

L: Depresia. A čo je ešte zaujímavé. Takže som mala vzťah s tým mužom a čo sa začalo diať. Mala som jednoducho taký dojem, že bolo akoby umelo zúžené vedomie na tomto jednom človeku, nikdy v živote som také nezažila. A...

IM: Ako to opíšeš? Láska, náruživosť, závislosť..?

L: Závislosť.

IM: Alebo túžba manipulovať ním? Alebo túžba vlastniť ho ako muža, alebo túžba vlastniť ho ako predmet, vec? Čiže si chcela, aby to bolo tvoje. Vlastnenie. (**L:** Áno bola to túžba vlastnenia). Želanie manipulácie. (**L:** Áno, pravdaže). Alebo, jednoduchšie povedané, jeho podriadenie tebe. (**L:** Áno). Ale čo si pociťovala v tej dobe? Ona si tu nemusí pamätať, no, spravidla, v takýchto momentoch, keď sa s ľuďmi hneď po takých záchvatoch rozprávaš a detailnejšie, v rámci konštrukcie ľudia vždy cítia, ako zozadu, v oblasti zátylku niečo do nich vchádza. Akoby ten tieň, alebo niečo, no, povedzme, živé. Alebo energetické, alebo akoby precítenie takpovediac

prúdu svetla, iba temného. Akoby sa zavádzalo odzadu v oblasti zátylku zhora nadol. A potom sa prejavuje toto stlačenie, táto túžba. No, odrazu dochádza k takejto reakcii. Potom vedomie všetko začisťuje. A čo je najzaujímavejšie – vedomie veľmi často, ak človek nepreanalizoval to, čo sa stalo, tak ono podobné veci jednoducho vymazáva. Prečo začisťuje? No z pozície psychológie možno povedať, že všetky stresové situácie sa organizmus pokúša zameniť, ponechávajúc dobré, no, existuje taký názor. Ja sa opýtam všetkých v sále, ktorí chcú. Kto si pamätá svoj život iba v dobrých detailoch? Prepáčte za výraz, ale len hovno sa pamätá. Hľa tak pracuje naše vedomie. Ale psychológovia nám zásadne rozprávajú úplne ináč. Že ľudská pamäť si pamätá iba dobré. Nie, vážení, to nemôže byť. Pretože naše vedomie je rovnakou časťou pamäte a všetkého ostatného. Ono vkladá a manipuluje iba nedobrym. Prečo? Človek musí byť nervózny, musí dávať emócie, musí kŕmiť svoje vedomie. Skrze vedomie sa kŕmi systém. Aký veľký je systém? Nuž Vesmír – to je ten systém. Treba chápať, že ak zoberieme a rozložíme, neraz sme o tom hovorili, na ezoosmickú mriežku, cez ktorú my všetci prechádzame, teda každý fantómik (fantómová čiastočka Po) nášho tela, nášho vedomia, ono sa tiež javí zložkou tohto sveta. A toto všetko chce jesť, všetko sa kŕmi. V súvislosti s tým, že tá sila, tá energia, ktorá je produkovaná človekom, čiže ten Allat, alebo tá sila, na ktorú všetci poľujú, ktorá je schopná vplývať na mnohé a mnohé v tomto materiálnom svete meniť, ona sa už nie tak ľahko poskytuje týmto systémom. Veď táto sila je daná pre život. V prvom rade pre

život človeka. Prečo? Pretože človek nie je len oduchovnený (tu – obdarený duchom), ale ešte je aj oduševnený (tu – obdarený dušou). A ak je raz oduševnený, to znamená, že v ňom je časť toho zdroja, cez ktorý postupuje táto sila do tohto materiálneho sveta. A je prirodzené, že na to poľujú, jednoducho preto, že chcú žiť. Ale, povedzme, bez benzínu auto nepôjde. My sme nútení ísť dotankovať automobil, aby sme na ňom mohli jazdiť. Tak aj tieto tvory preto, aby mohli žiť, musia niekde tankovať. Príklad sme ukazovali na skyfishoch a podobne. Prečo lietajú v jednom bode? Všimli ste si, jedna kamera. Pretože náš človek, ktorého sme poprosili – on sedel a po záberoch sledoval a zhromažďoval toto všetko. Bolo mu veľmi pohodlné sledovať túto kameru. Ak by sledoval druhú, more skyfishov by bolo na druhej kamere. Prečo? On vkladá silu svojej pozornosti do tohto bodu. Prirodzene, už cieľavedome pozerá a rozmýšľa o skyfishoch. Prirodzene im ponúka jedlo na výber. Jeho pozornosť – to nie je nič iné, ako tovar. No chvála Bohu, kvantová mechanika ukazuje, demonštruje také schopnosti pozorovania alebo nepozorovania, ako sa premiestňujú elektróny. Všetko na tom závisí. Však aj všetka mágia je na tom vystavaná: čím viac odovzdáš, tým viac získaš. Ale mágia má aj opačnú stranu: získavaš nie to, čo si želaš. Ale veď v duchovnom rozvoji sa tieto sily, trochu odbočím, ony sa dávajú ľuďom na ich oslobodenie, na získanie Života. Pre zrodenie života a opäť – tá istá sexuálna energia. Prečo? Dochádza k vzostupu, za sexuálnou energiou nasledujú sily Allatu. Veď tieto sily majú teoreticky dať impulz novému životu, napomáhať jeho

zrodeniu a pokračovaníu. No a za týmto poľujú. My často týmto všetkým takpovediac mrháme na nič, naprázdno. Veľa tejto sily. No, má kto a čo požírať. Tak sme práve chceli... podobná situácia bola u nášho operátora, čo sme ukazovali. Ale nedokázal sa sústrediť, vyvolať svojich inkubusov, nakrmiť ich. Nuž, voľačo bolo, chvalabohu. Ale v skutočnosti, keby sme vo chvíli u nášho človeka, ktorý toto všetko rozpráva, aspoň u operátora, zosníмали v správnych podmienkach, uvideli by sme tieň, ktoré sa posúvajú a hýbu. Je ich more. Preto... sa predsa len... človek musí rozvíjať duchovne preto, aby bol slobodný. Ináč to nie je sloboda. Vedomie rozpráva, že si slobodný, že môžeš uskutočňovať voľbu. Môžeš. V týmito ohavami a vedomím prísne ohraničených rámcoch. Urobíš krok nabok – ono ti porozpráva úplne iné. Ale keď sa človek duchovne oslobodzuje, rozvíja sa a začína toto všetko cítiť, chápať a vidieť a robiť naozaj slobodnú voľbu: ...koho kŕmiť a koho nekŕmiť. Aké následky ho čakajú po takom kŕmení. No to je podľa mňa v každom prípade fér. Ak človek cieľavedome vymieňa momentálne blaho za večnú budúcnosť, za to šťastie, za tú lásku, ktorá je skutočná, ...no to je jeho osobná voľba, tu nikto odporovať nemôže. Chceš – ...ži materiálnym, existuj krátky interval času. Chceš získať Život Večný – získaj. Ale... zaň treba bojovať. Len tak to nebýva. A toto sa snažíme vysvetliť. Toto sa snažíme doniesť do vás, priatelia, rozprávajúc o tom a ukazujúc to. No prečo? Pretože prichádza príliš veľa informácií. No a my sa rodíme v takých podmienkach informačného preťaženia, kde je pravda zmenená, je zamenená. V minulej

relácii som rozprával o Berekem, spomínajúc jeho traktát „Všemocnosť“ a podobne a ako sa to všetko mení. Ako sa skutočné znalosti rokmi zamieňajú dokonca tými, ktorí toto všetko majú chrániť. Čiže prešli tisícročia a z Pravdy zostala mágia. A takt to aj býva. Ale na druhej strane môžeme vykonať obyčajný experiment, ja dajme tomu poviem nejakú historiku Andrejovi, on ju povie Ani, no a tak desiatim ľuďom. Tak desiaty človek mi povie úplne protikladné, vari to tak nie je?... Je. To, čo sa prepúšťa cez vedomie, najmä týkajúce sa duchovných alebo nejakých hlbinných vecí, skutočných, to všetko sa mení, to všetko sa zamieňa. V tom je takpovediac zmysel existencie tohto vedomia. Ono nás drží v ohraňovaných rámcoch. Hoci na druhej strane môžu opäť povedať, že nemám pravdu, pretože vedomie – to je niečo iné, čo nás robí človekom, musí nám slúžiť. Musí. Ale... v skutočnosti slúžime my jemu, ako krava alebo ovca. To sú reálie života. Preto sa netreba dať unášať. Prepáč, odbočil som...

L: No áno. Čo sa týka vlastníctva. Áno, bola takáto túžba. Teraz som iba pochopila...

IM: Túžba moci.

L: Veľmi silná túžba vlastniť tohto človeka a zároveň sa zosťrili všemožné negatívne emócie, ktoré len boli možné. To je aj žiarlivosť, aj závisť, aj čokoľvek iné. Čiže ja... A ešte bola veľmi silná emocionálna pripútanosť k nemu, teda on odo mňa odchádzal doslova, no neviem, rozchádzali sme sa na noc. Áno, alebo... na nejaký čas. A mne tak zle zostávalo

vnútri, že som ani nemohla pochopiť, z čoho to je. No teda... A priam skutočný bol taký dojem, že on odchádza a život sa končí, pretože som zostávala sama osamote s celým týmto emocionálnym paketom, ktorý... ktorý bol. A... čo ešte bolo? A ešte dokola chodili tie isté myšlienky. Čiže ja sama som sa ešte divila, ako je vôbec také možné, že mám taký dojem, že som akože chodila do práce a žila život, ale beztak to bola akoby nejaká myšlienková klietka, z ktorej sa nedá dostať.

IM: Ospravedlňujem sa, tu je kľúčový moment. Znova – kto z nás nezažíval zacyklenie myšlienok? Myšlienka nie je tvoja, ty si si ju neobjednával, nechceš ju, ale ona prichádza a točí sa a dominuje celý deň, zvlášť ak je negatívna. No, pozitívne myšlienky sa netočia. Oni spríjemňujú, ale sú zriedkavé. Ale negatívne myšlienky, zvlášť ak si ničotný, nehodný, alebo ňa podvádzajú, či niečo podobné – samá negativita. A celá táto negativita sa neustále točí v hlavách ľudí. Povedzte, ak ste takpovediac slobodní občania a... ovládáte vedomie, ste... „králi prírody“, tak otázka je jednoduchá: a prečo si objednávate také myšlienky, ktoré vás žerú? Jednoduchá otázka. Potrebujete ich? Nepotrebuje! Vy nimi trpíte. Tak a prečo im dovoľujete celý čas byť vo vašej hlave? Vari nežijeme takto? Žijeme fantáziami, ustavične sa točia v hlave, rozprávame sa s niekým, koho nevidíme, komunikujeme s tým, koho nepoznáme. Želáme si čosi, to, čo nám nikdy nebude treba, ale myslíme si, že toto je šťastie. Že to dosiahneme a budeme šťastní. Dosiahneme to a kde sa ocitneme? Zase nikde, pretože čokoľvek by si tu dosiahol,

beztak budeš nešťastný. Pojem „šťastia“ definujeme, ... naši predkovia ho zadefinovali – dom, rodina, deti, dostatok, zdravie. Ale aj tu prítomní to majú, sú šťastní? Podľa ľudských kritérií – áno. Ale vnútorne? Nie! A prečo sú teda oni, ľudia, tak smutní, keď sa dozvedia, že čoskoro musia umrieť ich telá?... V čom je smútok? A v čom je žiaľ, že nič neurobil? A prečo nám v starobe zostáva rozprávať našim vnukom alebo deckám len o tom, akí sme boli hrdinovia, čo? Čo sme vybudovali, urobili to a ešte niečo. Ale o zajtrajšom dni nemáme čo povedať, pretože zajtrajšieho dňa u nás niet. Subsobnosť má len minulosť, ktorou aj bude žiť a riadiť sa ňou celý život, prežívajúc tie špinavé emócie. A všimnite si, veď naše myšlienky sú prevažne negatívne. 90% myšlienok v priebehu dňa – to možno smelo povedať, to je súvislá negativita. Tá, ktorá nás podnecuje a vyzýva k určitej emócii, k akémusi sporu, k akejsi závislosti. No opäť – emócia utráca tieto sily, púšťa a žerie aj vedomie, povedzme, ako súčasť systému, no aj kopa iných dostatočne rozumných tvorov, ukrývajúcich sa v tieni. Napríklad aj tie skyfishe ... musia niečo jesť. A trebárs krava, alebo ovca pre nich nemôže byť pokrmom. Prečo? Pretože... áno, oni sú nemateriálne štruktúry. To znamená, ak sú raz nemateriálne, povedzme, že sú nejaké viac energetické tvory, to znamená, že musia jesť čo? Podobné sebe, správne? Naše telá sú materiálne, živíme sa materiálnou stravou. No neviem si predstaviť, ako kúsok klobásy môžeme vopchať do skyfisha, rozumiete. Tak teda... nad týmto treba rozmyšľať. No ale opäť, oni sú schopní jesť len vtedy, keď vypúšťame negatívne emócie, keď sa

vybíjame ako baterka. Ale keď hromadíme energiu, keď mierime k slnku,... tak tam, kde je slnko – niet tieňov, verte. Preto, vážení, treba sa stať slniečkami... A ak lezie myšlienka, tak treba chápať, že ak si si ju neobjednával, ak nie si masochista a nechceš rozmyšľať o zlom, tak načo ti je potrebná? V skutočnosti je to ľahké. Nuž ...donúť svoje vedomie rozmyšľať o dobrom, čiže nevkladaj pozornosť. A každá myšlienka sa okamžite prerušuje. Nenahrávaj tým hercom v hlave a všetko sa postaví na svoje miesto. Vari to nie je tak? Veru tak. No aj tak inklinujeme k masochizmu, priučili sme si svoje zvery a krmíme ich. Aj rybky krmíme, však, aj psíkov krmíme a ešte kopu potvor krmíme samým sebou, no, normálne. Prepáč, prerušil som ťa, odbočili sme od témy.

U: A v konečnom dôsledku to všetko viedlo k tomu, že sa to akosi kopilo a kopilo a čím ďalej, tým mi bolo horšie. No a jednoducho sa začalo v mojom živote také obdobie, kedy som sa ráno zobúdzať a nechápala som, ako ešte doteraz žijem. Teda mala som pocit úplného vyprázdnenia a vôbec som nechápala, prečo doteraz môžem vstať a ako môžem žiť, ak sa cítim vnútri absolútne prázdna. A ešte...

IM: A odpoviem na túto otázku. Je zriedkavé, že zabíjajú takých ľudí, čiže odoberajú všetku silu. Prečo? Spiepku, ktorá nesie vajcia, nuž len v krajne zriedkavých prípadoch ľudia iba od hladu alebo z hlúposti zabíjajú, správne? Ak je spôsobilá niesť vajcia, tak ju krmia, stále podporujú. Rovnako ako krava – no ktože kravu, ktorá dáva veľa mlieka, vedie na porážku? No iba vo výnimočných prípadoch.

U: No, teda to vychádza, na účet toho, že som pokračovala vo vykonávaní praktiky, však?

IM: Presne tak! Ty si vykonávala praktiky, presmerovávala energiu, sama nedostávala dostatok, a kvôli tomu si bola skleslá. Čiže teba jednoducho žrali.

U: A ešte som sa predsa len snažila prísť na to, v závislosti čoho prichádzajú? Čím ich provokujem? A ešte som si všimla to, že prejavy týchto tvorov sa diali, keď som dávala pozornosť na niečo materiálne. Napríklad, bola u mňa aj situácia, chcela som si kúpiť tablet. A celý deň som stratila na to, že som ho vyberala. No, zdalo by sa, že obyčajná situácia, celkom obyčajná, akoby obyčajné želanie, no akoby tiež potreba, no jednako v noci prišiel tento tvor. A také... ešte som chcela...

IM: A opäť, chceme niečo získať, niečo potrebujeme. Chápeme to, vieme, ideme, získame. Ak nemôžeme teraz, naplánovali sme to a potom. A to je všetko. Ale keď si predstavujeme, ako držíme tento tablet v rukách, ako v ňom ložíme, čosi čítame, niečo googlime a čosi pozeráme, to už je, vážení, mágia. Hráme sa s obrázkom, ktorý neexistuje. A samozrejme – ty vkladáš silu svojej pozornosti a prirodzene vábiš. Všetko je jednoduché.

L: Ešte som si všimla, že sa mi zmenili sny: aj v snoch tiež začali prebiehať nejaké také situácie. Buď na strach, alebo čosi opäť spojené s... sny erotického charakteru sa mi začali snívať. (**IM:** No a akože). A ešte som mala jasný pocit, že

tieto postavy, ktoré prichádzali do mojich snov, že som priamo vo sne vedela, že je to uvedomelý človek. Uvedomelý tvor, teda nie je to snový obraz, ale že je to práve akýsi uvedomelý objekt.

IM: Prirodzene. Disponujúci vedomím a najčastejšie za týmto objektom stojí ktosi, kto práve riadi tieto tiene, ktoré prichádzajú. Pretože oni sú iba prostredníci.

U: Zaujímavý bol ešte moment, že, áno, dokonca som pozorovala, že napríklad – je noc, sníva sa mi sen, kde sa ma pokúšajú na čosi také naviesť, ale obraz je nezodpovedajúci. Teda vo sne je to pre mňa odpudzujúca postava. Nasledujúcu noc je tam iný obraz. Čiže to trvalo napríklad týždeň a mala som taký dojem, že, viete, akoby vyberali obrazy, ktorý, ktorýže nakoniec zaberie.

IM: Samozrejme. Systém je rozumný. (**L:** Áno). Keďže celé toto vzájomné pôsobenie prebieha práve na informačnej úrovni cez vedomie, tak sa prirodzene toto všetko stáva absolútne reálnym. A všimnite si, keď vznikajú také sny a mnohí tieto sny pozorujú, podobné, tak sú veľmi realistické, sú veľmi emocionálne a skutočne existujú, tieto sny. A naozaj človek ráno vstane a... nie je celkom, ako Lilija rozpráva, nie je celkom zdravý. Teda nedochádza k plnohodnotnému oddychu. Ešte rovnako možno spozorovať: človek si ľahne spať, sny sú rôzne prerušované, človek vstane neoddýchnutý, no, vážení, znamená to, že k vám niekto prichádzal. Toto sa veľmi jednoducho a ľahko vyčíslí.

L: S týmito prejavmi to boli také najjasnejšie...

IM: No v princípe je to zaujímavé. Bolo by dobré vypočuť si nášho psychoterapeuta, jej komentáre. Myslím, že ste sa s neraz s týmito stretávali...

TZ: Áno, teraz je to veľmi veľký problém, zviazaný práve s fantazírovaním. A vôbec sa tomu nevenuje žiadna pozornosť, teda sa to nepokladá za nejakú patológiu a všeobecne za problém. Čiže je to normálne. Aj fantazírovanie práve také erotické, sexuálne, ale potom sa to všetko rozvíja do nutkavých myšlienok. No tak sa nazýva to, čo Lilija opisovala, to, s čím sa mnohí stretávajú, že je to obsedantno-kompulzívna neuróza (alebo neuróza nutkavých stavov): objavujú sa tu utkvelé myšlienky, fantázie, idey a vybudenia, čiže želanie toto všetko realizovať. Keď dajme tomu u človeka, no, ako vysvetľujú v tejto psychológii, nie je možnosť to realizovať, tak o tom fantazíruje.

IM: A tu u nás vzniká otázka. Človek má kopu možností realizovať to a svoje sexuálne túžby realizuje systematicky skoro každý deň. Ale čím viac sa to deje, tým neodbytnnejšie sú stavy. (**TZ:** Veľmi správne). Toto možno tiež zaradiť k neurózam, určitým stavom, ktoré sú práve v psychike utajené. Ale bohužiaľ, mnoho iného nevysvetlíš.

TZ: A nielen to, teraz toto všetko veľmi omladlo. Ak predtým dajme tomu u desaťročného dieťaťa, mladšieho ako desať rokov, toto prakticky nebolo pozorované, teraz sa ľudia obracajú s deťmi sedem – osem ročnými. A celkovo to z

ničoho nič začína vznikať. Sú to také obrázky u detí. Napríklad, jedno dievčatko rozprávalo, má sedem a pol roka, že jej prichádzajú také živé obrazy vo fantázii, že ju, nie ju, ale druhé dieťa vyzliekajú a stavajú na kolená. A ona plače a hovorí: „Nemôžem sa toho zbaviť, nechcem“ a zároveň u nej v tej chvíli dochádza k sexuálnemu vzrušeniu. Páči sa jej to, je zhrozená z toho, že sa jej to páči. Hanbí sa, cíti vinu, strach, že to je také neodbytné a zároveň trpí týmto stavom. A keď sme už vyjasňovali ten moment, po čom sa to začalo – nejake dievča, vlastne keď bola ešte malá, mala len šesť rokov, jej povedalo o sexe. A potom sa u nej začali takéto fantázie. Spočiatku to boli fantázie, bolo to neškodné... Tiež nie je tajomstvom, ale tiež sa o tom nehovorí, že deti, dokonca také malé, sa venujú onanizmu, čiže sebaukájaniu, teda päť, šesť, sedemročné...

IM: No tu treba hovoriť pravdu, pretože päť-šesť-rokov, to práve dochádza k prvotnému vzostupu, prvému sexuálnemu vzostupu u detí. A tu sa začínajú všelijaké prejavy, ktoré potom, ako hovoril priateľ Freud, diktujú celý svoj život, však? (**TZ:** Áno). Človeku svoje podmienky. Ale v skutočnosti práve keď dochádza k týmto prvotným vzostupom, sú to najsilnejšie výrony, tu sa práve systém zaujíma o deti. A u mnohých sa život niekedy premieňa na peklo.

L: Prepáčte, možno len doplním. Iba som pochopila, že som vynechala dôležitý moment v tomto rozprávaní. Že prvýkrát, keď ku mne prišiel tento tvor, pred tým som sa práve tomuto venovala. Teda, ukazuje sa, vykonala som praktiku,

v ktorej bola zapojená sexuálna energia a jej akoby... mala som taký pocit, že jej bolo veľmi veľa a potrebovala som sa akoby vybiť. A tak som sa akurát začala ukájať. A prišla som na to, že sa nemôžem zastaviť. Bolo to raz, dva, tri, štyri, päť... A kdesi po šiestom sa to práve udialo, ten energetický úder...

IM: No, rybár som mizerný, ale na ryby chodím často. Ale zo skúsenosti iných, ktorí vedľa lovia ryby, viem: čím lepšie zakrmujú, tým viac rýb pripláva. Správne? Tak isto u vtákov: čím viac zrna im sypeme, tým viac vtákov prilieta. To je aj odpoveď.

L: Rozumiem. Sama som ich pozvala. Však?

IM: Pravdaže. My ich sami zveme. Veď nikto násilne nepríde a nebude klopať na tvoje dvere, kým ich neotvoríme. Naozaj je to tak. Nikto nikdy neporušuje zákon. Ak nie si pripravená na to a ak si to neželáš, prepáč, nijaký démon, nijaký diabol, nech by ktokoľvek čokoľvek hovoril, k tebe nepríde. On príde len vtedy, keď si zapredala Boha. Keď ho zradíš, no prirodzene, že roztváraš dvere kadejakej nečistej sile dokorán. No a odtiaľto sa to aj všetko začína. Ale u nás je, prepáčte, oveľa veselšie. My iba hovoríme o tom, že treba byť dobrými, treba byť trpezlivými, treba byť ľudomilnými. Ale kto v rodine je trpezlivý k druhému? Áno, vynútené spolunažívanie, koexistencia v rodine. Navzájom sa trpíme, pretože sme závislí a prispôsobili sme sa. A ďalej čo? No, bojíme sa o tom hovoriť? Bojíme. Téma je taká, že nedaj Boh: ale

nikto o tom hovoriť nemusí. A v tom istom čase v každej rodine ktosi kohosi žerie. A ktosi sa musí podriaďovať kvôli tomu, aby udržoval aspoň nejaký viditeľný poriadok. Vari to nie je tak? Tak. Dokonca aj z pozície samotnej psychológie, to je čo, normálny život slobodných ľudí? Dobrovoľne? Dobrovoľný život sa u nás po roku-dvoch končí, keď nás už, prepáčte, omrzeli sexuálne hry, vtedy sa končí dobrovoľne. A pokiaľ existuje akási aktivita, vzájomná príťažlivosť, systém žerie, má o nás záujem. Hej, u nás je všetko hladké – každý deň sa hádame, ale v konečnom dôsledku dochádzame k zmiereniu. A potom sa všetko upokojuje, ale sme nútení koexistovať v tých podmienkach, ktoré sme si sami vybudovali. Ale vari je v tom svetlo, čistota, dobro, tá úprimnosť, blaho? Nie. Beztak dominuje egoizmus, prispôbenie a všetko ostatné. Vari nemám pravdu, vážení? Akosi nevidím námietky. A potom vymýšľame všelijaké rozumné názvy, ako to vedecky zľahčiť, čo za akúsi neurózu sa to u nás objavilo. A vedíme štatistiku, vedíme rozhovory, dávame lieky, ale v skutočnosti nič nechápeme a nevieme, čo s týmto šťastím robiť. No nie je to tak?

TZ: Áno. A tiež je zaujímavé, že dievčatko malo jasný pocit prítomnosti niekoho v miestnosti. A toto k nej prichádzalo v podstate práve v noci, keď sa už uložila spať. Dva roky to skrývala pred rodičmi a nikto o tom nevedel. V podstate to deti skrývajú.

IM: No prepáčte, toto skrývajú aj dospelí, máte absolútnu pravdu.

TZ: A ešte ku tomu dieťaťu, tak nakoniec u nej došlo tiež k zníženiu imunity, depresii a ona ochorela. Najskôr psychasténia, tak sa to nazýva, akási slabosť, skleslosť. A potom obyčajný vírus viedol k tomu, že u dieťaťa vznikla obojstranná pleuropneumónia. A len ledva-ledva ju vôbec vyslobodili z tohto stavu.

IM: A spravidla, keď dochádza k takémuto ťažkému stavu, keď sa človek nachádza na hrane smrti po nejakej chorobe, tak sa najčastejšie detičkám uľaví.

TZ: Áno, všetky fantázie sa týmto skončili.

IM: To nie sú fantázie. Jednoducho odchádza ten, kto vkladal tieto fantázie. Dieťa samé nefantazíruje. Skúste pofantazírovať. Pohrajte sa, áno, so svojim vedomím. Môžete si v hlave pokrútiť Rubikovu kocku, citróny olúpať, či čosi iné. Áno, toto všetko sa tam dá predstaviť a podobne. Ale vy ste si to predstavili, Rubikovu kocku, citrón ste olúpali a on čo, celý deň nad vami visí? Nie. A prečo iné visí a dlávi? V tom je problém. To je to, keď používaš vedomie ako nástroj pre niečo potrebné: niečo sa naučíť, alebo iné. A občas ho nútiš: „ničomník, toto všetko si zapamätaj, potrebujem to“. Nechce. A opäť, u detí, áno, tiež. Dieťa sa učí básničku – 20 krát prečítal a nemôže si zapamätať. Započulo akúsi pesničku, nedajbože s nadávkami a vie ju naspamäť. Kto si to zapamätáva? Je to záujem? Áno, môžeme z pozície psychológie: človek vložil pozornosť a pod. Áno, práve emócia, na tomto všetkom to ide. Pôsobenie, pôsobenie zvonka. Ale keď sa,

prepáčte, krv vrhá na kúsok mäsa a potom začína napádať ľudí – to je čo? To je vírus? Aký to je vírus? Keď v každej čiastočke tejto látky je život a je rozumná. A zhromažďujú sa ako mravce a konajú. Čiže to, čo sme nazývali krvou, prestáva byť krvou. Je to už organizmus v organizme, ktorý riadi organizmus, ktorý poľuje, ktorý žerie. Svojho hostiteľa nezabíja, ale núti hostiteľa zabíjať iných. (TZ: Teda ako také kolektívne vedomie?) Presne tak. Vari je to vírus? Nie, toto nie je vírus. Keď sa, prepáčte, menia erytrocyty, všetko sa mení, absolútne všetko sa mení, už sa to nedá nazvať krvou, iba ak podľa farby je to podobné. Ale okamžite sa to môže stať obyčajnou ľudskou krvou, v čom je paradox. A skúmaš pod mikroskopom: nič nevidno – obyčajná krv, ľudská krv. Okamih – a okamžite sa menia podmienky. No, podľa mňa je to absolútna... Realita. No povedzme, že horšie ako realita. Pôsobenie, pôsobenie zvonka. Áno. Ja napríklad poznám, no, priateľíme sa – sú to učení ľudia s veľkým menom. Mnohí nám pomáhajú, vykonávajú rôzne experimenty. Ale robia to tak utajene, chápete, že nedajbože, aby sa niekto, nejaký kolega v práci, dozvedel, že je s nami spojený. Vykonávajú takéto podobné experimenty. Tak kam ho hneď zaraďia? Vari to nie je fakt? Bojovať samostatne je samozrejme povinný každý človek a je to nevyhnutné. A nutné je stať sa, povedzme, vnútri čistejším, svetlejším a podobne. Ale kolektívne je to oveľa lepšie. Chceli by sme nastoliť ešte jednu tému. Pusti to. Trochu si pozrieme film. (Ďalej je demonštrovaný všeobecný poznávací materiál, fragmenty z filmov, spojené s vykonávaním obradov exorcizmu). Prečo sme to

ukázali? Súhlasíte, všetci máme šablónovité postoje. Ak dochádza k akýmsi nepochopiteľným prejavom, napríklad len čo sme diskutovali o týchto nehmotných tvoroch, tak na pomoc môžeme mať iba dva varianty: buď exorcisti, alebo psychiatri. Ale prax ukazuje presne opačné, že ani tí, ani tí druhí to nezvládajú. Exorcizmus je vôbec zaujímavá vec. Všetci sa odkazujú práve na vyhnanie Ježišom Kristom démonov, presnejšie besov, z posadnutého do sviň. Ale prepáčte: čo je dovolené bohovi, nie je dovolené volovi. A prečo si iní ľudia na seba nasadzujú čiapku inej veľkosti? To je samozrejme zaujímavá otázka. No aj tak, k dnešnému dňu, a tiež aj v minulosti, bol exorcizmus vo väčšine iba biznis, šou a potvrdenie vlastnej moci. Veľmi dobre vieme, že je kopa ľudí, povedzme, s nezdravou psychikou, ktorí imitujú chorobu, alebo posadnutosť. A jedni a tí istí posadnutí chodia roky k rôznym kňazom vyháňať besov. Aj kňazom je dobre, aj pre ľudí je šou, no a tým, z ktorých vyhánajú, je tiež skvele. Ale v skutočnosti, keď dochádza k tomuto javu... No, predstavte si, ak by človek, napríklad Lilija nám teraz rozprávala svoju situáciu, ak by išla buď k psychiatrom... Čo by ste Vy robili, jednoduchá otázka, v tomto prípade?

TZ: V klasickom variante?

IM: Samozrejme, v klasickom.

TZ: Predpísali všelijaké preparáty. Tým viac, že pri takej obsedantno-kompulzívnej neuróze trankvilizátory nezaberajú, tam už treba zapájať neuroleptiká, antidepresíva...

IM: A čo ukazuje prax?

TZ: No, nakoniec, ak by tieto preparáty prijímal, bol by človek taký kľudný, no... (**IM:** Ako drevo). Áno, ako drevo. A potom by sa všetko, prirodzene, vrátilo.

IM: A tak by spravili z posadnutého, prepáčte... (**L:** neplnohodnotného). Neplnohodnotného, veru. Z menejcenného neplnohodnotného. No škoda, že medzi nami nie je kňaz. Tiež by sme sa ho tak opýtali: „A čo by ste Vy robili?“. Keby bol prítomný ako exorcista: „No, prednášal by som modlitby a slovom božím vyhánal besa“. No samozrejme, že je tiež veľa takých pokusov urobiť to. Ale zmysel je v tom, že v pravosláví je exorcizmus zakázaný. Prečo? Pretože priamym textom hovoria o tom, že je to šou. Že to nefunguje. A ono to ani nemôže fungovať. A to, čo nám v televízore ukazujú, no, to je nádej na to, že ak sa ti to stalo, môžeš zísť... Mnohí naozaj idú, aj roky žijú v kláštoroch a podobne, no, povedzme, že to prevracajú na určitý biznis a také estrádne, teatrálné predstavenie pre ľudí, pre masy. Ale v skutočnosti, ako sa človek trápil, tak sa aj bude trápiť. Nikto za človeka tento problém vyriešiť nemôže. Je to jeho voľba, ako som už hovoril: „Sám si otvoril bránu, sám aj zatváraj“. Nie? No tak ži tak, ak sa ti to páči. Exorcizmus... existuje tu zaujímavé vyjadrenie...

AK: Áno, chcel by som k téme exorcizmu. Prečítal som rôzne slovníky a najzaujímavejšia definícia je podaná v psychologickom slovníku, autor Kondakov. Pričom on prevzal túto

definíciu – je to preklad z nemeckej knihy z roku 1836. Tak teda, čo je to exorcizmus: „Vyháňanie duchov. Založené je na tom, že „vyháňajúci zlých duchov“ spôsobuje chorému muky. Ale pri tom sa musia dodržiavať určité podmienky. Za prvé, exorcista musí absolútne veriť v reálnosť zlého ducha, za druhé, duch –pomocník exorcistu, ktorého menom dochádza k celému daniu, musí zastávať v démonickej hierarchii vyššie miesto, ako zlý duch. Za tretie, pred vyhánaním duchov sa musí exorcista dlhú dobu modliť a postiť sa. Dôležité je, aby sa všetky jeho činnosti pri vykonávaní exorcizmu nezameriavali proti chorému, ktorý sa naopak utvrdzoval vo svojom rozhodnutí oslobodiť sa od choroby, ale proti duchu, ktorý ho mučil. Formou uzdravenia „posadnutého“ bolo mechanické pôsobenie na telo chorého (veľmi silný hluk, neznesiteľné zápachy, púšťanie žilou, bitie a iné) s tým, aby telesné útrapy donútili zlého ducha opustiť toto telo. Často sa praktizovalo ponúknutie nového objektu zlému duchovi (predovšetkým zviera) kvôli presídleniu.“

IM: Jednoduchšie povedané, o čom hovorili? Pre to, aby mohol exorcista vyhnať zlého ducha, ktorý sa v niekom usídlil, musí ovládať silnejšieho ducha, alebo tento duch musí byť na jeho strane. Alebo jednoduchšie, exorcista robí akúsi dohodu. Môže sa dohodnúť, resp. pomocou nadriadeného uvoľniť podriadeného, čiže vyhnať ho z tela, ale v žiadnom prípade to nemôže vykonať sám. No, to je to, o čom hovoria. Ale v skutočnosti ako možno presídlieť tvora, ktorý žerie vašu pozornosť do niekoho iného? Pre oslobodenie človeka

od besa musí samotný človek zvoliť inú pozíciu. Vtedy, keď ideš k slnku, tak tie neexistujú. Kým ideš do húštiny lesa, obklopujú ňa tie. No, už som o tom rozprával, ale zopakujem, pretože to dáva veľmi dobrú plnohodnotnú odpoveď na všetkých týchto inkubusov, besov, démonov, nech by zastávali akékoľvek hodnoty, to všetko je hierarchia vymyslená ľuďmi. Áno, sú veľmi silní, áno, existujú. Existujú aj ľudia, zaoberajúci sa mágiou, ktorí sú schopní pôsobiť na iných ľuďoch. Je to skutočné, je to fyzika, je to normálne, je to všedné, nič také to nie je. Ale opäť, je možné pôsobiť na toho, kto je pre takúto pôsobenie otvorený. Ak je tvoja pozornosť vložená len na duchovnú cestu, mieriš len k slnku, tak o akých tieňoch môžeme hovoriť?! Správne, priatelia? Správne. Ale na druhej strane sa táto téma veľmi dobre rozkrúca. A jej zmysel spočíva práve v tom, že pre niekoho je to veľmi výhodné. Bereke pred 600 rokmi povedal, že najviac neveriacich je – medzi kňazmi. Mal na mysli všetkých kňazov. Existuje jedna zaujímavá štatistika túto u Andreja. On ju teraz povie. Ale ona je absolútne nereálna, táto štatistika, hneď vysvetlím prečo.

AK: Tak teda. V roku 2014 v Anglicku urobili anketu u kňazov. Kvôli štúdii bolo opýtaných jeden a pol tisíc kňazov z Anglicka, Walesu a Škótska. A ukázalo sa, že 2% anglikánskych kňazov vôbec neveria v existenciu Boha. Čiže podľa ich mienky sa idea Boha zrodila v ľudskom ume. Boh nie je ničím iným, ako ľudskou mentálnou konštrukciou. A 16% anglikánskych kňazov pochybujú o existencii Boha. Pritom

medzi staršími kňazmi je percento pochybujúcich vyššie. 90%, je to 90% klerikov. Medzi takpovediac novo prichádzajúcimi je to okolo 72%.

IM: To sú tí smelí, ktorí to dokázali povedať. Prečo? Pretože samotná podstata a samotná organizácia zaväzuje ľudí vykonávať a hovoriť to, čo majú vykonávať a hovoriť. Čiže obradnosť, krásne reči a podobne, ale oni konajú úplne inak. Rozprávajú veriacim – tým, ktorí sa opäť snažia pripojiť k Bohu, rozprávajú im správne veci. Ale opakuje sa história s farizejmi a zákonníkmi – sami konajú inak, čo u ľudí vyvoláva pochybnosti a podobne. Táto reťaz pokračuje. Ale aj tak hráme túto hru. Nie je možné niekde prísť, pomodliť sa a niečo získať. Prečo? Pretože pre to, aby sa nie uverilo, ale poznalo, treba predovšetkým mnoho námahy. A v skutočnosti treba poraziť predovšetkým všetky vnútorné pochybnosti. A pochybnosti majú všetci. Ved' nie je tajomstvom, že dokonca aj svätá Tereza do posledného dňa pochybovala, či existoval Ježiš. Jednoduchá otázka. A kanonizovali ju, modlia sa za ňu a ona neverila v Boha. V tom je zmysel. Kto z vás v skutočnosti verí, vie, že Boh je? No, niektorí mlčia, ale ostatných sa pýtam. Kým nezistíš, že to existuje, neprijmeš to. A preto, aby si to poznal, musíš tým žiť. Teraz sedíme v tieni, už je večer, slnka niet. Pre naše vedomie teoreticky existuje, že slnko je, vieme to, ale ho nevidíme. Rovnako aj Boh. Áno, kdesi je, vieme, ale nevidíme Ho. Pokým to neprecítíme, pokiaľ tým nezačneme žiť, nepochopíme to. Budeme pochybovať. A v princípe samotná štruktúra každého náboženstva je

vystavaná takým spôsobom, aby umožňovala žiť samotnej štruktúre. No, samozrejme, v popredí všetkých sú – brahmani. Anička, povedz nám, prosím, o pozoruhodnostiach brahmanov. Teda to, čo ľudia prehliadajú. Jednoducho sa začal projekt „Jediné Zrno“ a ľudia z celého sveta sa pripojili veľmi živo. Za čo im patrí obrovské ďakujem. A začali veľmi veľa zaujímavého posilať. No a na všetky otázky odpovedajúca kvintesencia, povedal by som, práve ľudských želaní, je ozvučená brahmanmi. Prosím, Anička.

A: Presne tak, naozaj. Začali sme skúmať túto tému, starobylé texty, menovite čítať Mahábháratu. Obzvlášť nás prekvapilo – je to 18., samá posledná kniha Mahábháraty, kde je popísané, čo je potrebné, aké pocty je potrebné vzdať žrecovi (kňazovi), ktorý ti len prednesie Mahábháratu. Teda chcela by som iba zacitovať, že «Vypočujúc si [reprodukcii] Mahábháraty Podľa možnosti on (človek, kráľ...) by mal brahmanov odmeniť veľkými darmi: rôznymi drahocennými kameňmi, kravami, medenými nádobami na mlieko, dievčatami vyzdobenými drahocennosťami a znalými všetkých trikov umenia lásky, rozličnými povozmi, nádhernými palácmi, zemou, šatami a zlatom, jazdeckými zvieratami: koňmi a slonmi v období ruje. Všetko najlepšie, čo je v dome, všetko veľké bohatstvo musí byť odovzdané dvakrát zrodeným (to je druhý názov brahmana), dokonca im treba odovzdať [do otroctva] samého seba, svoje ženy a deti».

IM: To už úplne klesli na dno. To je tá kvintesencia všetkých kňazov. Nielen, že všetko odovzdaj. Ešte daj do otroctva aj

svoju rodinu a sám choď do otroctva. To je to, o čom v skutočnosti sníva ľudské vedomie. Ja v žiadnom prípade nie som proti náboženstvám. Ja som za náboženstvo. Náboženstvo je potrebné a robí veľa dobrého. Aspoň, povedzme, morálno-etické hranice pre ľudí, to je predsa dôležité. No nerobí sa najdôležitejšie jednoducho len preto, že existuje nevier a Boha a nepoznanie Boha – to je pravda. S tým nič nenarobíš. A to, čo riadi ľudí, tí, ktorí stoja, povedzme, na druhej strane. Áno? A práve nimi sú riadené tieto obyčajné, banálne želania ľudí. Tak, ako im diktuje vedomie.

A: Ešte som chcela prečítať, ďalej je taký moment, že rituály obetovania, ony skutočne... Štruktúra je vybudovaná tak, aby bolo zainteresovaných čo možno najviac žrecov- brahmanov. Teda menovite na každý krok v rituáli je potrebný osobitný brahman. Iba som chcela prečítať, akí žreci sú potrební napríklad pri prinášaní obetí: Hotar – hlavný žrec, Prašastar – prvý pomocník hlavného žreca, Neštar – privádzajúci ženu obetovateľa na obetovanie; osobitne žrec, ktorý očisťuje šťavu Somy; osobitne žrec, ktorý zažína oheň, Agnidh ; osobitne domáci žrec kráľa – Prošta. Ukazuje sa, že to urobili všetko tak, aby počas obetovania bol za každý malý detail zodpovedný zvláštny človek. V súhlase s tým, už tam má nabudúce akoby celé miesto. A ešte som chcela uviesť jeden moment ohľadne toho, nakoľko sami seba tieto znalosti vylučujú. Inými slovami, práve sme opísali, čo je nevyhnutné priniesť ako obeť brahmanovi. Ale v skutočnosti o niekoľko kníh skôr v samotnej Bhagavadgíte, ktorá je

súčasťou Mahábháraty, je opísané, aký musí byť brahman: musí byť kľudný v srdci, musí sa vedieť sebaovládať a dodržiavať askézu. A potom jednoducho vzniká otázka...

IM: A v ktorom náboženstve u nás toto nie je? Všade sa hovorí, že žrec musí úprimne slúžiť Bohu a podobne. Áno? Čiže ak dychtíš po bezprácnom zisku, k Bohu neprídeš. Ale nikde sa nehovorí, že kňaz si má ísť zarobiť na kúsok chleba, na reťaz na krku. Áno? Ak chce – zarobil, navliekol si a ide. A nič strašné. Zarobil si svojim umom, svojimi rukami a Bohu slúži po celý čas. A počas voľného času ide a zarobí si na chlieb. A tým je všetko povedané.

A: A najzaujímavejšie je, že brahmani preklínali bohov. No teda kde je tu reč o duchovnosti? (**IM:** Správne. A to je vôbec vrchol...). Keď sa ľudia báli brahmanov, pretože oni môžu prekliť Boha, akéhosi Indru. A Indra potom môže na teba zoslať nejaké zlé prekliatie. Veru. Preto, aby sa Indra na teba náhodou neurazil, musíš najskôr uzmiereť brahmana, aby on náhodou neprekliel Indru.

IM: Všetko je správne. Ak sa modlíš k nejakému bohu, musíš sa modliť s povolením brahmana. Musíš obšťať brahmana a on ti potom dovolí. No to je... celkovo si myslím, že toto výborne všetko ukazuje. No tí, čo vyznávali toto náboženstvo, sa opierali práve o čosi iné. Veď aj samotní brahmani im hovorili úplne iné veci. To, čo tu hovorila Anečka, že brahman musí byť čistý... (**A:** Askéta). ...predovšetkým askéta a všetko ostatné. Ale ženu s deťmi a aj sám –

choď do otroctva, všetko odovzdaj a slúž mu. No a kde je askéza?

A: A vzniká otázka: načo je toto všetko brahmanovi? Človeku, ktorý slúži Bohu, teda ktorého cieľom je skutočne...

IM: A ja to zjednoduším, celkom ma to zaujíma. Človek obetuje Bohu. Čo ty môžeš obetovať Bohu? No vytiahol som peňažtek, odovzdal, nejakú kravu som kúpil, im odovzdal. Ale On ju potrebuje? V čom je zmysel tohto všetkého?

A: Tak to naozaj je, vo vedeckých prácach sa o tom hovorí.

IM: Správne. A ak ti brahman predniesol niečo z posvätnéj knihy, to znamená, že si už spasený. Ak si všetko odovzdal, budeš spasený. Je tak? (**A:** Je. Áno. Presne tak. Áno). Nebudeš. A v tom je nešťastie. Ak sa nebudeš namáhať, nebudeš pracovať na sebe, ak nebudeš pozorovať svoje vedomie, ak neprijmeš Boha tu, potom On teba neprijme tam. A v tom je pravda. Nech by to akokoľvek nazývali, akokoľvek to prekrúcali. Toto je pravda – ona je pre všetkých jedna. Bola odjakživa a aj bude a zostane. A nech by ľudia čokoľvek rozprávali, čokoľvek dokazovali. Toto je pravda. Na to aby človek mohol precítiť Božiu lásku, musí sa spočiatku sám naučiť milovať. Ak nebude túto lásku dávať, potom ju ani nedostane. V tom je zmysel. A porušiť toto sa nikomu nepodarilo a nepodari sa. Možno sú nejaké otázky? Lebo sme dnes mali takú neveselú tému.

TZ: Môžem sa spýtať? (**IM:** Pod'). Práve v kontexte. Často ľudia, keď sa pokúšajú vyrovnať s nejakými takýmito

nutkaniami – buď sú to strachy, alebo... Je jedno čo. Utkvelé myšlienky. A zaoberajú sa duchovnou praktikou alebo praktizujú nejaké modlitebné stavy. A ako oni samotní vysvetľujú, dostávajú sa do bludného kruhu. Teda, robia praktiku, začína sa silnejšie... doslova také zosilnenie týchto... hra predstavivosti, tieto myšlienky prechádzajú priamo do pocitov, do fyzických pocitov. Tak. A teda, aby vyšli z tohto stavu, chápu, že sa musia stať silnejší Duchom, ako Osobnosť silnejší, zrelší.

IM: Ale riadi ich vedomie. Áno. Prečo? Pretože vedomie sa vždy snaží o fyzické prejavy. My sme dokonca vykonávali aj veľa všelijakých experimentov a podobne. Načo chodiť ďaleko? Aj ohľadne „PYRAMÍDY“. Keď posielajú odpoveď na experiment „PYRAMÍDA“, či môže pôsobiť pozitívne alebo nie: „Nestalo sa nič nadprirodzené“. Teda vedomie ľudí je nastavené tak, aby videlo pozemskými očami a cítilo fyzicky. Čiže čo ti dáva toto tvoje zaoberanie sa duchovnými praktikami? Čo si získal? Dom? Auto? Povedz! Čo ti ona dala? Zlepšilo sa ti zdravie alebo niečo iné? T. j. všetko materiálne. A ak si nič materiálne nezískal, to znamená, že to všetko je nezmysel. Ty máš získavať. Máš sa stať zdravším, nevyliečiteľné choroby musia prejsť. Vtedy si sa zachránil. Priatelia, mám jednoduchú otázku. Áno, človek ochorel, na závažnú chorobu, vedúcu k letálnemu koncu. Človek sa modlí za záchranu zdravia a zdravie sa vracia. Spasil sa, alebo sa reálne zabil? Jednoduchá otázka. Veď čo poprosil u Boha? Namiesto večného Života a duchovnej spásy poprosil

o materiálne. Počuje to Boh? Jednoduchá otázka. No ako ešte ináč doniesť do pochopenia, že vedomie – to nie je priateľ? A keď človek vykonáva duchovnú alebo modlitebnú praktiku, nezávisle od toho, do akého náboženstva patrí, vykonáva určitý rituál. Ak ho vykonáva vedomím, starajúc sa o nejaké maličkosti, ale niet u neho vnútornej duchovnej lásky, niet toho pocitu, neexistuje zjednotenie s Božím svetom, potom to všetko, priatelia, no... Hľadám slovo, aby som to nazval kultúrne. Vcelku, zbytočne premrhaný čas. Sebaklam. Je to nádej, ktorá sa nevyplní. A preto by mal človek prestať pochybovať a nespoliehať sa na to, že keď ho budú odprevádzať na poslednej ceste, musí sa pokajať, vykonať nejaký obrad, že mu to pomôže prejsť do sveta mŕtvych alebo niečo iné. Je treba prechádzať do sveta živých a nie mŕtvych. My už v tomto svete sme. Nám zo sveta mŕtvych v skutočnosti netreba odchádzať. No to je iná téma. Ale preto aby sme získali Život, treba ho získať tu, teraz. A každý má túto šancu a každý je toho schopný. Jedine, že netreba od kohosi čosi chcieť, je treba pracovať sám a byť úprimný a čestný k sebe samému. Kto z vás neklame seba samého, priatelia? No ustavične, že? Pri venovaní sa duchovným praktikám, ale vedomie pomáha. Okamžite začína klovať, keď človek niečo dosahuje, keď začína, prebieha pocitové vnímanie, keď sa skutočne dotýka toho, čo vedomie nepozná. Ale vedomie nepozná duchovný svet a ani ho poznať nemôže. Je to len vedomie. Ale okamžite sa vzoprie a začína kritizovať a rozprávať: „Nikdy sa ti nič nepodarí. Nie si toho hodný, hodná. Všetko je to nezmysel“. Začína človeka utláčať. Prečo? Pretože je to

výhodné. Ved' sebazožieranie, sebaobviňovanie – to sú práve tie háčiky, ktorými ono zachytáva túto mršinu a vlečie ju ku hrobu. No, nie je to tak? Ja som už stokrát rozprával o tom, že pre vedomie je stav subosobnosti, alebo to, čo v náboženstvách voláme peklo – prijateľnejší, ako človek, ktorý sa duchovne spasil. Keď sa človek duchovne spasí, opúšťa tento pominuteľný svet a prechádza do iného stavu, tak sa nerozkladá len matéria, ale prestáva existovať aj vedomie ako časť materiálneho sveta. Ale pretože vedomie identifikuje seba ako «Ja», je to pre neho zhubné, pre neho je to smrť. A naše emócie a všetko ostatné – to nie je nič iné ako práca nášho vedomia. Nie je to tak? Tak. Preto sú odtiaľto emócie, odtiaľto sú vzplanutia, odtiaľto je nepretržitý spotrebiteľský vzťah k človeku ako Osobnosti, idúce od samotného vedomia, ktoré utláča a odvádza na niečo iné... Kto z vás, ktorí na sebe pracujete, alebo veríte nezávisle na nejakom náboženstve to nezažíval, že keď prichádza čas namázu, modlitby, alebo vyplnenia duchovnej praktiky, vedomie začína rozprávať: «Nie, nerob to – odvádza – potom to urobíš», alebo odvracia. Ide človek, veriaci človek prechádza okolo chrámu, prekrižuje sa na chrám, ale nevojde. Má plno času, nevie čo s ním. No jeho vedomie ho odvracia a hovorí: „Však pôjdeš v nedeľu. Postojíš pred susedmi, ukážeš svoju duchovnosť“. V tom spočíva zmysel. Ukázať duchovnosť, ale nebyť duchovným. To je pravda. Nič s tým neurobiš. A opäť, čo sa týka rituálov, no, ja by som nepovedal, že je to zlé. Rituálmi vyplňali čas. Predstavte si, čo je to duchovná praktika? Je to zjednotenie človeka s Bohom. Koľkokrát by sa

nás zhromaždilo, rovnako sme jeden na jedného vedľa Boha, komunikujeme s Ním na pocitových úrovniach – na tom, čo je neviditeľné. Ale keď prichádzajú ľudia a kazateľ musí... Nuž, bude sedieť a mlčať, no a ľudia povedia: „A načo sme prišli?“ Kedysi, keď sa začali Znalosti zamieňať za všetky náboženské činnosti a boli zavedené rituály, bolo zavedené toto predstavenie pre to, aby človek prenikol. Z jednej strany to ospravedlňovali tým, že práve keď ide pompéznosť, keď prebieha predstavenie, človek je uchvátený a to je všetko. Jeho vedomie sa akoby oddáva úplne inými obrázkami a existuje takpovediac možnosť dotknúť sa duchom ducha. V skutočnosti práve toto odvádza, odvracia pozornosť a zapája do iného. Preto existujú jedny náboženstvá, kde je veľmi veľa rituálov, sú veľmi farbisté. Sú veľmi skromné náboženstvá, ktoré sú viac zamerané na vnútorné. Zoberme islam, áno? Tam nič také nie je: ľudia prišli a modlia sa, sú jeden na jedného s Bohom, no prednášajú sa tiež určité modlitby a všetko ostatné. Predsa len všade existuje určitý rituál, určité dogmy a určité podriadenie niekomu. Napríklad nemôžu sa kritizovať slová – to, čo povedal duchovný učiteľ. Čiže on je najlepší a najviac vie a podobne. Na jednej strane, keď človek začína svoju cestu a vedomie mu prekáža, tak samozrejme skúsenosť a prax – majú veľký význam. No nemôže existovať taký pojem ako bezvýhradné podriadenie. Človek si sám vyberá, kým má byť a ako má existovať. Ak máme začať podriaďovať, no, zoberme Andreja, všetci vieme – skvelý človek. My všetci sa mu teraz začneme podriaďovať a za rok sa stane drakom, uverte. (AM: Už aj tak som). Už aj tak, vyvádza,

veru, veru... A niekedy tak vyvádza, veru... A za rok bude tyran, bude to... Už sme si tým prešli. Aj v našej organizácii. Vieme, že keď začnú človeka glorifikovať, človek sa začína stávať práve tým, kým sú tí, ktorí sa schovávajú v tieni. Prečo? My, snažiac sa preložiť zodpovednosť za seba na kohosi, vytvoríme z neho monštrum. Nie je potrebné vytvárať monštrá ale je treba zodpovedne pristupovať k sebe samému. Ešte otázky.

U: Mám otázku, ale pravdepodobne nie je celkom k téme. Pred nejakým časom som dostal dar, povedzme, že určitý stupeň slobody a nejakých pochopení a po nejakej ďalšej dobe cítim, že sa toto spojenie stratilo a navyiac sa mi zdá, že moje pozície ako Osobnosti sa stali dokonca ešte slabšími, ako boli predtým.

IM: A pozri, v čom je zmysel? Neustále sebahodnotenie, od koho? Práve som hovoril, ako nás vedomie aj kritizuje, aj zhadzuje. Ak si získal niečo, čo je spojené s duchovným svetom, niečo – pochopenie, lásku, to šťastie, tú nekonečnosť. Ako to môžeš stratiť? Chápeš? Stratiť môžeš, no neviem, prepisovačku, ešte niečo, ale stratiť Boha, ak si ho získal – nie je možné. Vedomie ho nikdy nemôže získať. Ale kto toto všetko v tebe hodnotí? Komu je výhodné rozprávať, že ty ako Osobnosť – si ničomná bytosť, ktorá celú dobu stráca, je závislá a podobne. Tomu, kto tebou manipuluje. Tak je? No povedz, pohnala by ťa Osobnosť na ľadovec? Ale pre tých, ktorí nevedia, to nie je smiešne. (**A:** A na sopky, na sopky?) A na sopky? Soptiace. Na soptiacu sopku? Áno. Túto otázku

dáva práve ten, kto miluje ľadovce a soptiace sopky. Povedzme, že každý má svoje záľuby, správne? Myslím, že som odpovedal na tvoju otázku? Nie, nie je nič zlé na cestovaní, naopak je to zaujímavé a dobré. Tým viac ak prinášaš ľuďom to, kam by sami dobrovoľne nešli... Tvoje videá a fotografie sú krásne a dávajú nám pochopenie, čo netreba robiť. Presnejšie, kam sa nemá chodiť. Žartujem. Otázky, priatelia?

U: Počas praktiky «Pyramída» som niekoľkokrát pozoroval to, že keď som bol v zlej nálade, niečo vyšlo zo mňa, akoby tieň alebo... Spočiatku vedomie hovorilo, že je to lož.

IM: No, pochopil som, to je práve to, s čím sme začínali rozhovor. Keď sa ľudia stretávajú s duchovnými praktikami, začínajú si okolo seba všímať veľmi veľa rôznych prejavov a javov a podobne. Vedomie sa stavia na zadné a toto nevníma. No ako nevníma, ak ty vidíš, že sa to hýbe, chápeš? Ak ty cítiš, že toto v tebe bolo a odišlo. No teda ako: ísť k psychiatrovi, alebo k báfuškovi na exorcizmus? Ale ak to vyšlo, tak načo k nim chodiť, správne? Môžeš ušetriť. Na psychiatrovi sa tiež dá ušetriť. Ak to vyšlo, načo je to nutné. Ale ak to vošlo, tu sa už treba zamyslieť, čo je lepšie: alebo bežať k nim, alebo to nosiť sám? To je normálne, to je prirodzený proces. Svet je oveľa zložitejší, ako sa nám javí a preto stojí za to skúmať ho, dôkladne študovať. Ale nielen svet. Zčať treba od samého seba, to je normálne. Ešte otázky, vážení.

U: Nedávno sa mi sníval taký sen, v sne som pocítil, ako

zozadu akoby tiež nejaký tlak a podarilo sa mi pozorovať proces. Ja som si to asocioval s činnosťou Zadnej bytosti. No nerozumiem, teda, veď ste hovorili o tlaku, že zozadu, áno, zo zátylku, no práve niečo také som pocítil. Ako mám pochopiť, čo to bolo?

IM: Nie je jedno, čo sa sníva? Najviac sa mi páčia otázky: «Včera sa mi snívalo to a to, povedzte mi čo». Prepáč, nežartujem, hovorím úplne vážne. Sen – to je... je v ňom príliš mnoho funkcií. V skutočnosti v momentoch prebudenia sa zapája vedomie, idú všelijaké úryvky, všelijaké zmesi. Nie vždy niečo nesie, chápeš? A keď sa ľudia začínajú pokúšať analyzovať sny, na ktoré nedostali odpoveď počas sna, tak je to, no... zbytočná strata času a síl. Teda netreba vkladať pozornosť do toho, čo je prázdne, poviem to jednoduchšie. Prečo? Pretože bývajú sny, ktoré sú absolútne reálne, sú reálne, živé, ale nevznikajú otázky, prečo sa to deje. Všimnite si, všetci sme videli sny: čert vie, čo sa deje, ale ty rozhodne vieš a chápeš, prečo sa to všetko deje. To je normálny sen. Čiže tam prirodzene môže, v okamihoch zapojenia Osobnosti a vedomia, byť tento akt – to je vtedy, keď sa začíname budiť, prebudenie, ako ho nazývajú. Samozrejme v týchto okamihoch môže preskakovať kopa snov, ale my vždy chápeme a v dobe sna poznáme odpoveď. Rovnako aj ty poznáš odpoveď. Prečo došlo k akémusi tlaku kdesi v čase prebudenia, počas sna. Ale keď sa zobudíš a pokračuješ v jeho analýze, to znamená, že sa tak zachcelo vedomiu. Je tu ešte jeden rozdiel – vedomie sa vždy pokúša, aj duchovnú praktiku,

človek, čo- to precítil, čo-to pochopil a ono sa pokúša preanalizovať a dať tomu logické vysvetlenie. Ale keď človek vykonáva praktiku, všetko chápe. Alebo keď nastáva modlitebný stav, keď skutočne prichádza, ako sa hovorí, svätý Duch zostupuje, teda človek má celostné chápanie. Ale potom, po vyjdení do takpovediac v úvodzovkách „normálneho“ stavu normálneho smrteľného človeka, tak samozrejme vedomie začína toto všetko podrobovať svojej analýze, no podľa svojho predstavovať kvôli tomu, aby presvedčilo Osobnosť že to všetko bola hlúposť. A tu vzniká kopa rozličných pochybností: bolo to, alebo to nebolo? A práve tu dochádza k voľbe Osobnosti: počúvať vedomie, to, že odmieta všetko duchovné, alebo žiť duchovným, pretože to je. Všetko je jednoduché. Ešte otázky, vážení.

U: Prepáčte, mám otázku ohľadne práce v skupine, ak môžem položiť takú otázku. Je kolektív skupiny, ktorý sa tomu venuje v dennej forme, snažia sa pracovať vážne. Sú nejaké odporúčania ohľadom toho, alebo máme ísť podľa intuície?

IM: Sú. Zapamätajte si jedno, skupina – to si ty. Čím serióznejšie sa chováš k sebe, tým lepšia bude skupina, zvlášť ak sa v skupine bude každý správať takto. Čiže duchovná cesta – to nie sú hry, to nie je samopaš, to je život. A ak k tomuto, aj k sebe pristupuješ vážne, potom aj v skupine bude poriadok. Ak niekto nechce ísť po duchovnej ceste, ale páči sa mu byť v skupine a to sa často stáva, pretože vedomie vždy takpovediac lezie do svätých vecí. No čerti radi lezú tam – do Božích vecí, a radi riadia tento proces. No to nie je nič

strašné, ten odpadne sám, ak sa nepolepší. To je normálne. Ale zapamätajte si jedno – v skupinách netreba nikoho odsudzovať a podobne. Pomáhať – áno, odsudzovať – nemá cenu. Predovšetkým sa treba správať vážne k samému sebe. A kolektív – ten prichádza na pomoc, ale nič viac. Ale keď človek berie na seba zodpovednosť za celý kolektív – stará sa a pozoruje, komu sa dobre darí, komu sa zle darí, ten... no, to je od vedomia, vážení. Tu duchovnosťou vôbec nepáchne. Tu dochádza k oceňovaniu – s kým mi je príjemne, s kým nepríjemne. Kto ma počúva, kto sa mi podriaďuje, kto sa nepodriaďuje – ja to tlmočím tak detailne. Preto netreba hľadať podriadených alebo sa niekomu podriaďovať, skupina – to je skupina. Na duchovnej ceste je samozrejme kolektívne veselšie. Celkovo, každá cesta je kolektívne veselšia. Správne, Volod'a? Áno. Aj niekam cestovať, ísť, ak je jednému nudno, s niekým – to už je veselšie.

U: Môžete sa podeliť o skúsenosti s témou lunatizmu vo veku dospievania? Zatiaľ tomu poriadne nerozumiem, presnejšie, tuším...

IM: Čo je to námesačничество, áno? (**U:** Áno). Ale opýtajme sa psychiatra.

TZ: No, ja viem, čo je to lunatizmus... (**IM:** Ale no, nie) ...Klasický variant? (**IM:** Klasický variant). V klasickom variante je to zmenený stav vedomia, ku ktorému dochádza v určitej fáze spánku človeka, no, on takpovediac...

IM: Riadená pohybová aktivita, áno, bez uvedomovania si

procesov.

TZ: ...a dokonca môže niečo hovoriť, niekam ísť... (**IM:** Samozrejme). ...ale on si to neuvedomuje a často si to nepamätá potom, ako sa prebudí.

IM: Zámena Osobnosti, čiže vedomie je aktívne, ale Osobnosť nie – a to je, jednoducho povedané, všetko.

TZ: A dokonca môže hovoriť cudzími jazykmi – to je mimochodom zaujímavý moment.

IM: Ale aký je v tom rozdiel? Veď v skutočnosti je jazyk jeden, áno? Ešte otázky, vážení?

U: Ohľadom toho, čo ste hovorili, o inkubusoch. Nedávno som tiež mala takú skúsenosť. Vo vedomom sne tiež došlo k tomu a mala som pocit, že niet nikoho, kto by mohol pomôcť. Len čo som sa vrátila, hneď som to zapísala, naozaj to nie je veľmi dobrý pocit. Existujú tí, ktorí pomáhajú na tej strane? Vodič, ktorý pomáha vrátiť sa k Duši?

IM: No, vodiče existujú v elektrotechnike. Vtip. Pochopil som tvoju otázku. Pozri sa, znova opakuješ to, na čo som už odpovedal. Teda už sme to prejednávali, všetky tieto javy. Mám na teba otázku – a čože to je, povedala si „vedomé sneenie“?

U: Čo to je?

IM: Zaoberala si sa vedomým snením a prišiel k tebe inkubus. (**U:** No áno). Ale čo je to vedomé snenie, čím si sa

zaoberala? Povedz podrobnejšie, ľudí to zaujíma.

U: Niekedy sa stane, že najmä ráno, niekde zrána, alebo keď som sa zobudila a spätne zaspala už v neskorom ráne, stáva sa, že sa uvedomím vo sne. Teda môžem...

IM: Pokúšaš sa riadiť sen. (**U:** Pokúšam, áno... Áno). A v tom čase prišlo to, čo začalo riadiť teba. (**U:** Áno). No tu znova, kto sa pokúša riadiť sen a kvôli čomu sú tieto hry? Ľudia často definujú: spánkom strácame kopu času. Vážení, vy musíte oddychovať. Aj Osobnosť musí oddychovať od vedomia. Riadiť sen, no prepáčte, to znamená neustále byť v spojení. K čomu to dovedie? K dobrému to dovedie? Nie, samozrejme, nedovedie. Keď človek stojí jasne na duchovnom, aj počas spánku, nech by k nemu ktokoľvek prišiel, on všetko zreteľne chápe. No je tak? No poslať ho preč. Áno, teraz nemám na teba čas, bež k sviniam, a hotovo. Čiže beztak zostane 100% kontrola, ak je Osobnosť práve v duchovnom spojení s Duchovným Svetom. Ale toto všetko sú hry vedomia, Slniečko. Vari to nie je tak? (**U:** Tak). No tak. Čiže ty si opäť vyvádzala s riadením snov preto, aby si získala nejaké magické schopnosti. Správne? (**U:** Áno). No však si ich získala – raduj sa. (**U:** Minimálne vo sne). No samozrejme. No, prišlo to? Prišlo. Čo si volala, to prišlo. Ale potom čo s tým? Rozčuľovať sa nad tým, čo si získal? No... no... Druhá otázka. To bol samozrejme vtip. To všetko je nepríjemné. Ale my všetci vyvádzame s tým, čo nepoznáme. Ale keď získavame to, čo sme si želali, nie vždy to poteší. Pretože nevieme, čo potom s týmto šťastím robiť. Chápete? Chcel som rukavice,

ale darovali mi slona, fuj. Ale ja som chcel rukavice palčiačky so sloníkmi. No... Treba presne vyjadrovať svoje želania. Systém nerozumie vtipom. V čom je zmysel? Či existujú tí, ktorí sa venujú pomoci ľuďom na neviditeľnej strane? Odpoviem tak: chcel by som, aby ich bolo veľa. Snažíme sa o to, aby to tak bolo, ale darí sa tak, ako sa darí. Prečo? Jednoduchú otázku zadávam každému, čo je tu. Pretože kladiete odpor a nechcete. Pretože viac počúvate vedomie, pretože máte iné hodnoty. Alebo nemám pravdu? V tomto je zmysel. Ale čím viac by bolo tých, ktorí by pomáhali iným, tým menšiemu množstvu by bola potrebná vaša pomoc. Približne tak. Ešte otázky, priatelia.

U: Igor Michajlovič, potom doplňujúca otázka k mojej predchádzajúcej otázke. Znie samozrejme ako vtip, ale v skutočnosti je vážna. A ako to urobiť tak, aby som neukazoval ako to netreba, ale ako to treba?

IM: No jednoducho treba, aby bolo, ako má byť. Ale jednoduchšie to už ani nejde.

U: Z nejakého dôvodu to nemôžem pochopiť už...

IM: Pretože sa snažíš pochopiť svojim vedomím. Pretože vždy dávaš prednosť čomu? Vedomiu. Ty ho počúvaš. Ale ty, s prepáčením, nie si prázdne vedro, ty aj cítiš. Prečo sa snažíš precítiť vedomím? Nedarí sa ti. Ani sa nepodarí. Ako môže vedomie precítiť, čo človek vníma Osobnosťou? No nijak, je to nereálne. Ale vedomie to veľmi chce. Veľmi sa usiluje a manipuluje a robí všetko pre to, aby vnútilo: ak to ono

nevníma, tak to neexistuje. Rozumieš? Tak je tu u nás všade – aj vo vede, aj naokolo. A ak vedomie nevníma, znamená to, že to neexistuje, pokiaľ to nevieme vysvetliť objektívne. Ukazovali sme skyfishe a mnohé iné veci. Ak Boh dá, možno časom pri postupnom odhaľovaní povieme to, čo možno povedať, budeme ukazovať aj iné veci. Ak by sme dnes ukázali hoci len časť rozpracovaných vecí, ktoré nemôžeme ukázať, verte, že polovica z vás by odišla šedivá. Ale to je samozrejme metafora. Ľudia šedivejú nie preto, že sa zľaknú, ale práve od aterosklerózy. No aký je v tom rozdiel? Ale celkovo, nálada by bola „veselšia“, aj sny by ste mali „skvelé“. Ale všetko musí byť dávkované presne tak, ako to ľudia dokážu prijať. A preto, aby sa zamýšľali o tom, že existuje niečo iné. Že popri mŕtvom je aj živé a nie všetko to živé, čo pozorujeme, je živé. A nie všetko mŕtve je, žiaľ, mŕtve. To je tiež pravda. Preto treba rozmýšľať, treba sa dívať, nútiť svoje vedomie pracovať presne tak, ako chceš ty. Potrebuješ poskladať Rubikovu kocku – tak nech zloží. Ale keď ti rozpráva: „To nie, to nemôže byť. Nerob to...“ Poviem to jednoduchšie – diabol nemôže posudzovať Boha. Rozumieš? A ty dovoľuješ svojim besom, čiže svojmu vedomiu, posudzovať Boha a svoju cestu. Vari je to možné? Tu máš odpoveď. A ty to chápeš. Chápeš, ale konáš.

U: No pravdepodobne tu existuje taký malý strach akoby sa zrieknuť vedomia... Áno, ja naozaj...

IM: Ale ako sa ho zriekneš? Je to spôsob existovania v trojrozmernosti. To je základ . Nebudeme sa môcť spolu

rozprávať, ak nebudeš mať vedomie a ani ja ho nebudem používať. Chápeš? Je to spôsob komunikácie, spôsob vnímania trojrozmernosti. Veď Osobnosť – ona nevníma trojrozmernosť. To je tiež pravda. Ľudia sa snažia na úrovni Osobnosti niečo uvidieť, áno? Prečo svätí vždy hovorili, že ak sa ti zjaví v obraze... nech by to bol ktokoľvek: tvoj prorok, alebo ktosi iný... Odožen ho. To je Satan. Prišiel cez vedomie. Pretože to, čo vníma Osobnosť – je úplne iné. Všimnite si, prakticky nehovorím o tom, čo a ako vníma Osobnosť. Kvôli čomu? Aby vedomie nemalo možnosti maľovať vám podobné obrázky. Ale tí, ktorí to postihujú, hovoria pravdu. A tak, keď s človekom... No, po prvé, keď človek iba začína, on okamžite cíti, že prišlo Živé, chápeš, bez otázok. No a po druhé, diskutovať je veselšie. Teda, keď sa ľudia snažia vedomím prebiť na tamtú stranu, to nie je úplne dobré, to nie je možné. Preto, ak chceš Žiť – Ži. Chceš sa rozptyľovať – rozptyľuj sa. Ale keď vedomie hovorí, že to tak nemôže byť, pretože to tak byť nemôže... Preň – nemôže. Má pravdu, neklame. Vedomie každého človeka hovorí, že Boha niet. Možno, hypoteticky existuje. Vedomie ani jedného človeka nepovedalo a ani jednému človeku nepovedalo a nepresvedčilo ho o tom, že Boh je. Prečo? Pretože preň, pre vedomie, je Boh džinom, ktorý je povinný vyplniť všetky priania vedomia. Ak neplní tvoje želania... Ráno si vstal a nikto ti do postele kávu nevyliat, to znamená, že nie je. Chápeš? „Ale ja chcem kávu do postele.“ Vstaneš – posteľ mokrá a hotovo... No, mám na mysli od kávy. To znamená, že ozaj, Boh existuje, vtedy to vedomie prijme. Samozrejme vtipkujem. Ale je to naozaj tak.

Vedomie nevníma. Musí a je povinné odmietať. A všetko ostatné – ide o manipuláciu, nádej na zázrak. Na zázrak, na mágiu verí vedomie a veľmi verí, pretože vie, že to existuje. Pretože, ak k tomu pristúpime klasicky, tak práve naše vedomie je súčasťou toho istého samotného zázraku. Rozumiem? Napriek všetkým zákonom ono existuje. A je obdarené práve tými charakteristikami, ktoré nepasujú ani do klasickej medicíny, ani do fyziky, nikde nepasujú. To je pravda. A ako hovorila doktorka, že človek, ktorý nepozná jazyk, odrazu začína v určitých stavoch voľne rozprávať inými jazykmi. Áno, dá sa to vysvetliť z pozície psychológie – človek sa nenachádza vo vákuu, ale v spoločenstve, počuje iné jazyky. Ľudská pamäť je výborne rozvinutá, iba aktivita vedomia prekáža. A v stave hypnózy alebo nejakých takých somnambulických prejavov človek práve aj môže voľne reprodukovať reč v akomkoľvek jazyku, ktorý počul. No a čo staré jazyky, ktoré počuť nemohol? Tu je odpoveď. Genetická pamäť. Ale potom narážame na to a opäť dochádzame k tomu, k aktivite, ako som hovoril aj u krvi, áno? Že keď malá časť úplne opakuje celok. A každá časť sa zlučuje a je celistvou. Odtrhol si kúsok – aj tak to zostane celistvé. Je v tom paradox. A tento paradox sa práve prejavuje, kto ste pozorne sledovali predchádzajúcu reláciu, to vzájomné pôsobenie erytrocytov, áno tam, pamätáte, pod určitým uhlom pohľadu, keď vraciame zaostrovanie z erytrocytov, tak vidno také hviezdice, spojené medzi sebou. A je to celistvé. Čiže jednoducho povedané, existuje viditeľné energetické spojenie. Nie sú to triky šošoviek, alebo čosi iné, je to reálne.

Takisto to je aj s iným. Otázky, priatelia?

U: Môžem ja? (**IM:** Áno). Ja keď som Vám na minulom stretnutí zadával otázku, potreboval som akoby ozvučiť jeden problém, ale vyšla z toho nejaká sebaaprezentácia premiešaná s chvastaním a... celou takou spleťou... (**IM:** No my sme si to nevšimli). Myslím, že v skutočnosti si to všimli všetci. Teda zdalo sa mi, bolo to očividné. Bolo to očividné aj pre mňa, keď som to potom všetko rozoberal. Prvá otázka – prečo k tomu došlo? A druhá otázka... Keď ste odpovedali, ak mám byť čestný, prakticky som nič nepočul, doslova nejaké, viete, akoby útržky. Ako sa naučiť počúvať to, čo Vy skutočne hovoríte?

IM: Priatelia, ale toto je naozaj vážny problém. A jeho podstata spočíva v tom, že vedomie často kladie otázky a hneď dychtí po odpovedi. Ako v danom prípade, čo sme práve posudzovali, áno? Pretože vedomie chcelo počuť: „Hej, si chlapík, dobre robíš“. Chcelo potvrdenie... Alebo nemám pravdu? No v skutočnosti to tak je. Vedomie neprijíma tú odpoveď, s ktorou ono nesúhlasí. Zvlášť, ak je odpoveď pravdivá. To je normálne.

TZ: A začína sa blokovať tým, že človek nepočuje a zabúda...

IM: Nie, ono je jednoducho odvrátené a okamžite podvrhuje svoje. Nepočúva a nie je mu to zaujímavé, vedomiu. Ono predsa pozná odpoveď. Otázku zadáva len tak pro forma. Ale ak... (**AK:** A rozmýšľa, ako vypadá)... Presne tak, rozmýšľa, ako vypadá a „ako ma vnímali. A nakoľko som... V

nedeľu chodím do kostola a staviam sviečku“ kvôli susedovi. Nie kvôli sebe, nie kvôli Bohu – kvôli susedovi. V tom je zmysel. Aby som potom mohol vyčítať susedovi: „Čo si to nasmetil na mojom svätom mieste? Odprac z môjho teritória svoj papier! Však vieš, že chodím do kostola? Nemám právo nadávať, áno?“ No v takom zmysle...

U: A ako v takej situácii, Igor Michajlovič, no akoby odsunúť svoje vedomie?

IM: Tak sa prestaň klamať, a to je všetko. Veď ľudia sú vystavení lži. A keď budeš čestný a budeš zdravo vystihovať zmysel, keď ti vedomie hovorí jedno, ale ty chápeš, že je to lož, tak mu povedz: „A ty mi prečo klameš?“ Budeš sa čudovať, ako zaostane... Je to ako pri schizofrénii. Ono začne tak nadávať, hrešiť priam... A ľudia rozprávajú, delia sa o skúsenosti. Niekedy je zábavné, počúvaš, rozmyšľaš: „Nuž veru, je čas zájsť k Tatjane“. Ale v skutočnosti oni práve vydravievajú a nie ochorievajú. Ešte sú otázky?

U: Táto vnútorná potreba sa skôr rozvíja, alebo vždy existuje?

IM: Potreba duchovného oslobodenia je založená v Osobnosti od počiatku. Ale v súvislosti s tým, že sa nachádza v extrémne ťažkých podmienkach... Priatelia, Osobnosť nevie nič, rovnako ako i vaše vedomie, keď vzniká, rodí sa. Je to biely list, ktorý spoznáva všetko skúsenosťou, ale má potenciál. Teda vnútorný potenciál, on ju postrkáva ku spaseniu. Ale pretože práve Osobnosť je tým účtovníkom, ktorý tiež

vydáva sily na fungovanie vedomia... Ak uberieme Osobnosť – vedomie zmizne. Chápete? Čiže ono žije, no, ako svetlo žiarovky. Energia, ktorá prichádza k Osobnosti, tá akurát pochádza, no, povedzme, že v našom prípade ju generuje napríklad elektrárň, alebo pracuje generátor. Od generátora prichádza elektrina. Generátorom nazvime tamten svet, áno? Ide k žeraviacemu vláknu žiarovky, u nás... no, my máme LED žiarovky, ale aký je v tom rozdiel, ide k žiarovke, k žeraviacemu vláknu, áno? A odtiaľ už ide svetlo. Rozumieš súvislosti? A tá potreba tohto vlákna vrátiť sa k časti, ku svojmu generátoru, aby bola trvale v tej blaženosti, to práve je... Ale toto svetlo vydáva práve tým, ktorí vytvárajú tieň... Ale veď svetlo vytvára tieň, neveríš? Aha, pozri, teraz ti to ukážem. Vidíš? Na papieri to vidno, vidíš? Svetlo vytvorilo tieň. Tu je svetlejšie a tu je tmavšie, vidíš? No, ty nevidíš, ale ja som Andrejovi ukázal...

U: Vidím tu na obrazovke... Ale oheň tieň nevytvára.

IM: Osobnosť tiež nevytvára tieň. Ale nemajúc isté skúsenosti a majúc túžbu a snahu vrátiť sa, je v spojení, ale trojrozmernosť vníma práve cez vedomie. Všetko, čo hovorí vedomie, na čo je pripravené, to ona aj vidí, aj cíti. Ale vedomie, však to sami vidíte a sami žijete v týchto podmienkach, k čomu smeruje? Preto aj hovoríme, preto rozprávame, preto ukazujeme filmy, preto privádzame rozličnými cestami... A aj tak vzniká kopa iných otázok, chápeš? A napriek tomu, ak by to šlo po dobrom, nemali by byť... Kvôli čomu? Kvôli tomu, že idú zámeny, ide lož, „mne je to pohodlné“. Komu

je to pohodlné? Vedomiu je to pohodlné. Ono rozpráva: „Ja to nebudem robiť“. Prečo neurobiť, nevykonať duchovnú praktiku, prečo nezájsť do chrámu, nepohovoriť, nepocítiť tú duchovnosť, ktorá tam je? „Nie, radšej si pôjdeme zahrať karty“ – hovorím to zveličene. Ale ono práve odháňa a odvádza od toho všetkého. A Osobnosť sa nachádza v takom stiesnenom stave, informačne stiesnenom, neobohatenom. A keď človek vykonáva duchovnú praktiku, či je naozaj vo vyššom modlitebnom stave, nie keď prosí: „Dajte mi zdravie, auto, peniaze a aby svokra nereptala“ – veď sa obracia k Bohu. A keď sa takto obracia, tak prirodzene nič nedostane. Ale ak ide úprimná láska, keď sa človek skutočne prebúdzá a správne vykonáva svoj namáz, svoju duchovnú praktiku, tak dochádza k tomu otvoreniu, ku kontaktu. Nič materiálne nepotrebuje, rozumieš. A tu ona začína rásť. Čiže práve tieto momenty, oni ju prebúdzajú a dávajú silu, pretože pozornosť sa nevkladá do vonkajšieho, ale do vnútorného. A tu už ona nadobúda skúsenosť a prax pri komunikácii s Duchovným Svetom. A Duchovný Svet, priatelia – on je nekonečný. Práve tento svet je takou ľahkou halucináciou – takým okamihom. A môže byť „raz“ – a objavil sa Vesmír, chápeš? No hoc aj anjeli budú pri tebe – tak, povedzme, nebudú prekážať. Ale ja to tak obrazne, opäť zveličene, znova v ľudskom jazyku vysvetľujem, ale je to nič v porovnaní s tým svetom. Prirodzene, v ňom je chápanie a poznanie všetkých procesov. Prečo Osobnosť, nech by sa čokoľvek dialo v duchovných praktikách, alebo niečom inom, nemá otázky? Ona pozná odpovede na všetko. Ale stačí ti vyjsť z

duchovnej praktiky a vo vedomí vzniká kopa otázok: „A čo si cítil, a čo si videl?“ A takpovediac diktátorsky dobiedza. No niekedy ani rodičia na deti tak nenaliehajú, čo im hovorili na hodine, rozumieš, tak prísne. A požaduje tie informácie a potom ti ešte začne rozprávať a po svojom opakovať, čo v skutočnosti Osobnosť cítila. Chápeš? Nuž, bohužiaľ, tak to býva. Tí, ktorí to zažili, tí vedia. Ale ono rozpráva len po svojom. Tu treba toto vedomie postaviť na miesto. Keď sa ňa začína vypytovať: „A čo si tam cítil?“, tak sa ho opýtaj: „A ty si Rubikovu kocku zložilo? A angličtinu si sa naučilo? A francúzštinu si sa naučilo? Čínštinu sa uč, ak nemáš čo robiť“. Chápeš? A všetko sa postaví na svoje miesto. Ukladaj podvaly, kop jamy a ak vôbec nie je čo robiť, tak aspoň susedovi popri plote, ale zároveň sa uč čínštinu. Ver, vedomie vtedy k tebe nebude mať vôbec otázky – „Len za venuj svojmu duchovnu“. Tak je usporiadaný svet. Otázky, priatelia.

U: Môžem sa opýtať? (**IM:** Áno). Igor Michajlovič, ja určite... Myslím si, prežil som čosi také silné, istotne kontakt s duchovným svetom, trvalo to asi hodinu. Potom som začal rozprávať, čo cítim a ono to zmizlo. Proste to skracujem. (**IM:** Začal si analyzovať). Áno. A nemôžem sa k tomu vrátiť, no s iným nesúhlasím. Bolo to také silné, že ja nič iné...

IM: Práve som o tom hovoril. (**U:** Viem). V tom je zmysel. Čo znamená, nemôžem sa k tomu vrátiť? Kto hovorí? Ved' čo prežilo vedomie v tej chvíli? Keď prebiehal práve tento kontakt, akurát dochádzalo ku kontaktu Osobnosti s Duchovným Svetom – to je to šťastie, ktoré nevyjadriš slovami.

Správne? (U: Áno). No ale potom vedomie potrebovalo toto všetko zopakovať, čiže to začalo prekrúcať po svojom. A čo zažívalo vedomie v tom čase? Zažívalo skutočnú eufóriu. Preň je to... Poviem to jednoduchšie: človeku vyplácajú výplatu, platia mu, no, napríklad po 50 dolárov, a tu mu odrazu dali pol milióna. Vedomie to chce opäť zažiť, ale nemôže. Prečo? Pretože získalo obrovské sily a usiluje sa o tieto sily späť, ale už nepúšťajú Osobnosť. Aby túto Osobnosť udržalo, začína rozprávať: „Nemôžem to urobiť“. No tu v tejto otázke práve nie je aktívna Osobnosť, ale vedomie. Čo treba urobiť? Jednoduchý príklad: akákoľvek modlitba, ak si veriaci človek, nezávisle na náboženstve, ale znova zdôrazním, nežiadať o nič, okrem duchovného spasenia. Duchovná praktika – prosím, ale bez vedomia, úprimne a jednoducho Láska. Ak chceš získať Lásku – nauč sa proste Milovať sám. Ale netreba počúvať svoje vedomie, ono nepovie nič dobré, v duchovnej otázke vôbec nič nepovie. A už určite nepomôže. To je pravda. No, ak nie si budhista, samozrejme, tam je trochu iný prístup. Cieľ a úloha sú u nich akurát trochu posunuté – získať pokoj. Oni sa venujú výchove vedomia, čiže vychovávajú. Existuje taký pojem ako „pokoj subosobnosti“, teda sen subosobnosti, alebo jednoduchšie povedané, Osobnosť počas stavu subosobnosti spí. Ale je to ako taký interval – nie je to v pekle, ani v raji, nie je to vôbec nikde. Nuž, tiež je to blaho, samozrejme – lepšie ako muky. Ale, priatelia, premárniť život na to, aby ste nezískali Život – toľko úsilia, síl, kvôli čomu? Ďalšie otázky, vážení.

U: O genetickej pamäti nám nepoviete? Ona ide od Osobnosti? Teda tie znalosti jazykov atď.

IM: No od Osobnosti to určite nejde. Keď vezmeme genetickú pamäť, tak práve naša genetika je súčasťou materiálneho sveta. Správne? Veď všetko je jednoduché, priatelia. Aký to má vzťah k duchovnosti? No žiadny. Rozumieš, poviem to zjednodušene, ak bol tvoj otec vysoko duchovný človek, tak sa to na tebe absolútne nijako neprejaví. Ale ak bol tvoj otec šéfom, alebo majiteľom vinárni, na tebe sa to prejavíť môže. Rozumieš? Ale radšej nejakej ropnej ťažobnej spoločnosti, potom sa to isto prejaví.

U: Igor Michajlovič, povedzte prosím, ako ste hovorili, že situácia je dosť vážna, ako ju zjednodušiť?

IM: Ale aká situácia?

U: No, situácia, že na Osobnosť tlačia informácie, že svet je taký a všetko ostatné.

IM: Ak budeme pomáhať Osobnosti pomocou vedomia, tak zhoršíme jej stav. Pre to... Existuje veľa rozličných praktík, hovorilo sa o tom tisíckrát. Je taká relácia, volá sa „Vedomie a Osobnosť“ – tam je práve odpoveď na túto otázku.

AK: Na cvičeniach ľudia kladú otázky zo série niekoľkých otázok, ktoré tu dnes zazneli. Tieto otázky sú v skutočnosti založené na pochybnostiach. Zo série: kedysi som pocítil a ako sa mám k tomu vrátiť? Alebo sa človek nachádza pod neustálym tlakom svojho vedomia a vznikajú u neho

výlučne otázky: „Čo mám robiť?“ – čiže sebaľútosť, a otázky „Ako mám z toho vyjsť?“, „Ako mám pocítiť?“ atď. V skutočnosti cez túto etapu prechádzajú všetci ľudia.

IM: No, takmer všetci. (**AK:** Takmer všetci). Výnimky vždy existujú. Sú ľudia, ktorí idú sedemmíľovými krokmi a priamou cestou. Ale väčšina ľudí, samozrejme, prechádza cez osobný Armagedon preto, aby zvíťazili nad svojim vedomím, zbavili sa pochybností. Ale znovu, k čomu sa tu vraciame? Že treba byť maximálne čestný k samému sebe. Teraz mnohí: „To ako? Ja som k sebe poctivý“. Aký poctivý, keď sa hráš so všetkým, na čo narazíš? Čím sa celý deň zaoberáš? Tu je odpoveď: sebazožieranie, sebaodsudzovanie, hry s vlastným vedomím. Už mlčím, no to, čo sa týka práce, to je pochopiteľné, vedomie sa musí niečím zaoberať. Ale mimo toho, že sa vykonáva nejaká práca, tak čo sa týka duchovného, v prvom rade sebahodnotenie. Od koho? Od vedomia. Vedomie bude hodnotiť bytosť, nech aj nie duchovnú, ale mieriacu k duchovnu. Ale vážení, a čo ma do toho, čo si o mne myslia démoni? Mne je ľahostajné, čo ono rozpráva. Vari to tak nie je? Rovnako k samému sebe. Čo ťa do toho, čo tebe o tebe rozpráva vedomie? Veď ono v tomto prípade rozpráva o sebe. A toto pochopenie, že vedomie... ja ako vedomie, alebo ja ako Osobnosť. Ak vnímaš seba ako vedomie, tak to na teba pôsobí. Na teba pôsobia jeho hodnotenia, na teba pôsobí práve „prepásol si, akože sa vrátiť?“ No, vrátiť sa... Už sme tu ohľadne tohto hovorili. Vrátiť sa k tomuto pocitu, práve k tomuto pocitovému vnímaniu duchovných

prejavov, sa snaží vedomie. No nie pre Osobnosť človeka, ale aby sa práve vedomie dostalo k Zdroju. Ono sa vždy snaží preniknúť k tomuto Zdroju, ale sa mu nedarí. Čiže hladný vždy mieri k potrave – Osobnosti. Tieto duchovné sily – to je ako pre hladného, viete, kedysi robili šou: sedí hladný človek a okolo kopa jedla, všetci jedia a on hladný sedí za sklom. Je to taká šou. No pre vedomie to aj je taký stav – sedíš hladný za sklom a vedľa nesmiernosť jedla. Nuž, v tomto je zmysel. Samozrejme ono... Ako sa bude vyjadrovať o tých, čo to bez miery jedia? No nedobre.

AK: Ešte som sa chcel podeliť o vlastnú skúsenosť, že podobné otázky vznikajú dovtedy, kým človek nepracuje na sebe.

IM: Absolútna pravda. Alebo počúva svoje vedomie a jeho práca... Jemu sa zdá, ako mu hovorí jeho vedomie, že „však ty na sebe pracuješ celý deň“. A čím sa zaoberáš? Sebazožieraním? Všeličím, okrem duchovnej práce na sebe. No vari to tak nie je? (**AK:** Je). Je a tu máš pravdu na 100%.

AK: A ukazuje sa, že keď už človek začne na sebe pracovať, jednoducho presmerováva vektor vkladania svojej pozornosti, u neho jednoducho odpadajú všetky tieto otázky. A vznikajú už úplne konštruktívne otázky. (**IM:** Praktické). Týkajúce sa... áno, úplne, práve praktické.

IM: Správne, pretože tu aj Osobnosť, využívajúc vedomie, ide na verbálny kontakt s tým, kto má viac skúseností a vedomie je nútené podriaďiť sa a podriaďuje sa. Ale tu sa

pracuje s prvotným vedomím. Druhotné vedomie – aj tak zostáva, takpovediac slobodné, rovnako ako tí, čo sa ukrývajú v tieni. A jeho si podmaniť Osobnosťou, no, prakticky nemožno. Ale to ani netreba. Povedzme, že stačí na svoju stranu previesť prvotné vedomie. Správne? Potom sú aj otázky konštruktívne, potom je aj skúsenosť, potom je aj prax, potom odpadá sebazožieranie, všelijaké zvažovanie a podobne. Prečo? Niet egoizmu. A týmto sa začína celá práca. Keď sa najkritickejšie správaš k sebe samému, čiže k tomu, čo ti rozpráva vedomie. Máš pochopenie, že si duálny, že si aj súčasť sveta duchovného, aj súčasť sveta materiálneho. Kým sa staneš? Keď chápeš, že ešte len rastieš a len sa môžeš niekým stať a nie, že už si. Veď vedomie rozpráva, že ty už si, no, že si už takpovediac dosiahol všetko najvyššie, čo si len dosiahnuť mohol, správne? Už si tvorca prírody, vrchol, povedzme... (**AK:** Potravného reťazca)...potravného reťazca, áno. No to je opäť „vrchol potravného...” To hovorí ten, kto nie je spätý s medicínou, kto ani raz nepozeral do mikroskopu na to, čo je vnútri človeka. No potom otázky odpadajú – všetci sa navzájom jedia. Človeka neustále jedia všetci, aj viditeľní, aj neviditeľní. To je normálne. Však my tiež jeme všetkých zaradom. No vari to nie je tak? Tak. My v prvom rade jeme jeden druhého a to je najstrašnejšie. Ale my sa akurát máme starať o iné. Ešte otázky, vážení.

U: Predtým ste hovorili o tom, že sexuálna energia vedie k zrodeniu nových „Ja“. Otázka je: nakoľko je škodlivé, že ľudia, vrátane mňa, nepoužívame túto sexuálnu energiu pre

účel, čiže pre zrodenie nového života, ale pre uspokojenie potrieb svojho prvotného vedomia?

IM: Ale akéže škodlivé? Je to normálne. Otázka je v inom. Povedzme, že to je prirodzená potreba ľudského organizmu a vedomia a všetkého ostatného a zbaviť sa toho dá. Ale či to treba? A či to môže priniesť ujmu? Povedzme, že ak sa k tomu budeme stavať bezstarostne – môže. Netreba zabúdať, že existuje kopa rozličných ochorení. To je z medicínskeho pohľadu. Preto treba myslieť, používať ochranné prostriedky. To určite ukazovať nebudeme... Poviem to jednoduchšie, vážení, to, čo sa týka sexuálnych energií a podobne – to blízko hraničí s mágiou, poďme sa tejto otázke vyhnúť. Všetci sú dospelí, chápu to sami a každý má právo postupovať tak, ako sa mu páči a ako sa mu chce. Nehovorím ale, že treba... no, takpovediac, byť tým, za koho sa prehlasujú mnísi a podobne. K dobrému to tiež nevedie. Bude to atakovať zvonku, systém si svoje vezme. Preto k tomuto jednoducho pristupujte rozumne. Ale celkovo prírodou založený, áno, tento energetický výbuch – on je práve nasmerovaný na to, aby zrodil nový život. Tak je to založené. Ale ako to používame, no, to je už naše právo, naša vec, naša voľba a všetko ostatné. Preto každý v tejto otázke koná tak, ako chce. Ale ak tu budeme odhaľovať všetky karty, dobrému sa nenaučíte. Pretože povedať vám pravdu nemôžem. A povedať, ako to ešte možno použiť mimo účel, to aj tak mnohí vedia alebo sa dohadujú, preto to netreba používať na iný účel. Získavaš uspokojenie, no tak ho preboha získavaj – systém tiež treba

kŕmiť. Kŕmime ho nielen touto energiou, ale aj kopou svojich emócií, omylov a ešte bohvie čím, takže to nie je nič strašné. Ešte otázky, priatelia.

U: Môžem položiť otázku? (**IM:** Áno). K téme našej dnešnej relácie, spočiatku by som sa chcel podeliť o skúsenosť a potom zadám otázku. Teda, v počiatočnej etape, kedy som mal asi pred piatimi-šiestimi rokmi, len čo som sa začal venovať praktikám, takú skúsenosť. Keď v spánku, spím a nejaký tvor, proste chápem, že je to akési niečo, je so mnou v miestnosti, pristupuje ku mne, berie ma takto za hrdlo a točí, zdvíhajúc ma k stropu proti smeru hodinových ručičiek. Chápem, že som sám, pomoc nemám odkiaľ čakať, jednoducho som zložil ruky, trikrát som ho prekrižoval a povedal: „Pane Ježišu Kriste, zmiluj sa nado mnou“. A odrazu akoby padám zo stropu, zároveň sa prebúdzam, chápem, že tvor už odišiel. Táto situácia sa potom zopakovala približne za rok a bol ešte jeden malý... No, taký moment, neskôr bol malý, ale prvý to bol... tento tvor vtedy bol hrozný a veľmi mocný. Otázka v súvislosti s týmto. Povedzte, prosím, čo robiť v takej situácii a kto to je vôbec, títo tvorovia?

IM: V princípe je to to isté, čo sme hovorili o tých, ktorí sa skrývajú v tieni. Názvov majú veľa a sú rôzni. Kto práve prišiel k tebe, nuž, samozrejme možno zistiť. Ale aký je rozdiel ako toho Vasju volali, že? Otázka je v inom, konal si správne, ale prečo si konal? Povedzme, že kvôli tomu, čo je uložené u teba v podvedomí, správne? Čiže reflexné konanie. Ihneď hľadáš záchranu u Božských síl. A tu nastáva zaujímavý

paradox, že naše vedomie, v prvom rade prvotné, keď dochádza k prenikaniu – a to je predovšetkým potlačenie jeho vôle ako pri hypnóze, teda moc, ktorá je omnoho, alebo sila, ktorá je omnoho silnejšia ako samotné vedomie, potláča moc vedomia a priamo atakuje človeka, čiže atakuje Osobnosť. A tu sa vedomie stavia na stranu Osobnosti, čiže... prvotné vedomie (a ako si pamätáte, ak ste pozerali film „Vedomie a Osobnosť“, tam sa o tom veľa hovorí) je schopné prechádzať na stranu Osobnosti. Preto vydáva túto šablónu prekrižovať sa alebo niečo iné. Ale tu sa nedá povedať, že kríž nefunguje. Nemá to význam, veď moslimovia napríklad nepoužívajú znamenie kríža, ale zároveň sa obracajú v takýchto prípadoch k Alahovi a On im tiež pomáha. Čiže obrátenie sa k Duchovným silám skutočne pomáha. Existuje ešte jeden veľmi zaujímavý postup, keď dochádza k ataku akéhokoľvek tvora, je jedno, či inkubusa, alebo ako u teba toho agresívneho tvora – čo je nutné? Ak, nedaj Bože, niekto bude musieť prežiť podobné, najlepší spôsob je – ako v Lotose, čistota Lásky. Iba sa roztvorte v Láske a uvidíte, aké je to silné. Teda netreba sa skrývať za určité konanie, ale treba ihneď vychádzať z Osobnosti, z hĺbky, práve z tejto Lásky. To znamená zamilovať si tohto tvora, nie, samému sa treba stať Láskou a on, no, povedzme... okamžite odskočí ako od ohňa. A mimochodom, pri takom prejave spravidla už opakovane neatakuje. Hovorí sa – raz sa popálil, druhýkrát sa už nechce. Reálne to pomáha, ale znovu tu hrá úlohu skúsenosť, prax samotného človeka, či je schopný prejavovať túto Lásku. Ale zväčša, ak je človek naozaj schopný generovať

túto Lásku, jeho samozrejme nenapadajú. Ale všeličo sa stáva. „Hlad je nemilosrdný“, núti niekedy aj z tieňa vystúpiť. Ešte otázky, vážení.

U: Igor Michajlovič, môžem sa opýtať? (**IM:** Pýtaj sa). Čo môžete povedať ohľadne dátumu 1. februára 2019 o 11:47?

IM: Podľa Greenwichu, ako to chápem. To máš na mysli ten asteroid, ktorý, ako hovoria... či je to možné? Možné. Priatelia, všetko je možné. Teraz v skutočnosti neprichádzajú hrozby len od asteroidov, alebo čohosi iného, tu sú problémy aj s klímou. Všetci to vidia, už sme o tom Bohvie kedy hovorili v správe, ale to, čo sme hovorili, sa deje aj teraz. Samozrejme problémov pre ľudstvo je v tomto prípade mnoho. A rok 2019 nie je nebezpečný, ver mi, len týmto asteroidom, existujú aj iné problémy. No a celkovo, ľudstvo sa teraz nachádza na takom rázcestí, že nech bude čokoľvek, priatelia, no dobrého bude málo. Ale to nie je dôvod vzdávať sa. Ak ľudia budú chcieť, všetko bude dobre, verte. Ešte otázky?

U: Môžem, prosím, takú otázku? V poslednom čase tak chápem, že bez úprimnej túžby, bez úprimnej potreby prísť k Bohu je to všetko v podstate – no, ako biť sa vedomím a cieľom o stenu, prešľapovanie na mieste. A otázka je: „ako..? Aby táto potreba nebola iba v nejakých okamihoch, áno? A ako ju posilniť, aby to, no...

IM: Táto otázka často znie – ako sa posilniť na duchovnej ceste, správne? (**U:** Ako zachcieť chcieť, áno). Ako zachcieť chcieť. No aj na túto otázku sme už mnohokrát odpovedali.

Opäť, jednoducho netreba počúvať svoje vedomie. Vedomie to nechce. Ani jeden človek vedome nechce prísť k Bohu, práve cez vedomie. To je pravda. Všetci chcú byť tam..., ale nikto nechce, všetci sa chcú javiť, chcú, aby tak o nich rozmýšľali – ale byť takými nechcú. Preto... Ale každá Osobnosť každého človeka sa skutočne usiluje. Záver... treba sa postaviť na stranu Osobnosti, jej potrieb a stať sa sám Osobnosťou, nebyť vedomím. A všetko sa upravuje, verte. Jednoduché, chápete. Je to ako... bližšie k psychiatrii, ak máte rozdvojené vedomie a jeden je dobrý a druhý zlý. Chceš byť zlý – vyber si stranu zlého a dobrého odvrhni. Chceš byť dobrý – vyber si stranu dobrého a odvrhni zlého. A on časom, pretože ho nepoužívaš, no, on odíde. Je to jednoduchý spôsob. Správne? Psychiater sa zamyslel. Bude to treba vyskúšať, však? Vyskúšame na niekom. Ešte otázky, vážení.

U: Pozerala som film o výcviku psov a cvičiteľ hovorí, že... No, ako analógia, že jednoducho funguje drezúra vedomia. Cvičiteľ povedal takú zaujímavú frázu, že psovi treba určiť jasné hranice, ináč zostane rozhádzaný a nerozumie, čo od neho chcú a ako sa má správať. Čiže Osobnosť tu natiahne vodítko, tu ho povolí. A ono nevie, nemá jasné hranice. Všimla som si cez deň, že sa stáva, že akoby idem a prichádza myšlienka o niečom. A ja sa často ohradím: tak nie, o tomto nerozmýšľať, o tomto rozmýšľať, ale tak rozmýšľať nemôžem, ale tak... Všeobecne, ako môže vedomie rozmýšľať, kam ho nesmieme púšťať?

IM: Znova... Odpovedal som na túto otázku, že vedomie

treba drezírovať. A telo treba trénovať. To je pravda. Vedomie nie je možné vychovať. Ono už je vychované. Čiže možno rozvíjať dieťa, vychovávať ho, ale svoje vlastné vedomie nemôžeš vychovať. Po prvé – kto si ty v danej chvíli a kto stavia tieto ohraničenia výchovy, chápeš? Ale rámce určité je nutné, teda červenú čiaru, za ktorú nesmie zachádzať. To rozhodne. To je prvé, od čoho sa začína. To je zdravý a normálny prístup. No, kedysi pradávno bol práve taký... predmet rozhovoru, podobne ako u nás a bol načrtnutý kruh, v ktorom vedomie môže čo-to robiť, ale ďalej nesmie. Čiže to je čiara, za ktorú nemôže prejsť vedomie vo svojich želaniach. A kontrola musí byť prísna. Ak ide kam nemá, znamená to, že sa to všetko zamietá. V skutočnosti je to veľmi ľahké. No, môžeš povedať, že je to zložité, to iba vtedy, keď si sa tomu nevenoval, alebo nemáš nejakú praktickú skúsenosť. Keď človek aspoň trochu pracuje na sebe, tak sa to veľmi ľahko cvičí, mám na mysli naše vedomie. Ťažšie je donútiť medveďa chodiť po lane a niečím žonglovať, ako naučiť vedomie. A medvede predsa chodia po lane, aj na bicykli jazdia, takže, priatelia, s vedomím je to jednoduchšie. Hoci nebezpečnejšie. Ešte otázky.

U: Mám otázku ohľadom toho... cez deň mávam jednoducho pokojný stav, úplne pokojný, normálny. Zrazu sa začína zapájať vedomie a rozprávať, že ty nie si s Bohom, si akoby v nejasnom stave, v akomsi zavisnutom a podobne.

IM: Môžem ťa prerušiť, Alenka? Po čom sa to začína? Všimni si: úplne dobrý stav, si v pokoji, aj vnútri dobre, príjemne,

ale začínaš čosi robiť a pozornosť sa vkladá do vonkajšieho, čiže ťa potichučky, ako rybár potichučky rybkú priťahuje, tak aj teba priťahujú. A vedomie začína atakovať vtedy, keď sa dostávaš k vodnej hladine. Chápeš? Je to praktická otázka, si hlavička, že si ju nastolila.

U: Jednoducho sú u mňa veľmi často pochybnosti, teda, „kto som“? Už bola táto odpoveď, chápem. Kde je Osobnosť? No vedomie – to sú myšlienky, rozumiem... (**IM:** Vedomie sa vždy pýta...). Kde som ja Osobnosť? No také...

IM: Ale spomeň si na tú skúsenosť, keď existuje dotyk s Duchovným Svetom, to šťastie, tie hlboké pocity klúdu, nádeje, presnejšie nie nádeje, pokoja, získania niečoho celostného. (**U:** Vtedy niet otázok). A to akurát... Správne, otázok niet. Práve toto je Osobnosť, chápeš? Ale jej sa nechce rozmýšľať a nechce sa jej ísť do trojrozmernosti, súhlasím. Keď sa človek povedzme nachádza v tom svete a prvý raz získava skúsenosť, skúsenosť prvého kontaktu Osobnosti s Duchovným Svetom, samozrejme že zavrhuje všetky tieto otázky. Samozrejme, že sa mu nechce kontaktovať ani s vedomím, ani s ničím. Ale najväčšia náročnosť spočíva v tom – uvedomiť si seba ako Osobnosť a udržať sa na tejto pozícii, nestrácať svoju pozíciu celý deň a v noci tiež, jednoducho Žiť. Naučiť sa Žiť je, zdá sa, ťažké. To sú prvé skúsenosti. A potom je rovnako ťažké – previesť vedomie na svoju stranu. No prečo? Pretože v tej chvíli dochádza k presúvaniu: raz si – Osobnosť, raz si – vedomie. A toto „Ja“ sa mení. No, psychiater nás teraz ohodnotil.

TZ: Ja som seba hodnotila. Potom poviem.

IM: No áno. Takže nič zložité to v skutočnosti nie je. Je to prirodzené, je to normálne. Ale tu opäť, treba zaviesť rámce a nedovoľovať vedomiu v žiadnom prípade hodnotiť seba. Nehodnotiť seba v duchovných aspektoch, priatelia. Iba to, čo sa týka duchovného rozvoja. Vedomie nemôže rozprávať a hodnotiť, čo si dosiahol, alebo kto si. Ináč ti povie, že si už Bódhisattva, že si už splynul, že „si už kubická trojuholníko-hviezdnatá forma, aj krídla ti už dávno narástli, ale sú ešte malé, jednoducho ich nevidno“, rozumieš? Ono veľa všeličoho povie. Ale to je vedomie. Keď človek niečo dosahuje, podľa miery duchovného rozvitia u neho odpadávajú otázky, miznú, jednoducho miznú. Je to chápanie, dokonca to ani nie je chápanie... Je to poznanie. Chápanie sa beztak... chápanie aj výklad sa vzťahujú k vedomiu. Osobnosť má trochu iný spôsob. No tu je opäť jednoduchšie hovoriť s tými, čo majú skúsenosti. Ono to je. Rozumieš? Je chápanie a poznanie toho všetkého, čo sa týka duchovného rozvoja. Ale znova, Osobnosť sa v mnohých otázkach, dokonca aj rozvinutá Osobnosť, sa jednoducho mnohých otázok trojrozmernosti nedotýka. Prečo? Tu samozrejme potrebujeme prvotné vedomie tiež kvôli tomu, aby prebiehala verbálna komunikácia. Potrebné je, aby vedomie bolo na tvojej strane, ak už jasne stojíš na pozícii Osobnosti. Inak bude ťažké dokonca komunikovať. Svet nie je vnímaný, odtrháva sa ako cudzorodá látka a to už znovu môže viesť k doktorovi. Preto tu... No, mám na mysli, že príbuzní a blízki ňu odvedú. Povedia,

že s ním niečo nie je v poriadku. Preto netreba strácať, povedzme, kontakt s týmto svetom, ale zostávať sám sebou. Otázky, vážení.

U: Otázka ohľadne praktík. Keď vykonávam praktiku „Pyramída“, alebo „Lotos“, mávam také stavy, kedy pri ponoření dochádza akoby k rozdvojeniu, teda z jednej strany prebieha praktika a ja to cítim. (**IM:** Správne). Ale z druhej strany vidím, ako moje vedomie sleduje sen, nerozmýšľa.

IM: Správne, tak to aj má byť, v prvých etapách je to norma, je to prirodzené. Čiže prebieha... Človek je duálny, hovorili sme o tom. Na jednej strane existuješ už ako Osobnosť a cítiš praktiku a jej prácu. Ale na druhej strane hodnotíš aj vedomie, že spí. A preň toto všetko prebieha ako vedľajšie, cudzie, ako sen, alebo ako niečo nepochopiteľné.

U: Teda taký pocit, že ono sa nudí. Ono tam kdesi akosi spí...

IM: Ale vedomiu aj musí byť nudno. V tomto prípade je samozrejme najlepšie zvoliť stranu dobrého, chápeš? Čiže tu – koho samozrejme zvolíš. Je to tvoja vec, je to dobrovoľné, ale beztak je lepšie voliť stranu Osobnosti. A vedomie postupne prestane prekážať.

U: Ale je ešte jedna, no, akože etapa, alebo nejaký... prejav. Teda dochádza k tomu, stáva sa také, akoby... Také vlnové prepady tu vznikajú, čiže bol si – a potom zrazu ťa niet...

IM: Aj to je normálne. (**U:** Zase si – a nie si). Je to úplne prirodzené a netreba sa toho báť. To neznamená, že bol spánok.

Znamená to, že v tej chvíli, kým vykonávaš praktiku, všetko ti ide priamo a jasne. Ale potom, keď vystúpiš z tejto praktiky, chápeš, že boli momenty prepadu, to sú momenty prepadu tvojho vedomia, keď sa to pokúšaš vedomím ohodnotiť. Ale stačí sa uvoľniť, čiže opäť zaujať pozíciu Osobnosti, svoje „Ja“ premiestniť do Osobnosti a prepady miznú, je zreteľné chápanie celostnej duchovnej praktiky. Keď je človek, no, duálny, ešte sa pokúša sedieť na dvoch stoličkách, toto všetko sa stáva. Ale to je normálne, je to prirodzený proces. Je to prirodzená etapa rozvoja. A už pomerne dobrá. Takže sa treba snažiť, Slniečko, a všetko bude dobre.

U: Ešte mám otázku ohľadne Vášho rozprávania na začiatku o duchoch a iných stvoreniach. V stave, keď zaspávam, alebo sa prebúdzam, mávam také... aj počas sna, mávam také stavy, kedy sa akoby ponáraš do snu, ale nedovolia ti ponoriť sa do neho, doslova nedovolia. A dochádza k impulzu, akoby vedomie vracali do tela, alebo neviem, ako to správne vyjadriť. A tento podnet prichádza zo strany, práve taký, ako ste opisovali, zo strany strednej brány, tak, Lotos akoby v tej chvíli explodoval... (**IM:** Medzi lopatkami). Áno. A akoby ťa, neviem, volám to, akoby ťa vopchali nazad do tela. A mávam taký stav, že celú noc nemôžem zaspáť, pretože sa to neustále vracia.

IM: No opäť, prečo k tomu dochádza? Pretože vedľa je ten, ktorý silne chce jesť. Čo treba robiť v tej chvíli? Ako som o tom hovoril Konstantinovi – znovu tá praktika: ponor sa do Lásky a všetko zmizne. A spánok bude výborný, ver mi.

Hoci je lepšie neveriť. Veriť – vieš, to je posledná vec. Zaži, získaj vlastnú skúsenosť. Použi to v praxi.

U: A ešte tiež posledná otázka, vychádzajúc z týchto stavov, ktoré v noci mávam, tohto typu. Mávam taký stav, keď sa mi sníva, keď, no... neviem – si vo sne a chápeš, že to nie je sen, teda už to chápeš. Čiže niečo sa deje, obraz, chápeš, že ti tam klamú, že všetko, čo sa deje je zamerané na nejaké agresívne... (**IM:** To je vnútená realita). Áno. Ty presne vnímaš túto vnútenú realitu.

IM: Áno, to je presne taká praktika. Ale často ju používajú aj kandukovia, aj mnohí iní. Nie sú to nevyhnutne tí, čo žijú v tieni. Toto práve častejšie používajú tí, ktorí ich riadia.

U: A čo som sa chcela opýtať – to je napríklad, keď chápem, že je to vnútená realita vo sne, teda to chápem. Stáva sa taká vec, teda Lotos, on funguje akoby bomba, neviem. Čiže dochádza k takému nejakému vnútornému výbuchu a hneď dochádza k momentu prebudeniu, okamžite. A ak sa vedomie znova ponára do tejto reality, tak sa deje to isté. Čo to je?

IM: To je ochranná reakcia. Ako Konstantin nanášal krížové znamenie, takisto aj u teba je pokus zbaviť sa toho. Pokúšaš sa ponoriť do toho istého Lotosu, ale v danom prípade zareaguje ako výbuch, jednoducho stiera tiene. To je normálne. Šikuľka, snaž sa.

U: Ale čo robiť, aby k tomu nedochádzalo? Pretože...

IM: Rozvíjať sa ďalej, Slniečko. Treba sa stať slniečkom.

Staneš sa slniečkom, potom nebude tieňov. Ale pokiaľ ideš po ceste, prepáč, na ceste aj nohy zoderieš, aj o vetvičky sa škriabeš. Ideme húštinou. Taká, vieš... húština, myslí sa tým taký hustý les s mnohými trnmi. To je normálne. Nevenuj tomu pozornosť a menej sa ľutuj a všetko bude dobre. Vidíš cieľ – nevšímaš si prekážky a všetko bude v poriadku.

U: Posledná otázka ohľadom týchto stavov. Môže niečo vonkajšie, čo sa deje v živote, vplývať na náš vnútorný stav vo sne, alebo v niečom inom?

IM: Môže, ak sme v takej kolísavej situácii, závislej na hmote, na vedomí. Ale ak sa povedzme človek dostatočne duchovne rozvinul, nič vonkajšie ho ovplyvniť nemôže. Je to nereálne. A všetko, čo je tu pre nás hodnotné, všetko, čo je tu pre nás fakt dôležité – no to všetko je len dočasné. A dočasné nemôže vplývať na to, čo je nekonečné a večné. (U: Ďakujem).

U: Môžem ešte otázku o praktike, práve o „Pyramíde“? Nedávno som mal takú skúsenosť, keď som v „Pyramíde“, keď sa spúšťam z vrcholu do Lotosu, tak ma jednoducho akoby turbína vŕhne sem, do Lotosu a potom po 40 minútach, akoby ma vrátili. A 40 minút je ako jedna minúta. Ale práve jasný pocit, ako ma vŕhne, nepoviem ani ako vysávač, je to silnejšie – hop, a som tam.

IM: To je normálne. Znova je to to, čo som odpovedal. Toto bývajú také etapy práce u ľudí, keď sa človek jednoducho stráca a vedomie nechápe, kam sa podel. Ale on cíti, ako ho

vtiahli, áno, je to sila. Opäť, kam si vložil silu svojej pozornosti? Do Lotosu. Usiloval si sa o toto zjednotenie, no tak si ho získal. Ale prirodzene, že do vedomia informácia nedošla. A v súvislosti s tým, že vedomie je aktívne, Osobnosť ešte nie je dostatočne silná, aby bola stále v slobode, nezávislosti, no tak dochádza k takému, ako niekde si zmizol a objavil sa. Ako vypadnutie z času, však? Je to normálne, je to prirodzené. Jednoducho sa treba rozvíjať, ďalej pracovať, a to je všetko. (U: Ďakujem).

U: Môžem? Otázka vnútorného Strážcu. Alebo v momente, keď dochádza k hlbšiemu ponoreniu ako obyčajne, telo sa trasie, vnútri niečo reve ako zviera, ktoré lapili a ono vôbec nie je pripravené k tým stavom. A keď som blízko, tak nechápanie: je to neprijatie, alebo sám seba zadržiam pred vstúpením do toho?

IM: Nie sám seba. Vedomie ťa drží na krátkom vodítku. Čiže systém ťa drží preto, aby ťa nepustil. No povedz, ktorý blbec by vychovával barančeka a potom by ho vzal a vyhnal do lesa? No, je to akési smiešne a hlúpe, správne? No a to je odpoveď pre teba. Preto netreba byť barančekom, trhaj putá a vpred. A všetko bude dobre.

U: Na ceste duchovného rozvoja to telo nie vždy zvláda, spravidla sa to prejavuje vo forme chorôb. A na začiatku sme hovorili, že to môže byť vplyv nejakých tvorov zo záhrobia. Ale mala som aj takú skúsenosť, no pritom som mala podozrenie, že je to viac práca vedomia. Môže vedomie..?

IM: Schovávať sa za chorobou? Môže. Vedomiu je úplne jedno, aké nástroje použije. No opäť, najčastejšie sú to psychosomatické patológie, rozumieš? Ale niečo vážne, nejaké organické, alebo nejaké iné, vírusové, či nejaké iné veci... Nuž, vedomie spravidla také nevytvorí. Čiže ono formuje vymyslenú chorobu, jednoducho povedané. Tieto postupy ono môže uskutočňovať. Ale niečo vážne... Nie je samo sebe nepriateľom. Samozrejme býva často naloženie, človek sa začal venovať duchovnému, majúc pritom rad nejakých patológií a podobne. No duchovné... duchovná cesta v skutočnosti nevedie k vyličeniu tela. To je vnútené nastavenie od vedomia: „V zdravom tele zdravý duch“, „Keď je človek svätý, musí byť úplne zdravý“. Potom mám otázku – prečo kanonizujú akurát tých, čo sú invalidi, chorí, choromyselní a podobne? Ale vyzdvihujú ich do hodnosti svätých, rozumieš? A dochádza tu k akémusi protirečeniu sebe samému. Poviem to jednoduchšie: matérii – materiálne, duchovnému – duchovné. Naše telo je, no, povedzme naším väzením, na jednej strane. A navyše väzenie so zlým spoločníkom. Teda naše vedomie – to je zlý spoločník, ktorý urobí všetko pre to, aby získal od nás výhodu. Nuž takého máme „malér partnera“ a pokiaľ si tu, nikde sa pred ním nepodeješ. Preto môžu byť rôzne prejavy. Môže ono, jednoducho povedané, klásť podobné prekážky vo forme chorôb, vytvárať ich vo forme problémov? Samozrejme môže. Ale problém je v tom, že ak na nich reagujeme, bude to pokračovať. Ak na nich ne-reagujeme, ale odpovedáme Láskou, odpovedáme ešte väčším duchovným elánom, tak prirodzene, že ono chápe, že

čím viac tlačí, tým viac utráca svojej moci – a končí s touto praktikou. A už začína pristupovať s medovníkom, nie s bičom, ale ani to nie je sladké. Vytvárať domýšľavosť, alebo naopak, ako Volod'a rozprával, že? Rozprávať o tom, že „si slabý, nič nemôžeš, však ty nič nezískaš...” A zároveň ňa postrkuje: „No venuj sa, venuj, sadni si k meditácii, teraz spolu urobíme... No poď, spusti Lotos. Kde tam je? Čo je to Lotos?” A okamžite začína: „A aký Lotos budeš spúšťať, počkaj – a kde to zajtra pôjdeme? Čo tam po zajtrajšom chodení? Čo si včera jedol?” Chápeš? A to sú duchovné praktiky, ktorými sa zaoberá, tak trošku zveličené. Nedokážem jednoducho tak rýchlo vyjadriť to, čo ono točí zároveň z desiatich strán v hlave. No je to pravda.

U: Sú ešte momenty, kedy ňa to neberie, skutočne, keď je fyzický stav zlý, ale pritom to nie je argument pre Osobnosť. (**IM:** Tak to má byť). Ale stáva sa, že prepúšťa také mikroimpulzy. Dajme tomu je situácia, nebezpečná pre telo, pre život celkovo, a ono prepúšťa taký obrázok, ktorý akoby mal viesť k tomu, že Osobnosť nestihne zareagovať, hoci tam sú momenty, ale ono akoby povzbudzuje... (**IM:** Rozšifruj, prosím). Vedomie nabáda nebyť pozorným. (**IM:** To je zle). Nevie, ako to...

IM: Čiže vedomie sa snaží podsunúť, núti spoliehať sa na Osobnosť, ako na nejaký nástroj fyzického spasenia, alebo vyzdravenia. Áno? Záměna?

U: No dobre. Zoberiem praktický príklad, kedy som bola

dajme tomu za volantom a vznikla situácia, kde ja chápem, že sú to prakticky zlomky sekundy a prijímam rozhodnutie ohľadne riadenia v tej situácii. Ale pritom si jasne uvedomujem, jasne som v tej chvíli počula, že bol pre mňa akoby príkaz – „nerob to“. Teda vedomie je pripravené..?

IM: Ono je ochotné k úrazu, samozrejme. A nie sama si prežívala podobné, sediac za volantom. Keď práve vedomie začína človeka nútiť vykonávať duchovnú praktiku: „No, ideš, všetko je v poriadku, urobíme Lotos? No len sa uvoľni, veď je to dobre“. To je diktát vedomia. Je to napriek všetkým, povedzme, príslušným kánonom, pudom sebazáchovy a podobne. A dokonca sa často stáva, že to vedie k haváriám, k úrazom a podobne. A potom, operujúc tým, využíva to ako nástroj, ako bič a hovorí: „No čo, domeditoval si?“ Chápeš? Samo našepkalo, čo treba urobiť a potom aj samo bije. Treba zdravo pristupovať ku všetkým veciam. Je doba pre duchovné praktiky. Duchovná praktika – to je duchovná praktika, pre ňu musí byť vyčlenený, je to... Nedrezíruješ predsa celý deň svojho psíka, napríklad. Musíš predsa žiť, niečím sa zaoberať, správne? Sedíš za volantom a zároveň drezíruješ psa skákať cez ohradu – to je nereálne. A prečo sa to stáva reálne? To je práve tá červená čiara, cez ktorú vedomie nesmie prechádzať. Musí plniť svoju funkciu – tú, ktorú má. A viesť auto musí vedomie, Osobnosť za volantom nesedí. Pochop to správne. A ak došlo k havárii, tak to nemôže byť z viny Osobnosti, je to z viny vedomia, pretože ono sa môže zastrieť. (**U:** Oklamalo Osobnosť). Samozrejme. A potom ňa

aj tým istým nástrojom bude celý život mučiť. Preň je výhodnejšie, aby sa telo stalo invalidom, znehybneným. Aký je v tom rozdiel, či chodí, alebo nechodí, hlavne aby generovalo emócie, chápeš? No a ešte lepšie, ak je schopné generovať aj iné, nielen emócie, ale aj väčšie sily, krmivo, snívať o niečom, a basta. Ale jemu je fuk – je to vedomie. V skutočnosti je toto veľmi krutý svet. A ako môže nebyť krutý, keď jeden druhého požíra? To je normálne. Jednoducho treba byť bdely. Ešte otázky, priatelia.

U: A môžem? (**IM:** Áno). Nachádzam v sebe teraz taký prejav – podobá sa to... spomínaniu na predošlý život, dalo by sa povedať. Mám na mysli predchádzajúcej Osobnosti. Teda stáva sa to čím ďalej tým viac nutkavým, teda mám na mysli ten stav, možno, áno, takej beznádeje. Je to prejav systému?

IM: Často sa stáva to, že povedzme človek, Osobnosť, ktorá má subosobnosti, majúce skúsenosť vlastného života, tie subosobnosti v určitých momentoch môžu prejavovať, reálne prejavovať svoju, takpovediac, nezávislosť. Áno? Teda ukazovať, donášať do vedomia svoju skúsenosť a podobne. A stáva sa, že časom dokonca zachvacujú moc v ľuďoch, aj to sa stáva. Poznáme skúsenosť niektorých ľudí, kde im desiatky týchto subosobností čas od času velili. Nuž, stáva sa to. Stáva sa, že ukazujú skúsenosť predchádzajúcich životov v podrobnostiach a pritom v tých najmenších. Ale to je jej život, tej Osobnosti, ktorá premrhala svoju šancu. Stáva sa, že podsúvajú dokonca emócie bezvýchodnosti. Skúsenosť umierania u ľudí existuje, tieto strachy, všetko existuje,

samozrejme. Ak existuje Subosobnosť, tak môže byť, môže sa prejavovať, ale to je v tom prípade, keď je subosobnosť aktívna. Čo znamená aktívna? Má dodatočnú silu, teda, uvediem taký príklad, pre mnohých to môže byť šokom. Máme povedzme zvyky, tradície a podobne – je to vybudované práve na pomoc systému, ale vôbec nie pre duchovný rozvoj človeka. Umrel blízky, drahý človek, no a my ho zakaždým spomíname, je nám drahý, smútime, prežívame kvôli nemu emócie. A hovorí sa: „Ako pomôcť?“ Tiež boli také otázky. Umrel človek, príbuzný, že ako mu pomôcť, aby mu tam bolo dobre? Ty si sebe pomôž, aby ti tu dobre bolo. Človek si už zaslúžil to, čo si zaslúžil, to, čo dostal. Ak bol človek duchovne rozvinutý a duchovne sa oslobodil, tak prepáč, ako môžeš ty smrteľný nesmrteľnému pomôcť? Ale ak je to naopak, tak ako ho ty môžeš vymaniť, ak už dostal to, čo si zaslúžil? Správne? To nie je väzenie, z ktorého možno vyjsť, alebo tam neviem, nejakú fajnovejšiu zásielku doručiť. Ale tu dochádza k momentu – ukazuje sa, že zásielku doručiť možno. A každé spomínanie, podmienené emóciou... prečo sa hovorí, že o mŕtvych buď dobre, alebo nijak, ale lepšie je vôbec nijak. No, bolo – bolo, pamätáme – áno. Ale nemožno smútiť, prežívať, slzy prelievať a zakaždým vytrhávať. Prečo? Každé spomínanie, pretože subosobnosť ona je, je v tomto svete a keď my niekoho spomíname, zvlášť s emóciou, nevyhnutne sa kontaktujeme v neviditeľnom svete. Ved' vzdialenosť, čas – to všetko sú relatívne pojmy. A už na kvantovej hranici sa to narúša a za kvantovou hranicou tam týchto pojmov vôbec niet, chápete? Preto, samozrejme, ak sa

často a veľa spomína subosobnosť, s ktorou sa nám podarilo, no, takpovediac, spoluexistovať, tak ona prirodzene môže disponovať určitou silou. A môže povedzme vykazovať podobné prejavy, áno. Alebo vznášať nároky, zvlášť ak je Osobnosť slabá na to, aby aspoň zachvátila moc v tomto tele a moc nad vedomím. Nech to znie akokoľvek paradoxne a fantasticky, ale je to pravda, je to realita, je to už dokázané. A povieme, že sa to veľa ráz preverovalo a pred tým neujdeš, to je fakt. To je vtedy, keď sa prejavujú subosobnosti, žijúce v rôznych dobách, do takých jemných detailov, že to nie je možné vymyslieť. Stáva sa ešte, keď sa človek dajme tomu veľmi oddával mágii, naberal sily, používal reálne praktiky, po smrti sa stal subosobnosťou, on tiež môže vplývať na Osobnosť. Alebo sa človek pokúšal duchovne rásť, zdôrazňujem, že pokúšal, ale nezaoberal sa duchovným sebarozvojom, len sa pokúšal, ale zároveň je nalomený. Čo znamená nalomený/rozkolísaný? Ani tam, ani tu. Čiže používal praktiky, nejaké silové momenty, nahromadenie, potom prirodzene, keď sa stane subosobnosťou, má väčší potenciál a môže preukazovať akýsi vplyv. Pretože túži po živote, túži aspoň po jednom dúšku čerstvého vzduchu, kým je povedzme v tele, vrátiť sa k takému stavu, ako sme napríklad my teraz. Áno, vedomie je naše, Osobnosť, ešte niečo. Čiže snaha znovu sa vrátiť do tohto života, je samozrejme obrovská. Preto je to normálne, je to prirodzené. Stáva sa to. Ale tu je jednoduchá rada: netreba sa oddávať mŕtvemu, treba mieňať k Živému. Netreba im umožňovať kadejaké prejavy, pretože sa tu spúšťa ešte jedna šablóna, vnútená našej

Osobnosti. Veľa sa rozpráva o predchádzajúcich životoch, človek vníma reinkarnáciu ako svoj vlastný život. Nie, to nie je tvoj život. Tvoj život je – teraz. Osobnosť má jeden život. A to, že subosobností tam môže byť milión, no to sú ich problémy, správne? To oni svoj život premárnili, teraz im netreba dávať možnosť, aby premárnili aj tvoj. Ale akonáhle o tomto začínaš rozmyšľať a vkladať tam pozornosť... Hľa skyfishe – to sú jemné tvory, náš kolega vkladá pozornosť pri ich pozorovaní a oni mu pózujú. Videli ste pozérov, však? Prečo? Pretože do toho bodu vkladá pozornosť práve pre nich, tak oni aj prilietajú, ako vtáci na krmivo. To isté je aj tu, vkladajúc pozornosť do minulosti, aktivujúc subosobnosť, ona ti môže ukazovať a rozprávať a ona vtedy žije, je jej ľahšie. Je to ako v horúčave chladný vetrík, alebo hlt sviežej vody. Samozrejme, subosobnosti je ľahšie. Ale ona bude robiť všetko možné pre to, aby ťa viac a viac vťahovala do týchto hier. Ale týmto sa stáva silnejšia a silnejšia. S každou dávkou svojej pozornosti, s každou hrou so záhrobím ju posilňuješ. V konečnom dôsledku môžeš stratiť seba. Vytvoríš jej spoločnosť, budete hrať karty. Samozrejme vtipkujem. Ak by to tak bolo, bolo by fajn, ale tam sú oni predsa v osamelosti, hoci cítia a chápu, že vedľa ešte ktosi je. Ešte otázky, priatelia?

U: Ohľadne okamihu tu a teraz. Stojím, umývam hrniec a chápem, že som neobyčajne šťastná. A okamžite mi vedomie podsúva, že nemôžem byť neobyčajne šťastná, jednoducho preto, že stojím a umývam hrniec. Vpredu ma musí čakať niečo také šťastné. A spozorujúc nejako tento moment som

pochopila, že veľakrát v živote bolo také, že som iba cítila šťastie, pretože... bez nejakých príčin. Ale vedomie ihneď začalo hovoriť, že si musím spomenúť na niečo, čo bolo v minulosti. (**IM:** Potrebná je zámienka). Teda, áno, potrebná je zámienka. A tento okamih...

IM: Ale keď rysuješ zámienku, tak odchádza šťastie. (**U:** Áno). Úplne správne. Práve ten okamih tu a teraz – to, čo prežíva Osobnosť v kontakte s Duchovným svetom, to prvé, to je ťažko opísateľné šťastie. Je namáhavé pretlmočiť to slovami. To je tá bezhraničná láska... no, je to naozaj šťastie. A nie je dôležité, čo robíš – umývaš záchod, riad umývaš. Aký je v tom rozdiel? Veď sa to nijako nevzťahuje k Osobnosti, k duchovnému, k tebe Skutočnému. A telo musí robiť a pracovať. Ale vedomie sa nesmie vmiešavať so svojimi komentármi. Vedomie je vždy nastavené na šťastie. Čo je to šťastie pre naše vedomie? Je to materiálny aspekt. Ale prežíval niekto šťastie... Šťastie nemôže byť, že teraz je, zajtra nie je. Pre Osobnosť je šťastie – večné. Strácame ho len vtedy, keď strácame seba ako Osobnosť. V tom spočíva zmysel. A čo je to šťastie pre vedomie? Je to niečo dosiahnuť, niečo získať. No mnohí z nás si postavili ciele materiálne a podobné. No, niekde niečo dosiahnem, získam akúsi prácu, niečo zarobím, nadobudnem – budem mať šťastie. Zarobil, nadobudol, získal – a šťastie zmizlo. Nie je to tak? V tom je zmysel. Šťastie pre matériu, pre vedomie je iluzórne, ale pre Osobnosť je skutočné, nemôže končiť rovnako ako aj Život. Život v skutočnosti, ak začína, nemôže skončiť, inak je to aký život? Je

to taký – skok. Nebudem ďalej citovať Ranevskuju.

U: Čiže v podstate „teraz a tu“ – to je prebývanie v tomto... teda je to neustále... pociťovanie, Áno? Správne?

IM: Prirodzene. Samozrejme. Vedomie to nepochopí. Pre vedomie to je neprirodzený stav. Je to dokonca horšie, ako schizofrénia.

TZ: V psychiatrii je to neadekvátne emócia.

IM: Ale to nie je emócia. Tu práve niet emócií. A tu je otázka, tu je paradox.

TZ: Kvalifikujú to ako neadekvátnu emóciu...

IM: Nemôže to byť emóciou. Je to vnútorný pocit, ktorý vôbec nijako neprechádza do emócie – nevyklúčujú sa endorfíny, niet ničoho...

TZ: Nedochádza k vybudeniu štruktúry.

IM: Čiže zo strany je človek pokojný, je blažený, jednoducho, jednoducho blažený a basta. Prečo? Pretože ho to preplňuje. Aj vedomie s ním súhlasí, pretože vedomie si zvyklo a je naučené dostávať svoj cukríček za to, že nerobí žalostné „grimasy“. A to je všetko, rozumieš? V tomto je zmysel. Čiže ono dostáva svoju porciu allatíku za to, že neprekáža Osobnosti byť šťastnou a Žiť. No a zo spoluexistencie sa vytvára takáto symbióza. Vedomie nezachádza za červenú čiaru, ale aj tak sa pokúša atakovať, infikátor. Však je to vedomie. Miškovia (medvede) tiež čokoľvek urobia za cukor, ale ak vidia

vrecko, snažia sa ho vziať. Sú ešte otázky, priatelia? Poďme.

U: Humor – to je zbraň systému. Povedzte prosím, aká je podstata jeho pôvodu a ako ho správne používať?

IM: Žiadúce je používať ho tak, aby nikoho neurážal, pretože je to zbraň systému. To je všetko, priatelia, na tejto ve-selej nôte navrhujem ukončiť naše dnešné stretnutie. Pre-páče, ak niečo nebolo v poriadku. Ak som povedal niečo zbytočné, neurážajte sa. To je vedomie, vy to už chápete. A načo sa naň urážať? To je všetko. Ďakujem.

Prichádza to.

IM: Igor Michajlovič Danilov

IV: Igor Vladimírovič Naumec

AD: Anna Dubrovskaja (Anička)

AK: Andrej Kovtunov

IM: Vitajte, priatelia. Dnes sme sa zišli kvôli pokračovaniu nášho rozhovoru. Chápeme, že pre dnešného človeka je veľmi ťažké aj vyjsť na duchovnú cestu, aj začať vkladať silu svojej pozornosti nie na tie rozptýlenia, ktoré mu predkladá súčasný svet, ale skutočne na svoj duchovný rozvoj. Prečo je to ťažké? Pretože je to v prvom rade informovanosť, médiá ale aj samotný život. Je príliš rýchly, príliš prudký. Plus – a to už nikto neodmieta, dochádza k zrýchleniu času. Na jednej strane, tak ako sme mali 24 hodín, tak to aj zostalo a akoby sa nestratila ani jedna sekunda, ale na druhej strane už aj deti hovoria, že čas plynie príliš rýchlo. Prúd času a zaznamenávané časové intervaly, kedy to, čím ich zaznamenávame, sa nachádza vnútri systému, pohybuje sa spolu so systémom – pre ne sa týchto 24 hodín so všetkými sekundami aj zachováva. Ale vnútorne chápeme, že zrýchlenie hrá obrovskú úlohu a že všetka hmota sa pohybuje so zrýchlením, čo sa prirodzene prejavuje aj na prúde času. A naše dni sa skracujú. Stačí si spomenúť, my s Igorom Vladimírovičom presne máme s čím porovnať – ak plynul čas povedzme pred 40-timi rokmi a teraz – je to obrovský rozdiel. Ale aj mnohí iní ľudia si všimnú, že aj dnes, ak človek čosi

očakáva a je to očakávanie, ktoré sa má vliecť, predsa len prebehne oveľa rýchlejšie, ako to bolo kedysi. Preto skrátenie času, skrátenie fyzického času na konci takpovediac existencie tohto sveta, bolo opísané dávno. Veľa o tom písali, veľa o tom hovorili, a preto chápujú všetky tieto podmienky, v ktorých existuje súčasný človek, snažíme sa aspoň nejako k tomu dostať. Nehľadiac na to, že sme veľmi veľa rozprávali a už dávno o tom, čo sa dnes deje a dnes si to už všímajú a zdôrazňujú všetci, ale keď sme o tom rozprávali, ešte to nebolo vidno, minimálne cez okno, teraz to vidno. No tým viac sa ľudia k tomu stavajú ľahkomyselne. Nesnažíme sa kohosi zastrašiť, v žiadnom prípade, nie nejakými klimatickými zmenami. Bolo by to v prvom rade – no, nedôstojné pre nás, preto to nerobíme. Ale sme povinní povedať, aspoň trochu upozorniť tých, ktorí počúvajú. Treba poznamenať, že k dnešnému dňu nás počúva veľmi mnoho ľudí, veľmi veľa ľudí sa zapája. A tu je tiež zaujímavé – hnutie „ALLATRA“ – organizácia fakticky existuje, samozrejme, je to Medzinárodné spoločenské hnutie „ALLATRA“, organizácia existuje, pretože ľudia sú zjednotení. Možno to tiež nazvať spoločnosťou, pohyb každého jednotlivca v duchovnom smere, pritom vo svojich náboženstvách, tu ide len o prax a skutočnú duchovnú prácu na sebe, alebo elementárne robiť niečo pozitívne a dobré, čiže to, čo spája. Máme veľmi veľa členov rôznych vierovyznaní a to je skvelé. Samotný fakt, že ľudia, ktorí sa nachádzajú v rozličných náboženstvách, sa snažia porozumieť im. Dnes je projekt „JEDINÉ ZRNO“, ktorý zorganizovali a realizujú ľudia, pozoruhodným

projektom. Prečo? Pretože umožňuje množstvu ľudí v rôznych náboženstvách nachádzať tie zrná, ktoré ich spolu zjednocujú. Je to skutočné a myslím, Anička nám o tom trochu porozpráva, skutočne to stmeluje ľudí. Prečo? Pretože ľudia začínajú chápať, že ľudí rozdeľuje iba vedomie. Ak ho uberieme, zostane len láska, zostane sloboda a pravda. Zostane to úprimné šťastie, ktoré je jedno u všetkých, ináč sa to nedá povedať. A Chvála Bohu, že je u nás každým dňom viac a viac ľudí, ktorí to chápu.

(VIDEO): MEDZINÁRODNÉ SPOLOČENSKÉ HNUTIE „ALLATRA“ *Ked' som sa zoznámil s MSH „ALLATRA“, tak som pochopil, že na celej zemeguli je mnoho ľudí s dobrými úmyslami. Títo ľudia z rôznych vrstiev spoločnosti, ľudia rôznych národností, rôznych vierovyznaní, povolání... V skutočnosti sú všetci príbuzní a veľmi blízki, zolášť, keď začínaš študovať koľko veľa majú spoločného. Účastníci ALLATRA TV na celom svete realizujú obrovské množstvo zaujímavých projektov, relácií, ktoré patria k úplne odlišným oblastiam. International Public Movement ... Cítim, že sme všetci v spojení, inšpirujeme sa navzájom. S rôznymi jazykmi a kultúrami si uvedomiť dôležitosť zjednotenia a dosiahnutia reálnych zmien skrze Dobro, Lásku a Mier... V prvom rade by som chcel/a poďakovať všetkým účastníkom hnutia „ALLATRA“, ktorí s inšpiráciou z kníh A. Novych vytvorili toto také nádherné a dobré hnutie... MSH „ALLATRA“ bolo vytvorené ľuďmi na základe Znalostí, aj vďaka túžbe násobiť dobro, aby sa na základe Znalostí rozširovalo... MSH „ALLATRA“ bolo vytvorené ľuďmi Ked' som sa prvýkrát stretol s MSH „ALLATRA“,*

pochopil som, že na celej zemeguli je mnoho ľudí rôznych národností, vierovyznaní a povolání s dobrými úmyslami. Existujú hinduisti, moslimovia, kresťania, budhisti. Všetci sú spojení spoločnou ideou – snahou o jednotu, nezávisle na národnosti, kaste alebo rase. MSH „ALLATRA“ – je tým miestom, kde sú láska, dobro a úprimnosť stelesnené v skutkoch ľudí, v ich obyčajnom dni. Medzinárodné spoločenské hnutie „ALLATRA“ Medzinárodná iniciatíva – projekt „JEDINÉ ZRNO“

IM: Teraz by bolo dobré dať slovo Aničke povedať trochu o tom, nakoľko „Jediné zrno“ –tento váš projekt – nakoľko je dnes významný pre ľudí, ktorí sa ho zúčastňujú a nakoľko zjednocuje celý svet. Taktiež sme so zadosťučinením zaznamenali fakt, že zdá sa, že ľudia zdieľajúci náš názor, sú na celom svete a je ich veľmi veľa. Vďaka Bohu. A vďaka im za to, že sú. Teší to, hovorí to o tom, že v každom prípade nestrácame zbytočne svoj čas, ktorý by sme mohli venovať inému. Ale my ho venujeme tomu, aby sme sa mohli trochu s vami porozprávať a aspoň nejako, aspoň čosi objasniť.

AD: Áno, projekt „JEDINÉ ZRNO“ je dnes skutočne ohromnou možnosťou pre každého človeka, nech už patrí k akejkoľvek relígií alebo národnosti, naozaj hlbšie porozumieť všetkým týmto svetovým písam, aj tomu spoločnému zrnu, ktoré leží v ich základe. Dnes účastníci projektu „JEDINÉ ZRNO“ komunikujú a robia interview s vedcami z celého sveta a tiež s ostatnými ľuďmi o sociálnych otázkach. A čo už teraz pozorujeme – to je obrovský záujem ľudí rôznych krajín, ktorí sa k tomu pripájajú a pripájajú sa s úprimnými

pohnútkami skutočne pochopiť, pretože... telefonujú ľudia z krajín SNS (spoločenstva nezávislých štátov – bývalé štáty ZSSR), z krajín kontinentov Ameriky (aj Severnej, aj Južnej), aj z Ďalekého Východu. Delia sa o veľmi podobné príbehy, o tom, že hľadali, často hľadali duchovno...

IM: Naozaj všetci ľudia, ktorí sa úprimne pokúšajú nájsť Boha, ktorí cítia toto vnútorné volanie, patria do rôznych náboženstiev a všetci Ho hľadajú, skutočne hľadajú. A je to všetko jednoduché.

AD: ÁNO. Je to jednoduché, delia sa o to, že...

IM: Chce to pochopiť.

AD: Áno.

IM: Tu je zaujímavý moment, keď sa ľudia začínajú zaoberať, keď začínajú pozeráť s otvorenými očami na svoje vlastné náboženstvo, začínajú naozaj chápať ten fakt, že Boh existuje. Objavuje sa u nich už nie iba viera, ako im vnucovali, objavuje sa u nich presvedčenie, ktoré hraničí so znalosťami. I keď nemajú skúsenosti, aj tak ľudia začínajú cítiť, že to je pravda a to je pozoruhodné.

AD: A tento pocit povzbudzuje k tomu, aby sa s ním podelili ďalej.

IM: Správne

AD: Čiže preto sa dnes skutočne podniká veľmi veľa iniciatív, každý človek, napríklad niekto pozná jazyk,, možno ani

nie dokonale. Ale túto znalosť začína uplatňovať na to, aby sa tieto znalosti mohli použiť v prospech, pre zjednotenie ľudí. Alebo napríklad zapájajú svojich priateľov, známych. Ľudia rôznych povolání sa pripájajú a odhaľujú v sebe taký výskumný potenciál, o akom predtým ani netušili, že ho majú. A ľudia sú naozaj natoľko nadchnutí touto ideou zjednotenia, pretože každý v skutočnosti vnútri cíti. Čiže, viete, také úprimné pociťovanie, čo dozrelo u všetkých, u každého na ktoromkoľvek kontinente, v každom meste. Čiže akoby to ľudia čakali. Jednoducho...

IM: A je to tak. Je to potreba. Je to naozaj potreba. Veď v skutočnosti mnohí ľudia cítia, čo sa deje s klímou, cítia, čo sa deje so svetom celkove. A cítia tú potrebu, ktorá dnes skutočne dozrela do duchovného formovania, do duchovného rozvoja. V tom, čo im rozprávajú, nenachádzajú odpovede na svoje vnútorné otázky. Tak sa ľudia pokúšajú sami pochopiť. A keď začínajú nachádzať, prirodzene sa všetky prekážky rúcajú. To je pravda.

AD: Áno, naozaj, chápanie...

IM: To teraz vidíme. To musí tešiť, hoci len preto, že to dáva šancu. A akú šancu, porozprávame trochu neskôr. Prepáč.

AD: Naozaj. Ako hovoríte, „prekážky sa rúcajú“ a to, že ľudia pozorujú, prečo práve v „AllatRA“ nachádzajú to pravé vnútorné, čo hľadali, to, čo ste hovorili – to sú reálne znalosti. Reálne vnútorné znalosti, ktoré sú zamerané na chápanie toho, že v základe každého náboženstva leží jedno a to

isté. A preto, že keď sa už človek tiež dotkol aj s tým učením, aj s tým učením... Jednoducho nám rozprávajú také príbehy, či už z Kórey, či z Londýna, v skutočnosti z rôznych zdrojov a uhlov sveta, jedny a tie isté príbehy. Že človek tam hľadal, tam hľadal a všade len niečo povrchné..., ale tu... Dokonca aj také príbehy, že ľudia prečítali doslova len prvé dve knihy, alebo pozreli reláciu. A stačilo. Hneď zachytili podstatu, čiže hneď precítili. A okamžite volajú a obracajú sa na nás: „Chceme byť aktívni. Chceme niečo ako dobrovoľníci vyskúšať, niečo robiť, hľadať čosi pre zjednotenie“.

IM: To preto, že hovoríme pravdu a hovoríme o podstate. Delíme sa o skúsenosti. A ešte to najdôležitejšie - nič od ľudí nepotrebujeme. To je najkľúčovejší faktor. Veď všetky inštitúcie, ktoré sa budujú, je to pochopiteľné, veď žijeme v hmotnom svete a potrebujú prostriedky aby existovali, a keďže sú to spotrebiteľské inštitúcie, a tak tu prirodzene dochádza k malej metamorfoze, kedy sa pravda prevracia, slušne povedané, na zdroj príjmov a existencie danej organizácie. U nás je to úplne inak. U nás – každý podľa svojich možností a len ten, kto chce. Ak niečo robí, robí to sám. Nikto od nikoho nič nežiada. Iba robíme to, čo sa nám páči, to, čo chceme a to, k čomu mierime. V tom je celý zmysel. Samozrejme to mnohých ľudí privádza do slepej uličky. Kladú si otázky. Napríklad aj o filmovaní – odkiaľ sú kamery, odkiaľ je to všetko? Všetko je od ľudí.

AD: Jednoducho ľudia.

IM: Jednoducho ľudia Patrí to tým, ktorí to priniesli. Je to ich. Tak isto, ako aj priestory a všetko ostatné. Je to súkromné vlastníctvo rôznych ľudí, ale my ho používame, rovnako ako sa delíme aj o svoje vlastníctvo. Ale opäť, my sa delíme v prvom rade kvôli ľuďom. Áno, utrácame čas, zarábame nejaké prostriedky, no my tie prostriedky nevydávame na svoju spotrebu. Ale snažíme sa za ne niečo urobiť, niečo vytvoriť. A pre nás sú tieto prostriedky iba zdrojom určitých možností, nič viac. No v žiadnom prípade to nie sú prostriedky na obohatenie nás, ako jednotlivcov. Bolo by to smiešne a nesprávne. Sú ľudia, ktorí k nám prichádzali, cítiac, že tu je to, čo nazývajú silou, Allat. A mnohí sa usilujú o to, práve ako o mágiu, kvôli tomu, aby nadobudli akúsi silu pre zlepšenie svojho materiálneho života, alebo pre realizáciu svojich skrytých túžob z pýchy. Prirodzene, keď to nezískajú, trochu „AllatRa“ kritizujú. Hovoria: „A čo si získal?“ Prepáčte, ale toto nie je trhové miesto, ktoré čosi predáva, alebo rozdáva. U nás je všetko otvorené. My všetko hovoríme a dávame ľuďom. Hovoríme, na čo budú narážať. Sú to ľudia, ktorí sa delia o svoje skúsenosti, o svoje skutočné duchovné skúsenosti – o to, čo prežívajú na svojej ceste, i o to, čo prežívali. Tieto zručnosti, ktoré nadobúdajú, neskrývajú, delia sa o ne.

AD: Naozaj o tom hovoria.

IM: A ešte je tu jeden zaujímavý moment. Odpradávn sa všetko udržiavalo v tajnosti, to, čo nevidíme prostým okom. To veľmi silne priťahuje vedomie. Je to skutočne príťažlivé

pre koho? Pre vedomie. Pre ľudí duchovne slobodných... a mnohí to potvrdili... oni to cítia, nečudujú sa tomu. Ale pre vedomie je to lákavé. A pre vedomie bolo vždy lákavé tajomstvo, čo aj mnohí ľudia využívali, robiac z elementárnych znalostí veľké tajomstvo. Zahaľovali to mrakom, nejakou tajnou činnosťou, rituálom, no a vyberali si rolu sprostredkovateľov. Otázka je v inom: toto všetko tajné a neviditeľné naozaj priťahuje ľudí. Ale koho priťahuje? V prvom rade priťahuje ľudské vedomie. Prečo? Pretože to všetko hraničí s nejakou mágiou, hraničí to s čímśi nepoznaným, s nejakými javmi a pod. Hoci v skutočnosti je podľa mňa oveľa zaujímavejšie, keď sa ľudia venujú duchovnému sebarozvoju. Vtedy sa začínajú skutočné zázraky, keď sa prestávajú hrať na duchovnosť, ak to poviem mätko a akurátne. Veď v skutočnosti mnohí ľudia jednoducho vytvárajú dojem, že sa venujú svojmu duchovnému rozvoju. Toto ich plne uspokojuje, ale v skutočnosti je to len hra. Je to akoby človek bral určitý obraz a nejakú dobu sa mu snažil zodpovedať, keď je medzi ľuďmi, alebo keď sa nudí, aby sa čímśi rozptýlil. Ale duchovný rozvoj nemôže byť hrou. Je to život. A kedy ľudia naozaj začínajú Žiť, žiť vlastným duchovným rozvojom, keď mieria k slobode, ku skutočnej vnútornej slobode. Nie k tej iluzórnej, ktorú predkladá vedomie. Tú slobodu pochádzajúcu z vedomia, tú nemožno nájsť. Ale duchovná sloboda, tá úprimná, ozajstná láska, ktorú človek povedzme získava iba prácou, skutočnou prácou, vtedy sa začínajú ozajstné zázraky.

AD: V skutočnosti je obrovské množstvo ľudí, ktorí cítia to, čo Vy teraz hovoríte. A cítia to, aj keď sa len dotýkajú na akejsi úrovni so Znalosťami, či už v reláciách, alebo v knihách, okamžite sa vo vnútri prebúdzajú aktivita. A táto aktivita vedie k tomu, že človek, aj keď sám, má hodnotu tisícich, pretože začína toľko podnikáť, ako viete, aktivovať všetky svoje rezervy a možnosti...

IM: Správne.

AD: Pre to, aby to doniesol ďalej, pre to, aby...

IM: Aj tu sa ukrýva malý fenomén, prečo človek, keď sa stretne so skutočnými Znalosťami, získava prvú duchovnú skúsenosť, ozajstnú skúsenosť, nie ilúziu, ktorú mu vnucuje vedomie, alebo ktorú mu ktosi rozpráva, ale skutočnú skúsenosť. Prečo jeho práceschopnosť mnohonásobne narastá? Pretože sa stáva slobodným, je duchovne slobodný. Je vnútorné slobodný od všetkého tohto hmotného bremena. A chápe, že rovnako slobodných môže urobiť iných ľudí, že to, čo cíti on, môžu pocítiť aj iní ľudia. Ale veď tento pocit bezhraničnej radosti – to je to šťastie, o ktoré sa ľudia usilujú, to je tá pravá sloboda, o ktorú ľudia bojujú a ono je to blízko. A týmto pochopením, týmto objavom sa človek nemôže nepodeliť. Ide to zvnútra, preto k tomu dochádza. Veď ich nikto nenúti, nikto nežiada. Je to vnútorná túžba a vnútorná snaha. A rovnako aj chápanie tej zodpovednosti, ktorá vzniká vnútri, zodpovednosť predovšetkým za tých ľudí, ktorí sa jednoducho topia. Prirodzene, že u „AllatRy“ je

obrovská výhoda už len preto, že hovoríme o pravde, ktorá je. Hovoríme o tom Ako, iní hovoria, že Ty musíš. My nehovoríme, že ktosi komusi musí. Človek je slobodný vo voľbe a má právo aj na robenie chýb. Keď človek prichádza, je na vedomí, ale prichádza cítiac. Jeho hlavne vnútorne jeho Osobnosť postrkuje k tomu, aby začal duchovne rásť, duchovne sa rozvíjať a práve to, ako hovorila Anička, ľudia vidia pravdu, získavajú slobodu od prvých slov, od prvých pochopení. Keď chápú, že ich vedomie je lživé, ono rozdeľuje, keď ľudia chápú, že stačí ubrať vedomie a čo zostane? Práve postoje vedomia ubrať a ukazuje sa, že niet rozdelenia, ukazuje sa, že je iba Láska. A táto Láska – zjednocuje všetkých ľudí. A všetci ľudia sú rovnakí. A všetci ľudia – to je jedna veľká rodina. A hranice, či iné, politika – to sú podmienenosti, ktoré sú vytvorené, ktoré existujú v súčasnom svete. Ale to nie je určujúci faktor, to sú iba podmienky existovania ich tela. Ale v duchovnej rovine sú všetci ľudia – príbuzní, sú príbuznejší od blízkych. No vedomie hovorí úplne iné. Neraz som o tom hovoril, že dokonca v rodinách nám stavajú prekážky – ľudia v maličknej ľudskej bunke nemôžu zaviesť poriadok. To v náboženstvách, alebo vo svete, áno, t.j. my sme brat, sestra a pod. Ale veď v duchovnej rovine každý človek chápe, no, ten, ktorý má skúsenosti, ja sa aj k našim obraciám – že nie je pohlavie. A v tom je celý fenomén. Duša, alebo Osobnosť má pohlavné rozlíšenie iba svojho tela, v ktorom sa nachádza a diktát vedomia. Vedomie vždy manipuluje, vždy diktuje kopu prianí, rozdielov, atď. Ale keď človek získava slobodu, stáva sa Anjelom,

bezpohlavnou bytosťou. A v tom je paradox. A tu je obrovská organizácia, spoločnosť, nech to akokoľvek nazveme, ale ľudia začínajú cítiť jeden druhého – jednoducho príbuzní a blízki ľudia. Jednoducho je to, povedzme – jediné v množstve. V tom je zmysel. A pre mnohých, povedzme tých, ktorí sa nezaoberajú sebou a nevnikajú do podstaty „AllatRa“, je tento jav nepochopiteľný. Ale vedomie vždy mieri k čomu? K moci nad druhými, nad sebe podobnými. Ale Osobnosť sa o to nikdy neusiluje. Paradox. Človek oslobodený od šablón systému, slobodný od toho, koho v náboženstvách nazývajú diablom, ten okrem Lásky nič nemá. Áno, existuje túžba. Áno, existuje obrovská snaha pomôcť. Áno, robia, rozprávajú. Ale zároveň sú slobodní od všetkých týchto tajomstiev a čohosi iného. Veď v „AllatRa“ niet nijakých tajomstiev. Čo je mnohým ľuďom, ktorí sa prvýkrát stretávajú s „AllatRa“ ešte nezrozumiteľné. Prečo...? Čo sem vôbec priťahuje ľudí? Keď sa človek nachádza, povedzme na takých schválených pozíciách vedomia, kedy je plne pod kontrolou, tak vedomie absolútne nerozumie – čo môže ľudí tak masovo priťahovať do „AllatRa“? Pri rovnakých znalostiach, dokonca aj po prečítaní kníh, niektorí ľudia, ktorí ich prepúšťajú cez svoje vedomie, cez svoj obraz... jediné, čo si v sebe pestujú – to je nejaká závisť a nenávisť. Ale opäť platí, že tí, ktorí sa venujú duchovnému rozvoju, krásne chápu, že tá závisť, tá nenávisť pochádzajúce z vedomia – to je ten strážca, ktorý nepúšťa, ktorý uzatvára človeka pred duchovnými pravdami. To je sebazaradenie. Čiže keď človek sám seba stavia do pozície akéhosi hrdinu, či čohosi. T.j. netreba sa pripodobňovať,

treba byť samým sebou. To, že ľudia robia chybu, keď sa povedzme snažia získať na úkor duchovného mnoho nejakých hmotných statkov pre seba – no, to je samozrejme nesprávne a my hovoríme o tom, že nie je vhodné od Boha žiadať nič, okrem duchovného spasenia. To je správne. Ale vedomie každého, povedzme neslobodného, nezrelej Osobnosti, nimi manipuluje a ľudia sú náchylní k robeniu chýb. Iná vec je, keď človek robí voľbu definitívne, keď si človek uvedomí vykonanie svojich chýb a jednoducho chápe, že urobil hlúposť. U neho dochádza k vnútornej katarzii. Prichádza k nám už iný človek. Nie je to ten, čo bol, ale prichádza nová Osobnosť, ale to je jeho právo, jeho voľba. Keď sa človek aspoň máličko poodhaľuje a vníma tú pravdu, ktorá je interpretovaná, knihe „AllatRa“, alebo tú, ktorú dávajú ľudia ktorí sami získavajú tieto skúsenosti, potom takíto ľudia, získavajúci duchovnú slobodu cez „AllatRa“, začínajú chápať svoje náboženstvá. Začínajú ich hodnotiť ináč a vážiť si ich. To je tiež dôležité. To je tiež dobré. Veď ja si ani nepamätám taký prípad, že by niekto v „AllatRa“ odhodil svoje náboženstvo, prešiel do iného, či podobne. V bežnom živote k tomu dochádza často a denne, ale prichádza pochopenie – prečo existuje ten alebo iný rituál, čo tým chceli povedať. Jasné, že je aj mnoho pliev, ktoré tiež začínajú chápať. Nuž prepácte – bočné efekty skutočných znalostí. To ľudia tiež cítia aj dnes, práve v „Jedinom zrne“ vydvihujú mnoho týchto otázok... katarzia je potrebná všade. A to je normálne, nič strašné v tom nie je. Opäť to vytvárali ľudia, písali ľudia. Ľudia vymýšľali rituály a podobne. Kedysi boli aktuálne,

teraz sú pre mnohých nepochopiteľné. Ale väčšina týchto rituálov, alebo tie prevedenia – sú nutné, jednoducho ako historický fakt. Nech je to aj inscenovaná, akási divadelná činnosť, ale núti ľudí rozmyšľať o Bohu. Vari je to zle? Už to je dobre. Je to znovu ako to isté divadlo, ktoré... voľakedy napísaná hra, ale hrá sa dnes a my chápeme, ako žili ľudia predtým. Rovnako aj tu. Veď je to naša história. Ako možno na ňu zabúdať, alebo opomínať? Však je to dedičstvo našich predkov. Aj to je dôležité. Ale netreba zabúdať na duchovnú spásu. Okrem vás, milí, nikto neprejde vašu cestu. To je tiež dôležité. V skutočnosti náboženstvá prinášajú mnoho dobrého do tohto života – istú morálku, istú históriu. A opäť, duchovnú skúsenosť ľudí, duchovné dedičstvo, o ktoré sa delia, to nemožno vyčiaraknuť. Veď ono je vybudované na Prorokoch, je postavené na Bohoch. A je to dôležité, je to skutočne potrebné. A kto chce a mieri k Bohu, tomu ani jedna inštitúcia nezabráni prísť k Bohu. To sú jeho vnútorné veci, to je jeho život, ktorý sám získava.

AD: Áno a...

IM: A my iba hovoríme o jednoduchosti cesty a my iba hovoríme o Znalostiach, nič viac.

AD: To, že skutočne okrem človeka nikto neprejde jeho cestu, o tom ľudia hovoria. Teraz účastníci projektu „Jediné zrno“ komunikujú a robia interview s vedcami z celého sveta a tiež s ľuďmi o sociálnych otázkach. A ľudia veľmi živo na túto tému besedujú. A všetci ako jeden zdôrazňujú,

že... Dokonca v angličtine, vo všetkých jazykoch, ľudia z Indie, Afriky, Ameriky hovoria, že „my cítime a vidíme, že človek nutne musí mať vlastný vzťah s Bohom a nepotrebuje sprostredkovateľov“. Čiže aj ľudia to... Je to jednoducho obdivuhodné, že napríklad ľudia, ktorí sa stretávajú na ceste, o tom hovoria. Rôzne rasy, rôzne národnosti, každý to vyjadruje vo svojom jazyku. Samozrejme, trochu odlišnými asociáciami a príkladmi v závislosti od kultúry...Ale podstata je jedna.

IM: Opäť je to, samozrejme, kultúra...

AD: Ale podstata je jedna, že ľudia to vidia...

IM: Dôležité je, že ľudia chápu túto podstatu a chápu jej zjednocovanie. Rozdeľuje trochu inú mentalitu a jazyky. Ak sa opäť dotkneme rovnakých verbálnych foriem komunikácie, áno, veď v mnohých jazykoch, v doslovnom zmysle v technických jazykoch, ani niet takých pojmov ako je „duša“ a „svedomie“.

AD: Alebo sú úplne popletené.

IM: Alebo sú úplne skreslené.

AD: Ešte aj zmiešané so slovom „vedomie“. Sú to samozrejme také také...

IM: To je tiež veľmi významný faktor. Ale vďaka Bohu ľudia zostávajú ľuďmi. Akými boli Osobnosťami, vnútorne mieriacimi k Bohu, takými zostali. A stačí sa im aj zľahka dotknúť Pravdy a rozhorí sa v nich tento plameň, plameň

Božej lásky, ináč sa to nedá povedať. A oni sú samozrejme pripravení zohriať svojim plameňom celý svet. To je skvelé!

AD: Áno...

IM: Je to dôležité, je to potrebné.

(VIDEO) „Jediné zrno“ Základný sociálny výskumný projekt Medzinárodného spoločenského hnutia „ALLATRA“ Egypt, Lotyšsko, Čína, Írsko, Srí Lanka, Mexiko, Slovensko, Keňa. Účastníci Medzinárodného spoločenského hnutia „ALLATRA“ z viac ako 140 krajín sveta sa veľmi aktívne zapojili do procesu hľadania, analýzy, štúdia všetkých jediných zrn, ktoré ležia v osnove nášho života a ktoré ležia v skutočnosti v osnove každého náboženstva. Ľudia hovoria otvorene a pravdivo o tom, že nás rozdeľuje len vedomie a zjednocujú ľudia a spoločné duchovné vlastníctvo, ktoré je jedno pre všetkých. A ako odhalenie jediných zrn, spoločných pre všetky náboženstvá, pomáha odhaliť a kultivovať v sebe tento duch jednoty, družby a vzájomného porozumenia ktoré sú v skutočnosti prirodzené pre život človeka a celého ľudstva Projekt „Jediné zrno“ spája ľudí na celej planéte na základe vnútorných duchovných hodnôt. Vďaka projektu „Jediné zrno“ som začala študovať duchovné zdroje. A všade je pozorovateľné jediné zrno a ja som už pochopila, že nás rozdeľuje vedomie aby sa zavďačilo svojim materiálnym túžbam. Nehľadiac na tento fakt, všetci máme jedinu podstatu podstatu duchovnú. Vďaka účasti v projekte „Jediné zrno“ som získala mnoho zaujímavého – toho, čo pochádza zo srdca. Vďaka „ALLATRA“ za poskytnutie takejto šance pre mňa. V „ALLATRA“ sú všetci ľudia dobrí a úprimní. Dobrí ľudia, vedychtiví a otvorení

novému. A je veľmi dobre, že činnosť „ALLATRA“ rastie ešte viac „Jediné zrno“ zjednotí spoločnosti z celého sveta: vedcov, výskumníkov, historikov, ... Pozdravujem vaše hnutie a „Jediné zrno“. Pri venovaní sa etnológii možno zrekonštruovať, ako mysleli predkovia a podísť trochu bližšie k predvídaníu. Pre starovekú spoločnosť bolo to, čo my nazývame mytológiou, veľmi reálne. Bolo to súčasťou života spoločnosti. Mytológia bola skutočne základom duchovno-mravných hodnôt. Hľadať treba nielen v náboženstve, ale aj vo vede a umení. Vo všetkom treba hľadať toto jediné Zrno. Snažíme sa nasledovať toto zozbierané poznanie, ktoré získavame z vlastných skúseností, spoznávaním a študovaním rozličných kultúr a smerov. Vidíte, naši predkovia, napriek rozšírenej mienke, vôbec neboli zameraní na smrť. Naopak, boli veľmi zameraní na Život. Nieкто to môže nazvať Láska, nieкто – Súcit, nieкто – Boh. Nazývame to rôznymi slovami, ale všetci máme tento pocit a to je to, čo nás zjednocuje. Myslím, že nás všetkých zjednocuje Duša a to, že sme ľudia. Čo myslíte, čo ľudom pomáha žiť na svete? Chápem, že my všetci sme ľudia. Každý je rovnaký človek. A myslím, že je veľmi dôležité toto chápať. A vnímam každého na tomto svete ako svojho priateľa – človeka. Toši, podľa Vás, čo spája všetkých ľudí? Vo všetkých ľudoch, nezávisle na krajine a národnosti existuje niečo rovnaké, spoločné? Každý človek vnútri, v srdci, všetci ľudia na Zemi, majú také vnútorné teplo. A to je taká, dá sa povedať, energia, ktorá spája ľudí a vďaka nej sa stávame lepšími. Alah nás stvoril, aby sme všetci boli bratmi, aby všetci ľudia na svete žili spolu v súlade. Svätosť – to nie je čosi utopické. To je prvoradá povinnosť človeka. Existuje niečo, čo cítiš vždy. Pociť, ktorý je vždy medzi ľuďmi. A len tomuto pocitu vnútri, v srdci, môžem

veríť. Vnútri sme všetci zjednotení jedným spoločným duchom. Všetci sme jediní, my všetci. Jerry, čo myslíte, čo spája všetkých ľudí? Myslím, že podstata človeka – to je predovšetkým to, čo je vnútri, vnútri teba. A myslím, že to, čo najviac spája všetkých ľudí – to je príčina, kvôli ktorej sme my všetci na tejto planéte. Je to spoznať, kto som. Ved' zdroj všetkého je vnútri nás. Venujete sa správnej, potrebnej veci. To, čo robíte – tvoríte a vnášate do každého človeka a do jeho častice Duše. A nech by, obrovský výsledok vašej práce ovplyvnil, priniesol obrovský úžitok pre všetkých ľudí, na blaho skutočného dobra, mieru, lásky! A na záver by som sa chcel obrátiť na všetkých členov „ALLATRA“ na celom svete. To, čo robíte – je posvätné. Je nutné pokračovať v pohybe! Tie projekty, ktoré realizujete, menia ľudstvo na duchovno-mravnej úrovni. A to je nádherné, že aktívne fungujete! Zmeny sú nevyhnutné. A zmeny sa začínajú od nás. Podporujem Dobro v akcii! Ďakujem! Jediné zrnó Zrná a plevy náboženstiev sveta.

IM: Znalosť histórie pomáha formovať zajtrajší deň. To je pravda. Ľudia, ktorí zabúdajú na svoju históriu, zabúdajú nielen to, čo bolo, ale nechápu, čo sa deje teraz a to je závažný moment.

AK: Hľa, Igor Michajlovič, k otázke histórie. Nedá sa neobrátiť pozornosť na ten fakt, že súčasnej civilizácii sa história predkladá a celkovo, v princípe sa posudzuje v prvom rade z uhla pohľadu politických udalostí.

IM: To všetko je iba nástroj. Žiaľ, históriu mnohí využívajú ako nástroj na dosiahnutie svojich politických cieľov, no

nielen politických, ale aj ekonomických. A spravidla sú to súkromné záujmy určitých skupín ľudí, preto bolo mnohé zamenené. Netreba chodiť ďaleko. Ak sa pozrieme, no, povedzme na Starý Egypt. Prišiel jeden faraón, okamžite stieral mená iného a písal svoje. Tak sú ľudia usporiadaní. Ale my hovoríme o histórii, ktorú nemožno zotrieť. O tej histórii, ktorá naozaj bola a nachádza sa v pamäti. Dnes nachádzame mnoho potvrdení o megalitoch a podobne. O takzvanej prae-civilizácii, čiže predchádzajúcej civilizácii, ktorá bola oveľa rozvinutejšia, ako súčasná civilizácia. Robili a vytvárali to, čo je dnes nad naše sily. Ale história to zamlčuje. A existencia nás ako druhu, ako človeka – rozumnej bytosti, trvá len nejakých 8 – 10 000 rokov. Ale ukazuje sa, že pred 12 000 a viac rokmi bola civilizácia, ktorá nás prevyšovala. No mnohí historici hovoria, že to nie je pravda – že nie sú dôkazy, nie sú údaje. No, čo na to povedať? Keď nie sú, tak nie sú. Pre nich nie sú, pre iných – sú.

AK: Vyzerá to tak, že história je akoby rukojemníkom politiky. Hoci kedysi sa história vyučovala práve z uhla pohľadu duchovných znalostí.

IM: Ale to bola trochu iná história. To nebola natoľko história, nakoľko dedičstvo. Práve duchovné dedičstvo sa odovzdávalo. A história sa posudzovala podľa iného kľúča. Ved' dnes je história opäť nástrojom manipulácie, nič viac. Je v službe toho, koho v náboženstvách nazývajú diabol, alebo jednoduchšie povedané, v záujme systému, vedomia ľudí, ich materiálnej zaujatosti. Iba toľko. Prirodzene, že kedysi

boli časy, keď bola história, zdrojom duchovných inšpirácií ľudí.

AK: Ale vec sa má tak, že ak nebudeme skúmať históriu práve z uhla pohľadu, tak ako hovoríte, duchovného dedičstva, tak v skutočnosti nemôžeme pochopiť nič. Ani príčiny, ani následky udalostí, ktoré skutočne stoja za tým politickým divadlom, ktoré sa rozvíja a predkladá súčasnému ľudstvu.

IM: Ale to je opäť jeden z nástrojov. Prečo sa v súčasnom svete história prerábala a prerába? Prečo sa stierajú tie dedičstvá. Spomínal som sestry Allat. Však kedysi jedni z prvých moslimov (arabských kočovníkov) vnímali a vedeli, že Alah mal ženu Allat. To bola ich viera, to bolo ich náboženstvo. Veď aký bol vzťah k Allat? Interpretácie opäť tých istých prvých moslimov v tomto ohľade a to, čo sa dialo v nasledujúcich rokoch. Ako sa v priebehu všetkých týchto storočí ničili všetky zmienky o Allat. Ale veď ešte pred islamom bol Allat to, čo sa pokladalo za silu Boha a všetci o tom vedeli. A tento znak (hľa, tu u nás - v kocke na stole) nachádzame v Tripolji, v Amerike, aj po celom svete. Znaky, ktoré sú datované spred 12 000 rokov a viac. To aj archeológov vháňa do slepej uličky. Hovoria: „No, artefakt, ktorý nemôže existovať“, však? Rovnako ako megality, rovnako ako následky jadrových výbuchov atď.

AK: Ale zaujímavé je, Vy ste v našom minulom stretnutí spomenuli veľkého mysliteľa šejcha Mir Said Berekeho,

ktorý na prelome XIV. a XV. storočia napísal traktát „Všemocnosť“. Vo svojom traktáte sa Bereke dotkol a opísal prakticky všetky aspekty ľudského života, života civilizácie a Vesmíru. A čo je zaujímavé – svoj traktát začal práve históriou. Veď v skutočnosti aj starí mudrci a to sa zachovalo doteraz, aj Vy ste to dnes už hovorili, že kto nepozná svoju históriu, ten je odsúdený prežiť ju znova. V traktáte „Všemocnosť“ Bereke začal práve históriou pádu Atlantídy a povedal aj o historických predpokladoch, aj o udalostiach, ktoré predchádzali, aj príčiny, prečo bola Atlantída zničená.

IM: Aj kým.

AK: Aj kým, áno. A tento traktát, ako vieme, bol krátko dostupný ľuďom.

IM: No, skoro 200 rokov.

AK: ÁNO, 200 rokov. Áno, bol odovzdaný Tamerlánom na prosbu Berekeho nasledovným, strážcom Znalostí.

IM: Takzvaným Allajarom.

AK: Áno, takzvaným Allajarom, presne tak. Ale po 200 rokoch, koncom XVI. storočia ľudia Veľkého Primatusa ukradli túto prácu, ale...

IM: Nie celkom ukradli, vybojovali ju, ale áno, prvok zlodejstva tam tiež bol. Všetko cenné sa niekým uzurpuje. Veď tento traktát mohol zlikvidovať celú inštitúciu, ktorá bola vybudovaná za takpovediac 1 600 rokov. A pokiaľ by bol zverejnený, ale potom už... Prečo išli až do krajnosti, to treba

tiež brať do úvahy. Veď vtedy sa začalo vydávať veľmi veľa rozličných kníh. Do módy začali prichádzať znalosti. A stačí si predstaviť, že by sa zobral nejaký Allajar a vytlačil by otvorene traktát „Všemocnosti“, hoci v skrátenej variante, bez prvkov magických síl, získania týchto síl, slovom v jednoduchej suchej podobe, už len keby tú históriu vysvetlil - inštitúcie by skončili.

AK: Áno, ale ako ste už povedali, Mir Said Bereke bol Allajarom a ...

IM: No, on bol jedným z posledných Allatchjarov, ale vlastne už bližšie k Allajarom, áno.

AK: Áno.

IM: Áno.

AK: A v každom prípade ho počas života nazývali Allajarom. Áno a ako sa už hovorilo, u Allatchjarov bolo tradičné práve ústne odovzdávanie znalostí. Ale napísanie tohto traktátu „Všemocnosť“ bolo krajným riešením, spojeným s určitými udalosťami. A vec sa má tak, že... Je tu jeden pozoruhodný moment, že spolu s traktátom, ktorý odovzdal Timur nasledujúcim strážcom, bol odovzdaný samotný princíp odovzdávania znalostí.

IM: Tradícia.

AK: Áno, samotná tradícia.

IM: Tradícia zachovania pravdy.

AK: Áno, áno. Práve samotné ústne odovzdávanie. Čiže, nehľadiac na to, že 200 rokov strážili Allajari samotný traktát, rovnako sa ho podrobne učili, aby ho bolo možné odovzdávať v ústnej forme. A vlastne, nehľadiac na to, že bol koncom XVI. storočia uzurpovaný samotný traktát, v roku 1616 sa narodil Sufi Allajar. Áno, bol to chýrečný básnik, filozof, mystik XVII. storočia. A jemu boli tieto znalosti odovzdané. A on už na konci XVII. storočia tieto znalosti takisto vysvetlil vo svojom traktáte. Tento traktát rovnako, ako aj s ústnym odovzdaním znalostí...

IM: Traktát „O Večnosti“.

AK: Áno, traktát „O Večnosti“. A traktát už Sufiho Allajara – traktát „O Večnosti“, došiel do dnešných dní, zachoval sa. Veď čas nešetří nič. Samozrejme, je už dosť vechý a chýba tam...

IM: Je zložitý aj na dnešnú dobu sa komplikovane prekladá, však. Stav tohto traktátu nie je veľmi dobrý. Ale to nie je dôležité. Hlavné je to, čo je v ňom ešte zachované.

AK: Áno, vlastne prečo som ho teraz spomenul? Pretože sa to práve bezprostredne dotýka tých tém, ktorých sme sa teraz dotkli a predovšetkým histórie. Posledná časť traktátu je o takzvaných posledných časoch. A v nej Sufi Allajar...

IM: Kedysi to ešte volali obdobím Križovatky. O posledných časoch, to už je znovu ovplyvňovanie, ktorému podľa hol sám Sufi. A opäť – tie isté tradície a využívanie tých istých znalostí, už prebiehalo viac v takom ľudskom, primitívnom

variante. Veď bola opustená samotná podstata duchovného rozvoja. Ale ak sa pozrieme na toho istého Sufi Allajara, pretože mnohí ho začnú velebiť – hoci urobil obrovský vklad aj v duchovnom rozvoji a najmä pre moslimov, pre turkické národy, ale aj pre mnohé iné. Bol uctievaný a povedzme tak, že dosť seriózne, pretože disponoval skutočnými znalosťami. Ale ako ich využíval? A ak sa pozrieme kým bol on, kým boli jeho bratia? Využívali to pre moc. Trochu, trošičku pre seba, ale je to pre moc. Znovu uzurpovanie, opäť využívanie tých istých síl a znalostí pre svoje osobné ciele. Prečo? Pretože ešte pred Berekem... Samotný Bereke už využíval tieto znalosti ako mágiu. Spomeňme príbeh Tamerlána. Keby nebolo Berekeho – bol by Timur, ktorého by si dejiny ani nezapamätali a takých boli tisícky. Ale on sa stal Tamerlánom. A fakt, že samotný Tamerlán bol poctený veľkou čťou byť pochovaný pri nohách samotného Berekeho, hovorí o tom, kým bol v skutočnosti Bereke. Celý mysticizmus, dokonca aj samotný tento fakt – a on sa skutočne stal – že keď sa otvorí mohyla Tamerlána, začne sa veľká vojna. To bolo naozaj zapísané. A tak sa to aj udialo. Je to fakt, história. Ale otázka je v tom, že vojna sa nezačala preto, že ju otvorili. Ale tu išlo o obyčajnú proskopiu (pozn.– jasnovidectvo) ľudí, ktorí to písali. A chápali, že to otvoria práve vtedy, keď sa začne vojna. Došlo tu jednoducho k súbehu okolností. Ak by boli chceli a otvorili by rok, alebo 5 rokov skôr, tak by sa vojna nezačala. Ale boli povinní otvoriť ju práve vtedy, keď sa začne vojna. A je mnoho takých pripútanosť. A ešte aj k čomu?! On opäť využil znalosti ako nástroj pre velebenie

seba a získanie vlastnej moci. A moc mal Bereke obrovskú. Sufi Allajar ju mal menšiu, ale rovnako významnú a tiež ani zďaleka, netrpel núdzou, pretože využíval Znalosti. A v tom je podstata. Je to pravda, to je život. A ak si prečítame – no, chvála Bohu, čítame to – a ak Boh dá, aj iní si jeho traktát prečítajú. Presvitá v ňom opäť celý zmysel a záujem samotného Sufia. Ak si vezmeme jeho ďalšie práce, ktoré písal pre ľudí, nie pre zasvätených do tajomstva Allajarov, ale pre obyčajných ľudí..., veď tam tiež presvitalo veľmi veľa, veľmi veľa duchovného a veľmi veľa od vedomia. Pretože stratili práve to, čo dávali do sveta sestry Allat. Veď ony dávali čisté Znalosti. Ony hovorili o Láske, o zjednocujúcej Láske. A hovorili, že silu Alaha, silu Boha, môže človek využívať len pre duchovné. A svoju fyzickú silu musí využívať pre získanie chleba. Čiže hmota sa má starať o hmotu, ale Duch – výlučne o Ducha. Chápem, je veľké pokušenie využívať silu no trošičku pre seba.

AK: Vedomie je veľký prefíkanec.

IM: Veľmi správne a znova zanechalo svoj odtlačok.

AK: Rozhodne – je to interpretácia a netreba tu zabúdať na to, že...

IM: Pokiaľ zoberieme dva traktáty – „O Večnosti“, a o „Všemocnosti“ Berekeho tak v nich opäť nájdeme obrovské rozdiely. Podstata zostala tá istá, ale vsuvky ľudí. A všimni si, veď prví Allatchjari, ktorí niesli Znalosti pred Berekem a to, čo zapísal on...tu došlo k zmenám, samozrejme vážnym, ale

s oveľa menším skreslením, ako o vyše 200 rokov. Ved' Sufi vniesol zmeny do traktátu Berekeho (a on mal traktát Berekeho). V traktáte „O Večnom“ ich je oveľa viac, ako za tolké tisícky rokov. Je v tom paradox. Nemožno sa zaoberať tým, čím sa nemožno. Nevedie to k dobrému. Hovorí sa: „Je možné zabiť draka, ktorý stráži jaskyňu so zlatom? Nie je. – Prečo? – Ak ho zabiješ, sám sa ním staneš!“. V tom je podstata.

AK: Áno, tak v poslednom oddiele svojho traktátu Sufi Al-lajar opisuje práve takzvané posledné časy... Ak sa pozrieme na našu civilizáciu, tak je tu veľmi veľa zhôd a veľa práve v doslovne malých detailoch. Opisuje tu, že ľudí na planéte bude okolo 8 miliárd. Presne opisuje technický stav civilizácie, teda úroveň technického rozvoja.

IM: Koniec časov. Technický pokrok, využitie energie. No, uhľovodíky sa už vtedy v jeho dobe trochu využívali, v každom prípade popisoval aj obnoviteľné zdroje energie, aj to, že Slnko...

AK: O prostriedkoch spojenia... O všetkom...

IM: Veľmi správne. Že ľudia nebudú musieť ovládať veľké tajné znalosti, aby sa navzájom počuli. Bude im stačiť len svet vo vrecku ... Áno, je to pravda.

AK: Rozprával tiež o tom, dnes to bolo spomenuté, že sa veľmi zrýchli čas. A veľmi veľký dôraz kládol na klimatické zmeny, aj na geofyzikálne, ktoré sa budú diať s planétou.

IM: Je to neodvratné.

AK: Tu sa sama ponúka paralela práve so začiatkom traktátu, ešte so začiatkom traktátu Berekeho, ktorý začínal práve históriou zničenia, históriou pádu Atlantídy. A ak spravíme paralely, nájdeme veľmi veľa...

IM: Pre toto je aj história potrebná. Keď poznáme minulosť, vieme o budúcnosti. V tom je zmysel.

(VIDEO) Staré civilizácie spred 12 000 rokov civilizácia pred 12 000 rokmi (Göbekli Tepe) Hyperborea Neznáma história duchovného dedičstva. Kto postavil staré megalitické komplexy a kvôli čomu? Katastrofa civilizácie, Jadrové vojny, Geologické dôkazy. Za aké zlo bola zničená Atlantída? Pravda, ktorá môže prevrátiť históriu. Poznanie minulosti ťa robí znalým o budúcnosti znak AllatRa. Duchovné dedičstvo ľudstva staré civilizácie spred 12 000 rokov znak AllatRa, Neznáma história, globálne klimatické zmeny, Prichádza to. It is coming.

IM: Keď sa dnes pozrieme na vzniknutú situáciu, tak niekto odmieta globálne otepľovanie, niekto zaň bojuje. Ale, ak máme znovu hovoriť čestne – je to pre mnohých nástroj obživy. A to, čo dnes prebieha za oknom, to nie je výsledok, presnejšie, následok konania človeka, správne?

AK: Pravdaže.

IM: Nie je to antropogénny faktor, nie je to výsledok činnosti rozvoja civilizácie, emisie atď. Vplýva to, ale ja by som tu porovnal vplyv antropogénneho faktora na globálne

oteplenie asi takto. Ospravedlňujem sa za taký príklad, nie je celkom správny, ale dá pochopenie. Keď človek ochorel, napríklad onkologicky a medicína sa už vzdala, nič nemôže urobiť. Doktori zdvihli ruky a hovoria: „Prepáčte, ostáva Vám málo...“ A človek v tom čase pokračuje v porušovaní životosprávy a ešte aj fajčí, darebák. A tu doktori prídu k záveru, že fajčenie ho zabije. Rozumiete? No a analogickú situáciu máme teraz. To, čo sa deje – to je jeden z cyklov, do ktorého vstupujeme a je nevyhnutný, ale ľudský faktor... To je presne to isté, ako fajčenie nášho nešťastného pacienta, chápete? Čiže, no áno, trochu to urýchlujeme – o deň-dva, nie viac. Fakticky celkovo je to veľmi vážna téma. A hovorili sme o nej dávno. Teraz o tom hovoria mnohí, ale málokto počuje. A opäť, tie informácie, ktoré sa podávajú sú ako výkriky chlapca „vlci, vlci“. No a keď čriedu obkľúčili vlci, môžeš už koľko chceš kričať, už ti nikto neuverí. A my to fakticky vidíme už za oknom. Správa o klimatických zmenách, ktorá bola napísaná ešte kedy, hovorí podrobne, hoci tiež vo všeobecnej forme. Nedá sa, žiaľ, nedá sa. Nemáme právo toto všetko priniesť, k ľuďom, rovnako ako postupovala NASA o 1. februári 2019 roku. 15 rokov pozorovali asteroid, približuje sa. Zverejnili to na štyri dni a aký rozruch sa spustil. Odstránili to, hovoria, že preletí pomimo, ale v skutočnosti nikto nevie, či priletí, alebo nepriletí. Či preletí pomimo, alebo nepreletí. Zatiaľ je to ešte vznášajúci sa problém, ale hroziaci, pretože môže zmeniť veľmi mnohé a rýchlo, dokonca aj keď nepriletí. A tu vzniká moment: bude človek dodržiavať diétu a fajčiť, alebo nebude. Znova sa

vraciamе k nášmu pacientovi. Jasne, že tento asteroid, ktorý má priletieť, nezničí celú planétu. No, môže poškodiť nejaký kontinent. Zahynie mnoho ľudí, ale základná masa môže prežiť. Ale on urýchlí samotný proces. Rovnako, ako fajčenie urýchljuje proces rozvitia onkológie u pacienta, ktorého sme uviedli ako príklad. Vedie to k letálnosti a nevyhnutne, ale u nás ide mnoho vecí k nedobrému. A v princípe je to možno aj spravodlivé. Mnohí povedia: „No aký nespravodlivý je tento život“. A čo robíme v skutočnosti preto, čestne, položiť si ruku na srdce, čo robíme pre to, aby sme spravili náš život lepším – všetkých ľudí, nie svoj vlastný. Vari to nie je tak? Každý sa stará o seba. Je nás sedem a pol miliardy, áno? K dnešnému dňu. No takmer, už bližšie tam, k tomu číslu, ktoré oznámil Sufi. Ale zároveň, kto je skutočne znepokojený o ľudstvo ako o jedinú rodinu? Nie. Každý je ustarostený o seba. Náboženstvá sú rozdelené. Veria v jedného Boha, ale u každého Boh z nejakého dôvodu z ich strany tento briliant odleskuje lepšie. A z druhých strán – nie. Všetci politici sú rozdelení. Každý rozmýšľa o svojom. No, v politike je to pochopiteľné – za politikmi stoja biznis a záujmy akýchsi ľudí, určitých skupín. Ale nech bude biznismen koľko koľvek ješ, vždy sa to niekedy skončí. Vari to nie je tak? Veď človek nemôže zjesť viac, ako to, čo do neho vlezie. Ospravedlňte ma za taký príklad, ale je to pravda. Koľko človeku treba? No nič. Ale pod tento príklad spadajú aj iní ľudia. A keď v takých prípadoch hovoria: „Ale to je nespravodlivé! Ani Boh nie je spravodlivý!“, ale Boh k tomuto nemá vôbec žiadny vzťah. To je všetko následok nášho

konania. A ak sa pozorne pozrieme do... No, do traktátu Berekeho nepozrieme... Ale opäť, Sufi Allajar, on opisuje vo svojom traktáte o posledných dňoch, že možnosť zmeniť a prežiť existuje u ľudí iba jedna, na ktorú však oni sotva pristúpia. Sotva pristúpia“ – tak on hovorí. Ale možnosť existuje. A čo treba a prečo tak hovorí? No, poďme to rozobrať, jednoducho si to čisto predstavíme. Pane nedopusť, teraz, rovno teraz sa to začne. Čo bude? Záhuba veľmi mnohých ľudí privedie k rozpadu štátov ako inštitúcií. Čo sa vytvorí? Bandy. Tie bandy, ktoré sú dobre ozbrojené, budú odoberať kúsok chleba u detičiek a všetkých ostatných. Veď toto ľudstvo prechádzalo a neraz. Vari to tak nie je? Budú bojovať o to, aby prežili. Aspoň ešte jeden deň, hoci bude pochopenie, že všetci ideme tam. Nájde sa niekto, kto by sa tomu postavil, aby zjednotil ľudí, aby ich upokojil, rozdelil to čo ostalo, aby sa pokúsil vytvoriť niečo nové? Niečo jednotné. Nie, nikto sa tým zaoberať nebude. Každý bude prežívať a bojovať za seba. Či to nie je tak? Tak. Ale čo teraz ľudia robia pre to, aby k tomu nedošlo? No nič. Fakticky – nič. Ak to tak nie je, nuž povedzte, ktorýkoľvek z vás, čo ste urobili dnes od rána, čo ste urobili včera pre zjednotenie všetkých ľudí? Pre to, aby sa ľudia stali lepšími, čistejšími? Pre seba, aby ste sa sami stali lepšími čistejšími, čestnejšími, pre to, aby ste v sebe prebudili lásku a úctu k blížnemu? A prečo? Jednoduchá otázka. Mne je aj takto dobre, áno. Čiže musím bojovať za to, aby som niečo nahromadil, nejako vyžil a podobne. Opäť Živočíšne. Živočíšne začína dominovať v človeku v prípade nejakého nebezpečenstva – to je pud sebazáchovy, inštinkt

prežitia. No prepáčte, ak sa ľudia premieňajú na stádo, tak výsledok je nevyhnutný. Ale o tomto sa hovorilo nielen Berekom a Sufi Allajarom, o tomto sa hovorilo dávno pred nimi a nejednen raz. História sa opakuje a tu netreba mať dar predvídavosti, či niečo iné, aby bolo možné povedať, čo bude. Znovu o tom hovoríme a hovoríme dávno. No... sláva Bohu, áno, teraz nás mnohí počujú, ale tí mnohí, ktorí počujú – to je v skutočnosti zrnko piesku medzi takmer 8 miliardami ľudí. Či to nie je tak? Začnú nás počúvať vážnejšie, keď zavýzga „čižma“, mám na mysli Taliansko, to, k čomu tam dôjde, ale my to teraz ozvučujeme. Potom sa ľudia začnú zamýšľať, že možno máme pravdu. Ale znova, človek sa zamyslí, niečím sa rozptýli a začne sa venovať tomu, čo zvyčajne, nepôjde k susedovi a nepovie: „Sused, poďme sa jednoducho porozprávať o Duši, osobne, alebo o hocičom, po ľudsky“. Nie s fľašou: „Poďme si vypiť“. Ale poďme sa porozprávať o večnom. No, dokážete si také predstaviť masovo? Ťažko, že? Aj Anička sa tu pousmiala, pretože je naozaj ťažké predstaviť si to. Tak potom možno vziať fľašu, ísť k susedovi a povedať: „Pospomínajme si navzájom“. A to bude správne. A to nie sú výkriky „vlci, vlci“. Je to nevyhnutnosť, ktorá je tu za oknom. Poviem to jednoduchšie, nemám vo zvyku čosi predpovedať, prognózovať, ale teraz len kratučko pre ctihodných biznismenov poviem, že by som nerobil dlhodobé investície, že by som nerobil dlhodobé investície do mnohých krajín, vrátane napríklad USA, Japonska, Číny. Jednoducho nerobil. Nič zlé nemám a nič nepredpovedám. To sú fakty, ktoré nezmažeš. A vôbec, čo sú to

investície, čo sú to peniaze? Prejde trochu času – a papierik zostane papierikom. A už nehovorím nič o tých kryptomenách, či ešte čom, čo všetko okamžite zmizne. Čo potom? Ale ľudstvo, ktoré by sa dokázalo zjednotiť, zjednotiť sa v láske a úcte ako jedna rodina, aká by mala byť v skutočnosti, celé toto ľudstvo by mohlo vzdorovať všetkému, hocičomu. Je zrejmé, že v každom prípade je už neskoro otočiť históriu a niečo robiť. Nech by sme to akokoľvek chceli, nedokážeme sa k tomu dostať, prešvihli sme ten čas, pre to, aby všetko prešlo hladko a nebolo by deštrukcie a nebolo by katastrof – budú, to je už neodvratné. Otázka je v tom, ako prekonáme toto časové obdobie, s akým výsledkom. Ako ten pacient, o ktorom som hovoril, čo ďalej fajčil a porušoval diétu, nebral do úvahy stanovenú diagnózu. A čím sa to skončí? Tým, čo aj u neho? Alebo predsa len bude šanca prežiť? Prežiť pritom pre väčšinu ľudstva. Tu práve vzniká legenda, ktorá bola ešte v oných časoch, že iba verní prežijú. A nemalo sa na mysli to, že oni získajú večný život za nejaké zásluhy tu pred niekým, nie. Myslela sa tým obyčajná história, ktorá sa opakuje. Je jasné, že prežiť môžu len tí, ktorí sa zjednotia v inom zmysle. Nie na fyzickom faktore – kto je silnejší a kto má viac zbraní, či kto čo komu môže vziať. Hoci pri súčasnom vývoji situácie to tak aj bude. Ale ani to nie nadtľho. Všetko sa skončí veľmi rýchlo a podmienky budú extrémne ťažké. No a všetko sa skončí. Alebo druhý variant. Keď ľudia podniknú rozhodné kroky a tu sa práve hovorilo o tom, že sa dokážu zjednotiť a dokážu odolávať. Potom nebude strašné, keď časť ľudí prejde z jedného bodu planéty do druhého. Všade

sa u nás nájde miesto. Rad-radom možno spať a rad-radom možno pracovať. Hlavne, že sú všetci živí a sýti. Vari to nie je tak? A všetci sú v láske. Ale toto je možné iba v tom prípade, keď sa dosiahne pochopenie v každej rodine, v každom človeku a keď sa celé ľudstvo stane jednou rodinou. A to je možné iba v Pravde, v láske, v skutočnej duchovnej slobode. V opačnom prípade bude všetko hrozné. Videli sme za posledné roky migráciu len malých skupín ľudí. K čomu to viedlo? Zrážka dvoch kultúr. Je to trápenie pre mnohých ľudí. Je tak? Ľudia prichádzajú do inej kultúry zo svojej, so svojimi tradíciami. Nerozumejú si navzájom, pretože sú predovšetkým rozdelení vedomím. Ale ak by si skutočne vážili jeden druhého a skutočne sa milovali, vari by postupovali takto? Či jedni, či druhí. Tí by ich nepovažovali za utečencov a ľudí druhej triedy a tí by si vážili ľudí, ku ktorým prišli. Prišli na návštevu, tak ako je možné nevážiť si hostiteľa? Alebo ako je možné nevážiť si hosťa? Takto opäť, na jednej strane prišli veriaci, prišli ku komu? K iným veriacim ľuďom. Aj tí sú veriaci, aj tí sú veriaci. Potom, prepáčte, v koho veria, ak sa tak správajú? Komu slúžia? Vari nemám pravdu, keď kladiem tieto jednoduché otázky? Chápem, že možno popierať moje slová a veľa hovoriť o Bohu. Ale hovoriť o Bohu a žiť Bohom – to je obrovský rozdiel. A to je pravda. A konať tak, ako sa patrí na duchovných ľudí a rozprávať o tom – to je tiež obrovský rozdiel. Preto – všetko je v rukách ľudstva, kým je ešte šanca... Nuž... Táto šanca sa iba ozvučuje, ale či bude ľudmi využitá, alebo nie, závisí opäť na každom. Či sa inšpirujú tí ľudia, ako Anička hovorila,

Pravdou, ktorá vnútri kypí a chce zohriať celým týmto teplom, pretože... Pretože človek precítil túto Lásku, pretože pochopil túto Pravdu. Pretože pochopil, že vedomie je lživé, no nie je tak? Čím viac ľudí pochopí, čím viac ľudí sa prestane hrať na duchovno a začne žiť naozaj podľa zákonov Božích. Nie podľa tých zákonov, čo jedni ľudia hovoria druhým, ale podľa skutočných zákonov, vnútorných, každý ich pozná. Vari to tak nie je? V tomto je zmysel. Vtedy bude všetkým lepšie. No... Je to život. A voľba zostáva na ľuďoch. A to, že sa klimatické udalosti dnes rozvíjajú, žiaľ, ako potvrdenie našich slov, no nielen našich slov, ale opäť ako potvrdenie slov spomínaného Sufiho a mnohých iných – to je realita dnešného dňa.

IV: Mnohí vedci zaznamenávajú tieto udalosti. Napríklad britskí vedci potvrdzujú, že sa Zem začala spomaľovať. A za posledných 700 rokov sa spomalila, už to zmerali, o 4 mili-sekundy. Údajne to nie je veľa, ale...

IM: To je katastrofické.

IV: Áno, ale v skutočnosti to vedie k veľkej katastrofe. Ide o to, že keď sa Zem otáča, je trošku sploštená, no ako...

IM: Odstredivé sily.

IV: Áno. Keď sa začína spomaľovať, začína prijímať tvar blízky tvaru gule. Prirodzene, mení sa plocha povrchu zemegule a existujú tektonické zlomy. A primerane tomu sa platne budú buď rozchádzať, alebo naopak podsúvať. Vedci predpovedajú, že napríklad aj v tomto roku sa musí sopečná

aktivita na Zemi zvýšiť minimálne dvojnásobne. Teda vypočítali, že priemerne za rok dochádza asi k 6-7 veľkým zemetraseniam. V tomto roku očakávajú približne 30 silných zemetrasení. A opäť je to očakávanie. Ale realita môže byť úplne iná. A my vidíme...

IM: Stačí jedno vážne.

IV: Veru, jednoznačne, aby zmizlo všetko ľudstvo. Opäť, my vidíme tie klimatické zmeny, ktoré teraz prebiehajú na Zemi – padá sneh na Sahare, zamrzá Florida, zamrzajú krokodíly v rieke. Vo veľkej miere dochádza k vytesneniu teplého vzduchu z jednej časti súše, no a teplý vzduch odchádza na iné územia. Ale vo všeobecnosti klimatológovia hovoria, že napríklad v európskej časti klímu určujú dva takéto klimatické stĺpce – prvý je Severný ľadový oceán a druhý – púšť Sahara. A ak nám púšť Sahara začína zamrzáť, znamená to, že teplý vzduch ide do európskej časti a my vidíme, pozorujeme, že Nový Rok vítame bez snehu a tu u nás je veľmi teplo. Ale v skutočnosti to nie je veľmi dobrá situácia, pretože prebieha prerozdelenie hmoty Zeme, pretože sa zase začína topiť večne zamrznutá pôda, ľadovce...

IM: Miliardy ton.

IV: Miliardy ton, áno Okrem toho existuje nebezpečenstvo, ak sa napríklad začnú roztápať ľadovce v Severnom ľadovom oceáne, tak sa možno zmení hustota oceánu, pretože sa stane viac demineralizovaný. A tam ako vieme prechádza, no končí sa približne v oblasti Murmanska, trošku ďalej –

Golfský prúd. Ak sa toto všetko udeje, ten môže jednoducho zastať. Ak zastane...

IM: No, on sa už spomaľuje a je to zjavné.

IV: Ak sa zastaví, potom to bude fakticky ľadová doba, ktorú sme už zažili.

IM: Pre určitú časť – áno. Ale pre druhú – naopak.

IV: Pre druhú, áno, bude to prudké... No, napríklad...

IM: To nie je to najstrašnejšie, čo sa môže ľudstvu stať.

IV: Rozhodne. Najstrašnejšia je samotná seizmická aktivita, pretože opäť, kvôli rozloženiu hmoty Zeme...

IM: Tiež to nie je najstrašnejšie, ale ona môže viesť ku katastrofe.

IV: Tiež aktivita asteroidov, údaje... chápem to tak, že Vy ste mali na mysli asteroid 2002 NT7.

IM: Celkom správne, áno. Ale o ňom sa veľa hovorí, veľa pohoršujúceho.

IV: Áno, je o ňom napísané. Očakávali .. nuž existuje ohrozenie asteroidmi...

IM: Ale nie jeho sa treba báť.

IV: Áno, to je samozrejmé... Báť sa treba toho, že sme rozdelení. A toho, že sa každý snaží dominovať. Nakoniec, i keď nebudeme zabiehať do zmeny klímy a pozrieme sa na

politickú situáciu, tak sa môžeme...

IM: Je toho viac ako dosť.

IV: ...jednoducho navzájom vyhubiť.

IM: Ľudstvo už prežívalo jadrovú vojnu a veľmi katastroficky.

IV: No nehovoriac už o asteroidoch, pretože ohromných známkov asteroidov je na Zemi veľmi veľa.

IM: Toto je tiež malá pohroma, s tým sa dá ľahko bojovať. Nemožno bojovať s ľudskou voľbou. To je pravda.

IV: To áno.

IM: Je to sloboda voľby. To je sväté. A čo ľudia volia, to sa i deje. K dnešnému dňu, žiaľ, víťazia temné sily. A to je tiež pravda, všetci to vedia. A najpozoruhodnejšie je, že ľudia, no aspoň každý, s kým pohovoriš – je vojak svetla, nie menej. Ale čím sa zaoberá celý deň? Posluhuje systému. To je tiež pravda. Tak teda ako?

IV: No, opäť naše emócie, naše preferencie, oni sa taktiež...

IM: Formujú.

IV: Áno, formujú. Zároveň vytvárajú aj určité emocionálne pole...

IM: V každom prípade. Samozrejme.

IV: ...ktoré veľmi silno vplýva na Zem.

IM: A to, že to funguje, že to skutočne vplýva na okolité prostredie a na Zem. No prosím, príklad na zle viditeľných, lietajúcich živočíchoch, tých plazmoidoch. No...

IV: A čo týchto plazmoidov priťahuje? Tie isté emócie?

IM: A akože? No samozrejme.

IV: Oni, ako to chápem ja, sa nimi živia. V súlade s tým by sa ľudia mali zamyslieť, keď prejavujú hnev, nadávajú, kohosi nenávidia...

IM: Komu je to prospešné?

IV: ...závidia...

IM: Komu je to prospešné?

IV: ...koho krmia...

IM: Áno, a čo chovajú? Má zmysel chovať domácich kocúrov, keď okolo seba spúšťajú týchto plazmoidov? Myslím, že je to tak. Kocúr je viditeľný, možno ho pohladíť, možno ho vyhnať. Ale neviditeľná časť je samozrejme pre človeka škodlivejšia.

IV: Kvôli tomu sme ukázali aspoň tieto filmy. Mimochoďom, veľmi veľa ľudí týchto plazmoidov... na internete napríklad mnohí píšú, že ich dokonca možno často spozorovať na fotografiách pri použití blesku fotoaparátu.

IM: Je ich veľmi veľa, je ich masa...

AD: V komentároch pod videom ľudia ustavične píšú a

ustavične posielajú svoje fotografie.

IM: No samozrejme...

AD: Ako fotia plazmoidov.

IM: Áno, je ich veľmi veľa a sú navôkol. Všade, kde sú ľudia... Povieť to jednoduchšie, všade, kde je potrava – je ten, kto ju bude jesť.

IV: To je výstižné.

IM: To je normálne.

IV: A teraz pozrite, populácia Zeme nám narastá. A vychádza to tak, že ak je to množstvo na pozícii Živočíšnej podstaty povedzme nenávisti, akejsi pýchy, túžbe dominovať, tak sa prirodzene negatívna energia na Zemi zväčšuje. A pri zväčšovaní sa začína koncentrovať v niektorých miestach. A to, prirodzene, vedie k istým poruchám, čisto prírodným.

IM: Určite.

IV: A samozrejme to povedie ku katastrofe. A tu sa dokonca ponúka taký záver, vychádzajúc z traktátov, o ktorých hovoril Andrej, že možno je 8 miliárd – kritickým bodom.

IM: Nie. V žiadnom prípade. Naša zemeguľa môže uniesť aj 50 miliárd, nič strašné to nie je. Aj užiť a nič strašné to nebude. Naopak, Zem bude prekvitať, ani žiadne asteroidy nebudú hroziť, aj zemetrasenia budú kontrolovateľné. To všetko je možné... Teraz to opäť pre niekoho znie ako rozprávka, ale toto všetko je reálne.

IV: Ponúka sa teda záver, že negatívne k sebe priťahuje negatívne. A pokiaľ...

IM: Čo zaseješ, to aj zožneš. A to je skutočnosť.

IV: To je pravda.

IM: Všimnite si, vraciame sa... Ľudia, ktorí sa dodnes nachli, koľko ich reaguje. Veď o čom hovoria? Keď žili obvyčajným ľudským životom, kým nepozorovali tie duchovné porvy vo svojom vnútri, aké to bolo sivé, sivé a mŕtve, iba občas radostné. A teraz, keď zahoreli, keď precítili a pochopili túto podstatu, začínajú sa deliť. Delia sa s inými ľuďmi a rozhárajú sa stále silnejšie. Veď to je pravda.

AD: Áno. To je pravda. A stávajú sa reťazce udalostí a náhod. Človek sa s týmto začína deliť a samotné udalosti sa tak skladajú, že sa prejavujú aj možnosti, aby sa to ďalej... A toto, viete, ukazuje ešte na ten fakt, že skutočne stojí zato, aby si človek vybral to svetlo vo svojom vnútri, pretože ono naozaj vyvoláva ďalší ohromný neuveriteľný reťazec, ktorý vedomie nemôže ani spočítať.

IM: Samozrejme.

AD: Udalostí, ktoré vyzývajú k tomuto zjednoteniu, akoby impulz. A toto vnútorné pochopenie tohto skutočného, čo chce byť nájdené, objavené, zjednotené, práve ono nabáda k pripojeniu sa k hnutiu. V súčasnosti je obrovské množstvo pripájajúcich sa ľudí. A tento proces sa neustále násobí, pretože každý človek sa nielen chce pripojiť, ale ihneď chce aj

konať.

IM: Dobré vytvára dobré.

IV: A ukazuje sa, že ľudstvo má predsa len šancu všetko napraviť a zmeniť ...

IM: Nie všetko.

IV: Nie všetko.

IM: No poviem to tak, že ľudstvo má šancu prežiť.

IV: Existuje šanca prežiť, ak ľudstvo zmení vektor svojho rozvoja, ak predsa len pochopí, že...

IM: My sme ozvučili slová Sufiho. Nuž poďme sa na ne sústrediť, aby sme nerobili svoje závery. My iba hovoríme: «Ľudia milujte sa navzájom. Buďte ľuďmi. Dôstojnými toho, aby ste boli ľuďmi.».

Samovražda. Posmrtný osud.

IM: Igor Michajlovič Danilov

TD: Teja Davitaja

TZ: Tatiana Zinčenko

AK: Andrej Kovtunov

AM: Andrej Michalčuk

Vitajte!

AK: Dobrý deň! Dnešné stretnutie sa koná z mojej iniciatívy. Obrátila sa na mňa dievčina, je členka nášho hnutia. Nedávno sa stala členkou Medzinárodného spoločenského hnutia „ALLATRA“, prečítala všetky knihy, zoznámila sa s činnosťou Medzinárodného spoločenského hnutia „ALLATRA“. Dalo jej to veľmi veľa pochopení, dalo jej to kľúč k Životu. No, a ako mnohí z nás, prirodzene sa začala deliť so svojimi pochopeniami a znalosťami so všetkými svojimi známymi a blízkymi. A prirodzene, že v prvom rade so svojim manželom, v tej dobe zarytým ateistom. Jej manžel – to je 36 ročný muž, vedec, starší vedecký spolupracovník jedného Vedecko-výskumného ústavu. Celý život sa zvykol spoliehať práve na vedu, teda veril Darwinovi, evolučnej teórii. Myslel si, že všetko živé na planéte tu svoju existenciu končí, vrátane človeka. A k samotnej smrti... (**IM:** A náhodou sa to poskladalo...) Áno, poskladalo sa to, prirodzene, náhodou, áno. A k smrti sa choval len ako ku snu. (**IM:** Ako zvieru.) No, v podstate, áno.

IM: Požil a zomrel a stopu nezanechal.

AK: Áno. A všetky jej pokusy porozprávať sa s ním na tému „AllatRy“ jednoducho vnímal s averziou, no, donedávna. Ona mi zavolała pred niekoľkými dňami a odovzdala jeho prosbu pohovoriť si so mnou. No, samozrejme som súhlasil, zavolali sme si a on mi porozprával o udalostiach, ktoré prežil pred Novým rokom. Krátko pred Novým rokom, počas jedného pracovného dňa, išiel z práce na svojom automobile. Minul sa mu benzín, zašiel na pumpu, natankovať auto a kým čakal na rad, vypil šálku kávy a zašiel na toaletu. Potom pokračoval vo svojej jazde. Bol to deň, jasný, slnečný deň. Presúval sa po prímestskej ceste, dobre známej, pretože po tejto ceste jazdil minimálne niekoľkokrát za týždeň, čiže cestu dobre poznal. A nejakých desať minút potom, ako odišiel z pumpy, sa sám začudoval, že u neho vznikla ostrá túžba znovu navštíviť toaletu. Nuž začal hľadať príhodné miesto, ale jazdil v celkom otvorenom poli, začal hľadať stromy, nič vhodné tam nebolo. A zrazu uvidel pred sebou dobre vyjazdenú poľnú cestu, ktorá bola práve v smere jeho jazdy a vzdaľovala sa na stranu. A uvidel tam malý lesík. Bolo to preňho ako ostrov spásy, vydal sa tam, otočil volantom, zišiel na poľnú cestu, trochu po nej prešiel a odrazu si s hrôzou uvedomil, že jeho auto letí zo zrázu nadol do veľmi hlbokej rokliny. Prišiel k sebe po niekoľkých dňoch v nemocnici. Počas neodkladnej operácie, ktorú vykonali lekári hneď potom, ako sa dostal na príjem, on prežil klinickú smrť. To znamená, že doktori bojovali o jeho život, v skutočnosti

neverili, že s vyhrabe, ale, našťastie pre neho, prežil. On mi rozpovedal túto situáciu a poprosil ma, aby som odovzdal jeho prosbu Igorovi Michajlovičovi, ešte raz podrobne porozprávať ľuďom, a ľuďom – zamyslieť sa nad slovami Igora Michajloviča ohľadne toho, že nezávisle na tom, či veríte na metafyziku, alebo nie, ona existuje. Veď to, čo prežil, sa mu reálne stalo. Išiel po známej ceste, vznikla uňho ostrá potreba, pred sebou uvidel, reálne uvidel poľnú cestu, na ktorú vyšiel, reálne videl lesík, ku ktorému išiel. A odrazu sa ocitol na dne rokliny. Potom, ako prišiel k sebe, teda v nemocnici, ho navštívili pracovníci dopravného inšpektorátu, ktorí sa ho začali vypytovať na príčiny tejto dopravnej nehody. No on bol v skutočnosti tak otrasený všetkým, čo prežil, že sa vôbec nepretvaroval, jednoducho im priamo porozprával, ako to bolo naozaj. Ale oni boli ohromení z počutého a tiež mu celkom čestne povedali, že na tom mieste v priebehu posledných dvoch mesiacov došlo k celému radu podobných havárií. Akoby cez kopirák, jedna ako druhá. Ale všetky skončili s letálnym koncom a on je jediný, vôbec prvý, ktorý prežil po takej havárii. Tento muž, inklinujúci k analýze, začal analyzovať to, čo sa stalo, porovnávať fakty. Povedal, že „ja v skutočnosti tento zráz a túto roklinu dobre poznám. Túto cestu poznám doslova so zatvorenými očami, teda tento zráz a túto roklinu vidno z cesty. Ale keď som išiel, neboli tam“. „Ja“, hovoril, „som naň, na jeho existenciu dokonca zabudol, videl som poľnú cestu a odbočil som na ňu, išiel som k lesíku. To nebol pokus o samovraždu.“

IM: Ale, spravidla to pripisujú k samovražde.

AK: Áno, a to bolo prvé, čo sa... ho opýtali.

IM: A tých predchádzajúcich taktiež odpísali ako samovrahov, že ľudia schádzajú z cesty, popojdú... a zamieria do rokliny. Ale aj tu, povedzme, ak budeme vychádzať z pozície vedy, môžeme vysvetliť, že útvár, povedzme, že lom svetla, nejaké difrakcie, alebo niečo iné, čiže hra svetla, ilúzia, ktorá sa vytvorí vizuálne. Mohol uvidieť cestu tam, kde jej niet. Ale nebude pravda, keď povieme, že aj také javy neboli. Ak pristúpime z vedeckého uhla pohľadu, tak fatamorgány vznikajú, aj v púšti vidia mestá, aj povedzme dávne udalosti, ktoré sa udiali Boh vie kedy, ľudia ich vidia a zvečňujú na kamery, natáčajú. No, dá sa to vysvetliť aj tak. Ale dá sa to vysvetliť aj z druhej strany. Keď človek dobre pozná cestu a v tom istom čase z nej schádza a tu je tiež kľúčový moment, tak som to pochopil, že ty si zbytočne nekládol dôraz na to a on to hovoril a vysvetľoval, že vypil kávu, zašiel na toaletu a hneď po desiatich minútach jazdy opäť...

AK: ...vzniká ostrá túžba zájsť na toaletu.

IM: Ostrá túžba, áno, s ktorou nemôže bojovať. Ale je to kultúrny človek, chce sa niekam schovať pred prechádzajúcimi autami. Klasika žánru. (**AK:** Veru.) I keď z pozície psychológie to možno priradiť k tomu, že človek mohol skryť svoju túžbu po samovražde a podobne. Mohol počuť o tom, že existuje roklina, a že niekto tam už spáchal samovraždu, správne? Čiže aj u neho mohlo zohrať... Ale pretože nevedel,

a znovu je kladený dôraz na to, že keď prišli pracovníci polície a povedali to, že zďaleka nie je prvý, ale prvý prežil, že sa mu tak pošťastilo, potom by sa tomu nedivil, ak by to počul už predtým.

AK: No áno. Vlastne by nezačal rozprávať túto historku takým spôsobom, ako ju rozpráva. Nesnažil by sa v tom vynasnažiť. Aký by to malo zmysel?

IM: Poviem to tak, je to samozrejme nešťastie, je to smutné, ale je tu jeden pozitívny moment. Medzi vedcami je o jedného ateistu menej. (**AK:** Hej, to je na 100%.) No, to nie je humor, to je pravda. Keď je človek s určitým zložením umu a vedci sa vyznačujú tým, že inklinujú k analýze, k výskumu a podobne – začínajú skutočne chápať vedu, to, čo oni nazývajú metafyzikou, ale to je svojho druhu tiež veda a vyžaduje oveľa väčších síl, vloženia pozornosti a všetkého ostatného na osvojenie, pretože treba pozorovať to, čo uniká pred zrakom a čo nebadáš. Treba pozorovať a analyzovať práve svoje vedomie. A opäť, nájsť tú pozíciu Pozorovateľa, ktorá nemá vzťah k vedomiu. To je tiež ťažké. Dá sa ľahko skúmať čokoľvek, všetko, čo vidíme naokolo, to nie je ťažké, hoci tiež treba mať určité vrodené zručnosti, dané na to, aby si sa venoval vede. Ale oveľa zložitejšie je pozorovať samého seba a skúmať samého seba. Preto, ak nás pribudlo, hoci aj so smutným príbehom, ale sú tu aj pozitívne momenty. Pretože každý vedec, ktorý začína skutočne vkladať svoju pozornosť a svoje skúsenosti – skúsenosti pozorovania, skúsenosti výskumu a všetkého ostatného, práve týmto vedeckým prístupom,

povedzme, ku štúdiu toho, čo sa nazýva metafyzikou, približuje tú chvíľu, kedy slovo „meta“ zmizne a zostane len obyčajná fyzika. Pretože toto je fyzika. Ale zoberme obyčajné príklady, trochu odbočím - neraz sme vznášali otázku „To, čo sa ukrýva v tieni?“. A pre mnohých toto všetko, no, znelo tiež ako metafora. Ale veď v tieni je skutočne mnoho tých, čo tam žijú, len to treba vedieť vidieť. Občas sa aj najzarytejší ateisti boja temnoty. Nie preto, že sa boja stomatológov, a v temnote ich môže byť mnoho – týchto stomatológov, a preto sa boja temnoty, ale preto, že ľudia cítia – nevidíme všetko z toho, čo nás obklopuje. A často mnohé nesie hrozbu, ale nie priamu hrozbu, povedzme, nejakého fyzického pôsobenia, alebo hrozbu života. Spravidla všetky tieto skryté tvory konzumujú to, čo si my sami nevšímame, to, čo jednoducho tupo rozhadzujeme. Ale sú aj takí, ktorí sa neuspokojujú s málom a chcú viac. A v tomto prípade sme narazili na klasický prejav. To, čo Andrej rozprával ohľadom človeka, ktorý sa vystavil pôsobeniu práve na úrovni vedomia, to je informačná zámena, v skutočnosti je to veľmi ľahké. Je to rovnako ľahké, ako povedzme pre tých, ktorí budú strihať našu reláciu. Je tu mnoho kamier, ale nám ukazujú iba obraz z jednej kamery. Tí, ktorí budú robiť strih, môžu vymeniť ktorýkoľvek obrázok, zmeniť ho v hociktovej chvíli. A počas filmu sa obrázky vždy menia. A kvôli čomu, jednoduchá otázka, prečo neukazovať celú dobu stabilný obraz? To je k režisérovi. Režisér: Vedomie sa nudí pozeráť, len na jeden obrázok.

IM: Vidíte, režisér hovorí: „Vášmu vedomiu je nudné len tak

pozerať na nás“. Treba, aby to bolo pre vaše vedomie zaujímavé. To sú pravidlá, ktoré sú vypracované filmovými režisérmi a kameramanmi, no a všetkými, čo majú vzťah k tejto vznešenej práci, povedzme to tak. V skutočnosti vedomie ustane pozerať na jedno a to isté a začne sa vmiešavať so svojimi radami. Ale keď sa obrázky menia, tak ono vníma, povedzme, informáciu hlbšie, správne? Čiže striedanie projekcie, zmena a človek už nerozmýšľa nad tým, čo mu hovoria. A viac obracia pozornosť na obrázok. Ale z druhej strany to aj oslabuje vedomie. Prečo? Toto je v skutočnosti tiež zaujímavý moment. Táto zmena záberov, zmena projekcií, zmena obrázkov, rozptyľuje vedomie a vedomie vníma oveľa ľahšie to, čo by odmietalo. A takto je ľahšie niečo vám vysvetliť a bude to rýchlejšie prijaté, s menším odmietaním tohože vedomia. Áno, je to tiež nástroj manipulácie, psychológie a všetkého ostatného.

AK: Povedali ste, že vo vedeckom prostredí ubudol jeden ateista. Je to naozaj tak, pretože okrem toho, čo sa stalo počas dopravnej nehody, presnejšie toho, čo priviedlo k dopravnej nehode, tento muž ešte prežil aj klinickú smrť. A tá skúsenosť, ktorú získal v čase klinickej smrti, sa pre neho stala absolútnou inšpiráciou, absolútnym objavom. A tieto dve udalosti ho natoľko ovplyvnili, že ho donútili kardinálne prehodnotiť celkový pohľad na život, teda sa u neho zmenil svetónázor.

IM: To je prirodzené. Nič tak nevplýva na nás, na naše vedomie, ako fakty. (**AK:** Veru. A on...) Vedomie sa háda o

čokoľvek. Ale fakt zostáva faktom. Hoci ono spochybňuje každý fakt. Ale tá skúsenosť, ktorú nadobúdaš sám, s ňou sa nemôžeš hádať.

AK: Áno, tu je vedomie bezmocné.

IM: Samozrejme. Aj preto je dôležitá skutočná duchovná práca na sebe. Nech budeme ľuďom čokoľvek hovoriť, nech im to budeme akokoľvek ukazovať, vysvetľovať, ak človek nebude pracovať na sebe, naozaj pracovať v duchovnom zmysle, toto všetko preňho zostane, no, takpovediac, či Andersenov knihu prečítať, či „AllatRu“ – úplne rovnaké. Informácie pre rozptýlenie. No jedine, že sa možno ktosi kedysi s čím si stretne, zamyslí sa, spomenie si. No, a aký to má význam, že sa zamyslel, spomenul si? Ale neprijal, nepracuje na sebe. Neskúma svoje vedomie, nepozoruje, ako pracuje systém. Ak človek nevie, že on je Osobnosť, že on je práve ten, kto pozoruje prácu vedomia. Ak človek nechápe, že celá zložitosť je práve v prenose tejto informácie, ktorá prichádza, predovšetkým je to práve informácia. Veď táto informácia sa rozbaľuje na úrovni neurónov nášho mozgu. A práve náš mozog v tejto čelnej časti vytvára obraz, ktorý môžeme sledovať, sú to skryté obrazy. A potom sa už tieto obrázky odovzdajú Osobnosti ako fakty a všetko ostatné. Čiže veľmi zložitý reťazec týchto rozptýlení pre našu Osobnosť, plynúci od nášho vedomia. Ak toto človek nepochopí, neuvidí to, ak si neuvedomí, že vedomie – to nie je on, ako bude obhajovať svoje vedomie – bez vedomia? No bez vedomia naozaj nemožno, okamžite strácame trojrozmernosť.

Osobnosť, hovorím ešte raz, ona nevníma trojrozmernosť. Ona vníma informáciu v celosti. Ak zoberieme ľubovoľnú situáciu, čokoľvek, slobodnejšia Osobnosť vníma celkovo, nepotrebuje, nevidí a nemôže ju vnímať vo fragmentoch, nepotrebuje ju. A v trojrozmernosti pre ňu prakticky vôbec nič neexistuje. Ale pre vedomie je práve trojrozmernosť veľmi dôležitým faktom, pretože preň iné neexistuje. A v tomto prípade práve naše neuróniky, náš mozog, on hrá takého veľmi dôležitého sprostredkovateľa. Hoci sprostredkovateľ medzi Osobnosťou a vedomím je – prvotné vedomie. A druhé vedomie – to je viac informačná štruktúra, ktorá... Už sme o tom neraz rozprávali, existuje taká relácia „Vedomie a Osobnosť“ (kto videl, ten videl, kto bude chcieť, ten si pozrie), tam sa toto všetko podrobne vysvetľuje. Ale mozog je v tomto prípade takpovediac tiež veľmi dôležitý nástroj pre vytváranie obrazov, aj pre poskytovanie fyzických vnemov prítomnosti v tomto svete. Pretože, ak odstránime mozog, vedomie zostane. Tu je príklad. Dajme tomu, človek bol vystavený porážke, dosť rozsiahlemu záchvatu mŕtvice, necíti telo, niekedy dokonca stráca sluch aj zrak, a človek sa ocitá v kokóne, ale všetko sa zachováva: zachováva sa vedomie, zachováávajú sa emócie. To je práve ten prvotný stav, ktorý ľudia nadobudnú po smrti. Veď on sa nikde nepodeje, aj vedomie zostáva, aj hodnotenie tohoto, aj ten, kto práve zásobuje silou to vedomie, čiže Osobnosť zostáva. A tu tento stav, ktorý si človek zachováva po smrti, spojenie so svojim vedomím, sa nazýva stavom subosobnosti. Alebo, ako prv hovorievali, človek sa dostáva do pekla, to znamená

beznádejnosť, nenávratnosť. To je tam, kde už nič nemožno zmeniť, je to ťažký stav. A ako tomu rozumiem, náš priateľ prežil niečo podobné, preto ho toto všetko tak ohromilo. T.j. uvidieť a získať skúsenosť, najmä toho, čo si popieral, no samozrejme, že to zapôsobí, povedzme to tak.

AK: On pristúpil ku knihám ešte so svojim vedeckým prístupom. Teda počas doby, kým bol v nemocnici, prečítal niekoľkokrát „AllatRu“ a niekoľkokrát „Ezoosmózu“. A niekoľkokrát zaostroval moju pozornosť na tieto knihy a hovoril, že všetko, čo je tu napísané, to všetko je reálne, on sa s tým stretol.

IM: Tá samá „Ezoosmóza“ opisuje v umeleckej podobe reálne veci, teda o samotných kandukoch. Veď ak to zoberieme podľa tej samovraždy a my sme to práve teraz zachytili, zámena v jeho vedomí. Tu môžeme debatovať iba o tom, čo to bolo. Bola to fatamorgána, nejaká jeho halucinácia pochádzajúca z vedomia, alebo je tu zásah tretích síl, ktoré zmenili obraz.

AK: Práve rozprávanie spolupracovníkov DI o tom, že na tomto mieste... (**IM:** Nebol prvý.) ...za krátke obdobie tam zahynulo určité množstvo ľudí.

IM: Znamená to, že zostávajú iba dva varianty: Buď tam občas vznikajú fatamorgány... Ale fatamorgánu možno vidieť na určitom úseku, vidia ju i druhí ľudia. A takpovediac jednoduchý príklad. Ak neustále jazdím po tej istej ceste, a veľmi často po tej istej ceste a v tom istom čase prakticky

jazdí i povedzme určitá skupina ľudí, s doplnkom, s bezvýznamným doplnkom tých, ktorí sa tu ocitajú náhodne. Správne? Ak viem, že je tam roklina, čiže periférnym pohľadom aspoň moje podvedomie, vnímam ju, poznám ju, ale potom odrazu zmizne, miesto nej sa objavuje cesta a zalesnený pás. Pritiahne to moju pozornosť? Samozrejme. Rozhodne pritiahne. Prečo iné autá a ako som pochopil, áut bolo na tej ceste dostatok... (**AK:** No áno, samozrejme.) Prečo iní neuvideli ani raz túto fatamorgánu a nikto ju neopísal? Problém fatamorgány je sekundárny. A ešte... Počas krátkeho časového obdobia kopa ľudí schádza, keď predtým prechádzali cez čerpaciu stanicu.

AK: Áno, všetci. Dopraváci povedali, že všetky tieto autá, všetky, ktoré sa tu rozbili, na tomto mieste, všetky sa zastavovali na tejto čerpačke, aby natankovali.

IM: No a ak ešte oni všetci pili kávu, tak to môžeme pripísať nekvalitnej káve, halucinogény v káve..

TZ: Halucinogény, rozpustené v káve

AK: No, táto informácia...

IM: Ktoré ale zase môžu vyvolať tie isté videnia, ale to sú príliš zložité halucinogény.

TZ: Také asi ani neexistujú...

AK: No, alebo výberovo fungujú. Na jedných účinkujú a na druhých nie.

IM: No, alebo boli pridané nejaké močopudné prostriedky, áno? Teda ktoré... nuž takéto vysvetlenia môžu pochádzať z vedomia. Ale čo to môže byť v skutočnosti? No, v skutočnosti môžeme filozofovať, ale konečne to dokázať, zobrať, priniesť a takto položiť na stôl kvôli skeptikovi a povedať: „pozri, bolo to toto“, je veru zložité. Vychádzajúc zo štatistiky o samovraždách, môžeme konštatovať len jedno, že minimálne 80% - sú nevysvetliteľné samovraždy. Áno. To keď úplne príčetní ľudia, ktorí neboli ani v depresii, nič nenasvedčovalo. no, nijako neveštilo: človek si strojl plány, ale potom pácha z nepochopiteľných príčin samovraždu. Znamená to, že existuje určité, povedzme, pôsobenie niečoho, čo u nich vyvoláva neprekonateľnú túžbu. Toto pôsobenie musí byť tak silné, že človek ignoruje, prekračuje svoj pud sebazáchovy. Správne? Ale opäť, nuž táto štatistika je skreslená, je k dnešnému dňu veľmi znížená – ako hovoria, milión sto tisíc ľudí za rok pácha samovraždu.

TZ: Treba to vynásobiť štyrmi.

IM: No, to berieme skryté samovraždy, ak ten, ktorý...

TZ: To je neoficiálna štatistika. Ale pokusy treba vynásobiť desaťkrát.

IM: No prirodzene, samozrejme sú to obrovské čísla. Pokiaľ budeme pristupovať k problémom samovrážd, tak sa v živote stávajú prípady, keď sa človek dostáva do takých podmienok, no, bezvýchodiskových... ale v skutočnosti je ich veľmi málo.

TZ: Len u 10-15% ľudí boli pozorované nejaké psychické poruchy, pričom to nebola nejaká ťažká depresia, to je adaptačná...

IM:...adaptačná... nejaké, áno...

TZ:...situácia, porucha adaptácie, stres.

IM: Presne tak. Nejaké postresové...

TZ: Možnože psychogénna depresia – maximálne.

IM: Môže byť, ale 80-85% - to sú absolútne nevysvetliteľné prípady, ktoré sa ale opäť pokúšajú vysvetliť – ak s nimi hovoríme, tak „ihneď“ rozprávajú, že človek mal depresiú, no ak hovoríme s blízkymi príbuznými, tak sa ukazuje, že človek bol plný síl, strojil si plány, napríklad si ľahol spať vo výbornej nálade, nič nenasvedčovalo, ale ráno ho nachádzajú už...

AK: Je tu ešte zaujímavé, my teraz akoby rozoberáme jav samovraždy viac z pohľadu vedy, že. Tento jav môžeme aj teraz rozoberať z pohľadu kultúry, z pohľadu histórie...

IM: Áno, môže byť vykladaný rôzne, samozrejme.

AK: Áno. Ale v skutočnosti je tu tiež zaujímavé a opäť všeobecne, z pohľadu prenikania tohto pojmu do kultúry a nášho moderného každodenného, takpovediac aj...

IM: No samozrejme. Od malého k veľkému. Ak zoberieme minulosť, tak to boli vzácne prípady. A tu treba uznať, že počas celej doby náboženstvo veľmi silne bojovalo so

samovraždami a dodnes práve cirkev odsudzuje samovraždu. Kážu v tejto súvislosti a dávajú správne poučenia, bojujú s týmto javom, ale nešťastie spočíva v tom, že predtým boli ľudia predsa len viac veriaci, počúvali svojich duchovných učiteľov. Teraz ľudia strácajú vieru, bohužiaľ, masovo. Je to naozaj tak.

AK: Keď preskúmame historický aspekt tohto javu, vezmime napríklad západnú kultúru, všeobecne môžeme brať svet v celom, tak do druhej polovice XIX. storočia bol na celom svete, no, takmer na celom svete, krajne negatívny postoj k samovražde...

IM: Aj medzi ľuďmi. Ale tu opäť treba splatiť dlh práci cirkvi. Veď oni vstúpili tento negatívny postoj. Človeka, ktorý spáchal samovraždu, nepochovávali na cintoríne, neslúžili za neho zádušnú omšu. Bolo to hanebné, nedôstojné...Nie vo všetkých kultúrach.

AK: Áno, áno, ale pokladalo sa to celkovo za intrigy diabla a jeho služobníkov.

IM: V skutočnosti to tak aj je.

AK: A spojené je to s mystikou a mágiou. (**IM:** Správne.) Tvrdilo sa, že človek náchylný nie je, že je to proti prirodzenosti.

IM: Človek páchajúci samovraždu ide proti Bohu, zrádza Boha. Teda ho, no, povedzme tak, riadili démoni. Teda sa odovzdal pod riadenie démonov.

AK: Pri sledovaní udalosti, ktoré sa ďalej začali v našej

civilizácii rozvíjať, dochádzame k úplne inému záveru. Počnúc od druhej polovice XIX. storočia sa začal proces liberalizácie vzťahu k samovraždám a k ľuďom, ktorí...

IM: No pripomeňme tu ešte jeden moment, veď práve v tom čase sa začali rozvíjať aj hromadné informačné prostriedky. (**AK:** Áno.) No, všetko sa začalo rozvíjať. (**AK:** Áno.) Prudký skok vo vede, začal sa technický pokrok.

AK: Jasne vyjadrené, civilizácia sa vydala na cestu...

IM: ...samovraždy.

AK: Tak je.

TZ: Začala takpovediac prichádzať do módy.

AK: Ale začali to zavádzať.

TZ: Dokonca knižočka „Utrpenie mladého Werthera“... Veru, koľko mladých životov uniesla... Ale, ak sa obrátime k suchej štatistike, tak teraz samovraždy vo veku približne od 14 do 35 rokov postúpili na druhé miesto príčin smrti. Ale ak... A prvá – to sú nešťastné udalosti. Ale my vieme, že väčšina týchto nešťastných udalostí, to sú tiež skryté samovraždy. (**IM:** Sú to opäť skryté samovraždy.) Teda je to zabitak č. 1 v detskom a mladom veku medzi ľuďmi vôbec zo všetkých.

IM: Ale pozrime sa ešte na štatistiku. Veď samovraždy mladnú. A prevláda teraz viac u mladých...

TZ: Dokonca dospievajúcich. ...

IM: ako u dospelých. Povedzme ľudia, ktorí dožili do pokročilého veku, neberieme eutanáziu, no keď je človek chorý, má choroby a prosí len... Ale zoberme, keď ide skutočne o samovraždu: čím sú mladší, tým viac spáchaných samovrážd. Prečo? Nezrelá psychika...

TZ: Nestabilná emocionálna sféra. Sú impulzívni.

IM: Áno, sú labilnejší, sú impulzívnejší, náchylní k napodobovaniu. Ale aj príslušný prúd informácií, že kdesi ktosi spáchal samovraždu. To je aj z pozície psychológie tak pozorované. Ale v skutočnosti je odpoveď veľmi jednoduchá. Napríklad máte radi biftek. Máte ho radi teplý, či studený, včera pripravený, ktorý sa povaloval v mrazničke? Teplý, však? Čím mladší, tým chutnejší. To je aj odpoveď. Jednoduchého ktosi chce jesť. A v tom je celá bieda.

TD: Ale aj z pozície prapôvodných Znalostí, veď tí ľudia, ktorí sú mladší, tí aj majú viac síl, viac energie teda práve to, čím sa krmia tí, čo sa ukrývajú v tieni.

IM: Ale menej znalostí, menej skúseností, menej vyjadrený pud sebazáchovy. Prečo mládež takpovediac častejšie mení svoje názory? Je poddajnejšia pre sugesciu, vnucovanie nejakých ideí. Pretože starší ľudia nadobúdajú viac životných skúseností. A vedomie už nachádza, vyberá kľúče k ich Osobnosti. No ako dobrý hospodár s dobytkom, ktorý u neho dávno žije, dajme tomu s tou kravou, on vie, koľko vziať mlieka, koľko dať sena. Ale s mladými to tak ešte celkom nie je, u nich prebieha boj o líderstvo. Prvotné vedomie

bojuje s druhotným, Osobnosť tu si ľahšie vzdychne, tam ju tiahne k Bohu človek je už naklonený k nejakej poézii, k niečomu krásnemu, k láske, človek hľadá duchovnú cestu, okamžite však víťazí vedomie, ktoré ho rozptyľuje a on skĺzava do plného materializmu. A tu ak ešte uvidel, pritiahol ho akýsi obraz, no neviem, teraz existuje mnoho rôznych smerov, chodia už títo takí čiernučkí a na smrť sa hrajú. (TZ: Emo.) To-to-to.(TZ: Gotici. TD: Gotici.) Gotici tu priťahujú. Taký obraz, ihneď zmena nálady a podobne. Ale dietky nechápu, že na 100% ich riadi vedomie. Práve ono i predhádza, aj vyberá kľúče na ich ochranu. Je to ako, povedal by som, zlodejčiek, ktorý prišiel, je tu sejf, v sejfe niečo dobré a pre neho chutnučké, on iba vyberá kľúče, akým kľúčom je lepšie otvoriť. A to je všetko. Toto je nástroj. Preto čím mladší, tým nestabilnejší. A prečo to všetko? Pretože máme také prostredie, deti obklopuje informačné pole, vo svete súčasného negativizmu práve niet duchovnosti. Duchovnosť, ona upadla. Rodičia v lepšom prípade na Veľkú noc privádzajú dieťa do kostola chlieb zasvätiť. Je to už ako nejaké divadelné predstavenie: zjásť tam, sviečočku postaviť. Dieťa to nevníma ako cestu k Bohu, alebo niečo také. Ono sa s tými kňazmi nerozpráva. A kto z kňazov hovorí o zlom? Nikto. Oni všetci hovoria o Bohu, dávajú dobré poučenia. Ale či dnes vidíme mnoho mládeže v kostole, ktorí naozaj prichádzajú, ktorí skutočne besedujú? Jedinci. Na jednej strane, akoby sa aj ťahali, ale na druhej strane sú práve viac náchylní k tým emo, k animovaným filmom, zvlášť japonským, informačným. A tu je ešte veľmi dôležité opäť to, už sme o tom

neraz hovorili, že digitálne nosiče prenášajú, ani nie digitálne, dokonca aj skoršie páskové, magnetické, mali možnosť odovzdávať informáciu, ktorá je ukrytá pred očami. Ak vezmeme napríklad tú istú hudbu. Existuje hudba, ktorá je napísaná vedomím, povrchná. Povedzme, že je so vstavanou vrstvou, je zaujímavá, ale z nejakého dôvodu neuchvacuje svet. Ale existuje hudba, ktorá je rovnako napísaná vedomím, no ona uchvacuje celý svet. Okamžite sa stáva hitom. Prečo? Prakticky tá istá vrstva, zhodné, no podobné robili. Zhoda okolností, šťastná náhoda, alebo to niekto potrebuje roztočiť? Veru nie, informácia, ktorá je tam založená. Čím silnejšia emócia je vložená, čím silnejší je vložený samotný obraz, tým rýchlejšie to ožíva v masách, nič viac. A celá táto skrytosť, ona sa vysíela. Zoberme tie japonské animované filmy. Veď to nie je hra svetla. To je... Tí, ktorí to robia, oni sa to snažia oživiť. Vytvorí ten obraz, ktorý prežívajú a my to vidíme. Dobrý herec a zlý herec, dobrý umelec a zlý umelec, že. Čím sa odlišujú? Informáciou, založenou v obraze. Áno? Teda je to skutočne tak. Počujeme spevákov. Počuješ jedného – zlievaš sa s ním, ale druhého odmietaš, hoci ten spieva lepšie, gramotnejšie spieva, triafa sa do nôh. A tak je to so všetkým. Ale čo my práve uprednostňujeme? Do nôh sa netriafa, hlas zachrípnutý alebo niečo iné. Ale spieva s dušou, sa hovorí. Býva, že s dušou spieva a býva, že bez duše spieva. Nuž, tu to tiež veľmi silno vplýva. Prečo? To je ten prenos informácií, povedzme, že na mimoriadnej úrovni, ktorú nazývame práve metafyzikou. No, ale toto existuje. A my sme schopní to odovzdávať a sme schopní to vnímať.

Nech by to nazývali akokoľvek, ale existuje to. A existujú tí, ktorí sú schopní vedome riadiť tieto ilúzie, ktoré sú vnučované, aj emócie, aj túžby, ktoré sa v doslovnom zmysle vtierajú do vedomia ľudí. Je to zasahovanie tretích síl medzi Osobnosťou a vedomím. Ale to zasahovanie je spravidla vždy katastrofické, keď sa to deje na úrovni vyšších rozmerov, povedzme to tak. Ono nepodlieha žiadnemu kritickému spracovaniu. Vedomie to nevníma ako hrozbu pre seba, prebieha to priamo. Je to pravda. A tu opäť, ako sa v „Ezo-osmóze“ píše o kandukoch, že? No, kto bude chcieť, prečíta si. Však tí kandukovia, oni naozaj žijú na úkor síl, ktoré odoberajú od ľudí. Oni kradnú, presa majú celú sieť: majú aj lembojov, aj klochtunov, aj... Ale my sa predsa stretávame s týmito... No, aj z pozície vedy sa to dá, áno, dá sa to podrobiť, povedať: „No, napísali nejakú fantastiku. Čosi nasledovali, niekto vie, trochu rozumie psychológii a zostavili taký obrázok, a tak ho predkladajú.“ Povedzme ale, že kým človek k tomuto nepristúpi práve z vedeckej pozície, nezačne to skúmať a pozorovať. Alebo, nedaj Boh, ako u toho pána, o ktorom sme hovorili, nedôjde k nešťastnej udalosti, kedy sám reálne narazí na túto skúsenosť v praxi vo svojom živote a nepochopí, že tam sú od prvej po poslednú stránku – reálie bytia. Je to skúsenosť a je to to, čo my nevidíme. Človek to nepochopí.

AK: Ešte by som chcel povedať v súvislosti s týmto javom, s ktorým sa v skutočnosti na každodennej úrovni stretávajú úplne všetci ľudia. Keď navštevujeme miesta masového

zhromaždenia ľudí (sú to tržnice, supermarkety, nejaké masové akcie), skutočnosti sa teraz tohto v úvodzovkách „šťastia“ toľko objavilo, že dokonca keď sa stretávame na nejakých rodinných oslavách, či len v kruhu priateľov, určite narážame na ľudí, ktorí sú jednoducho podľa definície nosičom negativity. Čiže ak na nejakom mieste masového nakozenia môžeme stať vedľa niekoľkých ľudí (budú zo traja-štyria), tak na pocitovej úrovni chápeme, že vedľa tohto človeka jednoducho nechcem byť. Áno, napríklad najobyčajnejší, najrozšírenejší a najrozumiteľnejší príklad v tomto zmysle sú to sú pošty a sporiteľne. (**IM:** To je klasika.) Áno, klasika žánru.

IM: Neviem prečo, ale iznylovia veľmi milujú sporiteľne, milujú pošty, milujú rady v obchodoch a v každom prípade vyvolávajú škandály z ničoho. Stojíš kľudne v rade zaplatiť účet. No kto sa s týmto nestretol? (**AK:** Veru áno.) Pokiaľ je ľudí málo, nikoho niet. Len čo sa nazbierajú ľudia, určite prichádza niekto. Nie nutne babka, ako v klasike. (**AK:** Áno.) Stáva sa, že aj mládež prichádza, vyvoláva z ničoho nič škandál, všetkých obťažuje a vyvádza z rovnováhy, všetci začínajú, no, jednoducho nerváčiť. Nakoniec ten, kto vyvolal škandál, odchádza šťastný a všetci ostatní zostanú mrzutí. (**AK:** Áno.) Ako si spomenul, že medzi priateľmi, známymi a podobne, kto nemá ľudí, ktorí, keď sa s nimi stretávaš, tak prvé, čo začnú robiť je to, že svojimi problémami zaťažujú ostatných ako loďku pieskom. Áno? Kým sa neutopia. (**AK:** Tak je). Ale skutočne rozprávajú o svojich chorobách,

hovorí o svojich problémoch, akoby jednoducho človek nemal o čom rozprávať. Potom odchádzajú v dobrej nálade. On prišiel akože chorý, rozpráva, že umiera, ako mu je zle, ako má všetkého dosť. Všetci ostatní – tí sú chorí. A je tu ešte paradox – potrebujú čas aby potom prišli k sebe. Teda rozumej, že si stratil deň – cítiš sa zle, máš negatívnu náladu. No kto sa s tým naozaj nestretol? Dá sa to vysvetliť z pozície psychológie, tá sa to pokúša vysvetliť. Ale v skutočnosti ľudia, ktorí boli vystavení útoku iznyla, u nich tento úsek času zmizol, oni nežili. O akej duchovnosti, alebo čomsi inom tu možno hovoriť? Či človek bude dumať o Bohu, keď ho bolí hlava, keď mu je zle, keď... oči hľadia neprítomne, keď je sivý? Všetko je to v takých tónoch, ako aj on sám, mám na mysli sivých.

AK: Zaujímavý je tu aj mechanizmus, ako to prebieha. Keď iznyl aktivuje, začína na seba priťahovať pozornosť, začína zaostrovať pozornosť ľudí na problémoch atď., tak človek, ktorý ho počúva, pokiaľ podľahol tomu pôsobeniu, začína vidieť obrázky.

IM: Iste. Veď práve obrazy sa predhadzujú. Čiže, spontánne sa tu spúšťajú, no, dajme tomu z pozície medicíny, zrkadlové neuróny, človek začína napodobňovať. (**TZ:** Stávať sa na miesto..). No samozrejme, prebieha napodobňovanie a podobne. A človek začína, akoby na základe súcitu, stavať seba na jeho miesto a začína cítiť to isté. Ale, v skutočnosti práve dochádza ku vkladaniu. Veď je to priame pôsobenie. Ten človek, ktorý o tom rozpráva, prišiel v normálnej

nálade, v takej svojej pracovnej, iznyskej nálade, v bosoráckej a iba kóduje ostatných, rozprávajúc podľa zvyku. A takí ľudia sa všade odlišujú. Mnohí ich majú aj v rodinách a podobne. Tí, ktorí s nimi žijú, sa podrobujú týmto útokom, ale v menšom merítku. Ale v základe sa pokúšajú atakovať všetkých zaradom: známych, priateľov. Koho zvlášť? Čím menej ho vidia, tým viac ho atakujú. (**TZ:** Doktorov v poliklinikách.) Hej, ale treba povedať, že u doktorov sa časom vypracováva imunita, teda na všetko sa dá zvyknúť. Keď sa rozprávame s doktormi, kedy sa im začínajú žalovať jedna vec je, keď človek prichádza a žaluje sa na podstatu, to je normálne. Ale keď prichádza iznysl, ktorý začína robiť len to, že kňučí a snaží sa zapôsobiť... no, o myšlienkach doktora nebudeme hovoriť. Ale vypracováva sa u nich celkom odolný reflex proti tomu. Avšak títo ľudia viac pôsobia v radoch pred doktorom, ako u samotného doktora. Hoci aj polikliniky sú zvlášť obľúbenými miestami týchto ľudí...

AK: Mimochodom, najparadoxnejšie je – niekoľko krát som to videl, keď takto prídu, zaujmú miesto v rade, stoja niekoľko hodín a odídu.

IM: A odchádzajú. Ale to je istý obraz.

AK: A odchádzajú, nevstupujú.

IM: Pretože nič nepotrebujú. A keď sa s týmto človekom porozprávaš, oni nevedia, čo činia. Veď ak vezmeme systém kanduka, tam jediní, ktorí vedia – to sú lembojovia, áno? To sú jemu blízki, to sú ľudia, ktorí to naozaj študujú ako vedu.

Je to pre nich svojho druhu tá istá mágia, alebo nech to akoľvek nazývajú. Pretože každý kanduk vymýšľa svoj systém. Nemajú také jednotné učenie, alebo niečo také. Áno, majú nástroje, používajú ich, ale príbehy vymýšľajú rôzne. Začínajú ľuďom rozprávať, že my vytvárame tajný rád, ty tam získaš nesmrteľnosť a všetko ostatné, budeš veliť ľuďom... Oni ich skutočne učia pôsobiť na ľudí, tí vytvárajú svojich veliteľov a tí velitelia už naberajú celé armády. A ani velitelia, ani armáda vôbec nevedia, čo sa s nimi deje. Pričom je to na úrovni nevedomého pôsobenia, čiže človek si neuvedomuje, čo sa s ním deje, keď sa zaplieta do pavučiny kanduka. Ale lembojovia – tí áno, tí chápu túto vedu, niekedy sa z nich stávajú aj kandukovia, ak ich predčasne nezjedia.

AK: Mimochodom, teraz ste sa dotkli veľmi dobrého momentu, Igor Michajlovič. Je to jeden z takých vážnych omylov u ľudí, ohľadne pôsobenia – toho, ako pracuje kanduk. Keď sa ľudia prvýkrát stretávajú s touto informáciou, napríklad im to povedal niekto z priateľov, alebo prečítali knihu, začínajú hneď hľadať kandukov medzi svojimi známymi. (**IM:** Medzi známymi, a nepozerajú na seba). Áno. A spravidla, tuto svokra – to je stopercentný kanduk. (**IM:** Nuž, to je klasika žánru.) No a akože. Ale..

IM: A svokra má práve inú mienku.

AK: Hej, hej. A svokra ju má priam opačnú. No podstata je v čom? Podstata je v tom, že kanduk v skutočnosti pôsobí úplne inak.

IM: Samozrejme, môže to byť veľmi milý človek, môže byť verejne známy. Títo ľudia často bývajú na očiach, alebo naopak – je to úplne skrytý človek, ktorého nikto nevidí, nikto nepozná a on... zase v závislosti na jeho špecializácii. Existuje tam svoje rozvrstvenie, s kým pracujú. Všade existujú také, povedzme, profesionálne prístupy a nuansy, ako v hoci ktorej inej práci. Stáva sa, že je to milý človek, žije v susedstve, nič zlé od neho, ani jedného zlého slova nik nepočul, všetci sa v ňom vzhliadajú, prvý prichádza na pomoc, ale v skutočnosti žije už nie jeden život a za jeho chrbtom je toľko mŕtvol...(AK: Nie je to človek). To nie je človek, je to už...Áno, samozrejme. Ale je ich cítiť. Pri stretnutí s takýmito ľuďmi, ak sú ľudia duchovne rozvinutí, oni cítia tento zahrobný svet, cítia tento chlad... Stretávaš človeka, nech je aj absolútny ateista, nech je rovnaký ako Billy Milligan, áno, s kopou subosobností a podobne, ale predsa je to človek, predsa je tu akási nádej, je tu nejaký život. Ale stáva sa, že, no ak niekto stretol hladného vlka, veľmi zlého a veľmi hladného jeden na jedného, ten pochopí, o čom hovorím. Hoci na pohľad je to milý človek, ktorý sa usmieva.

AK: Áno. A samozrejme to, čo sa celkovo teraz deje u nás v spoločnosti, to ako sa tieto stvory rozmnožili a ako už...

IM: Áno. A je tu ešte jedna nuansa, ničoho ľudského v nich niet. Pre nich je postoj k človeku rovnaký, ako postoj divého zvera k svojej potrave. Ako k tomu, u toho vlka, ktorého som spomínal, k zajacovi. Ľudia sú pre nich – jedlo, nič im nie je sväté. Všetko ostatné je hra a masky. Ale priatelia, ak sa

pozrieme, trošku zo seba snímeme masky a pozrieme sa na náš vzťah k druhým ľuďom veď je opäť vo väčšine spotrebitelský, správne? No dobre, s ktorými máme nejaké spoločné záujmy, vzťahy, rovnako príjemné trávenie času, znova trošku vlastnej hrdosti, alebo podobne, no je to tak? My bez-tak využívame jeden druhého. Vari to nie je tak? Tak. Dokonca kandukovia sú tak trochu v tejto rovine... (TZ: Čestnejší). Čestnejší, áno. Oni len jedia. Ale my využívame jeden druhého. Veď u ľudí má byť vzťah medzi sebou v skutočnosti viac duchovný, ale, žiaľ, dnes máme to, čo máme. Preto je u nás tak veľa samovrážd, pretože je príliš veľa kandukov. Prečo som o tom všetkom, prečo som uviedol tento príklad. Pretože odpradávná týmto kandukom čelili tiež ľudia, ktorí sa ale učili, zasnáovali, utrácali svoj čas na to, aby chránili chrbty ľudí. A skutočne, do polovice XIX. storočia kandukov prakticky nebolo. Teda boli, ale boli to jednotlivci, to je... Samovražda a podobne bola dosť zriedkavá, ale boli tí, ktorí... (TD: Kvalitne robili svoju prácu.) Presne tak. Ale potom zdegenerovali. Dnes je veľmi veľa želajúcich zasvätiť sa službe Bohu, čeliť nečistým silám, ale na tomto želaní aj všetko končí. Ľudia, ktorí čelili kandukom, boli donedávna nazývaní Geliari. A prirodzene, že mali určité zručnosti, boli oveľa silnejší, museli byť oveľa silnejší od svojho nepriateľa preto, aby ho porazili. A tu je to veľmi jednoduché, keď to ľudia počujú, prečítajú „Ezoosmózu“, alebo o tom trochu počujú kdesi v iných príbehoch. Ale opäť, vynára sa obraz hrdinu, ktorý má akési tajné znalosti. V skutočnosti áno, dostávajú tento nástroj, pretože musia čeliť mágii iba určitou a

väčšou silou, správne? Ale čo ľudí priťahuje? Iba mágia. Kvôli čomu? Aby zosilnili svoj vplyv na svojich známych. Vari to tak nie je? Začali sme tým, že manipulujeme jeden druhým. Tak to aj vychádza, že u ľudí nedominuje prahnutie po službe, ale prahnutie po získaní týchto tajných znalostí preto, aby bolo možné použiť tieto metafyzické schopnosti, rozvíjať ich, používať pre podriaďovanie a vládnutie. Taká bieda je u nás. Aj preto je kandukov tak veľa. Preto sa už vytvárajú a rozvíjajú aj kulty samovrážd, aj turistika...

AK: Áno, teraz možno všeobecne povedať, áno, ako ste teraz povedali, že od polovice XIX. storočia začína, prvýkrát dochádza k liberalizácii vzťahu k samovražde. Samovražda sa postupne stáva masovým javom. A veľmi vážny vzostup začal práve v druhej polovici XX. storočia.

IM: A aký je postoj spoločnosti? K tomuto žiadny...

AK: Veru. Navyše sa to teraz tak popularizuje, že nielen že sa samovražda stala... (**IM:** Stala sa určitým kultom.) Áno, čiže to teraz ľudia neprirodzene vnímajú ako normu. A keď, dnes sme už hovorili o Japonsku, áno?

IM: No tam to bolo spočiatku trochu iné.

AK: Áno, no, za prvé u nich došlo k absolútnej zámene pojmov.

IM: Japonsko bolo dlhú dobu izolované. U nich sa práve sformovala taká vlastná kultúra, s vlastným postojom. Ale iná vec je, ako to použili a ako to rozvinuli. Rozumiem chodu

tvojich myšlienok.

AK: Áno, práve o tom hovorím. Jednoducho nakoľko práve v japonskej kultúre toto všetko, obratne žonglujúc pojmami, k akým katastrofickým následkom to doslova za pol storočia priviedlo.

IM: Nešťastie Japonska spočívalo v tom, že keď sa otvorilo cudzincom (veď predtým sem cudzincov nepúšťali, do Japonska), keď, no, ale keď sa Japonsko otvorilo cudzincom, povedzme to tak, došlo k výmene kultúr, tak tu došlo k vážnym zámenám. Zašli sem práve tí, ktorí veľmi silno a veľa ľúbia jesť, takpovediac gurmáni. A to ich harakiri a seppuku sa už stali takým úplne prekrúteným pojmom. Veď v skutočnosti, ak zoberieme časy ich samurajov, koľko sa za rok na počet obyvateľov uskutočňovalo týchto rituálov? Jednotky. Bol to ojedinelý jav. A koľko sa ich uskutočňuje teraz?

AK: Jedna z vedúcich pozícií vo svete.

IM: Veľmi správne. Pretože zámena prešla práve v hĺbke, v samotnej štruktúre. Je to koreňová zámena podstaty tohto procesu. Stalo sa to iba výhodnou potravou. Vnáša sa to do kultúry a hovoria, že to je u nich taká kultúra. Ale bieda je v tom, že kanduk nemá národnosť.

AK: Tu je najsmutnejšie, že tým, že sa to stalo pre Japonsko kultúrnym javom, tak sa toto všetko takpovediac implementuje do úplne všetkého počínajúc od... umelecké diela, divadelné inscenácie, filmy a čo je najhoršie zo všetkého – to sú animované filmy.

IM: Pre deti. Animácia, v ktorej jednoducho...

AK: Áno, animácia pre deti, samozrejme.

IM: Jednoducho dochádza k vkladom. Ale opäť, o čom to svedčí? No aj psychológovia si všímajú, že s deťmi sa po ich animovaných filmoch deje niečo nedobré. (**TZ:** Japonské anime.) Ale to nie je hra svetla, alebo podobné. Sám som pozeral animované filmy. A takpovediac v každom desiatom animovanom filme, hovorím to tak približne, sú vklady. Skutočne tu sú pracovné vklady, čiže sa tým niekto cieľavedome zaoberá. To nie sú prázdni ľudia, sú to ľudia, ktorí sú nie slovne, ale de facto oboznámený s metafyzikou, ktorí to vedia riadiť. Je to rovnaké, ako niektorí rock- hudobníci, ktorí robia také vklady, že keď...

AK: No áno. Čo je to? Je to nadnárodný jav. (**IM:** Absolútne.) Dotkli sme sa spolu japonského anime, čiže animácie. Ale hudba je medzinárodná. (**IM:** No áno.) A vytvárajú sa idoly, pop-kultúra.

IM: Preto to hovorím. Zďaleka nie všetci, ale existujú slávni rockoví hudobníci, ktorí cieľavedome, schválne tvoria svoje skladby, ktoré sú zamerané práve na vklady. Vklady v tomto prípade – to sú práve tie programy, ktoré sa rozbaľujú v človeku a vyvolávajú tie, či oné javy. Čiže je to priama cieľavedomá manipulácia.

AK: Ale ešte tiež pozorujeme tie javy, že keď sa vytvorí pre mládež idol, rozvíja sa, popularizujú ho. (**IM:** Pestuje sa.) Áno, pestuje sa. A potom končí život samovraždou.

IM: Vydvihujú ho medzi hrdinov a podobne.

AK: Áno, vydvihujú ho za hrdinu.

IM: A tu sa veľmi ľahko eviduje, odkiaľ fúka vietor. Ten, kto ho vychovával – tam treba hľadať, práve buď lemboj, alebo kanduk – niekto je vedľa. SUICIDE SAMOVRAŽDA. V skutočnosti je priama robota kandukov zriedkavá. Ale k dnešnému dňu je, bohužiaľ, veľmi silná. To je vtedy, keď dochádza k priamemu pôsobeniu samotného kanduka na, povedzme, nevedomé jednanie človeka. Na podvedomé sa to ani nedá nazvať. To je, keď dochádza k takým zámenám, ako s tou cestou, s ktorou sme začínali dnešnú reláciu. Kedy človek naozaj vidí iné, koná iné, robí niečo dobré, ale ukazuje sa to pre neho smrteľne nebezpečným. Teda sa to ani samovraždou nazvať nedá. A tu samozrejme problém spočíva v tom, že sa dodnes k tomu negatívne chová aj cirkev. A správne a zaslúžene robí, že k samovražde negatívne. Ale nie všetko je samovražda. Väčšina z nich sú iba obete. A tu naopak musí byť úsilie služobníkov cirkvi, kňazov, ktorí by im mali pomáhať. V danom prípade to zďaleka nie vždy je samovražda. Aj ľudia, ktorí prežili, spáchali samovražedné pokusy, ktoré chvalabohu u nich neboli ovenčené úspechom, veď keď oni rozprávajú, ľudia im jednoducho nerozumejú. Dokonca sa niekedy aj psychológovia dostávajú do slepej uličky a snažia sa to vysvetliť, že sa človek pokúša schovať svoj problém, alebo sa neotvára. Človek hovorí: „Však som nemal žiadny dôvod, jednoducho, som to iba urobil“. A nemôže vysvetliť, prečo to urobil. Koľko je takých

príkladov? Takých je kopa.

TZ: Povedala by som tak, keď vezmem roky svojej práce – no, som doktor, pracujúci v psychoterapii, ktorých sú tisíce. A ak teraz začnem uvádzať príklady týchto pokušení, zámen reality u dospelých a u detí...

IM: Kamerám nebude stačiť elektrina.

TZ: Vôbec neviem, kedy sa to skončí.

IM: Veľmi správne. Keď dieťa vidí niečo úplne iné, ale samé pchá klinec do zásuvky.

TZ: Áno, jednoducho, keď sa trojročné dieťa spúšťa z piateho poschodia, ale vidí, akoby mohol len nôžku položiť na tento piesoček, čiže je to preň blízko, táto zem je úplne pri ňom. (**IM:** Je tu, áno.) Jednoducho...

IM: A on jednoducho robí krok. (**TZ:** Áno.) Ale sláva Bohu, keď ho, ako sa hovorí, zachytávajú anjeli a ono prežíva a môže povedať, čo urobilo. A tak... Ináč by ani nebolo čo povedať. Napriek tomu to tiež stavia ľudí do slepej uličky. A my opäť z pozície psychológie rozmýšľame, že dieťa sa nás snaží oklamať, snaží sa ospravedlniť svoje negatívne konanie. A príčiny hľadáme kde? U rodičov, že rodičia s ním nepostupovali správne – že to bola negatívna reakcia dieťaťa. V skutočnosti ani rodičia, ani nikto nie je na vine.

TZ: Príčiny sa vždy dajú nájsť, ak sa chce.

IM: Kto chce, ak ich bude hľadať, áno. Tak funguje naše

vedomie – vždy nájde ospravedlnenie činom kanduka. To je pravda.

AK: Mimochodom, keď sme už takpovediac prepli na túto tému, klasika v konaní kanduka, keď plánuje hostinu, je spáchanie hromadnej samovraždy. (**IM:** Je to tak). Alebo, takpovediac pre neho je najsladšia hostina – keď matka s dieťaťom.

IM: Tohto je veľmi veľa. Buď niekoľko detí, alebo s dieťaťom, alebo keď je tehotná. No, my tu opäť z pozície psychológie hovoríme o čom? Hormóny, popôrodná depresia, alebo hormonálne zmeny počas tehotenstva, alebo človek nie je pripravený k zmene svojho spôsobu života. A ukončuje svoj život úmrtím, áno? Teda samovraždou. Robí kroky, ktoré vedú k takým situáciám.

TZ: Alebo sa s mužom pohádali...

IM: Áno, alebo s mužom nejaké...

TZ: Nemá prácu. Nevie ich uživiť.

IM: Samozrejme. No vždy existujú výhovorky. A v skutočnosti čo často býva? Niečo úplne iné. Áno, aj takých príkladov môžeme uviesť veľmi veľa. Veľmi veľa. Keď sa žene zdá, že zachraňuje svet, keď niečo horí a ona zachraňuje svoje dieťa – vyhadzuje ho. Takto hádžu deti do prieruby – zachraňujúc ich pred ohňom.

TZ: To je skutočnosť. Tak pacientke...

IM: Celkom správne. Rovnako aj ľudia psychicky zdraví...
Čo je to zatmenie vedomia, alebo čo?

TZ: Nenašli po psychiatrickej expertíze žiadnu psychickú chorobu.

IM: Presne tak. Ale aj z druhej strany, matka je vinná – zabila dieťa, však? (**TZ:** Áno.) Bude sedieť. Ale kto je vinný v skutočnosti?

TZ: Bude sa liečiť na povinnej liečbe, stanovia jej nejakú psychogénnu psychózu... (**IM:** Presne tak.) Trebárs niečo stanovia, ale v skutočnosti tam nič nie je. A v skutočnosti je to kanduk, je to vklad. Ale z druhej strany, je matka vinná? Je vinná, že sa nevenovala svojmu duchovnému rozvoju. Vinná. Pretože ľudia neustále podliehajú týmto vplyvom. Kto, povedzme, nebol v živote vystavený myšlienkam na samovraždu? To nemôže byť. Všetci ľudia o tom rozmyšľali. Sú to vklady, to je práve tá činnosť, ktorá sa robí masovo. No, niekto zareagoval a niekto nezareagoval. Nuž, nezareagoval, tak nezareagoval. Je to, viete, je to ako rozosielenie v internete, no, tie reklamky kto potrebuje, zareaguje. Tak aj tu, kto je slabší, ten aj zareagoval. Taký lacný masový spôsob. V skutočnosti masová hostina. Alebo povedzme za volantom. Áno? (**AK:** Áno). Kto nerozmyšľal, sediac za volantom auta o tom, vyjsť do protismeru a neuhnúť, že čo so mnou bude? Komu neprišla taká myšlienka? Zvlášť, kto má normálne skúsenosti.

AK: Veru. Prichádzala? Na začiatku také myšlienky často

prichádzajú. V dorasteneckom veku. V mládežníckom prostredí dochádza k posudzovaniu tejto témy. Dospievajúcim veľmi často prichádzajú takéto myšlienky. Keď sme začali hlbšie študovať túto tému, tak som si jednoducho spomenul aj na vlastnú skúsenosť. A naozaj, práve niekde po druhotnom vzostupe, od 12-tich rokov začali tieto myšlienky... najskôr tak čas od času prichádzať a potom nejaký čas boli – no, nutkavé. Tak. A tiež sme o tom všetkom spolu s rovesníkmi diskutovali. No, chvalabohu, ešte sme nemali sociálne siete...(IM: so všetkými týmito radosťami..). so všetkými týmito radosťami...

TZ: A mimochodom, čo sa týka sociálnych sietí. Dá sa pôsobiť cez sociálne siete?

IM: Dá. Aký je v tom rozdiel? Sú to digitálne technológie, všetko prechádza, všetko funguje. Jednoduchý príklad s našou „PYRAMÍDOU“, však? Pozitívne pôsobenie. Ale prepáčte, nech je to akokoľvek, ale viac ako 98% to bolo pozitívne pôsobenie, ktoré ľudia pociťovali. To je fakt. Medzi týmito 98% boli ľudia, ktorí pristupovali skepticky, ale aj tak to cítili. Nie je to sugescia, je to niečo iné. Veď nedochádzalo k žiadnemu pôsobeniu, nič také nebolo. Bola to reálna práca „PYRAMÍDY“ a vďaka Andrejovi jeho takpovediac pozitívne podanie. To je fakt. A my sme to zaznamenali. Teda je to experimentálne. Preto toto všetko funguje, toto všetko existuje. A sociálne siete – aký je v tom rozdiel? Každá informácia môže byť zakódovaná v znaku, v tejže nahrávke a podobne. Veď skôr, vráťme sa máličko, povedzme, do

predhistorického obdobia. No jasné, že je to vtip. Ale čo to bol znak? Znak – to je prenos informácie. Čiže znak niesol informáciu a reálne pôsobil, reálne pracoval. To je skutočne tak. Potom sme to všetko trochu zjednodušili, skreslili a teraz už musíme veľa písať pre to, aby sme odovzdali pre nás potrebnú informáciu. No pre nás sa aj život stal zložitejším – existuje oveľa viac toho, čo treba opisovať, preto je všetko také technické, všetko je sťažené. Predtým bolo jednoduchšie, predtým bola podstata – práve prenos toho základného, čo sa chcelo odovzdať. Tak opäť, jeden a ten istý znak odovzdával kopu rozličných informácií v závislosti od toho, kto, ako a pre koho ho dával. Ale je to len znak. No bol nositeľom. Ale prečo toto všetko bolo možné? Pretože ľudia ovládali nielen analýzu, čiže mysliaču činnosť, ale ešte aj pocitové vnímanie. A vnímali to všetko práve na pocitovej úrovni. A dnes naše znakovanie, teda naše písmo, ktoré čítame, píšeme – to je práve proces povrchného vnímania, čiže práce vedomia. (**TZ:** Možno erudíciu...) Áno, napomáha to rozvoju nášho vedomia a práve jeho posilneniu. Ale je nutné ho rozvíjať. Opäť, vedomie možno drezírovať a možno ho vychovávať. A bude len pomáhať. Jednoducho ho sledovať, aby nevystrájalo a dozerať na to, aby nevstupovali cudzí.

AK: Áno. Túto informáciu som sledoval ohľadom auta. V skutočnosti je v youtube veľmi veľa takých videí, kedy vodič z nepochopiteľných príčin vchádza pod vlak, alebo schádza z cesty, pričom má v aute spravidla celú rodinu. Alebo ako tam v poslednom videu, ktoré som videl, dáva sa obiehať,

obieha, ale nevracia sa do svojho jazdného pruhu a ide jednoducho do čelného nárazu. Pričom pomerne dlhú dobu, pričom protiidúce auto bolo ešte ďaleko, žena mu kričala. Najskôr sa pýtala: „Čo robíš?“ a potom: „Zíd', zíd', zíd'!“ Ako išli, tak aj... Tak aj došli.

IM: To tiež nie je možné vysvetliť. Čo, človek stuhol od strachu? A? No prepáčte, ale kde je pud sebazáchovy? Kde je zodpovednosť za rodinu?

AK: Áno, akákoľvek samovražda vedie k tomu, že človek, ktorý ukončil život samovraždou, sa na 100% stáva subosobnosťou.

IM: Áno, to je pravda. Je to bezalternatívne.

AK: A jeho osud je extrémne ťažký.

IM: Nuž, osud subosobnosti je vždy ťažký. Práve sme o tom hovorili, uvádzali príklad pochopiteľnejší pre ľudí. Je to ako keď sa človek nachádza v takom komatóznom stave a ako sa hovorí, nič nemôže urobiť a zároveň vedomie aktívne funguje, on sa cíti, že je, ale telo sa nepodriaďuje. V skutočnosti to nie je veľmi príjemné, čo to je subosobnosť. A najhoršie je to, že je to skutočne na dlho, na veľmi dlho. To nie je len ľudský život.

AK: Nedávno sa stal tiež... Ak dovoľíte, tak to poviem. Je to jednoducho k téme. Stala sa udalosť: došlo k vražde s následnou samovraždou. Mladý chalan a dievča. Ak sa na nich pozrieme takpovediac zo sociálneho uhla pohľadu, tak obaja

boli – múdri, perspektívni mladí študenti, študovali na prestížnych vysokých školách. Všetko bolo u nich akoby dobre. Ale jedného dňa sa stalo nasledovné: chalan prišiel domov, počkal na dievča, kým sa vráti domov. Prišla domov. Boli spolu, nestretávali sa, ale spolu žili. Teda, on napadol dievča, udrel ju, stratila vedomie. Znásilnil ju, potom šiel, skúsil ju uškrtiť. Nepodarilo sa mu ju zaškrtiť, šiel, zobral nôž, zasadil jej niekoľko úderov do srdca a po zasadení týchto úderov ju ešte raz znásilnil. Tak. Pričom jej skúšal zakryť ústa, aby nepočul jej predsmrtný chripot. Po niekoľkých hodinách, počas týchto hodín si pospal, zajedol si a prišiel a ešte tretí krát znásilnil už chladnú mŕtvolu. A po niekoľkých hodinách ukončil svoj život samovraždou. No, povedzme, že z pohľadu vedy to určite vyzerá ako úplné šialenstvo, ak nevnikneme do podstaty toho, čo sa stalo. Stalo sa nasledovné. Toto dievča bolo, povedzme to tak, že mala veľmi veľa materiálnych túžob. Na týchto materiálnych túžbach ju aj kanduk ulovil. Potom, pretože chalan... Medzi nimi bola neopätovaná láska, čiže on si myslel, že šialene miluje toto dievča. Ale to bol tiež vklad. Čiže kanduk urobil vklad do tohto chalana cez dievča, cez prostredníka. Cez ňu. Teda ona ho manipulovala, konkrétne témou sexuality, teda neustále bola pred jeho očami, neustále sa pripomínala, ale pritom ho, povedzme, odmietala. Navyiac sa pokúšala stretávať s jeho blízkym priateľom. Doslova dva týždne pred touto udalosťou začali chalanovi prichádzať nutkavé myšlienky ohľadne vraždy. Neustále ich točil, tieto scény, točil scenár tejto vraždy. A vo výsledku sa rozhodol, že ju vykoná. A vykonal

to v takej forme...

IM: Opäť, keď človek dostáva príkaz od kanduka, ale má ešte nejaké sily na odpor, nebude premýšľať o tom, čo dajme tomu chce tento kanduk, akým spôsobom ju zabiť, ale to všetko bude zvažovať a odmietiť. No opäť, vracajúc sa k tomu, kto v živote nerozmýšľal, že zabije iného človeka? Tieto myšlienky prichádzajú ako televízny program všetkým. Jednoducho nie všetci to otvárajú. Kto z detí nerozmýšľal o tom, že zabije svojich rodičov a podobne? Ale je nepríjemné o tom hovoriť, mlčia o tom, spoločnosť to zamlčuje. Ale každé dieťa prežíva tieto momenty. To treba vedieť. Ale sú to normálne myšlienky, či nie? Odkiaľ prichádzajú? Takpovediac je to tiež spoločné pole. Nenormálne pole, odkiaľ sa tieto myšlienky vnucujú všetkým. Ale niekto ich realizuje. A v tomto prípade som viac ako presvedčený, že ak by sa vzalo ohľadne toho chalana všetko na psychiatrickú expertízu, tak by sa ukázal ako absolútne zdravý človek. A my to môžeme vystopovať, ako to chápem, že si viedol nejaké instagramy, alebo čosi také, keď rozprávaš, o čom rozmýšľal a podobne. (**AK:** Áno, bol tam..). Určite tam bude moment jeho odporu, kedy nechce, ale je nútený to urobiť. A nejaká sila ho vedie a manipuluje ním. Tu sa to dá ľahko odsledovať. A znalosti o kandukoch, o všetkých týchto metafyzických, nereálnych, neexistujúcich silách sú, dajme tomu, u samotných psychiatrov – dobrou zbraňou. Ale kňazi o nich vedia, nech aj nie všetci, ale vedia, že existujú nečisté sily a bojujú v rámci svojich možností. Ale bieda je v tom, že k

dnešnému dňu mládež ku nim nechodí, častejšie sa dostávajú k psychiatrom, ako ku kňazovi na spoveď. No nie je to tak? (**AK:** Samozrejme.) To je bieda.

AK: Čo je zaujímavé, že po spáchaní vraždy, už po druhom znásilnení, si sadol za počítač a vo svojej sociálnej sieti na svojej stránke veľmi jasne opísal všetko, čo sa s ním dialo. Teda vďaka tomu, že študoval na technickej vysokej škole, čiže chalan dostatočne rozumný, rozvinutý a inklinujúci k analýze, preto...

IM: Ešte sa zachytával za život. Áno, áno, v podstate to... On pribehol... znova, ak je technik, počítač je pre neho pomocníkom, je to spôsob jeho ochrany a on sa viditeľne snažil podrobiť analýze to, ku čomu došlo a nejako sa vytrhnúť. Pretože Osobnosť beztak bojuje do konca. Zvlášť v takýchto hrozných okamihoch.

AK: Áno, to čo on opísal, je v podstate prvým dokumentom pre výskum odborníkov. Je to celkovo dôkaz aj práce, aj existencie kandukov. A ešte je to samozrejme krik Osobnosti, ktorá už, hrubo povedané, nemohla odolávať kandukom, ale...

IM: Kanduk v skutočnosti – to je veľmi mocná sila a vytrhnúť sa spod jeho moci – na to treba aj odvahu, aj silu. Tak ako vždy... Opäť psy.

AK: Ak dovoľíte, rozoberieme tu details, áno? Ale čo sa dialo naozaj? Veď do okamihu vraždy dievčaťa ešte u Osobnosti zostávala šanca. Ešte mala šancu vyjsť spod moci

kanduka a čeliť mu. Ale potom, keď už zabil svoju obeť...

IM: Nemá cestu späť. (**AK:** Áno). Už je mŕtvy. (**AK:** Áno). Jedna vec je, keď človek... no, stáva sa, ľudia páchajú vraždu v sebaobrane, myslím tým konflikty, vojnové činy. Ale iná vec je, keď človek, ktorý je pod mocou nejakej sily, hnany cudzou silou, pácha tento akt. On už nie je živý. Je to 100% subosobnosť.

AK: A nie je tu dôležité, či by v skutočnosti prežil po tejto udalosti.

IM: To už nehrá rolu, už je mŕtvy.

AK: Áno, už je to tieň a nie človek.

IM: Je to iba vec času.

AK: Áno. Keď udrel dievčinu, ona stratila vedomie a on ju prvýkrát znásilňoval, kanduk už začal proces požierania.

IM: Tu už samozrejme začal jesť. Tu samotný vzostup sexuálnej energie, presmerovanie tejto energie na inú stranu, to už samozrejme... Nie to, že ju udrel. Keď ju udrel, ešte by sa mohol zastaviť. Ale potom, ako ju udrel a došlo k aktu znásilnenia, ešte predtým, ako ju zavraždil, už bol odsúdený.

AK: A druhý krát, keď zasadil niekoľko rán nožom, čiže už zasadil smrteľné rany a druhýkrát znásilnil...

IM: No, tu sa tiež môžeme zamyslieť, no, bývajú ľudia-zvery, ktorí vraždia (taký Čikatilo), prežívajú sexuálne uspokojenie, ale to nie je pre normálnych ľudí.

AK: No samozrejme. A prežívať sexuálne vzrušenie hľadiac na...

IM: Samozrejme, to musí byť sociopat, pritom zjavný a s veľkou skúsenosťou. To nie je nejaký výbuch a bolo by to pozorované v priebehu celého jeho života.

TZ: No samozrejme, nedochádza k tomu tak náhle.

IM: To je zver, to je už dávno vrodená beštia.

AK: Áno, ale tu v skutočnosti prebiehal silový moment... čiže keď obeť umiera a kanduk...

IM: To už bol kanduk. Toto už nebol človek, neboli jeho oči, jeho vedomie. To už práve kanduk skrze neho získaval pôžitok. Kanduk vstrebával posledné štipky života, odoberal posledné výšplechy. A keď tretíkrát uskutočnil akt znásilnenia už na studenom tele, tu už nebol akt znásilnenia na mŕtvej, ale na tom, kto je v úvodzovkách „mŕtvy“, už na ňom, to sa mu už vysmieval. To sa už kanduk opájal vlastnou mocou. Ale to je mladý kanduk. Starý, skúsený, tak nerobí. (**AK:** No áno, a ďalej..). To sú práve tí, ktorí sa ešte opájajú mocou, ktorí si vychutnávajú silu, ktorú nedávno získali.

TZ: Čiže oni to nerobia nenápadne, áno?

IM: Nie. Ale pre nich je cenná potrava. Kanduk – on je tiež obyčajný človek, ktorý sa ním stáva podľa svojej voľby. Jednoducho sa dostáva do takeého prostredia, kde sa akoby venuje nejakej joge, alebo do nejakej sekty, alebo do akejsi tajnej skupiny, venuje sa tajnému učeniu, ani nechápe čomu a

postupne sa vŕahuje do tohto kruhu. Ak má určité vlohy, tak prirodzene môže na neho, povedzme, položiť zrak odchádzajúci kanduk a jednoducho mu odovzdať svoje znalosti.

TZ: Ale nevedome k tomu nemôže dôjsť.

IM: Nie. Nie. Samozrejme, že nie. To nemôže byť nevedomé. Je to tiahnutie k mágii, tiahnutie k sile, je to opäť tiahnutie k moci, k tajnej moci. K najstrašnejšej moci. Ale im aj práve to sľubujú. Sľubujú im, že vedomá reinkarnácia, ku ktorej bude dochádzať – to je večný život, ako im sľubujú. Ale kanduk si skutočne pri znovuzrození na seba pamätá a ovláda všetky zručnosti. To je fakt. Plus si ešte kanduk môže vyberať a nie len to, do akej nádoby sa nasťahuje. To je tiež pravda. Ale chápem, že niektorí pozerajúci teraz povedia: „No to nemôže byť“. No ja im verím, ale ako je to s reinkarnáciou samotného Dalajlámu? Ale on práve nemá túto možnosť vedomej reinkarnácie. Je vhodený do určitého regiónu a oblasti. Lahko sa to dá vypočítať. A kanduk sa tiež dá vyčíslieť, ak vieme, kde je a kto je. Keď jeho telo umiera, tak je ľahké vypočítať, kam vstúpi, pretože toto všetko je ohraničené určitými oblasťami, časom a všetkým ostatným. Ale fakt je v tom, že dieťa rastie s múdrosťou starca a s obrovskou silou. Je pochopiteľné, že do druhého vzostupu nemôže túto silu používať, ale znalosti používa, predstavte si to. No, hovorím to ešte raz, veľmi ľahké je ich vycítiť, je veľmi ľahké všimnúť si ich. A preto takéto hlúposti robia iba mladí a neskúsení kandukovia. Tí, ktorí sú starší a získali skúsenosti, sedia potichučky, nevidno ich, nepočuť o nich, veľmi sa priatelia so

susedmi, sú to veľmi poriadni ľudia, často zakladajú rodiny, nádherní ľudia. Ale predsa ich odlišuje ten faktor, že sa stretávajú s veľkým množstvom ľudí. Pretože on buduje, ako pavúk, buduje celú pavučinu, potrebuje lembojov – to sú tí, ktorí mu slúžia. Naberá ich celú skupinu. Prečo? Pretože počas samotného procesu prechodu detstva sa musí prikrmovať. A tu práve jeho skupina na neho pracuje celé toto obdobie. A lembojovia musia byť verní kandukovi – jeho takpovediac dôverní ľudia, ktorí ho touto energiou aj krmia. Znie to ako fantastika. Nuž pravda, keď si to tak vypočuješ – no rozprávka by bola rozprávkou, keby neboli reálne veci, ktoré za tým stoja a vysvetliť ich ináč, ani z pozície vedy, jednoducho nemožno. Ale z pozície metafyziky sú to plne prípustné veci. A z pozície znalostí, bohužiaľ, ak to tak zoberieme, je to teraz v spoločnosti dominujúci problém. Pretože celkovo je tohto veľmi veľa. Kto sa teraz nestretol s tými... Jednoduchý príklad, Andrej má pravdu, zájdi na trh, ako sa potom cítiš? S nikým si nehovoril, len si pochodil, popozeral. Jedného si popočúval, druhého – stačí aj malý kontakt. Ale ak si sa, nedajbože, otvoril, dívaj sa, ešte aj horšie bude. Veď opäť – on nemôže pôsobiť na človeka. Človek sa musí pre to otvoriť. A človek, on je – no, ako uzavretý systém: pre to, aby vošla nejaká sila, musí sa otvoriť. Ale teraz, prepáčte, máme „Modrú veľrybu“. Zachytili ste, áno? Digitálne technológie. Však ani netreba ísť do obchodu, alebo do Sberbanky niečo zaplatiť.

TZ: A sú to masové samovraždy, masové.

IM: Prosím. A oni aj budú masové, pretože je to absolútna beztretnosť. To je hodokvas. To je vtedy, keď už hoduje nielen kanduk, ale aj jeho najbližšie okolie. V doslovnom zmysle slova. Ale to všetko sa ospravedlňuje a vyzerá, akoby chcel na tom niekto zarobiť, pretože samovražda, ktorá sa filmuje, priťahuje kopu pozornosti. Toto sa aj popularizuje. Vždy sa pre to dá nájsť ospravedlnenie, ako sme už spolu hovorili, je tak? Ale v skutočnosti je všetko oveľa vážnejšie. Žiaľbohu, je to veľké nešťastie. Ale najväčšia bieda je v tom, že toto všetko je následok duchovného úpadku ľudstva. Bývajú veľmi populárni a veľmi známi ľudia, plní nádherných myšlienok, vznešených myšlienok. V skutočnosti je to obyčajný kanduk. Alebo naopak, je to úplne uzavretý človek, ktorého nikto nevidí, nepozná, žije už ne jeden život a za jeho chrbtom je toľko mŕtvol... Každý kanduk vymýšľa svoj systém. Ľuďom začína rozprávať, že my vytvoríme tajný rád, tam získaš nesmrteľnosť, budeš veliť ľuďom. A oni skutočne učia pôsobiť na ľudí. Tí budujú svojich veliteľov a tí velitelia už naberajú celé armády. Pre nich je vzťah k človeku rovnaký, ako u divého zvierťa k svojej potrave. Ľudia sú pre nich jedlo. Kto, povedzme, počas života nebol vystavený myšlienkam o samovražde? Ľudia neustále podliehajú týmto vplyvom. Sú to vklady. Kto je slabší, ten aj zareagoval. Najväčšie nešťastie je v tom, že toto všetko je následok duchovného úpadku ľudstva. Čiže ľudia sa v skutočnosti vzdávajú od Boha, vzdávajú sa od Duchovného Sveta. To je pravda. A ľudia nevedia to, kým sa stanú. Pre nich je vnímanie smrti ako – nejaký prechod, nejaká hra. Vedomie

rozpráva každému, že „Však kedy to ešte bude. A či ty umrieš, či neumrieš?“ Umrieš určite a veľmi rýchlo. Čas je rýchly.

AK: Čím sa to teda pre toho chalana skončilo. Veď po spáchaní toho tretieho znásilnenia už mŕtvolý, sa s ním už ďalej kanduk začal hrať. Čiže ho začal popúšťať. Je to vidno jednoducho z toho, čo písal (**IM:** Je to jedna z foriem.) Áno, pustil...

IM: On popúšťa Osobnosť a tá prichádza do úžasu od spáchaného, a potom ju spätne berie do svojich rúk. (**AK:** A znovu popúšťa.) Presne tak. (**AK:** A znova.) A tak. Tu je výrazný rozdiel medzi ľuďmi, dajme tomu tým sociopatom, o ktorom sme hovorili, že to musí byť taký zjavný degenerát, no... on nemá nijaké rozjasnenia.

TZ: No, u neho nedochádza ani k tomu boju.

IM: Nie je v ňom boj. On to nevníma.

TZ: Tam je všetko studené a kruté.

IM: Absolútne. Áno, to sú mŕtvo narodení...

TZ: Blaženosť z moci, a to je všetko...

IM: Ale náhodou prežijší. A on – zviera je len zviera. On tak jednoducho koná. On nemá ani emócie, ani ľútosť, nič. Tak. Ale tu, prepáčte, tu je hra. To nie je hra vo vedomí, alebo fantázie – je to práve hra tretej sily. Často to tak býva.

AK: Tu v tejto hre je zmysel.

IM: Istotne. To je výsmech nad duchovnými silami. To je priamy výsmech nad Osobnosťou. To je...

AK: A osud tejto subosobnosti je mimoriadne smutný. Prečo? Pretože sa už nachádza v moci tohto kanduka. A aj keď bude subosobnosťou... (**IM:** Samozrejme. Ona už je mŕtva.) Bude naďalej kŕmiť... (**IM:** Kŕmiť jeho.) Toho kanduka. (**IM:** Aj systém, aj jeho.) Áno, v podstate sa v tomto prípade kanduk veľmi sýto naobedoval.

TD: Áno, mimochodom ste povedali takú frázu, že ľudia sa nezamýšľajú nad tým, čo sa udeje po smrti. Čiže dochádza až do toho, že niektorí v ňu ani neveria – teda čo tam bude, ako tam je?

IM: V ňu, v smrť, verí každý človek čisto teoreticky. Ale my, ako medici, my sme sa často stretávali s tým, že človek je už, ako sa hovorí... už vie o tom, že má no, deň-dva, ale pokračuje v budovaní plánov na roky dopredu. Tak pracuje vedomie, je tak? (**TD:** Áno). A koľkokrát sme sa s tým stretávali, tým viac vo vašej špecializácii, keď ste mali do činenia s ťažko chorými, ktorí vedia, že odídu. Jednako, čím sa zaoberajú? Budujú plány. Lapá sa niekto z nich hoci za najmenšie spasenie, za tie pocity vnímania, za duchovné veci? No...To sú jedinci, ktorí idú do kostola, ktorí pozývajú kňazov kvôli tomu, aby aspoň naposledy, aspoň trochu uľahčili svoje utrpenie. A tak v skutočnosti...

TZ: Dokonca sa akoby viac zahlbujú do nejakých svojich každodenných problémov...(IM: Úplne správne. Do hmoty.)

Vyjasnenia vzťahov, v rodine aj...

IM: Úplne správne. A ešte sa pokúšajú, prepácte, rozhádať všetkých, pretože sa už stávajú subosobnosťou. A subosobnosť je vždy negatívna. Hovorí, že „dobré“ subosobnosti, no ale ako? Dobré subosobnosti nebývajú. Žiaľbohu, subosobnosť – to je všetok negativizmus, všetky útrapy, ktoré máš. Prešla si do druhého stavu – nemáš telo, je iná forma existencie, ale všetky utrpenia, všetky emócie a všetok negativizmus zostal a on dominuje. A to, prepácte, nie je „Neuveriteľný deň“ (pozn. - film „Groundhog day“), to sú každý deň nové skúšky a utrpenia, ale je to tá istá negativita, ktorá požiera človeka stáročia. To je pravda.

TD: A o tomto sa medziiným hovorí vo všetkých náboženstvách.

IM: O tomto ľudia vedeli, ale oni sa zhovárali a rozprávali to takým, no, povedzme, pokusom objasniť v trojrozmernosti, že sa to deje, používali alegórie. A samozrejme, že...

TD: Áno. No, povedzme, je tu pozorovaná taká alegória, analógia ako horúci plápolavý oheň. (**IM:** Bezpochyby...) A existuje to aj v moslimstve, aj v kresťanstve. (**IM:** Toto je všade.)

IM: Samotné náboženstvá nepochádzajú z prázdnoty. (**TD:** Áno.) Náboženstvá, ktoré žijú stáročia – tie nie sú vymyslené ľuďmi, zakladajú sa na znalostiach, na skúsenostiach a opäť, práve v nich je dostatočne veľa zrn Pravdy. To, že sa toto všetko potom rokmi prevracia na plevy, to... Nebudeme o

tom. Je to práve založené na zrnách Pravdy a na reálnych skúsenostiach ľudí, ktorí to všetko prežili, a ktorí o tom rozprávajú. A stav subosobnosti – tam je to opäť, áno, tlak, áno, časom sa pridáva nespútany žiar, sú to neznesiteľné podmienky. Ale opäť, dochádza aj k zosilneniu negativity. Každá subosobnosť sa nachádza v neznesiteľných podmienkach nie preto, že je to trest, to sú také podmienky existencie. A tu je najzaujímavejšie, že v skutočnosti každý človek, dokonca na úrovni vedomia, on tam ďaleko, ďaleko vo svojej batožine, vie o tom, ale nechce tomu veriť. Hoci každý človek vie, čím sa to skončí, neverí tomu, že umrie, jednoducho preto, lebo vie, že existuje iná forma existencie. A vie, že sú to pekelné existencie. Ale vedomiu je to výhodné. Pre vedomie je to – predĺženie života, veď vedomie nezažíva bolesť a útrapy. Bolesť a útrapy zažíva Osobnosť ako emóciu, ktorú prenáša vedomie. Vedomie – to je program. Program nič nezažíva. V človeku je skutočne živé len... no iba Osobnosť. A vedomie je čo? Program.

(VIDEO 18+)

Posmrtný osud tých, ktorí verili svojmu vedomiu. Telo, myšlienky, túžby, emócie. Vari toto je človek? To sú nástroje vedomia. Človek plní príkazy tohto diktátora, dávajúc na výmenu svoj život. Vkladá do ilúzie svoju pozornosť, počúva hlas vo svojej hlave. Človek nechápe, že počas života si vytvára SUBOSOBNOSTĚ. Satan skrýva to, že keď ho budeš počúvať, umrieš. On tvrdí, že smrti niet. Vždy má ospravedlňujúcu reč a agresívnu obranu. Jeho cieľom je zmocniť sa životných síl Osobnosti. To je krmivo pre vedomie. To je

krmivo pre vedomie. Krmivo pre systém. Egoizmom, pýchou, emóciami, túžbami si človek vytvára posmrtné útrapy. SMRŤ, SMRŤ PRICHÁDZA, SMRŤ PRICHÁDZA NÁHLE. SUBOSOBNOSŤ je večne hladný duch. BOLESTĚ, ZLOSTĚ, ÚTRAPY, OD-SÚDENOSŤ, ŽIAL, HRÔZA, BEZVÝCHODNOSŤ, ŤAŽKÉ MUKY. A je to na stáročia! Vari sa chceš stať subosobnosťou? Voľ Život namiesto smrti.

IM: Skutočne, doniesť k ľuďom, čo je to subosobnosť... Z jednej strany je to dôležité a človek, ktorý nás poprosil natočiť dnes tento program, z jednej strany má pravdu. Ale z druhej strany to nie je jednoduché. Kým ľudia nezískajú svoju skutočnú skúsenosť, praktickú skúsenosť, no, najlepšie včasnú, ale to možno získať iba v dôsledku duchovného rozvoja, ľudia nepochopia, čo to je. A uprosiť moderného človeka nejakým spôsobom, aby sa zaoberal svojim duchovným rozvojom, je krajne zložité, pretože má príliš veľa rozptýlení. Ale tento moment je veľmi dôležitý a dôležitý je pre samotných ľudí. A mnohí to cítia a cítia svoju snahu o duchovnú osvetu, ale vedomie to všetko veľmi rýchlo zamieňa. Je to problém, samozrejme. Ak by bol nejaký nástroj, ktorý by dovolil človeku aspoň na sekundičku zostať v tomto stave subosobnosti, tak si myslím, že človek by celý zvyšok života zasvätil výlučne práve iba svojmu duchovnému rozvoju. Pretože s ničím nie je porovnateľná tá bezvýchodnosť, s ktorou sa stretávajú ľudia vo svojom posmrtnom osude.

AM: S dovolením, podelím sa o skúsenosť. Dnes je taký program... (**IM:**... nie veľmi veselý.) No, akoby áno, a... (**IM:** Ale

je potrebný.) Mali sme tu dnes také momenty, ako havária a všetko ostatné... Pred ôsmimi rokmi u mňa došlo k dvom, povedzme, „dosť zaujímavým“ príhodám. No, nazvime ich v úvodzovkách „zaujímavými“. Boli to dve automobilové havárie.

IM: To je zaujímavé iba pre tých, čo opravujú autá.

AM: No hej. Zaujímavé bolo, že tieto havárie sa stali prakticky... veľmi blízko po sebe, teda doslova prešli dva mesiace od prvej po druhú haváriu. Kým prvá havária bola, no, dá sa povedať, banálna. V akom zmysle? Že bolo zlé počasie, na ceste bola prekážka, trochu som bol rozptýlený a v princípe sa poškodil iba automobil. No, bola tam prekážka, skrútil som volant a vyletel do priekopy, rozbil som auto. To je vlastne všetko, ani žiadne telesné poškodenie nebolo. A v princípe som z toho vyviazol ľahko. Ale druhá havária, tá samozrejme drasticky zmenila môj život. Nuž. A skúsenosť, ktorú som vtedy získal, ona, povedzme, ovplyvnila môj život a dodnes na to spomínam, ale podrobnosti tej havárie som nikomu nerozprával, s výnimkou niekoľkých ľudí. A dokonca ani svojim blízkym priateľom a príbuzným som nič neodhaľoval. Pretože to, čo som prežil v tejto havárii – to je samozrejme... (**IM:** To je významné.) Áno. No celkovo, druhá havária sa od prvej líšila... kým prvá havária sa stala na jar, tak druhá sa udiala v lete. Bolo letné počasie, všetko bolo normálne. Zavolala mi mama, žila v tej dobe v dedine a poprosila ma zájsť k nej na návštevu, zobrať počítač, systémový blok, ktorý sa pokazil. Bolo to pre mňa jednoduché, tu

kúsok od Kyjeva, sadol som do auta a po práci som šiel k mame. Nuž, prišiel som, už bolo pomerne neskoro, ale počasie bolo skvelé, leto, celé hviezdne nebo, suchá cesta. Pohovoril som s mamou, na návšteve u mamy bola ešte sestra. Sadli sme si tam s nimi, pokecali, no, ako obvykle, ako to ide, a ako zdravie... Viete, ako u mamy, hlavne, aby bol synček zdravý a všetko je normálne. Všeobecne sme sa porozprávali. Už som sa lúčil, vychádzam, beriem systémový blok, dávam ho do kufra auta a tu sa stala vec, z ktorej potom aj sestra žasla a pre mňa, keď som spätne odvíjal tento moment, bol tiež taký takpovediac zvláštny. (IM: Znakový.) Áno, znakový. Pri lúčení so sestrou a mamou pristupujem k nim a hovorím: „Odpustite mi, keby niečo...“ A sadám do auta a odchádzam. No a idem si, prešiel som dedinou, vyšiel na cestu a idem. Zavolať otec, bol u mňa v Kyjeve na návšteve, a zaujímal sa, kedy prídem domov. No a ja som mu povedal, že budem čoskoro, pretože som už odišiel, už som naložený, všetko je normálne, idem. A doslova kladiem telefón a okamžite sa začínajú diať pomerne zvláštne veci. No, išiel som (pre tých, čo sa trošku vyznajú v značkách automobilov), išiel som na novom Subaru Tribeca, crossoveri s pohonom všetkých kolies. Tak. No jasné, že s kopou bezpečnostných systémov, s ASR. Ja to teraz rozprávam tak dlho, ale vtedy to boli doslova zlomky sekúnd, teda kladiem telefón a cítim, ako zadná časť môjho auta v priamom zmysle slova pláva. (IM: Na suchom asfalte). Na suchom asfalte, teda začína plávať na suchom asfalte. No, akoby... konal som inštinktívne, teda doslova... ani som neanalyzoval,

jednoducho som akoby pochopil, že je problém a stúpil na pedál brzdy, stočil volant vpravo a vyletel do priekopy, čiže... Vo svetle reflektorov vidím kríky, ktoré sa ku mne približujú, vidím výmoľ, do ktorého letím, vidím strom a tu tiež taká myšlienka: „Len nie do stromu...“ A zrazu vidím opäť kríky. Spočiatku som to ani nepochopil, rozmýšľam: kríky, ako... Čo som cez predné sklo vyletel? A akoby som sa začal obzerať, pozerám, som vedľa auta, auto rozbité, moje telo visí na bezpečnostnom páse a priestor je taký... no, taký pokojný stav, ani zvuky, ticho, klud, dobre, no, čiže naozaj dobre. Farby sú trochu neobyčajné, ale... A ešte bola taká zaujímavá skutočnosť, že povedzme to, čo pútalo moju pozornosť, akoby sa ku mne priťahovalo, teda to bolo, viete, ako zoom, neviem. No, kde len som sa pozrel, akoby to... no také neobyčajné vnímanie. A v nasledujúcom okamihu vidím, ako sa k miestu havárie blíži automobil. Taktiež som sa akosi zadivil, som vo výmoli, ako to? No teda, prepáčte, je to zo päť metrov výšky, výškový rozdiel a ide auto a ja vidím číslo auta a doteraz si ho, toto číslo, pamätám, poznám značku. No najparadoxnejšie, čo bolo aj vtedy pre mňa prekvapujúce, že ľudia, ktorí sedeli v aute, ja som ich tiež poznal. Čiže poznal som ich mená, neboli to moji známi, poznal som ich mená, vedel som, že je to muž so ženou, vedel som, kde bývajú, vedel som, kde a na akej pozícii pracujú, vedel som, kto sú ich deti a ako sa volajú. Auto podišlo, muž vybehol a začal sa spúšťať do výmoľa ku mne. Schádzajúc zakričal manželke, aby zavolala dopravákov a záchranku. Otvoril dvere, vytiahol ma z auta, z pásov, položil na trávnu, žena sa už

spúšťala s lekárničkou. On mi zmeral pulz, otočil sa k nej a tak nejak hovorí... No, hovorí: „Záchranku určite nebude treba, pretože nemá pulz“. Začudoval som sa. Nuž, akoby som pulz nemal, no akoby... A čo sa tak sústredili na toto telo? No také akési niečo... Viete, čo ma ešte šokovalo? Taká absolútna ľahostajnosť k telu. (**IM:** Ľahostajný vzťah k svojmu telu.) Teda ono, no, akoby... No, nepokladáš to, ako v obyčajnom živote, za seba, áno, tak. Ona pristúpila a ja som vedel, že je zdravotníčka a ona mu hovorí: „Počkej, musíme urobiť umelé dýchanie a nepriamu masáž srdca“. Ale potom sa obraz rýchlo mení, ocitám sa v úplne inom priestore. A začínam cítiť všetkých svojich príbuzných, všetkých svojich priateľov, cítim svoje dievča, s ktorým som sa vtedy stretával. A pociť pomerne nezvyčajný, pretože, viete, s čím sa to dá porovnať? Dá sa to porovnať, keď ste s niekým, s tým, koho veľmi dobre poznáte, v temnej miestnosti. Sedíte vedľa, viete, že tento človek je vedľa, ale ho nevidíte, pretože svetlo vôbec nie je. Teda, no, akoby...Hej, a viete – niet čím pozerať, tela niet. No, také je to všetko, taká paradoxná situácia samozrejme... úplne. A čo som cítil? Cítil som, kde sú, cítil som, čomu sa venujú, cítil som, o čom rozmýšľajú. Ale po určitom okamihu som si uvedomil pre mňa v tej chvíli veľmi nepríjemnú vec, na ten moment pochopil som, že nikto z nich absolútne necíti a nevie, čo sa teraz so mnou deje. Nikto nevie, že teraz potrebujem ich pomoc. A ešte bol taký moment, oni akoby boli vedľa, ale akoby za blanou. Čiže tento priestor, on akoby aj... No, ako to povedať, je akoby neveľký, ale blana nedovoľuje tento kontakt. A ja by som na

nich dosiahol, viete, niečím by som na nich dosiahol, no teda niet čím na nich dosiahnuť. A mňa v tej chvíli najviac zasiahlo to, že tá, ktorá mi sľúbila lásku, sa venovala inému. A na mňa sa v tom okamihu navalil taký, viete, pocit takej krivdy a zlosti, že tak, no tak, ako to? Od toho okamihu sa začalo diať neuveriteľné, taký emocionálny tlak a zlosť, jednoducho ma začali rozmazávať, teda, viete, akoby ma zahnali do takej krabičky a tlačia zo všetkých strán. No to je, ako, dajme tomu, no s čím to možno porovnať? Keď mama chystá cesto na pečenie, berie váľok a vaľká cesto, áno, tak ja som sa v tej situácii cítil ako ten malý kúsочek cesta, ktoré tým váľkom vaľkajú. Proste, keby som mal telo, tak by sa jednoznačne rozotrelo na prach. Ale telo som nemal a tento stav bezvýchodnosti, narastania tohto negativizmu, zlosti, krivdy, to ma jednoducho dusilo a východu nebolo. Pripusťme, viete, že môže byť narkóza, dá sa tam odpojiť, dajme tomu tam kdesi, no akoby, ak nejaké...Ale tu je bolesť, od ktorej nemôžeš ujsť, chceš... ty... no ako... ale niet kam. A pochopil som, že nikto mi nemôže pomôcť, to, čo je najstrašnejšie, že nikto mi nemôže pomôcť. (**IM:** Nikto to nevie.) A v tom momente sa opäť obraz prudko mení, opäť sa vraciam ku autu a nachádzam sa za chrbtom muža a pozerám, ako mi robí umelú masáž srdca. Ale zase tam bolo zaujímavé, stál som za jeho chrbtom a videl som ruky, ktoré robia masáž, no, telu, áno. A videl som ďalej, videl som srdce, ktoré sa stláča a krv, ktorá cirkuluje po mojom tele. Doslova ešte sekunda a mykám sa od ostrej bolesti v hrudi. A ešte jedno stlačenie, cítim, otváram oči, vidím ho, volám ho po mene

(jeho to samozrejme veľmi udivilo) a hovorím: „Dost, stačí, stačí“. Pomáha mi sadnúť si a hovorí žene: „Ó, sláva Bohu, je živý“. Prichádza auto dopravákov, prichádza sanitka záchranky, zobrali ma do nemocnice, urobili kardiogram a oznámili mi, že sa mi zastavilo srdce preto, že keď som išiel v aute, nesprávne som si nastavil sedenie a airbag ma zasiahol do tváre a ja som narazil hrudníkom na volant. (TZ: Reflexná...) Ešte mi vzali... (IM: Áno. Reflexná zástava srdca.) Na analýzu krv zobrali na analýzu prítomnosti narkotických a alkoholických látok, no, to požiadali pracovníci DI pre spracovanie dopravnej nehody. Zavolať som priateľom, zavolať som do poisťovne. Človek z poisťovne, zoznámil som sa s ním práve pri predchádzajúcej havárii, si myslel, že si z neho strieľam. Čiže doslova, akoby sme sa tu s ním zhovárali a on poisťoval toto auto, a on hovorí: „Neverím“ a ja hovorím: „Nuž príd', - hovorím – uvidíš“. Prišla odťahovka, naložili auto, priatelia ma zobrali domov, zaviezli do Kyjeva. A ešte bol jeden taký zarážajúci moment, keď likvidátor z poisťovne (to už potom, keď prehliadal automobil) uvidel, prvá veta, pristupuje k autu taký bodrý a spytuje sa, hovorí: „A v aute zostal niekto živý?“ Ja hovorím: „Hej, ja – vodič“. A on tak... jednoducho zaváhal akože... túto tému tak nejak... rozhodol sa ju ďalej nerozvíjať. Prišiel som ten večer domov a nikomu som to nepovedal, ani otcovi, ani mame som nehovoril vôbec nič, čo sa mi stalo. Dievčaťu som nevolal. Tak. Tento večer...(IM: Ale veď ona bola zaneprázdnená.) Nuž áno. Tento večer došlo k obrovským zmenám v mojom vnútri. Teda práve tento večer som sa vážne rozhodol

venovať sa svojmu duchovnému rozvoju. Táto skúsenosť subosobnosti, ako mi potom Igor Michajlovič povedal, vniesla do toho úplnú jasnosť. Jednoducho som sa viac nechcel hrať na tieto ilúzie tohto sveta a no...No koľko som tam zotrval? No teda, bol to okamih. A tisícročia takého stavu, keď ťa tieto emócie dlávia, dusia a nemáš sa kam podieť a nikto ti nemôže pomôcť, akosi, no...Akosi sa ti s tým viac nechce stretávať. Teda vlastne aj...No, s dievčinou som sa rozišiel, samozrejme. Na nasledujúci deň sa mi veľmi zachcelo uvidieť sa s tými, čo ma zachránili. Teda. Pretože tam bol ešte jeden zaujímavý moment. Ja, keď sa toto všetko dialo, ja som cítil od ľudí, že oni mi reálne chcú pomôcť. Že títo ľudia prežívajú za mňa, bojujú za môj život. Nuž také akési teplo. A tým viac, tie informácie, že som o nich vedel všetko, no, viete, ako dobrí známi, o ktorých vieš všetko. Keď som...viem, kde bývajú a vedel som, že tento, nehľadiac na to, že pracovný deň, vedel som, že budú doma. Keď som k nim prišiel, oni sa samozrejme veľmi začudovali. Ale ešte viac sa čudovali, keď som im rozprával, kde je čo v dome rozmiestnené, kde sa čo nachádza, kde ležia nástroje. No teda, ja som úplne vedel rozmiestnenie všetkých predmetov. A spolu sme sa dlho rozprávali, bol to taký veľmi duševný rozhovor. A ja som dokonca vedel, čo je najzaujímavejšie, že ja som o nich vedel aj to, čo pred sebou navzájom skrývali. Číže ja som to potom.... no, takpovediac z očí do očí. (**IM:** Dúfam, že si neprezradil?) Samozrejme. Keď som sa s nimi bavil z očí do očí, no tak som sa im zmienil, oni jednoducho, no, divili sa a... Bolo cítiť spriaznenosť, je to zarážajúce, s

neznámymi ľuďmi také... takú príbuznosť som cítil. A zachcelo sa mi pozvať ich k sebe domov, a aj oni... v princípe aj pre nich bolo veľmi zaujímavé, čomu sa venujem, kde bývam. A oni nasledujúci deň prišli ku mne na návštevu. My sme sa ešte spolu, samozrejme, stýkali niekoľko rokov, kým sa neodstáhovali. No ja... Ani priateľom, ani rodičom som neohlasoval našu známosť.

IM: No to by ich zahnilo do slepej uličky a to vážne.

AM: Pre mňa to bolo také svojrázne ventilovanie, pretože sa mi o tom nejak zvlášť nechcelo s hocikým rozprávať.

IM: No áno. Ale s nimi si mohol hovoriť na túto tému, pretože oni o tebe tiež vedeli všetko.

AM: Veru tak. V mojom živote sa to stalo prelomovým okamihom, samozrejme. Táto skúsenosť, tieto okamihy, postavili všetko na svoje miesto.

IM: Na jednej strane, dobrá skúsenosť, pretože ňa donútila venovať sa sebe, ale na druhej strane nikomu nepopraješ takú skúsenosť, aj keby ňa donútila venovať sa svojmu duchovnému rozvoju. To, samozrejme, nie je veľmi dobre. A samozrejme, najsmutnejšie v tom všetkom – to je pochopenie bezmocnosti. Ale v skutočnosti, keď odchádzajú naši príbuzní alebo známi, však aj my, ešte živí, my ich cítime, chápeme opäť na tej ďalekej rovine. Ved' tieto väzby vnímania, alebo môžeme ich nazvať metafyzické, nech ich akokoľvek nazveme, interakcie. Ale skutočne, je to informačná interakcia a nič zložité tu nie je, ale pre ľudí je to trochu zložité.

Ľudia cítia toto vzájomné prepojenie a ľudia cítia, že niečo musia, akoby bremeno dlhu, nejakú zodpovednosť pred svojimi zosnulými príbuznými. A existuje túžba a snaha pomôcť im. A z nejakého dôvodu sa mnohí snažia odmodliť ich dušu, či čosi iné, spasiť. To nie je možné. Mŕtvy – je mŕtvy. Mŕtveho živým neurobiš. A ľudia vkladajú ohromné sily, utracajú svoje duchovné sily na tie potreby týchto mŕtvych. Z jednej strany je pochopiteľné, že aj obradnosť, aj povedzme kultúra nás zaväzuje, pripútava nás, z druhej strany cítime túto nevyhnutnosť. Ale, žiaľ, ľudia stratili chápanie, ako to robiť správne a bezpečne pre seba. Veď odkiaľživa sa hovorilo, že s mŕtvymi sa nesmie priateliť, mŕtvych treba prepúšťať. Ale v našej kultúre toho niet, ani v kultúrach mnohých ľudí toho niet. Sú národnosti, kde predkom aj kosti umývajú a každý, skoro každý mesiac spomínajú a podobne. Ale to je podmienené práve tým, že sa to ľudia pokúšajú takto vštepiť svojim potomkom kvôli tomu, aby potom spomínali aj na nich. Veď tieto spomienky, prežívanie, uskutočňovanie určitých obradov, práve ono úľavu pre tie stavy subosobnosti. Prestane páliť ten žiar, prestane tlak, no a ako sa hovorí, hladný sa nasýti. Ale musíme chápať, že keď prežívame, keď zažívame...no, akoby svoje príbuzenské vzťahy, alebo spomíname na svojich mŕtvych, vtedy im odovzdávame život. To neznamená, že naše pozemské dni sa skrátia, nie, ale naše šance zaujať miesto vedľa nich sa mnohonásobne zväčšujú. Tu je tiež taký moment, veľmi... veľmi, povedzme, chulosťivý. To je...

TD: Mimochodom, v súvislosti s tým, čo ste teraz povedali „zaujať miesto vedľa nich“. Aj v takej knihe „Život po smrti“ sa opisuje to, že tí ľudia, ktorí práve počas svojho života tiahli k mŕtvym a komunikovali s nimi, oni práve pri nich aj zostanú. (**IM:** To je prirodzené.) Ak oni väčšiu časť svojho života utratili práve na toto.

IM: No to neznamená, že väčšiu časť svojho života. Ved' v skutočnosti, aj pri zriedkavom spomínaní svojich zosnulých príbuzných alebo blízkych, odovzdávame časť života, pretože sme s nimi vzájomne spojení. Je to ako keď sa z plnej nádoby prelieva do prázdnej. Po kvapkách, ale vylieva sa to a nazad to nevrátiš. Tak. To je nešťastie. A o tomto tiež existujú zmienky aj v mnohých náboženstvách, aj sa o tom hovorilo. Preto sa aj objavila taká, povedzme, nutnosť a...Kňazi ešte v dávnych dobách brali na seba povinnosť akoby sa modliť za zosnulých, aby im bolo ľahšie, aby oslobodili ľudí od tohto bremena. No opäť, ak to rozoberieme, dajme tomu, že „modliť sa“, ale za koho sa modlí? Za toho, koho nepozná, ale vychádza z toho, že Boh si ich rozoberie. Ale aký vzťah má Boh k mŕtvym? Boh mŕtvych – to je Satan. A ani jeden človek, ktorý sa stal subosobnosťou, z jeho domu ešte nevyšiel. To tiež treba chápať. Boh je – živý. On je Boh živých. On nie je Bohom mŕtvych. Ale ľudia, dokonca prístupujúci povedzme k určitým rituálom, alebo nejakým tradičným činnostiam, oni chápu, že týmto uľahčenie nerobia. A zostáva ten pocit viny, nejakého nedokončenia. My sa samozrejme psychologicky pokúšame pred tým schovať, ujsť,

nerozmýšľať. Ale predsa len vnútorné spojenie, ono nejaké zostane, to zažívajú všetci. Je jemné, ale je. A po tomto tenkom spojení, práve po kvapôčke, povedzme, ako sa ráno na úsvite na pavučinke zbierajú kvapôčky rosy, tak sa on, život, aj stráca. Aj to je tiež zle. Ale z druhej strany, nespomínať sa tiež nepodariť, pretože sme vzájomne spojení. Ako sa Andrej podelil o svoju skúsenosť, on cítil veľmi silno a veľmi potreboval túto pomoc. A chápanie toho, že naši drahí, nám blízki ľudia, ktorí odišli tam, sa ocitajú v takej situácii, prežívajú to, čo nie je možné prežiť tu. A oni potrebujú našu pomoc. A chceme im pomôcť, ale často tu nesprávne postupujeme, to je tiež chybné. Problém je ostrý, je to vážny problém.

AK: Otázka smrti vôbec, akoby sa týkala úplne všetkých. Aj keď sa pozrieme na našu spoločnosť. (**IM:** To je neodvratné.) Dokonca... Áno. Dokonca aj najzarytejší a najbeznadejnejší ateisti, veď oni predsa na Veľkonočné sviatky spolu so všetkými chodia na cintoríny. (**IM:** Čistia hroby.) Áno, spomínajú. (**IM:** A akože.) Svojich.

IM: Ale ľudia ani necítia, ako ich život preteká k mŕtvym.

AK: Áno, je to tak. Pred piatimi rokmi ste nám rozprávali tieto informácie, týkajúce sa toho, ako možno pomôcť mŕtvym, no pritom... (**IM:** Uchovať si život.) Uchovať si život, áno a nedeliť sa o život. Ale pri tom takpovediac aj im trošičku, no poskytnúť primeranú pomoc.

IM: Ale opäť, ak rozoberieme to, o čom hovoríš, to im poskytne dočasnú úľavu, je to rovnaké, ako nakrmiť dosýta

hladného, ale on predsa aj tak vyhladne. A človek tu nie je večne. Subosobnosti existujú stáročia, ale človek existuje roky. To treba mať tiež na pamäti.

AK: Áno... Samozrejme, uľahčiť ich osud nemôžeme, ale z druhej strany, v ponímaní subosobnosti je takáto poskytnutá pomoc pre nich ako...(**IM:** Je cenná.) Plnohodnotný oddych. (**IM:** Áno, pre nich je to, samozrejme, veľmi silné.) Týždeň oddychu od pekla. Aj ja som sa chcel podeliť. Pred poldruha rokom s rozdielom dva mesiace mi umreli babička a dedko. Keď umrela babka, bolo mi dosť ťažko, teda cítil som tam tlak a... (**IM:** Vzájomné prepojenie.) Áno, áno. A ja v skutočnosti, keď som to začal prežívať, tieto príchody vo sne, čiže subosobnosť sa začala pripomínať...

IM: No a akože, ona sa zachytáva.

AK: Samozrejme.

IM: Aj Andrej rozprával, že mal túžbu zachytiť sa, doklopať sa k príbuzným, k blízkym, pretože to je jediné, čo ňu spája so životom. Preto človek, ktorý sa nachádza v stave subosobnosti, najmä v prechode, pokúša sa doklopať. Ale keď nie je pochopenie, niet znalostí, on nevie, ako to urobiť. Ale informačná výmena pokračuje, preto aj ľudia cítia túto pripútanosť, cítia aj túžbu po pomoci. Cítia, že musia pomôcť, ale nevedia, čo urobiť, ako poskytnúť naozaj reálne účinnú pomoc. A tu sa ukazuje, že keď pristupujú k normálnym rituálom, k tomu, čo obyčajne robíme, je to rovnaké, ako dať cukrík hladnému, tomu, kto umiera od hladu – vydráždiš apetít,

ale nenasýtiš ho. A to je tiež pravda. A pomoc žiadna, aj sám mnoho strácaš. K nemu sa dostane cukrík, nerieši ten problém, ktorý treba, ale pre nás – my odovzdávame veľmi veľa. Tento cukrík je život.

AK: Áno. A bolo to tak, ako hovoríte. Ten, po prvé tlak, a po druhé ten pocit viny ako... (**IM:** Pocit viny.) Áno, pocit viny a dlhu. Ako by som niečo dlhoval a nevraciam. A tu som si spomenul na tú informáciu, ktorú ste Vy povedali, teda ako pomôcť a urobil som to, čo ste povedali. A skutočne sa mi okamžite uľavilo. Čiže je to absolútny, jednoducho taký ohromujúci rozdiel. To je taký pocit, viete, akoby som na sebe, neviem čo, no, dvesto kilogramové skalisko niesol a odhodil ho. Navyše, ešte aj po určitom čase som... no také... Možno to porovnať... objavil sa u mňa pocit takej vďačnosti.

IM: To je normálne.

AK: Nemôžem to objasniť, viete, pocítil som akoby slová vďaky. A keď potom umrel dedko, tak tam to bolo jasné, že umiera. Pomohol som mu, uľahčil tento samotný prechod.

IM: To je najťažšie. (**AK:** Áno.) Uvedomenie si toho, že si umrel. Samozrejme, pomoc v tejto chvíli je veľmi dôležitá, potrebná. Ale ona... Človek beztak umrel, ale pre živého je to nebezpečné, nie je to správne. Ale z druhej strany, nastolili sme takú tému... Lepšie je Žiť, lepšie je venovať sa duchovnému rozvoju a nie umierať. To je, pravdaže, lepšie. Je to ľahké a je to reálne. Získať Život – to je veľmi jednoduché, iba treba odmietnuť smrť, začať Žiť. Treba prestať

rozptyľovať svoju pozornosť na hocičo, netreba krmíť kan-
dukov a všelijaké nečisté sily. Netreba sa poddávať provo-
káciám svojho vedomia, ale treba vkladať to hodnotné a dô-
ležité, tie životné sily práve do Života. Ak človek nezačne Žiť
tu, tam nezačne. Už je to márne. Preto Žite, priatelia. Na zá-
ver by som sa chcel obrátiť, využij tento moment. Samo-
zrejme, ospravedľňujem sa za taký prechod, ale je to pre nás
dôležité. V akom zmysle? V minulých reláciách sme na-
stolili otázku o Berekeho traktáte „Všemocnosť“ a tiež
sme spomínali traktát Sufi Allajara „O Večnosti“, ten sa teraz
nachádza pred vami. Otázka spočíva v tom, že ako sa nám
podarilo zistiť, Berekeho traktát videli traja svedkovia v júni
1941, práve pred otvorením hrobu Tamerlána. Druhýkrát ho
už videli štyria a zanechali podrobný opis svojich svedec-
kých údajov a potvrdili, že sa skutočne stretli s potomkami
samotného Berekeho a naozaj videli u týchto ľudí knihu v
dobrom stave, ktorá bola práve rukopisným traktátom „Vše-
mocnosť“ samotného Berekeho. Máme prosbu, pretože dnes
nedisponujeme možnosťou, ani časom venovať sa hľadaniu
tohto traktátu. Chceli sme iba porovnať rozdiel medzi
opismi v traktáte Allajara a v traktáte Berekeho, čiže porov-
nať textový variant. Zaujíma nás, aké zmeny boli vnesené len
po uplynutí niekoľkých stoviek rokov pri ústnom predaní.
No, jednoducho vedecký záujem. Nakoľko je vedomie
schopné dokonca aj také cenné znalosti podvrhnúť a zmeniť.
Ak niekto môže pomôcť, bolo by to fajn. Preto sme sa obrá-
tili, naozaj máme ľudí v rôznych krajinách, ktovie, možnože
niekto vie, u koho je v rodine práve traktát Berekeho. A

zaujímavé je porovnať, čo Sufi Allajar vniesol za ten časový úsek, je to skutočne zaujímavé. Myslím, že to bude zaujímavé nielen pre nás, ale aj pre tých, ktorí dnes disponujú traktátom. Taktiež je veľmi zaujímavý ešte jeden moment. Presne sa vie, že samotný traktát Berekeho „Všemocnosť“ bol, no, takpovediac, zabavený a akurát ľuďom nie je dostupný. A toto hovorí o tom, že existovala kópia. Ale kto urobil túto kópiu? Bereke, alebo až Tamerlán? Fakt toho, že v r. 1941 a 1942 to bol práve traktát Berekeho, sa potvrdzuje. Potvrdzuje sa ich úplná zhodnosť slovami, ktoré sú tam zapísané, že keď otvoria hrob Tamerlána, začne sa vojna. To isté je napísané tu, práve u Sufi Allajara. Všetko od slova do slova, a ešte niektoré veci, necháme si ich zatiaľ pre seba, aby sme ich nezverejňovali. To je ako taký... s tými, ktorí vedia a vlastnia traktát Berekeho, nájdeme spoločný jazyk a podľa slov odtiaľto a odtiaľ porovnáme. Preto, aby sme, povedzme, zjednodušili to naše stretnutie. Preto to, že buď kópia, alebo originál sú teraz v niečích rukách, to je zaručené. A očividne ho šetrne chránia potomkovia Berekeho. Také diela nie je možné nechrániť. Tak. Žiaľ, tento traktát Sufi Allajara trochu utrpel, ale nie vinou ľudí, ale práve vinou nešťastných udalostí, takpovediac nezávisiacich od ľudí. Ale chvalabohu, všetky informácie v ňom sú, zachoval sa, uchránili ho. Preto môžeme porovnať a vykonať určitú analýzu: čo je stratené, čo zostalo, čo bolo vnesené. A takto môžeme aspoň približne zistiť, koľko akých bolo zmien pri ústnom odovzdávaní práve od Allatchjarov po Berekeho, kým ich zapísal, koľko bolo vnesených zmien do samotného traktátu

Berekeho, a čo konkrétne poslúžilo ako zámena, ako došlo k tejto transformácii. Je to veľmi zaujímavé. A čo, a v akom štádiu ľudstva bolo zabudnuté, že vymenili Boha za diabla. To je dôležité. Ak budeme poznať tieto momenty, možno pochopíme aj iné. Veľmi ďakujem, priatelia. Prepáčte za dnešnú reláciu. Bola trochu ťažká. Ale pravda, tá je vždy ťažká, ale vždy so zmyslom. Ďakujem. Úprimne povedané, nemám rád túto tému. Je jednoduchá. Jednoduchá až hrôza. Nezrádzaj Boha a toto sa ťa nedotkne. Ale pre ľudí je cenná a dôležitá. A ja tomu tiež rozumiem. Hrdinské skutky ľudí, ako prekonávali tento odpor od systému, veď my fakticky tiež poznáme kopu takých prípadov. Povedzme, aj z tejto skúsenosti prebývania. Je ich veľmi veľa. Keď sa ľudia nevzdajú, keď obyčajní ľudia, banálne obyčajní ľudia, vzdorujú kandukom a dostatočne silným. Ak je človek duchovne rozvinutý, kanduk ho nenapadne. A ak je človek slabý a napadne ho mladý neskúsený kanduk, odraziť ho možno. Ale ak ho napadne skutočne skúsený kanduk, tak je to nereálne. On si zoberie. On vždy berie to, čo chce. Jediný spôsob je – celkom úplne sa uchýliť, odovzdať sa Bohu. To je jediná záchrana. Ale tu opäť platí, treba pochopiť tento prípad a posúdiť. Treba to, aby Osobnosť mala aspoň nejakú slobodu, aspoň nejaký... Aspoň nejakým takým pozitívnym impulzom musí niečo poslúžiť. Ale ak nie je tento impulz, čo potom? Prejednávali sme tu dnes príklad chlapca s dievčaťom. Veď v doslovnom zmysle – nielen že zjedol, ešte sa aj vysmieval, demonštroval svoju vlastnú moc, opíjal sa touto mocou. No ako to je? Hlavné je – nevzdávať sa. No nič.

Podme rozmýšľať o dobrom a postupovať správne, potom sa nás to nedotkne.

Sekty - podraz od vedomia.

IM: Igor Michajlovič Danilov

O: Oľga

L: Lilija

A: Andrej Kovtunov

IM: Dobrý deň.

O: Dobrý deň.

L: Dobrý deň

A: Dobrý deň.

IM: Dnes by sme chceli pohovoriť o tom, prečo sme natočili všetky predchádzajúce experimenty a prečo sme ich ukázali. Aký to malo zmysel. V skutočnosti sme ohľadom toho dostali mnoho reakcií, množstvo listov a telefonátov. Vyvolalo to u ľudí určitý záujem. Ale nakrúcali a ukazovali sme to predovšetkým preto, aby si ľudia uvedomili, že okrem viditeľného sveta existuje aj iný svet, ktorý, povedzme, nám naše oči neukážu cez obvyklé videnie. Skrátka, nechceli sme vyvolávať záujem o mágiu, ale stal sa pravý opak. Mnohých zaujala nie duchovná stránka tohto aspektu, ale momenty ohľadom moci. Ľudia k tomu pristúpili tak nejako bez náležitého pochopenia. Po poslednom experimente o astrále, ktorý sme natočili, tiež vzniklo veľa otázok. Ľudia sa dokonca začali sporiť. V tom zmysle, že astrál – to je dobré. No... My každopádne vieme, kto sa sporí a prečo. Avšak,

chcel by som to trochu objasniť. Ukazovať to asi nebudeme. Mysleli sme, že ukážeme, máme dokonca video s niektorými ľuďmi na tému - astrál. Ľudia prichádzali sem, do KC (koordináčného centra) a rozprávali, aké to je skvelé, aké zaujímavé, a že astrál - je jednoducho super. A... vy ste to, podľa mňa, aj nakrúcali, však? Áno. Tiež jedného chlapca a aj ďalších. Čo rozprávali? Hovorili, že v astrále sa všetko celkom zmení, je to akýsi celkom iný svet, vnímanie je iné, no všetko je veľmi rozprávkové, krásne. Dokonca aj praktiky... Emócie sú silnejšie. Áno, výraznejšie emócie a podobne. Že je to skutočne nejaký jestvujúci svet kam sa ľudia dostávajú, na rozdiel od, takpovediac, lucidného snenia, však? Tak to oni jasne rozdeľujú. Lucidné snenie ako tvrdia niektorí ľudia, zaoberajúci sa týmito astrálnymi, vedomými výstupmi z tela, tak tí hovoria, že lucidné snenie - to je riadený sen, to všetko je ilúzia, v ktorej človek, podobne ako Boh, vytvára všetko, čo len chce. Vraj sa im to páči. A v astrále je všetko skutočné, jasné farby, všetko je tam... a aj praktiky sa skvelo daria. Chcem objasniť, čo je v skutočnosti astrál. Keď človek prechádza o dimenziu vyššie, tento svet sa skresľuje. Keď vám rozprávajú, že ľudia vidia trojrozmerný svet, nech je v neviem akých farbách, no pokiaľ tam však bude čo len jeden trojrozmerný objekt – tak sa nejedná o astrál, je to halucinácia, výplod mozgu. Ako lucidné sny, tak aj vstupy do astrálu s jasnými farbami, emóciami a podobne – to sú len niektoré z fáz sna. Rozdiel je však v tom, že na prechod do lucidného sna si človek musí ľahnúť a pri ponorení do sna práve prichádza, ako tomu oni hovoria, fáza, kde sa dá zachytiť – keď

sa Osobnosť začína odpojovať, ale ešte stále financuje to, čo jej ponúka vedomie. Údajne si tu človek sám môže objednávať čo chce, stretnúť sa s kým bude chcieť. No, modelovať rôzne situácie ako v počítačovej hre, povedzme to tak. V skutočnosti, kto to všetko namiesto neho robí, okrem jeho vedomia, no a tiež tých, ktorí stoja za jeho vedomím? Nie je to Osobnosť? Nie. V astrále, keď ľudia vykonávajú určitú prax, alebo tiež podobne aj vo fázovom prechode medzi snom a bdením, tiež ľudia vstupujú do tohto astrálu. Alebo pri vykonávaní určitých praktík, meditácií, alebo niečoho podobného, človek vedome prechádza tam, kam chce, do akéhokoľvek bodu. To je ako rozprával jeden chlapec. Prečo sa o ňom zmieňujem? Pretože dievčatá ho práve nakrúcali. Rozprával im veľa krásneho a rozprávkového, rozprával to tiež aj ďalším ľuďom. Toto všetko je zaujímavé, pekné, lákavé. Pre vedomie je to veľmi pútavé, že sa človek môže dostať kam sa mu zachce, a že tam je všetko také pekné, sú tam pekné emócie a podobne. Čo sme urobili my? My sme ho pozvali, teda predovšetkým Andrej. No a povedali sme mu: „Keďže sa môžeš ľahko dostať do astrálu, kamkoľvek zachceš, tak urobme experiment.“ Navrhli sme urobiť malý test – trebárs prvý test, ktorý je najjednoduchší, v podstate ten, čo sme vám ukázali v relácii „Vstup do astrálu“.

A: Navrhli sme nasledovné. Ponúkli sme mu, aby si sadol vedľa nás, videokamera natáča. Andrej odchádza do vedľajšej miestnosti, kde ležia tri listy papiera formátu A4, napíše tri ľubovoľné čísla, od 1 do 999, vyfotí ich na telefón, a potom

sa vráti. A ten chlapec, ktorý tvrdí, že ovláda schopnosť cestovať v astrále, vojde do miestnosti a pozrie sa. Potom nám povie tie čísla a my mu ukážeme fotografiu a navyše prinesieme tie listy papiera, aby nás potom neobvinili z podvodu, a tak ďalej. Pričom sme sa ho opýtali: „či bol v tej miestnosti, kde sú tie listy papiera alebo nie?“ On hovorí: „Nie.“ Ponúkol som mu, že ak si tam... ak je to potrebné, tak tam môžeme zájsť. Hovorím, poď, pred začiatkom experimentu tam pôjdeš, pozrieš sa, akoby si privykneš na miestnosť. On však povedal, že sa to tak nerobí, že ako sa zdá, tak existuje niekoľko druhov astrálneho cestovania. A pre tie, ktoré on praktikuje, sú nutné zvláštne podmienky, čo znamená, ľahnúť si, teda vstup medzi snem a bdením.

IM: Lucidné snenie, jednoduchšie povedané. A v podstate to všetko je fantázia rozumu. Vedomie je tým veľmi zaujaté – povedzme, mocou nad Osobnosťou a to akýmkoľvek spôsobom. V skutočnosti je to mágia. Je to realizácia mágie, pritom bezúčelnej a tak podobne. Len by som sa chcel obrátiť k naším divákovi a povedať, ak vám, priatelia, niekto rozpráva o astrále, alebo o niečom podobnom, tak astrál, to je v prvom rade vedomý výstup, bez ohľadu na to, kto a ako tomu hovorí, je to výstup človeka zo svojho tela. Pokiaľ to niekto ovláda, tak to znamená, že by mal taký experiment, o ktorom teraz hovoril Andrej, no... ľahko zvládnuť. Ukázali sme vám, že je to možné, veľmi ľahko možné. Druhé je, pokiaľ si človek musí ľahnúť, uvoľniť sa, prejsť do fázy... no, to už ukazuje, že to je fantázia. To isté je, keď niekto hovorí o

mágii, že vraj „fúkaj na vodu, pokým sa nestane mliekom“. Priatelia, navrhните im, nech najprv sami ukážu ako sa to robí. Potom, no, povedzme takto, môžete počúvať, pokiaľ vás to zaujíma. Ale fakticky, čo chcem povedať, že mágia - to nie je to, čo o nej píšú a hovoria. Mágia existuje. A navyše každý, prakticky každý z vás sa po celé dni zaoberá touto mágiou. Ľudia to robia a ani nevedia, čo činia. No... pri tejto príležitosti nám mnohí teraz posielajú life blogy a celkom jasne o tom hovoria. Napríklad Olga Parfjonová, však? Odporúčam pozrieť sa na jej postrehy. V jednoduchej podobe vysvetľuje, že banálny flirt, ten najbežnejší – to tiež nie je nič iného než mágia, každodenná, obyčajná mágia. Naše priania. Naše myšlienky. Otázka – sú naozaj naše? Vy ste si ich objednávali? Tu je jednoduchá otázka: „Vari si vy objednávate tieto myšlienky, ktoré vám prichádzajú do hlavy?“ Pravdaže, nie. Ony sa objavujú samé a vytvárajú dojem, akoby ste ich vy sami chceli. A ovládajú vás. Vás ako Osobnosť riadia vaše myšlienky. Psychológovia povedia: „Ale veď to je normálne, áno, takto to má byť.“ Avšak z druhej strany, pokiaľ si normálny, adekvátny človek, tak nepotrebuješ, keď ty napríklad... ako hovorila Parfjonova, máš manžela. Tak prečo flirtovať ešte s niekým? Na čo? A prečo chceš byť alfa samica? Aby si ukojila svoju pýchu, však? Je v tom nejaký zmysel? V skutočnosti žiadny. Ona poskytla a ukázala užitočné vysvetlenia. A takých je veľa. Ľudia sa tým doslova zaoberajú celé dni. Načúvajú sebe, odhaľujú rôzne... hovoria, pozreli sme sa na reláciu, začali počúvať a áno, naozaj, prichádzajú myšlienky aj na sebevraždu, aj na ostatné.

Priatel'ia, veď ony prichádzajú vždy, aj skôr tieto myšlienky prichádzali. Veď každému človeku vedomie neustále vnučuje šablónovito myšlienky – urobiť niečo zlého, s niekým sa pohádať a mnoho ďalšieho. Túžiť, priať si, snívať, vyzdvihnúť seba. Človek... Uvediem jednoduchý príklad, dobre? Človek sa pozerá na televízor, napríklad - spevák spieva na scéne a všetci mu tleskajú. A človek si už začína predstavovať na scéne seba, že to spieva akoby on. A kto si to predstavuje? V skutočnosti, to sú tí istí herci v hlave, teda vedomie premieta pre neho túto ilúziu. A Osobnosť za to platí životom, to je fakt. Aby bolo jasné, čo je to mágia. Mágia... priatel'ia, mágia, to je dohoda. Podľa tejto dohody človek platí za ilúziu Životom. A ešte nie je isté, že túto ilúziu získa. Mnohí jednoducho zaplatia, no povedzme takto, za svoje priania a zámery, ktoré v konečnom dôsledku ani nedostávajú. A to je tiež treba vedieť a myslieť na to.

(VIDEO) Mágia je dohoda, kde človek platí Životom za ilúziu.

IM: Vrátime sa k astrálu. Čo je to astrál? Ukázali sme, čo je to astrál. Ďalší príklad, často ho ukazujú - človek v polospánku, v driemote niečo hovorí. No, mnohí sa odvolávajú na to, že bol taký veštec, Edgar Cayce. Avšak málokto vie, že to v ňom pracovala aktívna subosobnosť. On nedisponoval žiadnymi schopnosťami. Jedinou jeho schopnosťou bolo, no, ako u Billyho Milligana, že sa odpojoval a sprístupňoval miesto (prístup k zdroju Života) subosobnosti, ktorá za neho všetko robila. U neho dokonca nebola len jedna. Preto je to všetko omnoho vážnejšie. Bohužiaľ to nie je preskúmané,

povedzme však, že tisíce a tisíce ľudí toto k dnešnému dňu potvrdzujú, tí, ktorí na sebe skutočne pracujú. Oni si to všímajú, vidia to, krásne si to uvedomujú. Trebárs jednoduchý príklad – človek žil (práve dnes sme o tom hovorili), žil normálne, nič zvláštne nebolo, pozrel si reláciu o sebevražde a hovorí: „Ukazuje sa, že mám hromadu myšlienok. Keď jednoducho z ničoho nič, všetko je v poriadku, všetko sa v živote darí, avšak prichádzajú myšlienky o sebevražde.“ Ide autom a myšlienka mu hovorí... teda niekto v hlave mu hovorí: „A čo bude, keď prejdeš do protismeru?“ No, u zdravého človeka s normálnou psychikou vznikajú také myšlienky? Vznikajú, u všetkých vznikajú. A pokiaľ niekto povie, že je to normálne, no, priatelia, ja poviem, že to nie je normálne. Toto je pravá diktatúra. Pokiaľ vo vhodnom okamžiku, kedy človek bude otvorený, rozptýlený, alebo sa mu niečo prihodilo, nejaká životná situácia - a táto šablóna vstúpi a Osobnosť to zafinancuje, tak sa to tiež aj stane. A je toho veľa, veľmi veľa. Je to banálna práca. A tu, samozrejme, sú zapojené sily z neviditeľného sveta, šablónovitá práca systému, plus kandukovia. Toto nie je žiadny mýtus, žiadna fantázia. Máme množstvo materiálu, kde to ľudia potvrdzujú. Sami prežili tieto napadnutia kandukmi a im podobné, ktorých útok je nereálne odraziť. Je to tiež, povedzme, časť mágie. No, vďaka Bohu, málokto o nej vie, o to viac, že ju využívajú len jednotlivci, keď to tak porovnáme v porovnaní s celým ľudstvom. Samozrejme, je ich dnes dosť, avšak nie toľko, koľko je takých, ktorí uskutočňujú mágiu na úrovni každodenného života. Takže, vráťme sa k astrálu.

Ukázali sme, ako v skutočnosti vyzerá astrál, reálny vstup. Po prvé, čo to je? Aby ste to chápali. Človek je podľa svojej konštrukcie dosť zložitý. Je Osobnosť, to je proste ten, kto získava Život. To sme my a vy, teda skutočne my. Tí, ktorí počúvajú, čo hovorí vedomie. Ten, ktorý to všetko vníma, aj ten, ktorý sa v konečnom dôsledku buď stáva subosobnosťou, alebo získava Život Večný. O tom sa veľa písalo a v podstate je to vo všetkých náboženstvách. Kto bude chcieť, ten to nájde. Jedine, že prívlastky sú rôzne, nazývajú ich inak, ale podstata a zmysel zostáva ten istý. Takže, je Osobnosť a je prvotné vedomie. Prvotné vedomie, to je to dieťa, ktoré dokonca... povedzme to tak, najchytrejší človek na svete aj tak zostáva malým dieťaťom. Aj vo chvíli, keď už má veľa rokov a je už vážený človek, vo vnútri však zostal dieťaťom. Prečo? Pretože toto prvotné vedomie má svoju určitú úroveň rozvoja. Ale druhotné vedomie – to je aktívne vedomie. Ono sa prakticky nepoddáva drezúre, povedzme, že je prakticky nekontrolovateľné. A celá mágia a mnoho iného – to je len ovládanie tohto druhotného vedomia, povedzme, všetko drží. Ale otázka je tu v niečom inom. Mágia - to je ovládanie Osobnosti, manipulácia s Osobnosťou od druhotného vedomia, nie prvotného, ale dokonca druhotného. Vloženie síl, potenciál musí byť veľmi vysoký preto, aby sa realizovalo aspoň niečo. A to, čo sme my ukazovali, to sú práve tí, ktorí stoja, skutočne stoja v službe Duchovného Sveta. To sú tí, ktorí chránia veľké množstvo ľudí, aby im, povedzme, prichádzalo do hlavy menej nesprávnych myšlienok. No a občas pomáhajú niektorým ľuďom reálne nestratiť to, čo my

nazývame život. Trebárs aj dočasné – tunajšie jestvovanie. A to je šanca, je to veľká šanca získať Život, veľký, Večný. Takže sme ukázali, čím sa Geliar líši od mága. Tým, že je to človek, ktorý svoj život zasvätil službe, no a získal isté schopnosti, pochopiteľne, nie za jeden deň. Je to v skutočnosti ohromná a veľmi ťažká práca. A dokonca pre ukážku takého experimentu človek, ktorý bol do neho zapojený, operátor - je to obrovská záťaž pre jeho Osobnosť, pre kontrolu druhotného vedomia. A ja úprimne hovorím: nepripravená osoba nikdy nevydrží podobnú záťaž. Jedná sa o zachovanie absolútnej kontroly takým spôsobom, že druhotné vedomie sa nachádza na akejkolvek vzdialenosti, v ľubovoľnom bode. To nie je problém. Ale svet je vnímaný úplne iným spôsobom. Tam nie je žiadna trojrozmernosť. A už som hovoril aj v predchádzajúcej relácii, že o dve alebo tri dimenzie vyššie, t.j., na úrovni šiestej dimenzie, sa všetko mení. A oni pracujú práve na úrovni šiestej dimenzie. Avšak dobre pripravení Geliari môžu postúpiť aj vyššie, ale to sú už iné úlohy. To sú ľudia, ktorí už získali vyšší stupeň slobody, povedzme tak, získali Život. Ale v skutočnosti, pri vykonaní takého výstupu, musí byť absolútna kontrola, absolútne spojenie - ono je okamžité. No, môžeme to priradiť ku kvantovej fyzike, keď jeden a ten istý elektrón sa nachádza na niekoľkých miestach naraz, tak isto aj človek - on sa nachádza na niekoľkých miestach naraz. To znamená, že jeho vedomie je rozdelené a je riadené a je absolútne pod kontrolou Osobnosti. Ale ďalšia vec je, že Osobnosti, tie sa tiež rozvíjajú, musia dospievať a získavať skúsenosť, niektorí sa ešte hrajú, ale

čo už... Zmysel je v tom, že tu nemôže byť žiadny spánok. Lucidné snenie, to je utlačovaný stav Osobnosti a tu naopak, je dominantný stav Osobnosti. A človek čo vidí, to okamžite povie. V tomto stave je schopný vidieť, počuť, vykonať nejaký určitý čin v závislosti na potenciáli, pretože dokonca vyvolať pôsobenie a premiestniť pero, čo je tu pre nás jednoduché, tam je to taká obrovská záťaž, že sa s tým vysporiada len máloktoľ vzpierač. Pretože sú vynakladané iné sily, používajú sa iné sily. Hovoriť práve takto verbálne ako teraz my je nemožné, nie je tam žiadny hlasový aparát. Ale môžu komunikovať s ľuďmi na úrovni tretej (dimenzie). Čo to teda znamená? No, je tam človek, s ktorým môže komunikovať, práve ako náš operátor v predchádzajúcej relácii. Človek to bude vnímať ako svoju vlastnú myšlienku, ale nebude počuť hlas. Pokiaľ je človek pripravený, tak začuje hlas. Avšak nepripravený človek – on nerozlišuje svoju myšlienku od myšlienky niekoho iného. No, v podstate týmto spôsobom pracujú aj kandukovia. Vkladajú informácie, vkladajú myšlienky a človek to vníma ako svoje vlastné. Prečo? Pretože sám seba vníma ako vedomie. To je tiež vážnejší problém, keď človek vníma seba ako vedomie a nemôže to rozlíšiť. V podstate preto, práve preto priatelia, vám všetko ukazujeme a hovoríme. Aby ste sa aspoň trošičku zamysleli, aby ste aspoň máličko pozorovali seba aké prichádzajú myšlienky a či si ich objednáвате alebo nie. Pokiaľ si ich neobjednáвате, ale tieto myšlienky prichádzajú, ak sa nechcete hnevať na svojich blízkych a príbuzných, ale vo vás narastá nenávisť a vedomie vám hovorí: "No, si už taký." To nie je pravda. Ty si

taký hlavne preto, že je to pohodlné pre vaše vedomie, ktoré vami manipuluje, a ktoré namiesto vás žije. V tejto chvíli nežijete. Pokiaľ nežijete teraz, tak nebudete žiť ani potom. Práve takto pripravuje vedomie Osobnosť pre nasledujúcu existenciu v pekle, ako hovoria v náboženstvách, alebo existenciu v subosobnosti... Samozrejme, kult subosobnosti je ohromný. A my si dnes o tom, dúfam, pohovoríme. Dúfam, že pohovoríme viac detailne aj o ďalších veciach. No, v zásade, dúfam, že ste pochopili, prečo sme natočili a ukázali vám všetky tieto experimenty. Aby ste sa aspoň trochu zamysleli a zastavili sa. Zastavili sa vtedy, keď sa vás zmocňujú nepotrebné myšlienky. Keď ste ovládaní hnevom, keď ste ovládaní zlosťou. Osobnosť nevidí a nevníma tento trojrozmerný svet. Vníma ho prostredníctvom vedomia. A práve tento prostredník preberá na seba túto funkciu: čo budem chcieť, to ti dám, čo budem chcieť, to ti ukážem. Ale to všetko sa dá trénovať a naučiť sa to. To je práve tá disciplína, to sú tie pravdivé zrná, ktoré sú vo všetkých náboženstvách, kde učia ľudí milovať jeden druhého. V skutočnosti nie sú žiadne zlé náboženstvá. Prečo? Pretože náboženstvá sú založené práve na Pravde, na AllatRa. Prečo na AllatRa? Pretože všetko, čo je sväté, to je práve AllatRa. Bolo to tak od nepamäti. Ale neskôr to bolo zabudnuté a začali to nazývať ináč. Jednoduchá otázka: „A aký je rozdiel, ako sa to nazýva?“ Nech nazývajú AllatRa akýmkoľvek názvami, prívlastkami Duch Svätý alebo ináč. AllatRa je sila Boha. Sila Boha, ktorá sa nachádza tu a dáva možnosť, dáva Osobnosti šancu získať Život večný. A všetko ostatné – to sú už

výmysly, prekrútené fakty, banálne samotnými ľuďmi. Opäť vidíme jedno náboženstvo a mnoho rôznych smerov. Ved' keď prichádzali Proroci, či Prorok prišiel a dal mnoho rôznych smerov? Nie. On prišiel a dal pravdu. Ale smery a prúdy – tie tvorili ľudia. Prečo? Pretože sa nezhodli v niektorých maličkostiach, nezhodli sa... V skutočnosti nesúhlasili s rozdelením moci a mnohým iným, keď nazveme veci ich pravými menami. Ale opäť platí, nech by boli v náboženstvách akékoľvek prúdy a rozdiely, všetky sú založené na zrnkách Pravdy. A tieto zrnká pravdy prichádzajú od Proroka. Prichádzajú z Duchovného sveta, prichádzajú od Boha. A všetko, čo prichádza od Boha – to je Jeho sila. To je jeho pravda. To je Jeho Láska. A toto je AllatRa. Chápem, že mnohí to môžu hovoriť, a mnohí budú pobúrení. Ale to, prepáčte, je len ďalšia provokácia pre vás. Práve to, čo sa vo vás búri a neprijíma, práve, to je vaše vedomie. To ono vytvára tieto myšlienky a všetko ostatné. Koniec koncov, rozdiel v názvoch, či Duch Svätý, alebo AllatRa - nie je žiadny. Je to len názov. Názov jedinej sily, jedinej Lásky.

(VIDEO) Tajomstvo daného Slova kedysi strážili vo svojich kruhoch duchovne osvietení ľudia, čeliaci moci Živočíšneho rozumu v akomkoľvek jeho prejave. Boli to skutoční bojovníci Svetla, ochrancovia Prapôvodných Znalostí. Za ich hrdinský čin im bola odhalená Pravda: „Niet sily vyššej ako je Duchovná! Ovládajúc Pôvodné Znalosti, ovládaš aj silu. Ak ovládaš silu, pôsobíš slovom, čo je sláva, meno a volanie. Sláva hlása Pravdu v žiare nesmrteľnosti pre tých, ktorí sa Cfou približujú k Jedinému. Meno prejavuje znak

Prapôvodného, čo je základom a kľúčom pre pochopenie udalostí. Večné volanie je Prvotný Zvuk, Zvuk Tvorenia. Napĺňa znak Napĺňa znak silou Allatu a robí ho mocným v sile tvorenia. Lebo Allat je prejavom Vôle Boha, všadeprítomnou silou, Pramatkou všetkého stvoreného podľa Jeho Vôle. Dôstojný kráča za večným volaním svojej Duše a hlása volanie Jej víťazstva: „AllatRa!“ Každý, kto počuje je Prizvaný a spoločne sme sila, ktorá je schopná zmeniť celý svet.“ Tvorivá sila, vychádzajúca od Boha, to je ALLATRA. Z knihy „AllatRa“.

IM: Dnes by som sa rád vrátil trochu do minulosti, k jednej z relácií, aby sme sa pozreli, ako pracuje vedomie. A to hovoríme o vedomí človeka, ktorý pozoruje seba, ale predsa však aj tak sa vkradne. To znamená ukázať, aké silné je a aké zámeny robí. Ale myslím si, že Lilia to povie lepšie.

L: Áno, ďakujem. Práve som chcela, no, poprosila som o dovoľenie zúčastniť sa tejto relácie, pretože som si to práve všimla, keď som sa pozerala na reláciu „Neviditeľný svet“ a pochopila som, k čomu tam došlo.

IM: No, povedz, že si sa zúčastnila tejto relácie a hovorila si tam o svojej osobnej skúsenosti.

L: Áno. Ako zafungovalo vedomie. Takže svoj príbeh som začala frázou: „potom čo som už začala vykonávať praktiky, ale nepracovala som na sebe, začali ku mne prichádzať tieto bytosti“. Ale v skutočnosti...

IM: No, ľudia sa môžu pozerieť prvýkrát, bez toho, aby videli tú reláciu, preto je to treba vysvetliť. Hovorilo sa o

neviditeľnom svete, o tých, ktorí sa schovávajú v tieni a zvlášť o inkubusoch a podobne, ktorí prichádzajú k ľuďom. No, niekto to vníma ako mýtus, ale tí, ktorí to zažili, pre nich to nie je mýtus, pre nich je to absolútna realita. A tu Lilia, je jedna z tých ľudí, ktorí to skutočne všetko zažili. Ale, v čom práve spočíva záujem o túto situáciu? V tom, že keď Lilia začala hovoriť... Preruším ňu, ja trochu namiesto teba, dobre? Vidím, že máš trému. Znovu tréma, znovu hra vedomia. Rozumieš? Aj minule to bolo úplne rovnako. Veď v skutočnosti nie je ľahké rozprávať o sebe pred kamerou a tak podobne. Ale tu človek bojuje. Snaží sa získať najdôležitejšie a najťažšie víťazstvo. Je to víťazstvo nad sebou, ako kedysi hovorili. Teda víťazstvo nad svojím vedomím. Rozdeliť, oddeliť seba od mŕtveho, oddeliť seba od vedomia. A samozrejme, že prvé kroky, tie vždy bývajú ťažké. Ale, čo sa stalo? Pri rozprávaní o svojej osobnej skúsenosti, Lilia znovu podľahla istej zámene od vedomia. Správne? Áno. Tak o tom porozprávaj.

L: Áno, ozvučila som, že tieto bytosti ku mne začali prichádzať v určitom období môjho života, keď som začala vykonávať praktiky, teda... Ale v skutočnosti, to začalo ešte v detstve. To znamená, že som od detstva cítila tento neviditeľný svet a... no, boli návštevy týchto bytostí. Spomenula som si, čím to všetko začalo. A čo ešte. Moment...

IM: Neboj sa.

L: Proste preskakujú.

IM: No, myšlienky musia preskakovať, pretože znovu platí, keď hovoríme, skutočne hovoríme o vedomí, o našom živote, ono začína prekážať. Krotkým sa stáva až po poriadnej drezúre.

L: Áno. Proste ten moment, keď som vtedy v relácii začala hovoriť, tak som tiež cítila veľkú trému a došlo k tomu, že zatiaľ čo som zamerala pozornosť na to, aby som sa upokojila, nevšimla som si, ako som začala hovoriť a taký... no, bol taký pocit, akoby som tam ani nebola, keď som začala hovoriť. Teda, akoby vedomie namiesto mňa...

IM: A toto je dôležitý moment. Ona predsa... počuli ste teraz: "vedomie hovorí namiesto mňa". Priatelia, popremýšľajte o tom, ako často vedomie hovorí za vás? Či si vy objednávate tú frázu, ktorú vyslovíte ako nasledujúcu? Ukazuje sa, že ľudia hovoria takmer bez premýšľania. Spravidla je to o bežných veciach a o všetkom. No taktiež aj o duchovných veciach. Jednoduchý príklad. Trochu ťa preruším a odbočím. Jednoduchý príklad. V jednej z našich relácií sme robili experiment s "Pyramídou" a zúčastnil sa ho Konstantin, ktorý ukázal veľmi vysoký potenciál. Nereálne vysoký pre nepripraveného človeka, nezaoberajúceho sa, povedzme, špeciálnymi praktikami. No, kto chce, môže si to pozrieť. Takže, Konstantin nedávno hovoril, začal sa práve zaoberať seba výchovou, drezúrovaním svojho vedomia, povedzme, pozorovaním. A jednoduchšie povedané, začal svoj vlastný duchovný rast. A čo zaujímavé si všimol. Keď hovoril s ľuďmi, začal vyslovovať a hovoriť to, čo sám nevedel. A on hovorí:

"Ja, hovorí, hovorím a sám sa od seba učím". On nevedel to, čo práve ozvučoval. To sa samozrejme týka zvlášť duchovných vecí. Takže, pokiaľ teda k tomu pristúpime správne, veď to je to, čo ide od Ducha, prihovára sa to – hovorí z Duchovného sveta. Ale prihovára sa prostredníctvom človeka. A človek, povedzme, je rovnako prekvapený tým, čo skrze neho hovorí. Počuje to prvý krát. Konstantin zažil túto skúsenosť. To je nádherná skúsenosť. Ale o nej, priatelia, sa hovorilo už pred tisíckami a tisíckami rokov, že vám stačí len otvoriť ústa a Duch bude hovoriť za vás. A toto naozaj teraz ľudia prežívajú v praxi. Konstantin je jeden z výrazných príkladov, no, máme už, vďaka Bohu, veľa takých príkladov a ľudia o tom často rozprávajú. Ale je tu aj druhá strana. Veď všetko sa so zmenou znamienka fraktálne opakuje. Taktiež aj človek, povedzme, obyčajný človek, žijúci banálny jednoduchý pozemský život, ktorý dokonca patrí k nejakému náboženstvu, ale nezaoberá sa svojím duchovným rastom, nenadobúda duchovnú Lásku a nerozvíja sa, v každodennom živote žije doslova pod diktátom vedomia. A tu ho z ničoho nič popadne hnev. A on sa začína hádať. A potom sa chytá za hlavu: "Čo som to urobil?" A ide prosiť o odpustenie. Veď je to častá, taká bežná situácia. A opýtať sa: "A kto namiesto neho hovoril? A kto to namiesto neho robil?" Veď on tiež bol v tom okamžiku postranným pozorovateľom. To je tiež dobrá skúsenosť, keď vystrašená Osobnosť pozoruje, čo vyvádza vedomie a čo robí telo, veď ľudia to predsa vidia. Každá Osobnosť to registruje. No, niekedy vedomie, povedzme, hrajúc na jeho pýchu, ukazuje, aký je frajer, aký je dôležitý a

podobne. No, a ľudia si nevšímajú ten moment, že oni to pozorovali. Prepáčte je to proste prax, ktorá je tu celkom k veci, povedzme takto, kvôli pochopeniu. Pokračuj.

L: A chcela by som sa teda vrátiť ... Spomenula som, z čoho to všetko v detstve začalo, keď ku mne začali prichádzať tie bytosti. A všetko začalo vo veku šiestich rokov, keď zomrel môj dedko. Pamätám si, že som sa v to ráno zobudila veselá, šťastná, teda v stave, v ktorom som sa zvyčajne prebúdzala. V tomto období života to bol prirodzený stav. A spomínam si, že idem do kuchyne, tam stojí moja sestra a krája zemiaky. Ešte som vtedy pre seba postrehla, že bolo divné, že ju to donútili robiť. Prečo, tak odrazu? A hneď vznikla obava, že ma to tiež donúti robiť. A v tom mi sestra hovorí: "Prečo sa raduješ? Dedko umrel". A samozrejme to povedala s emóciou, a ja som v tej chvíli strnula. Zatváram za sebou dvere, vraciam sa späť, sadám si na pohovku a začínam premýšľať. Jednoducho som v tej chvíli pochopila, prvýkrát, som si pre seba uvedomila, že som ľahostajná k tejto smrti. Nuž, teraz mi povedali, že on zomrel, uvedomila som si, že som k tomu nemala vôbec žiadny vzťah. No preto, aby ... Veď moja sestra povedala „prečo sa raduješ“, takže musím nejako... pochopila som, že potrebujem nejaký iný model správania, aby...

IM: Zaujímavo premýšľa dieťa v šiestich rokoch: „Iný model správania vypracovať...“ No, malý génius.

L: To ja teraz takými slovami hovorím...

IM: Ja to chápem.

L: ... že vypracovať model správania. Ale vtedy som jednoducho premýšľala o tom, že musím, aby ostatní... čo si pomyslia ostatní....

IM: Zahrať.

L: Musím zahrať, áno. Zahrať túto... Pričom som sa vtedy rozhodla, že...

IM: Deti, to vieme všetci, sú veľkí manipulátori.

L: Áno, ale to nestačilo, len jednoducho zahrať smútok a žiaľ kvôli tomu, že dedko zomrel. A dokonca naopak, zveličiť, aká som výnimočná. Tak teda na jednej strane, cítim, že som ľahostajná, a na druhej strane som sa rozhodla zohrať rolu, že som... že mi to nie je zďaleka jedno a že musím dokonca akosi prehnať tento svoj... žiaľ a začať plakať. A vtedy som sa rozhodla - začala som plakať. A je jasné, že potom prišli rodičia: mamka, ocko, a to samozrejme vyprovokovalo... no, teda, pritiahlo to ku mne pozornosť.

IM: Oni ňa začali upokojsovať. Upokojsovať. Tebe sa to zapáčilo, pretože koľko pozornosti ti bolo venované!

L: Samozrejme. Pamätám si, že potom v deň pohrebu som plakala len ja a moja teta a všetkým ostatným to tak nejako... Teda všetci sa chovali... samozrejme, so smútkom na tvári... akoby v smútočnej atmosfére. A ďalšia vec, na ktorú si pamätám, že neskôr, keď som prišla do školy som sa tiež začala na takú hrať medzi svojimi spolužiakmi. Teda tiež, že mi umrel dedko, pokračovala som v tom obraze. Tak. To

znamená, že sa tento model chovania upevnil ako veľmi dobrý nástroj pre manipuláciu.

IM: Táto maska sa poriadne prilepila, pretože je veľmi pohodlná a je ťažké zbaviť sa jej. A teraz prichádzame k...

L: K tieňom, áno. A ukázalo sa, že potom, sa to začalo diať. Že...Pochopila som, že táto situácia spustila nie len jeden mechanizmus, zďaleka nie jeden. Stlačila nie jedno tlačidlo toho, čo sa vo mne začalo rozvíjať. Najprv som začala mať strach zo smrti. V noci, keď som šla spať... pamätám sa, v tú noc, ľahla som si, zdá sa, že to bolo po pohrebe, nepamätám si konkrétne, ktorú a ja som si uvedomila, že sestra umrie, mamka umrie, ocko umrie, ja tiež umriem... A chápem – to je hrôza, aký to teda má zmysel?! No, a tak u mňa začal strach zo smrti, a zachvacoval ma každú noc. A navyše... už teda poviem všetko... všetky mechanizmy, ktoré... no, jednoducho všetko, čo začalo od tohto momentu. A jeden z takých momentov – to bolo to, že som prišla k mamke a povedala, že sa bojím smrti. A to, čo mi odpovedala, tiež zohralo veľmi dôležitú rolu. Ona mi vtedy povedala: „máš pred sebou veľmi dlhý život, prečo by si sa mala báť... Mysli na niečo pekné“. No, v podstate, prepínaj pozornosť. A potom povedala: „Mysli na svoje kreslené rozprávky, myslí na to pekné“. Vtedy som si ľahla, tej noci a myslím si: „Budem myslieť na pekné, aby som prepla od tohto strachu“. Ale kreslené rozprávky, obrazy z rozprávok nefungovali. A ukázalo sa že... že som nedokázala na ne dlho sústrediť pozornosť. A tu mi vedomie ponúklo obrazy z filmov, ktoré boli

zaujímavejšie, a ktoré sa úplne samé premietali. A ony sa skutočne samé premietali. Ak som sa tam musela, myslím s rozprávkou (vtedy som mala rada „Morskú vílu“), musela som sa snažiť o to, aby som vytvorila nejaký... no spomenúť si na niečo, nejaký príbeh. A tam sa to samo tak ľahko zobrazovalo, a naozaj prepínalo pozornosť.

IM: A aké príbehy, aké filmy?

L: No, prvý film, nepamätám si jeho názov, pamätám si obraz toho človeka. Bol tam muž z amerického filmu. A všetko to začínalo tým, že som si jednoducho predstavovala smrť ako nápis a on ho jednoducho odo mňa odstrkoval. A spolu s tým mizol aj strach. A ďalej, už jasne začínali príbehy. Ďalší film, to bol určite seriál „Herkules“, vzala som si odtiaľ hlavného hrdinu. A tu už začali rôzne dobrodružné príbehy. No a ďalej, ďalej to už prerástlo v celý film v hlave so všetkými...

IM: No, vedomie vždy vyberá hlavných hrdinov.

L: Áno-áno, pravdaže.

IM: A porovnáva človeka s ním, alebo ho nahrádza, stavia do úloh hlavného hrdinu.

L: Áno.

IM: Alebo, aby sa aspoň vedľa neho nachádzal.

L: Áno. A čo je zaujímavé, že ako som sa potom, keď som sa dívala na túto situáciu, že vo vzťahu k ľuďom, ako som sa celkovo v živote správala, a deje sa to doteraz. Že tento

vnútorný drak, ktorý je vo mne, ja chápem, že sa sformoval ešte vtedy, v tých obrazoch, práve v tých situáciách, keď som sama sebe vymýšľala tieto historky - že som najlepšia zo všetkých. Aj keď v živote, to nezodpovedalo skutočnosti. A tiež ešte, Vy ste hovorili... hovorili ste takú frázu, že keď sa človek zaoberá každodennou mágiou, mágiou v skutočnosti, on za to platí svojím životom, hoci to nie vždy získa. A práve v tomto prípade to bolo tak, že ja som si vystačila s týmto filmom v hlave. To znamená, že sa to v živote vôbec nemuselo diať.

IM: Ale ty si to už dostala?

L: Áno, áno.

IM: Otázka je jednoduchá: človek niečo robí, alebo človek o niečom premýšľa – nie je v tom žiadny rozdiel. Či ste si len pomysleli urobiť niečo zlého, alebo ste to urobili - už to reálne existuje. Či to existuje v ilúzii alebo to existuje v tejto trojrozmernosti, tak či onak, zaplatíte za to.

L: Pričom ešte v detstve, keď som brala tieto obrazy a v hlave vytvárala historky, tak som si dokonca všimla kvalitatívny posun. Teda dobre si pamätám také kľúčové momenty, kedy... no, predsa mala som strach o niečom premýšľať, pretože mi pripadalo, že je to neprípustné. A pamätám si tie chvíle, keď som urobila ten prvý krok – prekročiť cez to a skúsiť, a tam už... Skúsila som – žiadny trest, to znamená, môžem pokračovať. A tak...

IM: A skúsiť čo? Aké kroky?

L: No napríklad, zapojiť seba do nejakých scén, hlavne do takých, ktoré skôr boli neprípustné. Alebo v tých myšlienkach zabiť človeka. Alebo vo všeobecnosti, predstaviť si svoju vlastnú smrť v týchto situáciách.

IM: No v skutočnosti, čo sa tohto týka – pripraviť druhého o život, či priať si smrť druhého človeka, na to myslia prakticky všetci, a veľa. Jedným zo želaní získať magickú moc - to je práve diktovať, vládnuť nad životom a smrťou iných ľudí. Prečo ľudia tak silno túžia po moci? Čo ich láka? Nie uctievanie inými ľuďmi, ale práve možnosť rozhodovať o niekoho osude, teda byť podobným Bohu. Rozhodovať, kto bude žiť a kto zomrie. To veľmi uchvacuje, povedzme, neupravené Osobnosti.

L: Tiene, áno. A potom som práve v tejto dobe v noci začala cítiť niečiu prítomnosť v rovnakej dobe v detstve, kedy začal ten strach zo smrti, keď som sa neustále bála a mala stále nočné mory. A všetko začalo tým, čo som začala počuť, niečo ako šramotenie. A spočiatku som si myslela, že nie - nie - nie, asi nič také nemôže byť, ale cítila som niečiu prítomnosť. Naozaj som to cítila. A ja som si vtedy myslela, že asi ku mne prichádza mŕtvy dedko. Hoci som si v skutočnosti uvedomovala, že to tak nie je. Ale to... nie že by mi to lichotilo, ale... no, tak nejako, hralo to na akúsi moju jedinečnosť. Že som výnimočná – no, nielen že som za ním tak veľmi truchlila, on ešte ku mne aj prichádza. Naozaj akási výnimočnosť. Navyše, potom som o tom ešte rozprávala svojim kamarátom, že vraj ku mne v noci prichádzajú. Pričom bez strachu,

ale práve s cieľom ...

IM: A keď prichádzali, čo robili? Len tak stáli vedľa?

L: No, hrozne som sa bála. Áno. Len tak stáli vedľa. Pamätám si na jeden taký moment, že som pocítila, že niekto sa priamo posadil vedľa mňa na posteľ, až sa prehla, teda skutočne fyzicky si niekto sadol. Pamätám sa, že som cítila strach. Keď som cítila strach, tak jediné miesto kam som pred ním mohla utiecť, bolo k mojim obrazom v hlave.

IM: Od obrazu k obrazom. Jednoducho povedané, začalo sa to ešte v detstve.

L: Áno, začalo sa to ešte v detstve...

IM: Avšak ako je vidieť, že v relácii ...

L: Povedala som, že to začalo, keď som začala robiť praktiky...

IM: No a čo z toho vyplývalo? Že sa ti to všetko začalo diať po vykonaní praktik. A čo si myslíš, prečo to vedomie povedalo práve tak?

L: Aby sa to utvrdilo ... najprv aj u mňa... no, u mňa to už bolo. Jednoducho si uvedomujem, že som to tiež pre seba prijala, že je to pravda. Že skutočne potom, ako som začala vykonávať praktiky, tieto bytosti začali ku mne prichádzať. A ja teraz ozvučím argumenty, ktoré malo vedomie: ak teda robím praktiky správne - to znamená, že je prítomný čistý Allat, po ktorý si prichádzajú. Vlastne práve to ich

príťahovalo. A naozaj som bola... no akoby som tomu uverila.

IM: Znova sa zapojila pýcha a ty si tomu uverila. Prečo uverila? Kvôli pýche. A zabudla si na detstvo.

L: Zabudla som na detstvo.

IM: Áno, no ale tiež to potom môžu počuť aj ostatní a premýšľať o tom. Avšak, čo chcem povedať, či môžu praktiky... Veď v skutočnosti boli popísané najjednoduchšie praktiky pre to, aby mohol človek odlíšiť seba od vedomia. Trochu si uvedomiť, čo je to ľudská konštrukcia, čo je to Osobnosť a získať aspoň nejakú prvotnú skúsenosť. Ľudia môžu v princípe dosiahnuť toto uvedomenie pomocou modlitieb, cez rôzne náboženstvá, hociktoré náboženstvá. To však je dlhšia cesta, a tiež vyžaduje sebaobetovanie. A tu je jednoduchšia cesta, ktorá sa praktikovala Boh vie, už pred koľkými tisícmi rokov a v práci na sebe je stále efektívna. No a práve o tom je aj napísané v knihe "AllatRa", a bolo o tom aj mnoho povedané. Keď človek začína vykonávať praktiky, skutočné praktiky, fungujúce, ale chce získať len sily a tieto sily vložiť do svojich hmotných túžob, tak potom sa skutočne môže dostaviť úplne opačný účinok. Je to možné? Je. Preto sú tieto nástroje dané výhradne pre duchovný rast, pre získanie Života a nie na výmenu vlastného života za ilúziu hmotného sveta. Tak, ako naša dnešná hrdinka. Len samé hry, len samá pýcha. A koľko trápenia musela v skutočnosti prežiť. Nie je to tak? No, teraz sme si niečo málo vypočuli, a úprimne, je

mi smutno. Namiesto toho, aby človek žil - len hral. A kto z vás Žije, pokiaľ budeme úprimní? A koľko hráme? Ale bohužiaľ, ľudia sa natoľko stotožňujú s touto ilúziou, že pre nich sa táto hra a nosenie týchto masiek stáva životom. A ľudia si myslia, že oni žijú. Že niečo dosiahli, že majú pravdu. Bohužiaľ je to častý jav. Prečo? Pretože zabudli, čo im hovorili ich svätí otcovia, tí ktorí chápali viac. Ale toto je však ďalšia téma. Ďakujem, samozrejme, ale... Chceš ešte niečo dodať? Prosím.

L: V skutočnosti by som chcela povedať ešte veľa o týchto mechanizmoch, ktoré sa spúšťajú v detstve. No, tak celkovo. Takže sa ukazuje, že jedna situácia v detstve, len jedna voľba...

IM: Môžem to povedať krátko? Rozhodnutie, ktoré bolo prijaté v detstve, sa môže tiahnuť ako "červená niť" celým životom. A tu v istom zmysle mal Freud pravdu. On to však všetko rozoberal výlučne z hmotných pozícií. Len trochu z iného uhla pohľadu. Ale to, čo do seba v detstve vkladáme, nesieme potom celý svoj život. Zvlášť pokiaľ to bolo podmienené mágiou, hrami a nosením masiek. A to sa odráža nielen na nás, ale aj na našich blízkych, na tých, za ktorých preberáme zodpovednosť, na našich príbuzných a na našich priateľoch. Nie je to tak?

L: Je to tak. A bol tam aj ďalší moment, ktorý táto situácia tiež spustila. To bolo vzdorovanie Bohu. Pamätám si, že vtedy som akoby hodila... opovážila som sa vyzvať Boha, aj

keď som chápala, že to vôbec nepotrebujem. Ale ja som predsa...

IM: Neospravedlňuj sa.

L: Áno, dobre. Povedala som vtedy, „vráť mi dedka. Pokiaľ existuješ, vráť mi dedka“.

IM: Priatelia, toto je kľúčové. Povedzte, kto z vás nehovoril túto frázu?! A ešte, popremýšľajte, či ste ju počuli predtým, kým ste ju začali hovoriť, ešte z detstva. No, niečo ako „Pane, pokiaľ si, nech ma toto dievča pobožká, alebo nech ten chlapec príde ku mne“. Alebo „Pane, ak si, nech ma prestane boľieť brucho“. No, a čím ďalej, tým viac: "Pane, ak si, nech sa vyrieši táto otázka, nech uzavriem tento obchod“, alebo „nech ma nevyhodia z práce“. No a... „ak si“ A ľudia neustále vyžadujú od Boha dôkazy, že On existuje. Avšak Boh, nikdy nikomu nič nedokazuje. V skutočnosti Boh začína vidieť človeka až vtedy, nech to znie akokoľvek smutne... Chápem, že u mnohých to zraní ich pýchu a povedzme, ich náboženské chápanie, ale Boh začína vidieť človeka až vtedy, keď človek začína Žiť. A o tom sa hovorilo už v dávnych dobách. My však máme chápanie života ... no myslíme si, že žijeme tu. Ale z pozície Duchovného sveta, keď človek začína žiť duchovným Životom, nesmrteľným Životom, tak vtedy sa stáva súčasťou Duchovného sveta, alebo sa k Nemu približuje, a až vtedy ho Boh vidí. A to všetko ostatné, ako "ako Boh dá, ako sa Boh rozhodne“ alebo „Pane, pokiaľ mi povieš, pôjdem a urobím to". No, to je viete, všetko ako ...

ospravedlňujem sa za svoju priamosť, dúfam, že sa nepozerajú deti to je to isté, akoby sa vám prihovárali vaše spermie. Počujete ich? Alebo vajíčka... Je to rovnaké. Vypočujete a poviete: "Áno, áno, Máška, Vaska, Peľko, dobre, dobre, hneď sa otočím na druhú stranu, aby ťa to netlačilo, keď spíme". Je to žart, ale je v tom pravda. Všetko sa fraktálne opakuje. Zákony sú nemenné pre všetkých a nemožno ich porušiť. Je tu však ešte jedno "ale". Keď sa človek takto handruje, snaží sa zjednávať s Bohom: "Dokáž, že existuješ, ja sa k Tebe budem modliť. Budem Ťa rešpektovať" a tak ďalej, ale nedostáva to čo chce. A tak hovorí: "No, pokiaľ mi to Boh nedal, ja pôjdem k satanovi". A začne hľadať príležitosti ako uzavrieť dohodu so satanom. A už vedome, podľa voľby... podľa voľby – od vedomia, a vedome – tiež od vedomia... Prepáč, prerušil som ťa.

L: Áno. A vtedy, od tohto momentu začalo, no, niečo ako vojna. No, nie tak úplne vojna v hlave, ale pamätám si, že to boli neustále požiadavky na Boha, neustále riešenie nejakých vzťahov na úrovni vedomia ...

IM: Akoby On bol tvoj kamarát, však?

L: Na úrovni vedomia...

IM: No samozrejme, na úrovni vedomia...

L: A teraz chápem, že všetky tieto požiadavky a celá táto vojna boli založené práve na tom, že nebolo tak, ako to chcem ja. No, pretože ...

IM: A chcela si to ty?

L: No, áno.

IM: Jednoduchá vec, ty hovoríš: "Nebolo to tak, ako ja chcem". A kto vytváral tie tvoje "želáčky"? Koniec koncov, koľko z toho všetkého čo si chcela, bolo ti to potrebné?

L: Nebolo.

IM: Teda doslova, naozaj si potrebovala toho Schwarzeneggera – dôchodcu?

L: Nie.

IM: Ale ty si predsa o ňom snívala.

L: No, to teda... Viete, ešte v tých okamžikoch bol taký stav, že vo vnútri vznikalo niečo, ako túžba. A potom ty vyberáš obraz, ktorý túto túžbu môže splniť. A nie všetky obrazy ... No, a ty ich preberáš, preberáš a odrazu – aha, tento funguje! A je to. A ukazuje sa, že kto vo všeobecnosti rozhodoval, ktorý obraz to uspokojí?

IM: Tvoju túžbu ...

L: Áno. Moju túžbu.

IM: Je to zábavné, že keď to začínaš analyzovať a začínaš všetko, povedzme, hodnotiť, tak dokonca pomocou vedomia hodnotíš vedomie. A ono, vedomie sa samé dostáva do slepej uličky. Pretože nemá čím argumentovať. A tu aj psychológia, aj psychiatria, aj všetko na svete prestáva

fungovať. Jednoducho nefunguje. Pretože tie otázky, ktoré sám pre seba pri hľadaní odhaľuješ, to všetko vedie k čomu? Opäť prichádzame k tomu, že psychológia a psychiatria, teda veda nefunguje, zostáva len náboženstvo. Pretože vo vnútri to má odozvu. A tu prichádza pochopenie, že za celou touto ilúziou, ktorú si vytvorila, je niečo skutočné, čo sa dá nájsť.

L: Samozrejme.

IM: A pravdivé.

L: Áno, pravdaže. Dokonca si pamätám toto obdobie ... No tiež si pamätám, že v týchto okamihoch, nehľadiac na všetko, čo sa dialo (najmä tá vojna v hlave), no bolo tam tiež aj úprimná túžba po Bohu...

IM: Nehľadiac na svoje výčitky k Nemu.

L: Áno, nehľadiac na výčitky k Nemu. Chcela som však jednoducho akosi vyriešiť nakoniec všetky tie otázky.

IM: Áno, pretože Osobnosť každého človeka, ona tiahne k Domovu, túži po Bohu. Práve toto, bohužiaľ vedomie často využíva. No, a aj druhí ľudia to využívajú a vytvárajú na tom najmä uzavreté organizácie a všetko ostatné. K tomuto však ešte prídeme. Práve na tom tiahnutí Osobnosti k Duchovnému Svetu.

(VIDEO) V skutočnosti každý človek prahne po Duchovnom Svete. Je to vnútorná túžba. Ale často krát vedomie blokuje, zastiera, udáva chybné orientačné body a cestu. A takým spôsobom dokazuje

Osobnosti, že Duchovný Svet akoby neexistuje. Ono stebielkom slamy zakrýva pred jeho očami les. (Z relácie „Vedomie a Osobnosť. Od vopred mŕtveho k večne Živému“)

IM: A tak niektorí ľudia, využívajúc toto pochopenie, vytvárajú rôzne sekty, ako sme už hovorili. Prekrucujú Znalosti, prekrucujú ustálené náboženstvá, vytvárajú ďalšie prúdy. A k čomu to vedie? Myslím, že tu Oľga nám to povie lepšie. Človek, ktorý ochutnal trochu z tohto koláča.

O: Nie veľmi sladký koláč.

IM: Nie sladký, ale je v tom určitý zmysel. Nie je to predsa márne. Je to skúsenosť.

O: Samozrejme. Ak sa pozrieme, ako to všetko začínalo, ako sa miešal koláč, povedzme tak. Áno. Prišla som do Koordinačného Centra. Bolo to ešte na samom začiatku, kedy som len začínala vykonávať praktiky, prečítala knihy a zaujalo ma to. Mala som vtedy problémy s obchodnými partnermi a vznikli otázky. Oslovila som jedného z účastníkov a ten mi poradil, aby som ohľadne týchto otázok kontaktovala jedného človeka, ktorý už v podstate bol v organizácii, ktorý už účinkoval v niektorých reláciách, bol nablízku... štandardná šablóna autority.

IM: Ktorého ti tvoje vedomie ukázalo, ako určitú autoritu, ktorá niečo ovláda, vie.

O: Áno. Samozrejme.

IM: Myslím, že tu stojí za zmienku... No, meno nemusíme

uvádzať, ani nie je potrebné. Len to, že jeho autorita bola ešte potvrdená tým, že ten človek bol predsa kňazom, však?

O: Áno. Samozrejme.

IM: U ľudí je to vždy tak. Kňaz sám o sebe, a už je to vnímané nejako ináč, správne?

O: Prirodzene. No, a navyše túžba po Bohu - každý, kto hľadá, ten v podstate... jeho vedomie vo všetkom, ešte aj vo vonkajšom chce hľadať tie atribúty pre to, aby sa uistilo, že si, takpovediac, na správnej ceste.

IM: Navyše vedomie si robí zlý žart - v každom kňazovi vidíme svätého človeka. No, tak ako by to malo byť, však? A vedomie nás o tom uisťuje, že ak človek slúži Bohu, ak má rúcho a kríž, tak musí byť ideálny.

O: Bližšie k Bohu.

IM: Áno, bližšie k Bohu ako ty, a mal by to byť bezchybný človek.

O: Keď sa pozrieme na to, ako pôsobil systém. V princípe systém pôsobil prostredníctvom človeka. A tu bude skôr zaujímavejšie nepozerať sa na samotný ľudský obraz, ale...

IM: Nie na neho, áno. Obrazy môžu byť ľubovoľné, to nehrá žiadnu rolu.

O: Áno.

IM: Celý zmysel je práve v tom, ako pracoval systém a ako

pracovalo tvoje vedomie.

O: Samozrejme.

IM: Koniec koncov nebol to on alebo niekto iný, ktorí ňa, povedzme, zahnal do tejto sekty, ale práve tvoje vedomie ňa tam priviedlo, nie je tak?

O: Samozrejme. Mánia veľikášstva, pýcha.

IM: Samozrejme. Ja trochu predbehnem v príbehu, veď ne-skôr si dokonca verbovala adeptov do tejto sekty.

O: Samozrejme.

IM: Pod jeho diktátom, správne?

O: No, prirodzene.

IM: To je vedomie. Práve tak ono pracovalo.

O: Jediná šablóna, však? Ona v princípe funguje spoľahlivo.

IM: Ale s dobrými úmyslami.

O: Jednoznačne. Len dobré úmysly. A ako hovorím, ak sa pozrieme, ako pôsobila šablóna a ako sa rozvíjala, a aké boli odrazové body, tak ako hovorila Lilia, ktoré spúšťajú celé mechanizmy. Najprv sa teraz pozrime na tú situáciu. Tak prvé, čo bolo: vysvetlila som situáciu s partnermi - podnikanie to sú vždy peniaze. V princípe tu je všetko jasné a zrozumiteľné. A on mi navrhol urobiť vizualizáciu na "Lotosový kvet" za účelom získania...

IM: Čo znamená vizualizácia na "Lotosový kvet"?

O: Pokúsim sa to vysvetliť. Cieľom bolo získať od ľudí peniaze. Teda partneri, boli problémy, oni mi vlastne nevracali peniaze. A práve to bol kľúčový moment – získať späť peniaze.

IM: To znamená tvoje peniaze, ktoré ti partneri nechceli vracať.

O: Áno. A z jeho strany bola ponuka urobiť vizualizáciu na „Lotosový kvet“. V akom zmysle? Ty si sadneš, uvoľníš sa, teda je to doslova ako inštrukcia. Teda robíš „Lotosový kvet“.

IM: A čo to znamená, "robíš Lotosový kvet"?

O: No, v jeho chápaní, a v tej dobe aj v mojom, no... niečo dobré, prinajmenšom - relaxáciu.

IM: To znamená, vykonávate duchovnú praktiku?

O: No, nie. To samozrejme...

IM: Alebo meditáciu?

O: No, to...

IM: No, ty to nazývaš "Lotosový kvet". V jednej z kníh je opísaná jedna z duchovných praktík, ktorá sa nazývala (v dávnych dobách sa nazývala) "Lotosový kvet". Prečo? Pretože je to čistota. V čom je zmysel tejto duchovnej praktiky? Ja len krátko, pretože ľudia to nemusia vedieť. Spočíva práve v

tom, že človek by mal vyvolávať v sebe lásku a následne ju zosilňovať. Ale táto láska je smerovaná k Bohu, k Duchovnému svetu. A rast tejto lásky musí z dlhodobého hľadiska prevládať v človeku. Je to... prirovnal by som to k Ježišovej modlitbe, áno, ktorá vzbudzuje Lásku k Ježišovi, k Bohu a podobne. A človek sa plne a celkom odovzdáva do služby. Tak je to i tu. Veď „Lotosový kvet“ - znamená práve to, že sa človek učí milovať. Mnoho ľudí ani nevie, čo je láska, nevedia, čo je to starostlivosť. A to je prostá, jednoduchá praktika ale zároveň je aj najzložitejšia. Človek v prvej fáze využíva svoje vlastné vedomie a navyká ho na Lásku, na starostlivosť, na starostlivosť o to veľké vo svojom vnútri. A nakoniec – nie starostlivosť o seba, ale starostlivosť o Lásku celkovo. To je zmysel tejto duchovnej praktiky. A naozaj, ak ju ľudia praktikuju správne, privádza ich k veľmi hlbokému duchovnému vnímaniu. A ako v tomto kontexte „Lotosový kvet“...

O: Systém ako vždy, používa tie isté názvy, však?

IM: Ale využíva ich úplne ináč.

O: Samozrejme. Načo vymýšľať koleso ak už bolo vynájdené.

IM: Absolútne správne, nesporne.

O: V zásade sa mi zdá, že sa jedná o štandardné správanie systému.

IM: No, áno.

O: No, a všeobecne, v dôsledku tejto meditácie...

IM: Nie, nie, to je zaujímavé. Áno, hovor.

O: Meditácia.

IM: Aké boli pokyny? Čo ti hovoril?

O: No, musíš si sadnúť, musíš sa uvoľniť. A nakoniec...

IM: Predstavovať?

O: Predstavovať, áno...

IM: Predstavovať si na úrovni vizualizácie.

O: Áno, tak sa to nazýva – vizualizácia. Predstaviť si konečný výsledok.

IM: A kde tam je „Lotosový kvet“? Alebo to on tak nazval? Že to je vizualizácia, teda použitie vizualizácie na to, že si predstavuješ, že ti splácajú dlh.

O: Áno. A potom, ak budeme hovoriť o tom, ako funguje systém... Vieme predsa, že systém bude pôsobiť a hovoriť s tebou v jazyku, ktorý je nielen že pre teba pochopiteľný, ale ty navyše k nemu akosi máš vzťah.

IM: Ktorému ňá naučil.

O: Áno. A nakoľko boli prečítané knihy, a už bola aj počiatočná fáza práce na sebe, prirodzene to bolo „ľahko stráviť“.

IM: Takže túto mágiu na splnenie želaní, teda tie magické

praktiky, on nazval „Lotosový kvet“?

O: Áno.

IM: Dobre, teraz je to jasné. Ospravedlňujem sa, ale budem ťa prerušovať, pretože nie všetci tomu rozumejú. A to sú dôležité momenty. To sú predsa tie prvé kroky, kedy človek akosi cíti zámenu, a namiesto čerpania lásky človek začne túžiť po materiálnom: peniaze, ktoré mu musia vrátiť. Ale v rovnakej dobe, ak on to nazval „Lotosový kvet“, ty už si predsa mala byť oboznámená s vykonávaním tejto praktiky, takže tu sa tak či onak otváraš vnútorne, prahneš po láske, ale zároveň s láskou by si mala získať úžitok. To je využití duchovnej praktiky pre získanie materiálnych pôžitkov, správne? Teda magický rituál.

O: Áno.

IM: A toto hovoril kňaz?

O: Áno.

IM: A toto hovoril duchovný?

O: Duchovný. Tak. A tu musím poznamenať - bola som zmätená. Teda na jednej strane, sa mimovoľne začala analýza: „počkať, už som prečítala "AllatRu".

IM: Takže si vedela čo to je.

O: Áno, vtedy už som chápala, že sa to nesmie robiť. Na druhej strane autorita prevážila všetky argumenty.

IM: A čo si sama cítila? Je totiž zaujímavé povítať sa v tom. Prečo? To sú dôležité momenty, v skutočnosti - vrcholne dôležité. Keď vedomie hovorí jedno a tretia strana, tá, povedzme, sugeruje svoje vlastné ciele. A to predsa nie je nič iné ako miešanie sa tretej strany, kedy ten, koho vnímaš ako autoritu, a je jedno či vyšiel z tieňa na úrovni myšlienok, alebo to človek hovorí verbálne. Je to pôsobenie, pôsobenie na vedomie. Vedomie začína hrať určitú hru, ale človek ako Osobnosť, on to vníma rovnako. To je to, čomu hovoríme svedomie, či predtucha alebo čo ešte. To jest u tých, ktorí nechápu, čo je to v skutočnosti Osobnosť. Človek to cíti. Čo si cítila v tej chvíli ty, pamätáš sa?

O: Jeden z prípadov. Bolo to, ak si spomínam, že som cítila, nie vtedy, keď sa hovorilo o vykonaní vizualizácie, ale keď som prišla do Koordinačného centra a zoznámila som sa, vo všeobecnosti, s tým človekom, zoznámila som sa tiež s Andrejom. Bolo to práve hromadné stretnutie so zástupcami všetkých MSH "ALLATRA". A keď som odcestovala domov... Nie, práve keď ten človek vstúpil do dverí, okamžite som sa pocítila úplne nahá. Taká nahá, že som sa chcela doslova zakryť. A mala som pocit, že sa neovládam. Myšlienky pritom leteli tak rýchlo, z jednej strany - čo to je, úplná hrôza z nechápania toho, čo sa deje.

IM: Bolo to ešte predtým ako...

O: Bolo to predtým, bolo to doslova prvé stretnutie. Predtým sme hovorili po telefóne. Bola to v podstate taká bežná

známosť, áno, očividne.

IM: Takže ty si to cítila, alebo ti to hovorilo vedomie?

O: To hovorilo vedomie.

IM: Správne. Vedomie vyvolalo tento pocit.

O: Áno.

IM: Veď človek podľa pocitov vníma inak.

O: To hovorilo vedomie. Teda, ak hovoríme o tom, čo bolo ďalej. V ten istý deň som odišla domov a potom som doslova ďalších sedem dní za sebou... Vtedy som ešte silno verila tiež v Ježiša Krista a v žiadnom prípade nezmenšujem...

IM: Ako to? Čo znamená, vtedy? A teraz, už neveríš v Ježiša Krista?

O: Nie, myslím - ako v Pána. Mám na mysli ako v Pána. Bolo to ešte to obdobie. Takže...

IM: Ja doteraz nepochybujem.

O: Tiež nepochybujem.

IM: Navyše, ja to viem. Povedzme teda, aby to bolo zrozumiteľné, vrátime sa trochu k dobe ešte pred tým ako si sa zoznámila s „AllatRa“.

O: Áno, v podstate som veľa rokov navštevovala protestantskú cirkev.

IM: Správne. A teraz si chcela povedať, že si ešte žila týmito

postojmi.

O: Áno, práve to som chcela povedať. Tak. A doslova, čo vo mne vyvolalo ten vnútorný konflikt, ktorý bol, ktorý som vtedy zažívala. Doslova sedem dni za sebou som pociťovala, najprv veľmi silné sexuálne vzrušenie, ktorého sa jednoducho nebolo možné zbaviť žiadnymi...

IM: Ku komu, k čomu? K tomu človeku?

O: Ku dvom objektom. Bol to Andrej a ten človek.

IM: (obracajúc sa k Andrejovi) Ty máš teda šťastie.

O: Pričom vedomie hádzalo myšlienky a ja som sa nemohla rozhodnúť, ktorý z nich vo mne viac vyvoláva tie pocity. Ale najhroznejšie bolo to, že vo vnútri som cítila taký nátlak.

IM: A teraz trochu poodstúpime, dobre? No, máličko, pre pochopenie. A čo práve vyvolávalo tie pocity? Túžba byť „alfa samicou“.

O: Samozrejme.

IM: Prečo? Pretože ako v prvom tak aj v druhom si uvidela typ „alfa samca“.

O: Samozrejme.

IM: A spustila sa bežná šablóna „byť blízko“.

O: Byť „alfa samica“, byť lepšia, silnejšia, byť vyššie.

IM: Áno. A teraz sa vraciame k Lilii, k tomu, ako hovorila,

že ešte v detstve, že Schwarzeneger, ktorý hral postavy... Tiež, akoby... Bol tam a hral hlavnú rolu, a v iných filmoch hrali hlavné role, a vždy sa chcelo práve... No, dospeli sme k pochopeniu. Na čo to všetko hovoríme? Aby ste chápali, ako pracuje vedomie. To je šablóna. A či u vás, priatelia, to tak nie je? No, hovor.

O: Byť najsilnejším zvieraťom, nič nového. Takže, celých sedem dní som mala taký vnútorný konflikt! Z jednej strany – to pôsobenie na telo, ktoré som... No, to nebolo možné ničím potlačiť a bolo to v hlave dvadsaťštyri hodín. A z druhej strany pochopenie, že to je nejaký nátlak. A ja som naozaj kľáčala pred ikonou, nebolo na lotosový kvet... Prečo?

IM: Dobré - dobre, a teraz moment – kľáčala si, prečo si kľáčala a čo si robila?

O: V tej dobe sme boli...

IM: Práve vtedy, myslíme tú dobu.

O: Pravdaže, pravdaže.

IM: Aké pocity, myšlienky.

O: Iste, je to veľmi dôležité. Prečo? Bola to tiež šablóna vštepená protestantskou cirkvou, vzorec chovania, v ktorú som dlhú dobu verila, že v akomkoľvek okamžiku treba začať hľadať Božiu Tvár. To fungovalo, doslova spoľahlivo.

IM: Sila Božia, Láska Božia... Tvár Božia.

O: Áno.

IM: To všetko sú epitetá. Keď AllatRa – to všetko je zmysel jedného, nech by sme to nazývali akokoľvek. Je to duchovná podstata, na ktorej sú založené všetky náboženstvá. Je to to, čo je v človeku. Veď človek je duálny: je v ňom smrteľné a tiež tá časť, ktorá je potenciálne nesmrteľná a je nesmrteľné. Je to to, potenciálne nesmrteľné, to dobré, prichádzajúce od Boha – je to AllatRa, to je sila Božia, to je Láska Božia, to je Tvár Božia. A tu nič takého niet, je to pravda, je to aj skutočné, je to dané. Ale otázka tkvie v inom: prečo si kľáčala pred ikonou a o čo si prosila? Čerpala si lásku, snažila si sa získať večný život, alebo si... čo si robila?

O: Ja... v danom prípade to bolo volanie o pomoc. Nechcela som mať tie...

IM: Chcela si sa zbaviť tých pocitov?

O: Áno. Toho nutkavého pocitu.

IM: Prosila si o niečo?

O: Áno, samozrejme.

IM: Ako? Povedz, ako? To je dôležitý moment. Doslovne, čo?

O: Áno, áno. Modlitba, v podstate, doslova to bolo odsúhlasené, áno. V hlave dookola beží jedno a to isté, a to stále...

IM: Čo si vlastne robila?

O: „Nechcem nič, chcem Božiu Tvár, pomôž mi“. Nechcem tieto pocity, zbav ma toho, pretože na ničom nezáleží. Už v

tej dobe, keď som opustila protestantskú cirkev, v podstate ma odtiaľ vyhnali – stala som sa konkurenciou pre pastora v tom zmysle že už som začala chápať, že je treba hľadať predovšetkým Božiu Tvár. A v danom prípade to bolo naozaj úprimné obrátenie sa k Bohu.

IM: Teda hľadanie duchovnej čistoty. Áno. Samotnej AllatRy.

O: Áno.

IM: Nie ľudských hier a manipulácií.

O: Prirodzene. Už vtedy, ako to teraz chápem, boli skúsenosti so zmenenými stavmi vedomia, ktoré som zažívala, aj vtedy keď som odriekavala modlitby. Predtým. Takže až teraz chápem, čo sa dialo. Teda chcela som prinajmenšom taký pokoj, keď si naozaj vyrovnaný, ty...

IM: Keď si v radosti a láske.

O: Práve, keď si v radosti. A tu bolo pôsobenie...

IM: Keď naozaj cítiš prítomnosť Ducha, keď je v tebe AllatRa, keď je v tebe Boh.

O: Áno. A tam bolo zjavné pôsobenie zvonka, ktorého som sa nemohla zbaviť. Tak.

IM: A po modlitbe...

O: Trvalo to sedem dní v kuse. Sedem, alebo desať, nepamätám sa.

IM: Takže bez ohľadu na tvoje duchovné úsilie, vedomie aj tak dominovalo.

O: Áno. Vedomie dominovalo. A odrážalo sa to práve na tele, na vedomí, najmä ako sexuálne vzrušenie, ktorého sa naozaj nedalo zbaviť. Pamätám si, zavolať mi Andrej. Neodpovedala som. A potom po desiatich dňoch alebo siedmich, už sa nepamätám, sa mi dovolal a povedal: „Prečo neberieš telefón?“ Vtedy som ešte nebola pripravená hovoriť o tom, čo som prežívala a jednoducho som povedala, že mi bolo veľmi zle, na čo nasledovala odpoveď „Prečo mlčíš, môžeš hovoriť...“

IM: Má pravdu, je treba hovoriť.

O: Samozrejme.

IM: Komunikácia.

O: V tomto prípade sa stalo, čo sa stalo.

IM: No a ďalej?

O: Áno. Bola to prvá odrazová etapa, kedy sa začal rozvíjať celý obraz a kedy začala fungovať šablóna. Ďalší výrazný moment, keď sme sa už začali stretávať v koordinačnom centre, komunikovali sme pomerne hodne a ten človek bol z iného mesta, v ten deň odchádzal do iného mesta. Potom sme spolu telefonovali a ja som zložila a v ten moment, naozaj nečakane, nie na objednávku (to znamená, že som si to skutočne neobjednala), prišiel veľmi prenikavý obraz. Bolo to ako záblesk svetla, áno. Ako sme... Ako vedomie vždy

vykresľuje kto to je Boh, však? No, nejaké svetlo, záblesk svetla, podobný...

IM: No, nie vždy. Niektorým dokonca ukáže aj trojrozmernú tvár. Takže vedomie sa vždy snaží asociovať so svetlom. No a akýkoľvek prenos, dokonca aj duchovných Znalostí, vždy dávame asociáciu s niečím pozitívnym. S niečím, čo sa dá vysvetliť. Teraz, v súvislosti s vývojom, povedzme, vedy a všetkého ostatného je jednoduchšie o tom hovoriť. A predtým – len „svetlo, tma“, nič viac. Preto môžu byť asociácie buď so svetlom, alebo skutočne s obrazom no, podľa toho, čo dominuje vo vedomí človeka.

O: No, v danom prípade to bolo svetlo. S najväčšou pravdepodobnosťou to bolo prevzaté ešte z Biblie, pretože som poznala Bibliu veľmi dobre, učila som ju v tej protestantskej cirkvi a bol to pre mňa jednoducho, asi najjasnejší obraz. A v skutočnosti, za týmto svetlom, ako som to potom zanalyzovala - čo zafungovalo ako spúšťač – nie to svetlo samotné, ale pocítila som niečo ako oblaženie, nejaký údiv. Áno, ako údiv, ale prerástlo to do takého príjemného údivu. Taký príjemný údiv, tak by som to nazvala. Úprimné povediac, som veľmi silno... Trvalo to niekoľko dní. Zavolala som mu a povedala: "Vieš, len sme sa porozprávali, no a teraz, ja to vidím, ja to cítim". Takže, ako odpoveď som dostala potvrdenie: „No, samozrejme!“ No, v podstate...

IM: „Veď si predsa hovorila sa mnou, a nie ktovie s kým...“

O: Áno, presne tak to bolo.

IM: ...nie s Andrejom...

O: Áno, a tu sa to vlastne vo vedomí utvrdilo. Bol to druhý taký výrazný moment, ktorý skutočne akoby vzal...

IM: Ako potvrdenie.

O: Ako potvrdenie.

IM: Potvrdenie vyvolenosti a autority.

O: Pravdaže. A keď ešte spomeniem okamžik, my sme potom s Andrejom o tom hovorili ale už po nejakom čase. Hovorila som mu o tom, že som sa vtedy pocítila úplne nahá, keď sme sa stretli v Koordinačnom centre. A tiež ma uistil, že nie všetci ľudia sa takto cítia. Boli to naše prázdne rozhovory, ktoré sa prázdny nezdali.

IM: No, nejak som sa zamotal. Ty si sa pocítila nahá, keď vošiel ten človek, o ktorom hovoríme, áno?

O: Oni vošli dvaja.

IM: A-a, vo dvojici.

O: Presnejšie, oni vošli traja.

IM: Traja, aha!

O: No. A vedomie, ako u Lilie, ono vyberá obraz, na ktorý rýchlejšie zareaguješ.

IM: A potom vedomie začalo zvažovať, kto z nich je väčšia autorita, áno? Jeden, alebo druhý. Rozumiem. Už som sám

bol z toho zmätený.

O: Vedomie, s tým sa nebudeš nudiť.

IM: Veselo.

O: Celý čas, áno. Tak to bol druhý moment. A tretí, taký výrazný moment, ktorý potvrdil všetky moje správne pocity, správne dohady a tiež uistenie pozície „som na správnej ceste – je to tá správna osoba“. V Koordinačnom centre sme raz znova prišli a o deviatej hodine večer, teda o 21:00 všetci vykonávali Allat. No a všetci sa rozišli do rôznych miestností. V podstate, všetci, ktorí tam boli, vedia ako to prebieha. Skrátka, všetci si sadnú, upokoja sa a vykonávajú duchovnú praktiku "Lotosový kvet", konkrétne Allat, áno, v danom prípade Allat. A doslova, práve vtedy, teda u mňa... pocítila som tú horúčavu, skutočne. Iná vec je, že som... to už som potom analyzovala... vedomie mi v okamžiku predložilo, že keď som otvorila oči – a predou mnou sedí človek. Teda to nie je Boh, to nie je Duch Svätý, nie. To vychádza od tohto človeka, pretože je tu prítomný. To on má takú silu. No, moje vedomie mi to takto predostrelo.

IM: No pravdaže, veď vedomie hľadá objekt, áno.

O: Prirodzene, to znamená, je potrebný objekt.

IM: Takže, tie pocity, čo si zažila, vedomie povedalo: „To neprichádza od Boha, nie zvnútra, ale prichádza to od vonkajšieho objektu, ktorý pozoruješ“. Teda práve od tohto človeka, od autority.

O: Áno, a pamätám si, v tento...

IM: Pochopil som to tak, že si vedomie nakoniec vybralo – kto to bude.

O: Pravdaže.

IM: Zaplať Pán Boh!

O: Pravdaže, a ďalším nepriamym potvrdením bolo aj to, že v miestnosti sa nachádzalo niekoľko ďalších ľudí, oni to však necítili, nič také.

IM: No, veď oni nie sú tak „duchovne rozvinutí ako ty“.

O: A práve o to ide. A preto tu výhradne... Ja som najlepšia. Jednoznačne.

IM: Jedine tak, inak to ani nebýva.

O: No, pravdaže, bez možností, povedzme tak. A v podstate, tieto nejaké tri odrazové body, ony vlastne sformovali jasný pohľad na to, ako pokračovať ďalej. A...

IM: A teraz začína to zaujímavé. No, ako si pokračovala?

O: Áno, a tu sa začína ten pohyb. Na začiatku sme jednoducho založili spoločné podnikanie, on zo svojou náboženskou organizáciou...

IM: Tak predseda, záujem prešiel k tomu, že je treba zarábať peniaze. Biznis, áno?

O: Prirodzene, pravdaže.

IM: Klasický prípad. Pretože peniaze sú prvoradé.

O: No, ako by bez toho? Takže my otvárame spoločné podnikanie, kde náboženská organizácia je zriaďovateľom organizácie, ja som riaditeľkou tejto organizácie, to znamená...

IM: A peniaze si mala zarábať ty, ako to chápem.

O: No, samozrejme.

IM: Ak je to náboženská organizácia, tak ona zarábať...

O: No samozrejme.

IM: Jasne.

O: Skrátka, bol vytvorený program, to znamená, pracujeme päťdesiat na päťdesiat. No, čiastky, ktoré som povedala, ktoré som zarábala, inšpirovali by akéhokoľvek priemerneho... prepáčte, ale tak to je...

IM: ...podvodníka, hovorme priamo. Áno.

O: A bolo to naozaj lákavé. No, a okamžite bolo navrhnuté investovať časť peňazí, otvoriť podnik... a pobežíme.

IM: Takže on navrhol investovať peniaze.

O: Samozrejme, hneď, v ten istý deň.

IM: A koľko si investovala?

O: Navyše, chcem ešte poukázať na moment, ešte raz som sa uistila v tom, že všetko je správne. No, teda...

IM: Správna voľba.

O: Áno. Celý život som podnikateľka, teda v biznise. S praxou, povedzme. Áno. A mám predstavu, ako by sa peniaze mali rozdeľovať. To znamená, že časť peňazí by šla práve na rozvoj. A to bolo 60 000 v tom momente. A keď sme sa stretli...

IM: Niekde si to „nakoledovala“.

O: Áno, teda, samozrejme, že ľudí vábili tie čiastky, chápem to. No, teda to bola doslova len časť, malá časť, a ten človek mi... teda nepovedala som nahlas túto sumu a ten človek sám mi ju povedal. Hovorí: „No, pokiaľ máš 50-60 000, môžeme založiť podnik“. A ja, teda vedomie okamžite „Aha, takže tak, ešte jedna čiarka“ – teda, čítanie myšlienok, prirodzene, že práve tak to bolo predložené môjmu vedomiu.

IM: No a mnohí veria, že pokiaľ to je duchovný človek, tak musí čítať myšlienky, musí to všetko vidieť a on tamto musí robiť. On vidí skrze každého. No, akoby duchovný človek nemal nič iného na práci, len sa do každého pozeráť.

O: Tu nechceš vidieť ani sám skrz seba.

IM: Tiež tak hovorím, tu sa do zrkadla nechceš pozrieť a ešte na druhých sa pozeráť, však?

O: Áno, bol to ďalší bod – otvorili sme vlastne podnik. A chcem poukázať na zaujímavý moment, ktorý v tomto „biznise“, áno, v úvodzovkách, nastal. Pre mňa je tendencia v biznise hlavne – peniaze, zarábanie peňazí. Teda, je to

činnosť, činnosť – a je aj výsledok.

IM: A ako inak, samozrejme.

O: Áno.

IM: Biznis je biznis.

O: Pravdaže.

IM: Nech to berieš z akejkoľvek strany, ale všetko živé, materiálne, musí byť, musí sa obliekať, preto je treba zarábať peniaze. Je treba ísť pracovať.

O: Prirodzene. O to viac som naozaj mala dobré úmysly pomôcť hnutiu. Teda, vedela som, že je to dobrovoľnícke hnutie, takže som skutočne úprimne...

IM: A taká otázka: či vôbec niekto z hnutia od teba niekedy pýtal peniaze?

O: Pravdaže nie. Je to dobrovoľnícka organizácia a každý tu podľa vlastnej voľby, áno.

IM: V tom je ten zmysel.

O: Takže som naozaj mala úprimné pranie... teda zarobiť...

IM: Zapojiť sa.

O: Zapojiť sa, tak ako môžem podľa svojich možností. Pre mňa vždy bolo ľahké zarobiť peniaze a vlastne to bolo to najmenej, čo som mohla dať. A keď sa vrátíme k tomu, ako sa rozvíjal náš spoločný biznis... Teda pre mňa vždy platí –

niečo robím – za to dostávam peniaze a idem ďalej. Avšak tu to bolo predložené takto: „ty budeš trošinku za mnou, doslova tak trochu a bude to prebiehať trochu inak“. A ja som asi za... no, veľmi rýchlo som pochopila, že on nie je žiadny podnikateľ. V akom zmysle? Nedialo sa nič, len stále nejaké očakávania, že to až teraz začne.

IM: Aha, takže „až teraz to bude“.

O: Áno.

IM: ... „až teraz zarobíme veľa peňazí...“, a zároveň sa nič nedeje.

O: Nič, boli len rozhovory.

IM: „... ale ty musíš byť trochu za mnou“.

O: Áno, bol zámer. A prečo „...za mnou“? To znamenalo...

IM: Aby on bol hlavný.

O: No áno. A prečo vlastne? Pretože – „na čo by si toľko zarábala?“

IM: Veď ste ešte nič nezarobili.

O: Ale už to bolo povedané: „na čo by si toľko zarábala?“ Keď my všetci smerujeme k duchovnému. „A budeme utrácať peniaze 50 na 50, teda 50% dáme koordinačnému centru, teda MSH ALLATRA, áno?“

IM: Môžem otázku? Dali ste niekedy koordinačnému centru aspoň kopejku?

O: Pravdaže nie.

IM: Hovorím to jednoducho preto, lebo ľudia si pomyslia – že tu všetci pracujú, zarobia a donesú do Koordinačného centra. Prečo to ešte hovorím? Pretože sa často pýtajú – odkiaľ má ALLATRA peniaze? Ale ALLATRA nemá peniaze. Peniaze majú ľudia. No, súdiac podľa reťaze, vidíte, kto ich má, však? No a ďalší takí. Zozbierame sa a niečo spoločne urobíme. Pracujeme, zarábame a potom niečo robíme. Možno tieto peniaze, no niekto, kto žije, povedzme, iným životom, on ich utratí na reštaurácie. Niekto ďalší, ešte na niečo iné, a my - na to, aby sme urobili niečo dobré. No, to je predsa príjemné. Pravda? Ja to hovorím preto, aby si ľudia z rozprávania Oľgy neurobili názor, že je tu plno podnikateľov, ktorí jednoducho všetko vezmú a prinášajú sem. Nie, priatelia. Kto zarobil, ten aj utráca. Máš chuť niečo urobiť – tak ber a rob. Správne? To je ten najjednoduchší spôsob.

O: No, je to tak.

IM: Mnohí tak hovoria, a nie je to nič nové, už sme to počuli veľakrát, že „...budeme zarábať na Koordinačné centrum, na hnutie“. No a potom ... presne ako v tomto prípade.

A: A robí sa to s jediným cieľom – vykorisťovanie účastníkov nášho hnutia.

O: Pravdaže.

IM: Je to tak často. No a vlastný zisk. „Teraz si založíme firmu... Je tu hnutie...“ A najzaujímavejšie je, že dokonca

účastníci nášho hnutia z nejakého dôvodu uvažujú alebo vnímajú to tak (nie všetci, ale niektorí, príliš chytrí a prefíkaní, podobní tomu, o ktorom tu my s Olinkou hovoríme, o našom spoločnom známom), že oni môžu vykorisťovať ľudí. „Ak sú takí milí a dobrí, tak určite budú, no povedzme, hlúpi, a budú...“ Zďaleka nie sú hlúpi. Nepoznám človeka z hnutia, ktorý by nemal vyššie vzdelanie, však? Ďalší – tituly a všetko ostatné. Všetci ľudia sú práve nanajvýš vzdelaní, inteligentní, väčšina je v biznise, takže také „husi nevzlie-tajú“...

O: No a potom, pokiaľ si v biznise, to znamená, že peniaze počítaš veľmi dobre, dokážeš zarábať a...

IM: Presne tak, a správne chápeš...

O: Veľmi dobre vieš, koľko peňazí môžeš dať.

IM: A nepôjdeš k niekomu do otroctva...

O: Pravdaže. Prirodzene.

IM: Teda, pokiaľ ňa neoklamú a nezlákajú do sekty. Nie je to tak?

O: Samozrejme, no ale to...

IM: Pokiaľ sa to nesmie robiť v hnutí ALLATRA, tak to znamená, že urobíme čo? Vytvoríme samostatnú sektu.

O: Odlúčenú, pravdaže.

IM: A toho je tiež hodne. A treba povedať, že aj v hnutí sa

niečo také často stáva – ľudia organizujú uzavreté skupiny, učia sa niečomu tajnému. A v skutočnosti ide o jednoduchú vec – moc a peniaze. No od tých, ktorých odlákali z hnutia. Prečo? No, AllatRa, ešte raz hovorím – to je to duchovné a dobré, čo je tu u nás. No všetko je jednoduché a čestné. No a ako prísť k človeku, ktorý otvorene žije Duchovným svetom a vtiahnuť ho do hlúposti, do mágie a neviem čo ešte? Proste sa to nepodarí. Ale keď prichádzajú nováčikovia, tak takýto človek sa s nimi stretáva. Tento človek sa stratil vo vlastnom vedomí alebo vznikajú problémy, tak ako hovorila Lilka. Tak tu je vždy možné vysvetliť, zvlášť pokiaľ je človek v habite, je solídny. No, je vnímaný inak. No a začína niečo rozprávať. Hovorí... Alebo ešte sa mnohí chvastajú, hovoria: „To my, poznáme Andreja, my sme s ním často nakrúcali. Tu to ukazovali. Videl si? - Videl. - No tak vidíš, tak my s ním každý deň pijeme čaj, takže poznám tajné technológie, techniky... O Geliaroch si počul? - Počul. Takže, teraz ťa budeme učiť. Pod' sem, otváraj peňaženku“. No, bolo také, bolo. Môže byť, že sa to dokonca aj teraz kdesi deje, preto pokiaľ vidíte, pokiaľ ste sa dostali do niečoho podobného, tak ako hovorí Olinka, tak... Čo chcem teraz povedať, priatelia, z akejkolvek sekty, odvsadial, môžete odísť slobodne – jednoducho vstať... zabuchnúť dvere a ísť domov. Držte sa Boha, držte sa tej čistoty, ktoré je vložená vo všetkých náboženstvách. Držte sa svojho vnútorného, čistého vnímania. Nesnívajate o mágii a neželajte si viac, ako je dané. Je treba viac zarábať a vtedy bude všetko dobre. Potom vás nikto nevtiahne do žiadnej sekty, nevezme nič vaše ťažko zarobené

a tak podobne. A všetko bude čestne a dobre. Chcete sa pomodliť – choďte do kostola a pomodlite sa. Je to lepšie východisko. Je to tak?

O: Pravdaže. Takže sme pracovali spoločne, ale znovu, ako pracovali? Nič sme nerobili, a to mňa...

IM: Ospravedlňujem sa, ako, podnikatelia a nič nerobili?

O: No, to ma tiež udivovalo. Vôbec, ja som veľmi aktívny človek, zvlášť čo sa týka peňazí. To znamená, potrebujem peniaze, idem a zarobím ich. Ako inak?

IM: Samozrejme. Všetko veľmi rýchlo.

O: Toto nie je zdĺhavý proces, ale veľmi rýchly. A už som si zvykla takto žiť, a tu...

IM: Takže ako sa zdá, nedovoľoval zarábať?

O: Skutočne. No, náhodou sme zarobili peniaze. Znova to bola taká situácia...

IM: Tak aspoň veľa? Nie, na náklady nie je treba... Povedzme tak, slušne?

O: To áno.

IM: Bolo čo deliť.

O: To áno.

IM: Mali ste čo deliť. Ako ste sa podelili?

O: No, ako rozdelili? Ako moji bývalí partneri: ty pracuj a

my delíme na troje. Tak to bolo.

IM: Áno? A na troje, ako to na troje? Nie, to tam s partnermi... Nie tam, ale tu ako ste podelili?

O: Tu presne tak – ty pracuješ, a ...

IM: Koľko si dostala z určitej čiastky N a koľko on?

O: No, prišiel list od cirkvi...

IM: Áno. A všetko šlo do cirkvi. A cirkev – to je on?

O: No, pravdaže. „Prosím vás každý mesiac preved'te takú čiastku“. Jednoducho museli byť nejaké základy...

IM: A on prevádzal na cirkev?

O: Nie, ja som prevádzala. Každý mesiac som prevádzala z firmy.

IM: Do jeho cirkvi, kde je on predstavený.

O: No, pravdaže.

IM: Takže jemu.

O: No, pravdaže.

IM: On ich dostával?

O: No, pravdaže.

IM: A ty?

O: Ja som aj tak mala peniaze.

IM: Čo to znamená „aj tak“?

O: To je čisto ženský variant, keď ty... Viete, ako v tom tvipe? „Aj čapicu som predala, len aby tebe bolo dobre...“ To je presne podľa tejto situácie.

IM: Rozumiem. To znamená, že si nič nezarobila a len si utrácala a dávala mu svoje peniaze?

O: Áno, tak aj bolo.

IM: V podstate si pracovala. A v skutočnosti si zarábala?

O: Iste.

IM: A on utrúcal.

O: No pravdaže.

IM: Všetko čestne.

O: To sú moje vzťahy, moje skúsenosti, je to moje podnikanie...

IM: Pochopil som, všetko čestne.

O: Pravdaže, všetko čestne. Všetko len čestne.

IM: Jemu peniaze, tebe práca.

O: Áno, tak.

IM: A ako to, že sa vaše podnikanie zmenilo v totalitnú sektu, je to tak?

O: Áno, to znamená... Skutočne, znova, nerozoberáme

človeka, ale systém.

IM: A čo s tým má čo robiť človek? On je dobrý chlapík...

O: Áno, rozoberáme systém. Ako v podstate vždy pracuje systém.

IM: Na jeho mieste sa môže ocitnúť ktokoľvek. To je pravda. Obviňovať ho v tomto... Poviem to jednoducho: on je jednoducho staručké dieťa, on je už skutočne starý človek, no vo vnútri, ako som už hovoril, zostáva dieťaťom a systém ho ovládol. Zohrala v ňom úlohu túžba po peniazoch, závisť. Ten človek nikdy nežil v dostatku, v doslovnom zmysle slova, no pravdaže pracovať nevedel, o podnikaní nikdy nemal poňatia, nevie, ako zarábať a tak podobne. Preto šiel do cirkvi, aby nemusel pracovať. Nežartujem. No skúšal sa nejako sebarealizovať, niečo nájsť. A o čom celú dobu premýšľal? Je taký výraz „chaljava“ (niečo ako „zadarmenko“). Tak celú dobu myslel na chaljavu – tak keby sa mu niečo naskytlo. A mnohí ľudia tak žijú, mnohí dúfajú, že zajtra sa niečo stane, čosi spadne, niekde možno vyhrá v lotérii, alebo sa nájde nejaký dedko-milionár, ktorý včas umrie a zanechá mu dedičstvo. Alebo mu vstúpi do cesty taká dobrá žena. No, tak ľudia žijú. Preto ho netreba obviňovať, je to len hra vedomia. Využil situáciu. Ale opäť všetky tieto nastavenia – je to opäť z vedomia. Ale je zlé, že skutočne... on neprenikol do náboženstva. Prečo? V skutočnosti je kňazom troch cirkví, myslím, áno?

O: Áno, troch cirkví. A to... Grécko-katolícka

IM: Autokefálna...

O: Autokefálna a ešte...

IM: Ukrajinská pravoslávna Kyjevského patriarchu.

O: Áno, Kyjevského patriarchu.

IM: No, tak pokiaľ viem, odtiaľ ho prepustili. Tak ako teba. Ale teba preto, že si vytvárala konkurenciu, a jeho práve preto, že... Za nesúlad, ako hovoril jeden z kňazov, ktorý bol hodnostne starší ako on. Ale to nehrá rolu. Tak mohol vzniknúť akýkoľvek konflikt, toto nie je jeho obviňovanie. V skutočnosti, povedzme, je to človek veľmi spoločenský človek v spoločnosti normálny a príjemný. Vždy som ho považoval za svojho priateľa a doteraz považujem, nehľadiac na to, že vyvádza. To je len vedomie. A vedomie je schopné zvieŕť z cesty kohokoľvek. Povedzme, že diabol sa s inakšími hrdinami zahrával. Otázka je v tom, čo má v plánoch Satan, keď sa chytá takých ľudí a pletie ich, a vytvára, povedzme, určité skupiny, ktoré sú podobné vašej. To je spravidla daň za zámer. Ale je to zámer samotného systému a ľudia to nevedia. Veď on nevedel, odkiaľ sa u neho berie taká túžba po želaniach. No povedzme, tak že... nenásytná túžba po peniazoch a tiež tá prehnaná pýcha. Veď predtým to u neho nebolo a odrazu sa tu objavila. Veď si sama videla, ako sa jeho pýcha rozvíjala. Je to skutočne tak.

O: Pričom sú to dvaja rôzni ľudia.

IM: Absolútne rozliční.

O: Úplne na začiatku to bol dobrý človek.

IM: To on je dobrý stále. Jednoducho ho tak ovládol systém.

O: Áno.

IM: Je to skutočne tak. Je to ďalší veľmi jasný príklad, ako človek, ktorý sa nechá uniesť, povedzme, rýchlym ziskom, mágiou, s pomocou nie sa jednoducho poučiť, prísť pracovať, vyhrnúť sa rukávy, tak ako, podľa seba hovorím, robíme my. Vo voľnom čase po práci pracujeme ešte inde. To je normálne. Kto nepracuje na dvoch-troch miestach? Nie je to tak? Povedzme, jednoducho je želanie, v tom čase keď prišlo, a nanucovalo sa tiež patologicky. A bolo vidieť, ako sa menil.

O: Presne tak.

IM: A predsa len, ja by som ho neobviňoval, povedzme ako človeka. Ako Osobnosť on nemá pravdu v tom, že poslúchol a jednoducho prehral svoj Armagedon v danej etape. Ale to je fakt. V budúcnosti je ešte šanca, a kto vie, ako bude. Veď sa nezdvíha len ten, kto nespadol. Nie je to tak?

O: Je to pravda.

IM: Je to dobrý príklad. To je taký veľmi ukážkový príklad pre druhých ľudí. A tvoj príklad, ten, myslím si, je vynikajúci. Porozprávaj nám, aby sme ho spoznali a aby sme tak nekonali.

O: Áno. Pokiaľ, v zásade, s podnikaním, to už všetko bolo na nič. Vo všeobecnosti to už bolo zbytočné. A v tom istom

čas sa začalo hovoriť o potrebe vytvoriť skupinu.

IM: Akú skupinu?

O: Bolo by vynikajúce, teda, vytvoriť skupinu len zo žien, v podstate z mladých dievčat. No a tak...

IM: Uvediem príklad. Raz sme hovorili o Sestrách Allat. Bolo to v mnohých náboženstvách. Boli ženské skupiny - boli to služobnice Boha, kňazky. No, veľa a v mnohých rôznych náboženstvách. Boli to skupiny žien, ktoré celý svoj život zasvätili službe Bohu. Ony celkom a bezvýhradne, povedzme, žili len pre to. A ony prinášali tento Allat, tieto Božské Sily, prinášali ich do sveta. Boli dokonca časy, kedy Sestry Allat vládli celému svetu, a bolo to tisícročie, takzvané „Zlaté tisícročie“, kedy skutočne vládlo duchovno a neboli žiadne vojny, nič. A pokiaľ sa poprehrabávame v histórii, no ale myslím si, že historici povedia: „No, kedy? Hovorte.“ No, poďme, pozrieme sa trochu tam ďalej – na to, čo sa skrýva za súčasnou históriou, takou, ako je napísaná, a uvidíme, že to bolo. Rovnako aj znak AllatRa bol rozšírený po celom svete už pred 12 000 rokmi, dokonca ešte oveľa skôr. A to je práve jeden zo symbolov. Ale tento symbol bol ešte pred Sestrami Allat, a ešte pred Hyperboreou. Ale v každom prípade to tiež bol ich symbol, rovnako ako u mnohých ďalších náboženstiev, stelesňujúcich najmä Duchovnú podstatu. A prečo to všetko hovorím? Preto, že vytvorenie alternatívnej ženskej skupiny bolo chápané ako skutočná služba Bohu. Myslím, že tak. Ale v tomto prípade len trochu...

O: Áno, bolo to prezentované presne tak, prirodzene ... tak sa hovorilo.

IM: Najvyšší stupeň služby.

O: Najvyšší stupeň služby.

IM: Ktorá môže existovať na tomto svete.

O: Boli prijaté dievčatá – všetky mladé...

IM: Bystré.

O: Bystré s potenciálom...

IM: Aký potenciál? Finančný alebo duchovný? No duchovný – nie. Tu asi skôr...

O: Bol tam potenciál...

IM: Alebo sexuálny? Budeme nazývať veci pravými menami.

O: Áno, práve som to chcela povedať. Bolo to práve ako tri v jednom. Áno, bol to celý balík. Aj duchovný potenciál, aj finančný potenciál a samozrejme aj sexuálny potenciál.

IM: A ty hovoríš že on je biznismen bez talentu.

O: Pravdaže nie.

IM: On je človek s víziou. On hneď: načo pracovať, keď je možné vziať všetko v balíku?

O: Samozrejme.

IM: Mladé, talentované, s peniazmi. Načo pracovať?

O: Samozrejme.

IM: Nieкто má šťastie.

O: Áno. V podstate, bola vytvorená skupina. Najprv bolo veselo, dobre, spokojne. To znamená...

IM: No, nebudeme zachádzať do podrobností, povedzme len, že sex nebol na poslednom mieste.

O: Sex bol na prvom mieste. V podstate chcem teraz prejsť...

IM: Ale on je predsa staručký...

O: Ale vedomie nerozlišuje, či si ešte dieťa alebo už dospelý. A v podstate, to predsa hrá vedomie, preto... V podstate, hlavnou kvalitou, ktorú človek mal, ako sa mi zdá, bol sex kvôli zisku. A chcem povedať, že v tomto prípade, keď hovorím aj o sebe, hovorím o mne, potom chcem povedať, že podobné sa priťahuje s podobným. A tu to nemohlo byť inak. A pokiaľ hovoríme o mojich motívoch, keď sa pozriem pravde hlbšie do očí, vo všeobecnosti, tento celý konflikt...

IM: Pravde, pretože lož tu nie je na mieste.

O: Samozrejme. Tiež to bol sex kvôli zisku. Iná vec je, že mňa v tomto prípade nezaujímal peniaz. Pre mňa skôr zisk predstavovala pozornosť, postavenie a obraz, ktorý bol prezentovaný.

IM: „Alfa-samica“. Ty prvá, po jeho boku.

O: Samozrejme. Pravdaže. Áno.

IM: Ktorý sa prezentoval ako autorita, ktorá ovláda nejaké nadprirodzené super schopnosti.

O: Áno, je to pravda. Ak mám byť čestná, je to skutočne tak.

IM: Áno tak. Ako inak?

O: Je to tak.

IM: Ak, hovoria, ak máme klamať, tak načo sme sa tu zišli? Veď zmysel je v čestnosti.

O: Presne tak. Teda, rovnaké sa vždy spája s rovnakým. Ako náhle sa staneš iným, tak odtiaľ odídeš. Do vtedy, kým si rovnaký, budeš stále s takými ľuďmi. Keď sa vrátim k tej otázke, keď sa priatelia pýtali na skupiny, Vy ste im vtedy veľmi správne povedali: „Skupina – to si ty“. A tak to aj je.

IM: Pravdaže. Inak to ani nemôže byť.

O: To, čo je v tvojom vnútri – takí ľudia budú okolo teba, aj také rozhovory.

IM: A v čom je zmysel? Preruším. Samozrejme, že je oveľa jednoduchšie zaoberať sa rovnakým duchovným rozvojom – to je spoločné. Preto sa aj formujú určité skupiny ľudí, stretávajú sa. Preto sa aj v náboženstvách ľudia spoločne schádzajú. V tom je zmysel. Koniec koncov, veď práve duchovné skúsenosti je treba znásobovať a podeliť sa s nimi. No, bohužiaľ, je to zneužívané aj samotným systémom. A my teraz sledujeme, vďaka Olinke a jej úprimnému rozprávaniu, ako

sa zamieňa, ako sa plus mení na mínus, ako sa duchovné smerovanie zamieňa banálnymi ľudskými túžbami a prianiami. Zdá sa to byť želaním, ale nie je. Vyzerá tak, ale neexistuje. Dúfaš, ale nemáš. Nie je to tak?

O: Pravdaže.

IM: A táto nádej, že to budeš mať, ona dominuje. A tu je jednoduchá otázka: naozaj ste necítili, že to všetko je lož a klam?

O: No, budem hovoriť o sebe.

IM: O sebe, pravdaže.

O: Vždy som to cítila.

IM: A čím ste sa zaberali v tejto skupine? Okrem sexu. To... To je osobné, povedzme, to sa nás netýka. V čom bol zmysel vašej skupiny? Aký bol jej cieľ? Veď skupiny sa kvôli niečomu vytvárajú. No, jednoducho, ľudia sa stretávajú, aby sa duchovne zdokonaľovali. A u vás, podľa môjho chápania, to bola uzavretá skupina. Bola to, svojím spôsobom, sekta.

O: Áno.

IM: Sekta pod jeho vedením.

O: Áno.

IM: Paradox. Kňaz vytvoril sektu kvôli peniazom. To znamená, že dostával peniaze za to, že...

O: Zo začiatku bolo všetko viac menej v poriadku. Povedzme, preberali sme „AllatRu“, robili sme Allat. To

znamená najprv bolo všetko v podstate...

IM: Tiež ste preberali „AllatRu“.

O: Pravdaže. Úplne na začiatku – áno. Ty predsa musíš zjesť to, čo ti prekladá vedomie, áno? To by ťa v podstate nemalo odvracať. Potrebuješ to...

IM: A jednoduchá otázka, on pozná „AllatRu“?

O: Po pravde. Myslím si, že nie.

IM: A jednoduchá otázka. Povedala si, že dobre poznáš Bibliu. Ja viem, že ju poznáš. On ju pozná?

O: No, niekedy sme sa dohadovali.

IM: S kňazom troch cirkvi.

O: Áno. Tak. Jednoducho, prečo ja poznám Bibliu, pretože to pre mňa bolo v určitom období životne dôležité.

IM: Prečo sa pýtam. Pretože systém, ten vždy prekrýva. Nedovolí človeku do hĺbky naštudovať ani Bibliu, a už vôbec nie „AllatRu“. A prečo? Pretože, ak človek neprenikol do podstaty, vtedy s ním môže ľahšie manipulovať. Keď je človek vo vnútri čistý, tak systém ním neprenikne, pretože on ho nepotrebuje.

O: A ďalším náznakom, že sa to nerozvíja tým správnym smerom, bolo tvrdenie načo sa máme stretávať v Koordinačnom centre? Mali by sme si nájsť nejaké priestory.

IM: Ešte. Tu je veľmi vážny moment. Ved' často tie,

povedzme, skupinky ľudí, ktorí sa snažia niečo dosiahnuť, ľudia sa preto stretávajú. Býva to tak, že ich líder, je autorita, ktorú si sami vyberajú. Veď ľudia si sami vytvárajú autority. Nie je to tak?

O: Presne tak.

IM: Oni si ho vybrali a predpokladajú, že je autorita, a poslúchajú ho, aj keď chápú, že nemá pravdu, oni ho aj tak počúvajú. A tak často a veľa krát takéto autority hovoria: „Nikomu netreba chodiť do Koordinačného centra. Prestaňte sa stretávať s ľuďmi z Koordinačného centra.“

O: Oddelujú ich ako ovečky od stáda, áno.

IM: Presne, presne tak! A vlastne...

O: Je to štandardný postup systému, spoľahlivý po celý čas.

IM: A on funguje.

O: Absolútne.

IM: Veď tak isto to bolo v náboženstvách: „Nechod' do kostola, poď ku mne do izby“.

O: Pravdaže.

IM: Veď tam to kňaz nehovorí správne, ja to viem lepšie.“

O: Presne tak.

IM: No a zakladali sekty...

O: „Tu ti to poviem všetko priamo, áno?“ Samozrejme. „Tu

ti to poviem priamo, ale medzi všetkými to nemôžem povedať.“ No je tu ešte...

IM: A ešte sa to zahmlieva v akomsi záhadnom poznaní, ako keby niečo také vedel, akoby ovládal veľké tajomstvá, do ktorých vás zasväťí.

O: No, zázrak, tajomstvo a autorita – v zásade sú to tri návnady.

IM: O zázrakoch vám rozprával tiež?

O: Prirodzene.

IM: A ukázal? Nie, no veď on sám je - zázrak, chápem.

O: Neukázal. Áno, a bola to prvá výstraha, a v podstate, to vtedy vyvolalo u všetkých v skupine... Iná vec je, že... Poviem to podľa seba. Pokým ti to vyhovuje a ty chceš fungovať v určitom rámci nejakej šablóny, tak tvoje vedomie nejaké tie nepríjemné momenty, ono...

IM: Vyhladzuje a ospravedlňuje.

O: Vyhladzuje, zastiera a trochu, no... aby si sa príliš veľmi neznepokojoval. A nehľadiac na to, že vtedy u všetkých, ako sa pamätám, vyvolalo to u všetkých nejaký nepríjemný pocit a zároveň s tým všetci súhlasili.

IM: No, nepríjemný, prečo? Pretože, povedzme, sme si toho vedomí a v každom prípade to väčšina členov sekty mi veľmi dobre poznáme. Sú to určite krásne dievčiny, ktoré sú veľmi talentované a bystré. Ony sú naozaj dobré,

otvorené a úprimné. No ale stalo sa to, že vedomie si s nimi nepekne zažartovalo. Nahovorilo im, že sa niečomu naučia. Tajnému, veľkému. No a tu.

O: No, podtext bol dobrý – budeme slúžiť ľuďom.

IM: Služba ľuďom.

O: To je tiež spoľahlivá metóda systému – vyššie ciele...

IM: Už na začiatku relácie som hovoril, keď sme hovorili o astrálnom cestovaní a o mágoch, hneď som povedal, že keď niekto niečo predkladá, tak predovšetkým – ukáž. Nech ukáže, čo dokáže. Ak hovorí „slúžiť ľuďom“, - ukáž, jednoducho a jasne, v čom spočíva tá tvoja služba ľuďom. A tu všetko zapadne na svoje miesta. Ten, kto skutočne neklame, ten to ukáže. A ten, kto neukáže, prepáčte, odporúčam, aby ste sa obrátili a nikdy nemenili Boha za ilúziu. Nikdy. V skutočnosti je mágia a zaoberanie sa ňou – to je priama cesta k subosobnosti. Rozhodne. No, len sa dostávame k tomu, ak tomu rozumiem, akými praktikami ste sa zaoberali a čomu vás on učil. Tak, to teda bude zaujímavé. Myslím tým, ľuďom pre porozumenie.

O: Odišli sme z Koordinačného centra, teda sme sa stretávali doma u jedného z dievčat, a v podstate postupne sme sa stretávali u každej doma. No tu už to malo ďaleko od duchovného. Prečo? V prvom rade bolo vždy veľmi veľa jedla. A to vždy znepokojovalo.

IM: No, kňaz sa rád dobre naje.

O: Áno. No a v tom momente, ako u „dvoch nenásytných dcér“: „ešte-ešte!“, ako v podobenstvách, áno, ako sa píše v Biblii. V tých chvíľach sa aj on správal rovnako a vo všetkom. To znamená, najprv bolo vždy veľmi mnoho jedla. No a potom, keď už sme sa najedli, to znamená, mohli sme sa preniesť, doslovne, tam: „No, čo je tam v AllatRe“? No, mám na mysli v knihe. No, doslova to...

IM: Teda, vy ste odišli z ALLATRY, no pokračovali ste v štúdiu „AllatRy“.

O: Áno, presne tak. No ale to už nebolo štúdium. Vo všeobecnosti sme diskutovali o knihách. Nebudem tu menovať autorov. Teraz sú to moderné knihy o astrálnom cestovaní, výstupoch a lucidnom snení, vo všeobecnosti...

IM: To jest vzdialené od duchovného, od Biblie, Koránu.

O: Boli prečítané doslovne... Sú teraz veľmi moderné.

IM: No vy ste ich študovali.

O: Áno. My sme ich študovali. To znamená, že boli vybrané niektoré momenty...

IM: Praktiky?

O: Praktiky. Áno. No a tie predstavené praktiky, tie sme začali praktikovať. To znamená, že čo bolo cieľom, v každom prípade, ako to bolo prezentované – každý má svoju vlastnú schopnosť a talent na niečo. No napríklad, jeden môže vidieť cez steny, hovorím to ako príklad, áno? Ďalší môže

pohybovať nejakými predmetmi, tretí môže pôsobiť na človeka.

IM: Dobre. A môžem položiť jednoduchú otázku? Veď keď ľudia v skutočnosti pracujú v službe, je zrejmé, že dochádza k rozdeľovaniu, povedzme, vytvárajú sa svoji aj u Geliarov a u všetkých, to znamená u tých, ktorí skutočne slúžia, to je samozrejme normálne. Prečo to tak je? Ako v bežnej armáde, tak, povedzme, aj v duchovnej: aj anjeli sú nejako rozdelení, aj slúžiaci, aj Geliari, aj všetci ostatní. Je jasné, že každý má nejakú skvelú schopnosť, ako hovoríš ty. A na čo teda ste chceli využiť tieto schopnosti? To znamená, že by malo existovať vysvetlenie. Človek obetuje svoj život. On ho obetuje v mene Boha, v mene služby, v mene ľudí. On nielen, že jednoducho smeruje k Bohu, on sa vzdáva materiálneho sveta, ak sa vydá na duchovnú cestu. No tu sa to ukazuje trochu opačne, súdiac podľa toho ako vy... No, zmysel nie je v tom. On sa vzdáva. Vyberá si službu. Je jasné, že je starostlivosť o telo – kamkoľvek sa pohneš, kým si v ňom. No všetok svoj čas zasväcuje službe a nejakým činom. Ale pre to, aby sa človek mohol vydať na túto cestu, aby mohol vydržať neuveriteľné nadľudské zaťaženie, musí poznať konečný cieľ, jeho zmysel. Čo bolo povedané vám?

O: Áno. A tu sú dva momenty, ktoré...

IM: Kvôli čomu niečím pohybovať a pozeráť cez stenu?

O: ... ktorých sa jednoducho treba dotknúť. Najskôr, to znamená... Chce sa mi smiať, prepáčte.

IM: No, podeľ sa, aj nám sa chce.

O: Áno. To znamená, natlačené lístočky, no niečo, čo som si predstavovala ako rukopisy. No, viete, akoby potreba tajomstva. No, ako by to bolo bez tajomstva? To by nešlo. No, áno. Vo všeobecnosti boli, na tých lístkoch, no, vo všeobecnosti tam boli vytlačené pravidlá Geliarov. A... No, ako kódex cti Geliarov.

IM: Počkaj, stop!

O: ...ktorý nebol uvedený v „Ezoosmóze“.

IM: To znamená, že vy ste boli geliarmi?

O: No pravdaže. No, vyšší cieľ – ten musí byť.

IM: Aha! Takže tak.

O: No pravdaže.

IM: Vy ste to dokonca tak pochopili.

O: No, pravdaže. Samozrejme.

IM: A prečo nie Sestry Allat? No, prečo hneď brať za Geliarov?

O: No, zjavne...

IM: Nedospel.

O: ...u toho človeka neboli dostatočné znalosti. A ďalší moment, o ktorom som ešte chcela povedať, - to...

IM: Bol kódex – to jest určité pravidlá, ktorými sa sa mali...

O: Teda, my sme si ich čítali.

IM: Čítali ste kódex?

O: Čítali sme zaradom, a musel si s tým súhlasiť...

IM: No, priatelia, tak úprimne hovoriac, ja sa tak trochu zaoberám históriou, históriou Geliarstva a po prvý krát počujem, že je kódex, ktorý sa dá čítať. Nie ním žiť, ale čítať.

O: No a ja preto, preto sa mi chcelo smiať. Bolo to prezentované, ako nejaké tajné rukopisy, prepísané... No, už to nemá, teraz už to nemá význam.

IM: Áno. To sú details. Jednoduchá otázka: kvôli čomu ste mali rozvíjať svoje schopnosti?

O: Áno, práve teraz. Práve teraz sa k tomu dostaneme. Chcem len ozvučiť ešte jeden moment, veľmi vážny moment chcem ozvučiť.

IM: Dobre.

O: Teda, keď sme sa dostali k tomu, že sa tým musíme zaoberať, samozrejme, že nás systém musel najprv presvedčiť, to znamená, že sme čítali kódex geliarov. A potom bola položená otázka, na ktorej zodpovedanie sme dostali deň, aby si to všetci premysleli. Otázka bola nasledujúca: čo by si mal obetovať, aby si sa stal...

IM: Geliarom?

O: Áno.

IM: Čo by ste mali obetovať, aby ste sa stali Geliarom?

O: Áno. Áno. V podstate nebolo dovolené hovoriť o tom medzi sebou, čo sa týka diskusie k tejto téme. Prečo? No, každý mal prísť k tomu záveru sám. A jedna dievčina vyjadrila myšlienku, ktorá im potom bola ním vo všeobecnosti prezentovaná... Chcem povedať, že ten človek nemal nič vlastné, dokonca ani myšlienky. On sa vždy riadil niečím...

IM: Je to ten človek, o ktorom sme hovorili.

O: Áno-áno-áno.

IM: No, budeme mu hovoriť „báfuška“, dobre? Už sme spomenuli, že je „kňazom“. Len bez mena.

O: A bolo navrhnuté a úprimne povedané, bol to šok. Hovorím o tom, ako Osobnosť nesúhlasila s tým všetkým. Viete, aká bola odpoveď? Je treba obetovať Osobnosť. Práve tak. Osobnosť, ako Duchovnú bytosť.

IM: No, ak prekrúcať, tak prekrúcať...

O: Do konca. Prečo? Pretože málo prekrútené ono zvyčajne neberie.

IM: Ale veď... Pozrite sa, veď to s vami hovoril systém. Veď vy všetci, ktorí ste tam vstupovali, boli ste oboznámení, s rôznymi náboženstvami, mnohí s AllatRou a tak podobne. A chápali ste, čo je duchovná zložka človeka, čo je to AllatRa. A ako ste mohli obetovať Osobnosť, ako bolo možné predať,

vymeniť Boha? Za čo? Ak slúžiš Jemu? Samozrejme. A ak on hovoril o tom, že Geliari... A čo sú to Geliari? To sú bojovníci Boha.

O: Svetla, bojovníci Boha.

IM: Z toho vychádza... To znamená, že ak sa človek stane Božím bojovníkom, on musí zradiť Boha?

O: Áno.

IM: A vášmu vedomiu to nevadilo?

O: Nie. U mňa osobne bol príšerný...

IM: A vnútorne...

O: Príšerný konflikt vo všeobecnosti kvôli všetkým tým udalostiam. Z toho všetkého, čo sa dialo, úprimne hovoriac, moja psychika bola v tom čase narušená. No jednoducho... No, boli to strašné zážitky, pretože...

IM: Vo vnútri sa niečo lámalo.

O: Vo vnútri sa niečo lámalo. A chcem povedať...

IM: No, veď keď sa pozrieš, veď tá túžba, túžba dominovať a byť „alfa-samicou“...

O: No práve to. Prevládali nad tou pravdou, ktorú cítila Osobnosť. Nakolko... A Osobnosť cítila jediné – odtrhnúť sa a utiecť od toho človeka. Nie len proste ísť...

IM: Ale utekať.

O: Doslova bežať a hneď teraz.

IM: Samozrejme. Ale vedomie zadržovalo a dominovalo.

O: Vedomie zadržovalo.

IM: Takže pýcha bola rovnako silná.

O: Veľmi silná. V podstate...

IM: Toto je dobrý príklad na to, aby si ľudia nemysleli, že vedomie je slabé. Nie, priatelia, vedomie je veľmi silné. Za vedomím... Vedomie – to je časť systému. A systém – to je celý tento svet, ktorý má za sebou miliardy rokov histórie a ktorý videl takých ako ste vy a my veľakrát.

O: Áno, to je pravda.

IM: Preto sa s ním neradno zahrávať.

O: A teraz sa dostávame k odpovedi „prečo“. To je tá otázka, ktorú ste Vy položili: „Tak, načo boli tie schopnosti? Načo to všetko?“

IM: Takže, na čo? Áno. Zradiť Boha, zradiť Osobnosť. Vymeň si seba, celý Život. Za čo? Čo ste teda mali robiť, ak nie slúžiť Bohu?

O: Predovšetkým – ochraňovať lídrov MOD „ALLATRA“. No, ja chápem, že je to smiešne. Teraz je to skutočne smiešne. No...

IM: No, ja to chápem tak, že v prvom rade, jeho.

O: No, tak to nebolo povedané. Skôr boli spomenutí iní ľudia, ktorých...

IM: No, poviem to priamo – ja.

O: Presne tak!

IM: Áno, bola to tajná skupina, ktorá ma mala ochraňovať, áno.

O: Presne tak.

IM: Áno. Ja som bol označený ako líder.

O: No, samozrejme. To je rovnaké...

IM: Viete, poviem to otvorene. Stretávame sa teraz s rozličnými ľuďmi, ktorí poodchádzali, sláva Bohu, z rozličných siekt. A jednoducho žasneme. No, skutočne som už v živote mnoho videl a mnoho počul. No, keď sa zakladajú sekty, ktorých cieľom je (teda pomimo sexu, peňazí – to je všade, to je pochopiteľné), ale základný cieľ – teda, oslobodenie zo zajatia Matky Božej, to je... Ako?

A: Ochrana Boha.

IM: Ochrana Boha. No...

A: Boh si sám neporadí.

IM: Boh si neporadí.

O: Tak nejako.

IM: A tak sa ukazuje, že sa dal dokopy hlúčik človečikov,

ktorí, prepáčte, budem hovoriť otvorene, pária sa ako králiky, odovzdávajú všetky svoje peniaze svojmu vodcovi a týmto oni pomáhajú...

O: Áno.

IM: On si neporadí a oni Ho spasia.

A: Jednoducho pomáhajú spasíť Boha.

IM: Spasia Boha. Pretože diabol sa stal silným. A najsmiešnejšie je, že ľudia tomu veria, rozumiete? Natoľko si privykli... Vedomie ľudí natoľko, ako to povedať, ohlúpilo, že veria na rozprávky. A rozprávkami toho nakrínilo veľa a nielen sekty, ale aj... A ľudia veria na rozprávky. Cítia to, chápu, ale neveria tomu, čo cítia. Dobrý príklad k tomu uviedla Oľga. Cítila, že má utiecť...

O: Doslova utiecť. A ako hovorím, v tom čase som mala narušenú psychiku. Bolo to z vnútorného konfliktu. Neustále som sa teda nachádzala...

IM: Samozrejme, že dochádza k vnútornému konfliktu.

O: ...v hystérii a depresii.

IM: No, ako nebyť v depresii, keď Osobnosť tiahne k jednému a vedomie ňu núti podrobovať sa mu a robiť niečo iné. Vo všeobecnosti platí, že to je totalitarizmus, je to... Áno, aký totalitarizmus? To je marazmus! Marazmus nie v ňom, nie vo vodcoch siekt alebo v niekom inom. Marazmus v samotnom vedomí. V tom je to strašné. Strašné je to, že ľudia

strácajú vieru v seba, v to, že môžu buchnúť dverami, poslať toho, prepáchte mi moju otvorenosť, kozla, a začať pokojne žiť. Ved' nakoniec, svet, tento svet je špatný a materialistický, hrubý, zlý a naplnený zlom len preto, že my ho takým robíme. No, ale my môžeme vybudovať aj krásny svet. A v histórii bola skutočne vláda duchovna – bolo tisícročie, v ktorom nebolo vojen. Ani netreba chodiť ďaleko. Ešte v čase Tripolskej kultúry neboli vojny. A to už historici nemôžu zaraďovať k rozprávkam. Ved' to je fakt. Nikdy počas tohto obdobia nebolo nájdené potvrdenie o nejakých bitkách, alebo niečom podobnom, alebo o nejakých vnútorných konfliktoch. Žiadne tam neboli. Ľudia žili duchovnom. Preto vlastne, bola AllatRa nakreslená všade, povedzme, ako v našom Tripolji, tak aj na americkom kontinente, aj na iných územiach toho obdobia. A nikde nenašli stopy akejkolvek vojnovkej alebo konfliktnej situácie, žiadne zbrane, nič. Neboli potrebné. Pretože v ľuďoch bola Božia Láska. A bol mier v Duši a mier vo vedomí. No teraz vedomie nabralo silu a to, s čím sa stretávame v 21. storočí, to je za hranicou marazmu – spašiť Boha, no... No, dobre, prešli sme. Ďalej. Hlavným cieľom bolo – to...

O: Spasenie.

IM: Spasenie. Pochopiteľne. Takí skrytí bojovníci... A ako že ste to, čomu ste sa učili?

O: Teda...

IM: Čomu vás učil? Ved' on je vodca, musí vás niečomu učiť.

O: Áno, on sám osobne ničomu. Pretože, v podstate, nebolo čo ukázať, áno? Ale...

IM: To znamená, že nič neovládal.

O: Nič neovládal.

IM: No, vás nútil učiť sa? Z knížiek?

O: Nútil a...

IM: Z knížiek o astrále, o mágii a všetkom ostatnom?

O: Áno, áno. A vo všeobecnosti bola vítaná ukážka, kto čo dokáže, alebo kto čo dosiahol. Aj predvedenie.

IM: Aj ste to predvádzali?

O: Vo väčšej či menšej miere...

IM: Nejaké mimozmyslové prejavy.

O: Nejaké mimozmyslové. Kto sa považoval za viac duchovného, hovoril: "No, mne sa to aj tak darí, tak načo by som to ukazovala".

IM: Nuž, tak to hovoria tí, ktorým sa ani za čerta nedarí, však?

O: Tak. No, kto bol menej duchovný, ten to proste predvádzal, pretože bola vložená sila pozornosti, primerane tomu, teda dosiahol...

IM: No, systém funguje. Je jasné, že...

O: Nič také prekvapujúce, povedzme, alebo nadprirodzené...

IM: Nič takého, áno.

O: Absolútne nie. A tu by som chcela spomenúť dva, no akoby ďalšie kroky, etapy, áno. To znamená, že ma zosadili z pozície alfa-samice. To je veľmi zaujímavý a ukážkový moment...

IM: A ako to, že si to dopustila?

O: Áno, práve teraz chcem k tomu prejsť. Vo všeobecnosti to, čo je napísané v „AllatRe“...

IM: Možno sa najprv opýtam.

O: Nech sa páči.

IM: A to ty si išla do „AllatRy“ a všetko... Ona je bohatšia ako ty?

O: V tom čase áno. Už som nemala toľko peňazí.

IM: No, tu máme odpoveď.

O: No, ja... Bolo to pochopiteľné.

IM: Aj mladšia.

O: No, samozrejme.

IM: Mladšia aj bohatšia.

O: Pravdaže. Bez možností. Tak. Chcem povedať...

IM: Drahé ženy, ak ste na ceste alfa-samice, počúvajte Olinine rady.

O: Áno, skôr alebo neskôr sa ocitnete vo vedľajších úlohách.

IM: Šetrite si peniaze, pretože s pribúdajúcim vekom ich budete potrebovať čoraz viac.

O: Áno, mimochodom, aj ja som bola najstaršia v skupine. Ešte taký moment, keď bolo povedané, prečo sú potrebné mladé dievčatá: väčšia sila Allatu, je možné získať viac späť. A také ženy, ako ja, ktoré sú už po tridsiatke, povedzme to tak, sú menej efektívne. A tu akoby...

IM: Nie také sexy?

O: Povedzme, že nie až toľko možno dostať vo všetkých zmysloch tohto slova.

IM: No áno, tým viac, že už si nakradol.

O: Áno. Tak. A ešte ten moment vnucovania, že je treba neustále zodpovedať akémusi obrazu... Prečo som sa dotkla témy „AllatRa“? Aké dôležité sú Znalosti, ktoré sú opísané v „AllatRe“. Prečo. Skutočne sa podobné spája s podobným. Ak je u vás aktívna ktorákoľvek bytosť, ľavá či pravá, rovnako aj u ľudí okolo vás, ktorí na sebe nepracujú, okamžite sa to spustí. A presne tento mechanizmus bol spustený rivalitou vo všetkom. Aj sám osobne pobádal k tomu, že: „súťažte, ktorá je lepšia, ktorá je krajšia, vyššia, štíhlejšia, ktorá má viac schopností a ja sa na to budem pozerať“. A v tom okamihu, podľa môjho chápania, systém je ako, on

nadstavuje, skutočne na roky, a je veľmi pragmatický, aj keď tieto momenty nezachytávané. Možno, že ani on nezachytil ten moment, že to bolo nadstavené naddlho dopredu.

IM: No, a ako?

O: Navyše ešte...

IM: Ved' sa ukazuje, že systém vzal a vytvoril sektu ako protiváhu niečomu. To znamená, že počíta s jej rozrastaním, na dlhé roky existencie, a ako alternatívou rozvoja na opačnú stranu. Vždy je to tak.

O: A potom ešte jeden moment, prečo vlastne, no jedným z bodov... Skutočne, že peniaze dominovali a preto bola potrebná výmena za druhú samicu, ktorá môže prinášať a dávať viac. A spolu s tým už v tom čase vo mne vzrástol vnútorný konflikt natoľko, že som už nedokázala mlčať. Teda, vždy na našich stretnutiach som začínala nahlas hovoriť a vyhlasovať: „Priatelia, niečo nie je v poriadku“.

IM: Teda, začala si chápať, že to nie je ono.

O: Chápala som to aj predtým.

IM: Nie, no chápanie...

O: Ďalšia vec bola, že som o tom začala hovoriť.

IM: Ozvučovať to.

O: Áno, začala som to ozvučovať. Konkrétne momenty, konkrétne. Čo, vy to necítite, že niečo nie je v poriadku? Niet tu

Lásky. Niet tu toho... Niet tu ani toho pokoja a to už nehovorím o Láske.

IM: O veľkom.

O: Proste tu niet pokoja. Neustále sme v nejakom súperení a v zhone za tým, že „čo teraz bude“. Je to zaujímavý moment v komunikácii s týmto človekom. A myslím si, že keby sa dievčat opýtal, tak ony by... ony cítili to isté, iná vec je...

IM: Myslím si, že ešte budeme mať možnosť.

O: Moment, áno?

IM: Pretože nielen ty sa zobúdzáš. Ďalšou vecou je, že ony sa môžu vyľakať, uzavrieť sa a mlčať. No ony zažívajú presne to isté, čo si zažívala aj ty. Veď mnohé už zmúdreli a zutekali. A tie, čo sú donútené byť s ním, no týchto niekoľko ľudí, myslím, že oni prežívajú to isté, no jednoducho kam sa podeje: človek bez bydliska, proste bezdomovec, žobrák, starý muž...

O: Áno. On na človeku doslova visí.

IM: No, ako ruksak.

O: Doslova visí.

IM: A tu ešte môžu mať ten pocit, že ako sa ho zbaviť. To je kvôli tomu. Ale myslím...

O: Jednoducho opustiť ho.

IM: Ale myslím si, že príde čas, a u nich, ako u všetkých

dobrych ľudí, nastane vytriezvenie, ako po každej pitke, dokonca aj po tejto.

O: To áno.

IM: Myslím si, že ešte budeme mať možnosť vypočúť si ich objavy a postrehy. Bolo by samozrejme skvelé a pozoruhodné, vypočúť si aj jeho, ak u neho dôjde k vytriezveniu. Veď tá hlúposť, tú vytváralo jeho vedomie, manipulujúc ním. On sám o sebe, fakticky, a aj ty si to hovorila na začiatku, on je človek, ako človek, je dobrý.

O: Pravdaže.

IM: On je len veľké dieťa, ktoré sa zatúlalo medzi tromi borovicami. Chcel viac, chcel mať všetko a predal sa na... No, ako sa hovorí, „predal dušu Satanovi“, áno? Je to taký bežný výraz. Ale v skutočnosti to tak aj je.

O: No, je tu ešte niekoľko dôležitých...

IM: Len sa stratil. No...

O: Niekoľko dôležitých momentov. Vždy pri komunikácii s týmto človekom, zvlášť potom, ako sa táto skupina rozvíjala... V podstate, ono aj zo začiatku, ak to rozoberiem a budem úprimná, bolo to od samého začiatku, vo všeobecnosti, hneď ako sme sa zoznámili. No zhoršilo sa to, prirodzene, potom počas nášho stýkania sa..

IM: A čo presne?

O: Teda, vždy pri stretnutí s týmto človekom, cítila som sa

tak ako... tak ako diera. Či by vám venovali čas, či by s vami pohovorili dokonca aj o duchovnom, nech by ste s tým človekom niečo spoločne aj robili: niekam šli, alebo sa tam s niekým stretli. No, nech by...

IM: Prázdnota.

O: A po celý čas len tá prázdnota.

IM: A paradoxné je ešte to, že nielen ty, ale mnohí ľudia to hovorili. A on sedel aj so mnou a hovorili sme spolu. Človek v sutane, poznám ho už dlho, môžem povedať, a tak podobne, mám s ním normálne vzťahy. Je to človek, s ktorým je príjemné porozprávať sa. Ale opäť zdôrazňujem, porozprávať sa, pohovoriť si a nič viac. Ospravedlňujem sa za žart. Otázne je, že ľudia tiež začali klásť otázky, že je vo vnútri prázdny.

O: Áno.

IM: No, je to pravda. A vy ste to necítili?

O: Nie, cítili sme to veľmi silno, to je aj dôvod, prečo... Celý tento môj vnútorný konflikt, poviem to ešte raz, vyústil do nepretržitého Armagedonu, on prebiehal 24 hodín počas niekoľkých mesiacov. Teda, zjavne vidíte, cítite niečo iné, ale vo vnútri vás chápete, že je to pre vás absolútne neprijateľné. A opäť sa vrátim k úprimnosti. Ako Vy správne hovoríte, treba byť úprimný k sebe samému.

IM: V prvom rade.

O: Ale, nehľadiac na to, aj tak som si chcela potvrdiť svoj status „alfa-samice“. No a aj som si ho potvrdila.

IM: Chcela si viac Božej Lásky.

O: Pravdaže. Nie.

IM: Pozemských pôžitkov.

O: Chcela som pozemské pôžitky, chcela som byť „alfa-samicou“. Ak sa pozriete hlbšie, je to sex pre zisk. To je všetko.

IM: Celkom správne.

O: Skutočne, nič viac v tom nebolo.

IM: Jednoducho povedané, premieňala si duchovnú cestu na mágiu.

O: Áno.

IM: No a verdikt?

O: Verdikt je strašný. Sú tiež ešte momenty, ktoré by som chcela spomenúť. Popieranie všetkých morálnych a mravných hodnôt. Zdalo by sa, že hociktorý človek, ak by vyšiel na ulicu a uvidel, že nejaké dieťa kope do psa, napríklad. Každý by sa zhrozil. Prečo... Dokonca by nepomyslel na 20 rokov dopredu: „Vyrastie z neho vrah“. Nie. Jednoducho by vyšiel a uvidel, že to je nenormálne.

IM: No, samozrejme, nenormálne.

O: No prišiel by a urobil, povedzme, poznámku alebo by šiel

za rodičmi a povedal...

IM: No, keby aj nešiel, aspoň by pocítil, že je to nenormálne.

O: Je to nenormálne. Nesúhlasil by tu. A práve tu, presne tu bolo popieranie.

IM: On tak učil? Tu, áno? Ty hovoríš: „Tu to bolo“.

O: Áno. Bolo to popieranie morálno-mravných hodnôt pod heslom „Nie je podstatné, čo robíš v trojrozmernom svete, pre duchovný rozvoj“. A to spustilo totálny mechanizmus tej... povedzme, nenávisti ku všetkému naokolo. A to nie... Teda, pokúšala som sa to niekoľkokrát...

IM: Akoby vám boli dopredu odpustené všetky hriechy, áno?

O: Áno. V ten moment som...

IM: No áno, veď ste už boli geliarmi.

O: V určitom okamžiku, keď som už skúšala všetkými spôsobmi...

IM: Vzдорovať.

O: Vzдорovať tomu, áno. Tak teda...

IM: Zaujímavé, a aká bola jeho reakcia?

O: Práve teraz chcem o tom povedať. Sadli sme si do auta, boli sme tam traja: teda, už dominujúca „alfa-samica“, on a ja.

IM: Bola iná?

O: No samozrejme. Boli sme traja, áno, preto je to vo všeobecnosti aj príznačné. A vždy bola nejaká zámienka. To znamená, že som bola neustále v príšernom depresívnom stave a proste som vždy mlčala. No a to vôbec nie je typické ani pre môj charakter, ani pre môj pozitívny postoj k životu...

IM: No, ja si myslím, že to už všetci pochopili.

O: Áno, je to celkom netypické. A toho človeka to jednoducho zarážalo a udivovalo. A jeho to hnevalo a tak ma chcel po celý čas nejako vykoľajiť. A tak sa otočil a s uštipačným úsmevom povedal: „No čo, ako sa ti darí? No, hovor, čo si taká zamĺknutá?“ A ja som si veľmi hrubo otvorila ústa. Na to som potom vyšla...

IM: Ako si si tak mohla otvoriť ústa na zamestnávateľa?

O: Práve som sa chcela dostať k tomu momentu. To znamená, že vnútorný konflikt už narástol natoľko, že...

IM: Nastala priama konfrontácia.

O: Áno. Nastala priama konfrontácia.

IM: Konflikt prevládol nad strachom.

O: Áno. Všetko.

IM: Ale súhlasíš, že doteraz si o tom nehovorila, mala si z neho strach?

O: Pravdaže. Samozrejme.

IM: A ty si to zamlčala a nepovedala. Teraz si nám všetkým hovorila o tom, že si chcela byť „alfa-samicou“, sex za biznis, bolo zaujímavé riadiť tie hlúpe dievčatá no a tak podobne, spoločne s báfuškom a všetko to ostatné. No, to je všetko jasné. Je tiež jasné, že ste sa zaoberali mágiou, pretože človek, ktorý nevie nič skutočné, on... Čo on môže dať?

O: Len mágiu. Áno.

IM: Áno. Ale napriek tomu, mali ste z neho obrovský strach.

O: Áno, áno...

IM: A tento strach, on prichádza od systému skrze vedomie. To je to, čo vás núti poslúchať. Nie je tak?

O: Áno. Núti poslúchať a... To sú prelomové momenty, áno. A potom znova prichádza taká...

IM: Jasnosť.

O: Áno.

IM: Jasnosť a vnímanie, a...

O: Musíte sa znova postaviť do maštale a zostať v plnej poslušnosti. Ale chcem dorozprávať ten príbeh. Keď som tak dostatočne hrubo odpovedala, tá dievčina už medzitým vystúpila z auta a ten človek sa otočil, zatváril sa ako... so smiechom, teda: „A čože ty tak hrubo odpovedáš?“ Na čo som ja odpovedala: „No veď ty hovoríš, že nie je dôležité, čo robíš v trojrozmernosti. No tak teraz zožni to, čo si zasial“.

IM: Dobrý argument.

O: Čo zaseješ, to aj zožneš. Na čo nasledoval úplný údiv: „Poskytol som vám všetky dobrodenia a vy ste na mňa hrubé“ Ale to už bolo zbytočné.

IM: Aha. To znamená, počkaj, tak on je presvedčený, že vám poskytol...

O: Všetky dobrodenia... Áno, a navyše, ten človek...

IM: Aké konkrétne, vymenuj ich. Aké dobrodenia vám poskytol?

O: Vlastnú prítomnosť.

IM: A ešte? No, je pochopiteľné, áno, starý, chorý, organizmus.

O: Nie. Toto je hlavné.

IM: Áno. Pre mladé dievčatá, sexuálne použitie. A čo ešte?

O: No a zvyšok si musíte domyslieť sami.

IM: No, všetky pôžitky. Aké ešte pôžitky?

O: No, všetky pôžitky. Všetky pôžitky!

IM: A to sú všetky pôžitky?

O: Všetky pôžitky! Tak. No chcem povedať, že ak sa pozrieme...

IM: Tak, čo... No dobre, žarty bokom, pretože toto všetko je

dosť vážne a je bolestivé to aj počúvať. Dokážem si predstaviť, ako to všetko bolo prežívané... Nebolo by to také smiešne, keby...

O: Všetko to je hrozné. Všetko je to desivé...

IM: Marazmus naberal na sile.

O: Áno.

IM: Ale, mohol by som ti položiť otázku? Vykonávali ste nejaké magické, konkrétne magické rituály? On obhajoval... Počula si od neho niekedy, že „Satan – ten je skvelý“, že „démoni – sú trieda“, že „treba uctievať diabla“, no, poviem to oveľa jednoduchšie.

O: Samozrejme, že nie. Navyše, tie konfliktné okamihy, nevznikali u každého človeka. Vo väčšej, či menšej miere, to znamená, že vo všeobecnosti sa len mne podarilo nabrať odvahy, pokiaľ ide o to začať hovoriť, otvorene vzdorovať a byť úplne v rozpakoch, čo sa vôbec deje. Povedzme, že dievčatá sú mladé a boli akosi viac lojálne. A ten vnútorný konflikt - slúžiť diablovi alebo nie, ako... len odpovedám na Vašu otázku, to znamená, že tá téma visela vo vzduchu „niečo nie je v poriadku, my nejdeme...“

IM: No, všetci vedeli, že to nie je v poriadku, nejdete správnym smerom, nezaoberáte sa tým...

O: Pravdaže, a padla otázka... Áno, bola položená otázka na rozmyslenie, to znamená: „Čo je to dobro a čo je to zlo“. Každý zaradom sa mohol vyjadriť.

IM: To, že ste mohli... Aký bol jeho verdikt, čo je to dobro a čo je to zlo? Ako to on vysvetľoval?

O: Že niet ani dobra, ani zla.

IM: To znamená, že akékoľvek zlo, ktoré by ste spáchali...

O: Áno.

IM: To by bolo...

O: No, niet ani dobra, ani zla.

IM: Niet ani dobra, ani zla.

O: Niet ani dobra, ani zla.

IM: No...

O: Preto nie je dôležité, čo robíš v trojrozmernosti.

IM: A komu sa klaniaš a komu slúžiš.

O: Áno, a práve tak aj dievčatá...

IM: Prečo to hovorím, ak sa teraz porozprávame s tebou, neviem, či to bude príjemné počúvať pre našich divákov a tiež aj pre naše prítomné publikum. No, keď systém pracuje, a tu systém zreteľne pracoval. Prirodzene. Preto aby bol vzatý človek, no povedzme, duchovná osoba do takého stavu, kedy on organizuje sektu a vytvára čert vie čo a núti ľudí, mladých, perspektívnych, aby sa zaoberali mágiou, keď no... bez systému sa to nepodarí, je to jednoznačne jeho pôsobením. Je v tom vidieť Satanova ruka, povedzme tak. Bez

akýchkoľvek žartov. A ono rozhodne predkladá postoj, že diabol - je dobrý, a istotne, že démoni – to sú pomocníci. A to, čo my nazývame, povedzme, zlým vo všeobecnom chápaní dokonca aj v ľudskom, vždy bude prekrúcať na to, že je to pozitívne. Veď teraz si už začala potvrdzovať, že nezáleží na tom, čo človek robí v tejto trojrozmernosti... Na tom nezáleží. No zároveň vám bolo sľubované, že pôjdete do raja, pretože ste geliari, a vy slúžite a chránite. Samozrejme. Museli ste študovať mágiu...

O: To v prvom rade. A na túto otázku, čo je dobré a čo je zlé, dievča, ktoré v tom čase, zastávalo pozíciu alfa-samice, odpovedalo (no bolo to už autoritatívne, a bolo zrejmé, kto odpovedá): „Nie je dôležité, ako vyzerajú vaše činy v trojrozmernosti, hlavné je – komu slúžite“. A tak si mi zdá, že tento moment objasňuje všetko.

IM: A komu ste vtedy slúžili?

O: Systému.

IM: A mysleli ste si, že komu? Hovoril vám on, komu slúžite? Hovoril, že slúžite Bohu?

O: Pravdaže. Navyše, sám vysvetľoval, keď sme sa pýtali, kto sú to Archónti, kto sú to kandukovia...

IM: Toto on nemôže vedieť.

O: Nie, odpoveď bola takáto: „Sú to ľudia, ktorí slúžia diablovi“. A nasledovala zákonitá otázka: „Ale veď hociktorý rozumný človek, on nemôže slúžiť diablovi“. A na to bolo

povedané: „No, v každej sekte, všade im hovoria, že slúžia Bohu“. Teda, systém, to on sám...

IM: No, on vždy žartuje. Áno. V skutočnosti systém vždy hovorí o svojich plánoch a vždy má veľký zmysel pre humor, aj sám zo seba si uťahuje. Je to pravda.

O: Áno.

IM: A ak ľudia začnú sledovať svoje vedomie a dávať naň pozor, je to všetko viditeľné. Vždy hovorí, čo si myslí, čo s vami chce urobiť a na čom podsunúť. Treba len vedieť počúvať, to je všetko.

O: Stopercentne. No, je tu ešte...

IM: Dobre. Boh s ním. Pochopili sme. Jednoducho nepríjemné. Úprimne povedané, no, nepáči sa mi všetka táto špina. Povedz mi, ako sa ti podarilo dostať sa z toho všetkého? No, povedzme, tvoj Armagedon, k čomu ňa priviedol, k akému pochopeniu, k akej podstate? To tvoje chápanie a tvoj odchod z toho.

O: Najprv – je to to, čo Vy hovoríte vo všetkých reláciách, a to, čo bolo využívané v praxi všetkými ľuďmi, ktorí šli po duchovnej ceste, najprv som si teda začala všetko zapisovať. A to bolo veľmi dôležité. Keď si...

IM: To je naozaj dôležité. Zopakujem to pre ľudí znova. Veď vedomie hovorí: „Netreba zapisovať, všetko vieš a rozumieš.“

O: Áno. Sú to dve rozdielne veci.

IM: Taká je aj tvoja skúsenosť.

O: Keď viete a rozumiete vo svojom vnútri, a vedomie vám hovorí, tu zastiera, tam skreslí, a prezentuje vám vašu myšlienku úplne inak.

IM: Povedzme to tak, po prvé - nie vašu myšlienku, ale tú myšlienku, ktorú vám vnútilo. Samé predstavilo. Samé to potom otočí opačným smerom a nahovorí vám, že to tak je. No keď si to zapisujete, jednoducho tak, ako to prichádza, tak čítajúc to na nasledujúci deň, alebo po týždni, budete z toho veľmi prekvapení.

O: Tak to aj bolo, a... Začala som si všetko zapisovať. A moje prvé odhalenie... Stalo sa to ešte, povedzme, uprostred postupu našej skupiny, teda ešte vtedy už to bolo jasné. No ako hovoríme, vedomie tak...

IM: Strach...

O: ...prevládlo, že aj to bolo zamietnuté. To znamená, že som si zapísala množstvo bodov, čo ma tlačí, prečo sa cítim tak zle, prečo som neustále v depresii. A bol tam jeden bod...

IM: No, v skutočnosti je to daň za mágiu.

O: Presne tak. Je to daň za mágiu.

IM: Buď ilúzia, alebo tiež...

O: A bol tam jeden bod a bol akoby medzi riadkami. Keď

som si prečítala, čo som napísala, zhrozila som sa z tej pravdy a nechcela som ju prijať ako pravdu. Bol to bod so všetkým, čo ma tam dráždilo. Že nie som „alfa-samica“, že žiarlim, že...

IM: No, je to čistá psychológia. To, čo sa dotýka, no...

O: Ak sa na to všetko pozrieme bližšie, bol tam bod, ktorý znel nasledovne: bojím sa stratiť toho človeka, ako nástroj pre dosiahnutie vlastného vyzdvihnutia. Všetko. To znamená, že som nepotrebovala samotného človeka.

IM: On bol pre teba čisto iba nástrojom.

O: Pre vlastné vyzdvihnutie.

IM: Ktorý ťa vyzdvihoval len v твоjich očiach a nie u niekoho iného.

O: V mojich, len v mojich očiach... A bola to skutočne pravda. Všetko to ostatné bolo povrchné. Takže, ako hovoríme, psychológia... Boli to všetko nezmysly.

IM: Je aj tak zrejmé, že ten boj, alfa-samica a konkurencia – to všetko je len detský blábol, však.

O: To bolo to najdôležitejšie. A dokonca aj keď som si to prečítala, cítila som, že to je podstata problému. No v podstate som to vtedy zavrhlá.

IM: A všimni si, že nie to, že sa zaoberáte mágiou, nie to, že sa zaoberáte hlúposťami, nie to, že...

O: Áno, že niečo stratím...

IM: Keď ste sa dali na duchovnú cestu, odvrátili ste sa od nej a začali sa zaoberať čert vie čím, nie toto ťa znepokojovalo.

O: Nie to.

IM: Neznepokojovalo ťa to, že sa môžeš stať subosobnosťou. Veď mágia – to je priama cesta do subosobnosti. A toto ťa neznepokojovalo, hoci si to vedela a cítila.

O: Samozrejme.

IM: A teba predovšetkým znepokojovalo to, že môžeš stratiť, povedzme, nástroj pre vlastné vyzdvihnutie.

O: Áno. No, seriózna práca na sebe a odchod...

IM: Otázka: ale teba, či vedomie?

O: Vedomie. Vedomie sa hrá samé so sebou, ako chce.

IM: No, ukazuje sa, že zapisovaním si myšlienok z vedomia, dokonca môžete samotné vedomie pomocou toho istého vedomia zahnať do kúta.

O: Ak ste na inej pozícii. No ukázalo sa, že beztak to bola pozícia životného princípu a preto bol aj tento bod odignorovaný.

IM: Nadvláda túžob.

O: Bol odignorovaný. A v prvej fáze boli uvedené také postrehy, že to je žiarlivosť, že tam je chamtivosť a tak ďalej. Ale

bez podstaty.

IM: A v tom čase bola hra na duchovnosť.

O: Áno.

IM: Tak ešte jeden príklad. Hovorím to pre ľudí – nehrajte sa na duchovnosť. Duchovnosťou treba žiť, vtedy sa dostavia aj skúsenosti, aj pochopenie. A ak človek skutočne žije duchovnosťou, skutočným smerovaním k duchovnu, bez klamaní seba samému, tak sa všetko otvorí. A všetko je pochopené. Ale ak sa človek zo dňa na deň iba hrá na duchovnosť, nič pri tom nerobí, len zakrýva svoje, no ako hrdina v našom príbehu, zakrýva svoje nekonečné ľudské želania duchovnosťou, tak aj výsledok bude taký. Bude musieť mnohé pretrpieť, a aj keď síce dostane nejaké bonusy od systému za svoju službu Satanovi, potom sa bude zodpovedať. To nie je zastrašovanie, to je realita. A táto realita je u nás strašnejšia ako akékoľvek strašenie. Subosobnosť – to je tá najhoršia vec, aká v skutočnosti môže byť. Preto tu... Prepáč, prerušil som ňu.

O: Áno. A keď sa začala skutočná práca na sebe, odchod – tak až vtedy, keď vnútorný konflikt dosiahol svoj vrchol. Inak som nemohla žiť. To znamená, že tam jednoznačne bola snaha, impulz k životu.

IM: To znamená, že si pocítila, že skutočne môžeš prísť o život?

O: Áno.

IM: A až potom si sa ho začala pridržiavať.

O: Áno. Až potom.

IM: Chápanie „života“ – je to fyzický život tu, alebo chápanie toho oveľa vyššieho duchovného? Hovoríme o Večnom Živote, alebo o kombinácii oboch?

O: Bola to kombinácia. V tej dobe sa mi zhoršili všetky choroby. Lekári ma vyšetřili a povedali: „Zostávajú vám už len tri týždne života. A vôbec je zázrak, že ešte chodíte. Ľudia s takými symptómami ako vy, sú na intenzívnej starostlivosti. Sme prekvapení, že ste vôbec sama prišli do nemocnice.“ A v súvislosti s tým všetkým, to už nedominovalo. Teda Osobnosť sa predierala k Životu. A predsa sa domnievam a myslím si, a som si istá, že duchovný impulz bol v prvom rade. Akoby nebolo inej cesty, povedzme to tak. A všetko to dosiahlo vrchol. A čo som začala robiť? V prvom rade – bolo to, že som si prečítala, pravdepodobne dvadsaťkrát za deň, ako sa vykonáva duchovná praktika „Lotosový kvet“, duchovná praktika „Lotosový kvet“.

IM: To nie je ten lotosový kvet, ktorý...

O: Nie ten lotosový kvet, ale „Lotosový Kvet“, opísaný v knihe Anastasie Novych „Sensej zo Šambaly I.“ Prečítala som si to pravdepodobne dvadsaťkrát. Čítam si a hovorím: no je to celkom jednoduché. Jednoducho to treba začať vykonávať. Nedá sa povedať, že som dovtedy...

IM: Neskúsila.

O: ...som nerobila, alebo neskúsila. Jeden taký moment. A je to pravda, keď sa démoni hrajú na duchovnosť. A je úplne iné, keď je impulz od Osobnosti skutočne k Životu. Stanovila som si cieľ – všetko. Ako je napísané v knihe, najprv autogénny tréning, potom meditácia. A to bolo prvé, čo som začala robiť. Usilovať sa. A práve, ako ste správne povedali v „Otázkach a odpovediach“, je to veľmi dôležité, preto, lebo som to všetko vyskúšala na sebe: postupnosť je potrebná. Ak tam nie je postupnosť keď sa snažíte dostať na vyšší stupienok a v žiadnom prípade z neho neschádzate, všetko sa to obracia na boj a na lenivosť. Keď sa jeden z účastníkov vtedy opýtal, prečo prichádza lenivosť? Preto, že je to hra. Preto, že v skutočnosti nikam nejdeš.

IM: Lenivosť – to je, keď je hra.

O: Samozrejme. V prvom rade – každý deň som neuberala obrátky. Ak boli potrebné tri hodiny, dobre, mala som dosť času. Ďalším momentom... On prišiel takpovediac akoby samozrejme. Tak som si čítala každý deň, zadala som si cieľ každý deň desať krát sústredene prečítať ako sa vykonáva duchovná praktika „Lotosový Kvet“. A ako dôsledok tohto uvoľnenia som začala cítiť to teplo v strede slnečnej pletene. A v podstate, rýchlo sa to začalo dariť pri tom, ako...

IM: No, najťažšia vec – je vyvolanie fyzických pocitov. Nemá to žiadny vzťah k duchovnosti, ale je to len bod sústredenia, o ktorý sa musíme starať.

O: Áno, pravdaže.

IM: Je to práca vedomia s vedomím. Aj v samotnej praktike „Lotos“ sú to prvé krôčiky. Pokiaľ takým spôsobom človek nepochopí, čo to je Láska, dovtedy sa neposunie vyššie. A všetko sa to začína z obyčajného uvoľnenia a pokusov cítiť aspoň časť svojho tela.

O: Áno. Je taká meditácia. Odporúčam. „Koncentráciu na špičku nosa“. Tá skutočne rieši mnohé otázky. Sústreďenie vnímania, to teplo a tak ďalej a tak podobne. No, celé je to veľmi jednoduché. Aj ja som to tak jednoducho začala robiť. V tej chvíli som sa už nesústreďovala na špičku nosa, lebo to som viac menej mala zvládnuté už predtým...

IM: Teraz preruším. Čo to dáva? Meditácia – ona učí práve tomu, že s pomocou vlastného vedomia je možné drezírovať vedomie. Následne to dáva možnosť skúmať vedomie. To znamená, že ak je človek bez návykov, bez disciplíny rozumu, povedzme, a pristúpi k skúmaniu seba samého, bude to iba hra. Vedomie si s ním zahrá zlý žart, zavedie ho mimo a povie: „Načo to všetko potrebuješ? Pozri aká počítačová hra, alebo, pozri, aké krásne mačiatka“. A človek sa nadchne mačiatkami a zabudne na svoje duchovno. To je život.

O: Keď som tak začala robiť, odrazu sa začala tá radosť, a tak... Pochopíte, že Žijete. V každom prípade začínate Žiť. Tiež bolo veľmi dôležité, ako je opísané v knihe „AllatRa“, na strane č.777 – úprimné obrátenie k Bohu. V tom čase vyšla relácia „Život“ s Vašou účasťou. Doslova viac ako tri mesiace, dvadsaťštyri hodín som stále sledovala túto reláciu.

Na telefóne, v televízore. Na internete som chodila na YouTube a na ALLATRA TV a doslova dvadsaťštyri hodín. V tej chvíli som proste nemohla žiť inak.

IM: No, je ťažké zbaviť sa dominujúcej sily vedomia. Samozrejme. Možno že to aj boli barly, no v tomto prípade – to neboli barly, ale záchranné koleso.

O: Bolo to natoľko dôležité a natoľko cenné! A čo je najdôležitejšie – začala som v tejto relácii vidieť, ako mám smerovať môj ďalší život.

IM: Ďalšie kroky.

O: Ďalšie kroky. Veľmi ma inšpiroval ten príklad, ktorý ste Vy uviedli s Mohamedom, ako očití svedkovia jeho života hovorili o tom, že väčšiu časť svojho života vlastne strávil v duchovných praktikách. Áno, v modlitbe.

IM: V duchovnej.

O: Tento príklad sa jednoducho natoľko stal mojou súčasťou, že...

IM: Mal by byť súčasťou všetkých.

O: Že som vlastne mala jednoducho túžbu tak žiť, a tá relácia s názvom „Život“ – sa stala mojou modlitbou. No vedomie, napriek tomu, útočilo. Skutočne boli používané všetky metódy, vrátane druhotného vedomia a modlitba už znela iným spôsobom: „Žiť, Žiť Duchovným Svetom. Ja chcem. Pomôžte mi. Chcem žiť Duchovným Svetom“. Úprimná

výzva, práve Žiť. A to slovo „žiť a tiež slovo „život“ – ono je dôležité, keď niečo strácate. A aj v skutočnosti som vlastne rýchlo začala v sebe pozorovať momenty doslova duchovného rastu. V tom istom čase som sa ešte stretávala, pokračovala som, s tými ľuďmi a začala som vidieť, akoby sa u mňa otvorili oči. Zdá sa, akoby to bola ten istý obraz, a vy chápete, že čo je za tým. A práve tento moment v relácii „Život“, ktorý ste Vy podotkli, bol veľmi dôležitý, keď ste povedali nasledujúce: „V duchovnej praktike by nemala byť žiadna myšlienka“. A s kým som sa vtedy stretávala – boli to, vlastne ľudia v tej skupine, začala som sa ich pýtať: „Máte nejaké myšlienky v duchovnej praktike?“ A stretla som sa s tým, že ako odpoveď som dostala len bučanie.

IM: No, oni sa v skutočnosti nevenovali duchovným praktikám, pretože to nie je možné. Duchovná praktika – to je predovšetkým čistota, a čistota neznáša špinu. Duchovná praktika – to je ako... no, svetlo. Ak teraz vypneme svetlo, miestnosť naplní tma. Keď je v ľuďoch tma, ona ich ovláda. Ale duchovná praktika – je to ako zapnuté svetlo. A keby odrazu pochopili, keby aspoň raz vykonali duchovnú praktiku, tak ako je stanovené, prišlo by k nim také rozjasnenie, také pochopenie, ako aj k tebe. Oni by sa otočili a odišli. A teraz by tu boli spolu s nami. Nie je to tak?

O: To znamená, že ďalší moment práce na sebe – to je ako ďalší stupeň na rebríku, áno. Tiež som začala dosahovať to, že v duchovnej praktike by nemala byť ani jedna myšlienka. A tu sa začali druhé momenty. Ako prvý, žiadostivosť

vedomia za týmto teplom. A to je veľmi zaujímavý moment.

IM: Vedomie – ono muselo odvádzať a tiahnuť za materiál-nym. No, nemá to nič spoločné s duchovnosťou. Vedomie, ono muselo prevádzať práve na fyzické pocity, na niečo také a vyzdvihovať túto hodnotu, ktorá je v skutočnosti cenná v prvej fáze... Áno. Ale postupne to už nezohráva nijakú úlohu.

O: V tento moment veľmi dlho... No, v prvom rade, v tom čase som sa už od všetkých odtrhla. Mimochodom, chcem povedať, že v tom istom čase, kedy som sa začala vážne za-oberať duchovným rozvojom, odišla som na dva mesiace zo skupiny, úplne som sa vzdialila, prestala telefonovať... Pre-rušila som akékoľvek kontakty. A tu som pre seba odhalila niekoľko veľmi dôležitých postrehov, vďaka ktorým som pochopila, aké ešte musím urobiť kroky, aby som sa z toho dostala. V prvom rade, keď som odišla na dva mesiace a po-kračovala v zapisovaní, čo mi prichádza do hlavy, čo sa mi sníva, aké obrazy mi prichádzajú...

IM: Ako útočí systém.

O: Prekvapilo ma, že som nepotrebovala vidieť tých ľudí: film bol ešte tvrdsí, ako keď ich vidím.

IM: No a ako. Veď v skutočnosti ňa nedržali ľudia, nie ľudia ňa krútili. Vedomie, samotný systém povedzme, prostred-níctvom svojich démonov, skrze tvoje vedomie, ten ňa zotro-čoval. Veď nikto iný, nikto nemôže zotročiť človeka, ak je človek ako duchovná Osobnosť slobodný. A keď človek ako

Osobnosť, je otrokom vedomia, keď mu vedomie diktuje, no, tak vtedy mu je každý, hoci aj drobný démon pánom, čo na to povedať. A v takomto prípade je to dobre vidieť. A nezáleží na tom, či boli v tvojej blízkosti, alebo neboli, oni boli vždy s tebou.

O: Áno.

IM: Pretože je to vedomie, je vždy s vami. Nie je možné od neho ujsť, nemožno sa pred ním skryť. Preto je potrebné, ak sa človek rozhodol vydať sa na duchovnú cestu, nemal by sa schovávať do kríkov, mal by sa pozrieť pravde do očí. Ak ste vykročili, tak choďte priamo a váš postup musí byť tvrdý a musíte vidieť cieľ a nie sa hrať a vtedy sa všetko podarí. Je to jednoduché. Veď v skutočnosti nie je nič zložité.

O: Nič, jednoducho treba vstať a ísť.

IM: Také to je ľahké. Jednoducho vstať a ísť.

O: Jednoducho bolo len potrebné vstať a nie hrať, to je všetko. Potom som začala sledovať tie isté sny. A v zásade, už Lilia hovorila na tému inkubusov, to znamená, že to bolo všetko známe a zároveň sa to všetko veľmi zosilnilo.

IM: To tak malo byť.

O: Každú noc.

IM: Veď systém zapája všetkých démonov preto, aby sa človek nevymanil.

O: Áno.

IM: A nie preto, že sú ľudia takí významní, alebo niečo také, ale jednoducho povediac, systém sa veľmi starostlivo stará o svoje vklady.

O: Obživu.

IM: Samozrejme. On potrebuje jesť. Človek – to je potrava, nič viac. Tam nie je nič sväté, žiadne svedomie a česť.

O: Absolútne žiadna akákoľvek morálka.

IM: Samozrejme, že nie. To čo vkladá – to všetko je len ako počítačový program do hlavy, potom sa realizuje, keď Osobnosť pomôže. A to sú všetky tie tvoje strádania, všetko to trápenie – to je krmivo pre systém. V tom čase umieraš, a ty si umierala doslovne, a chápala si to. Ale je dobre, že si sa trochu prebrala, že tvoja Osobnosť mala dostatočnú silu, že ňu ešte úplne nevyžmýkali, inak by sme to spolu nesesedeli. A stav subosobnosti – to je neobyčajne ťažké. Myslím si, že sa k nej dostaneme trochu neskôr, najprv si vypočujeme o tvojom postupe.

O: Áno, a tá pozícia mi pomáhala zotrvať v duchovne dňom a nocou dvadsať štyri hodín, relácia „Život“. Všetky tie nočné stvory, inak ich skutočne nemožno nazvať...

IM: Veď ony skutočne existujú.

O: A ony sú v tej dobe... Keď ste doslova v zajatí, sú pre vás skutočnejšie ako všetko ostatné. Teda, vedomie vám skutočne prehráva film...

IM: To nie je výplod bujnej fantázie, to sú skutočné veci.

O: ...v ktorom ste najviac uštvaný hrdina, najviac zožratý hrdina. V tom istom čase tam bolo ešte veľa okamihov Celý čas som mala pocit ako uhryznuté zviera, kedy vedomie aj z najmenšieho... Preto je veľmi dôležité, aby v duchovnej praktike nebola žiadna myšlienka. Odsledovala som okamžik rozkrúcania, kedy úplne maličká myšlienka okamžite poskytne obraz, a ani nepostrehnete, kedy ste sa stali účastníkom tejto udalosti.

IM: A namiesto duchovnej praktiky ste už skrátka a dobre v moci systému.

O: A ja som si v tom čase všimla, že ako žijete duchovne, tak žijete aj v živote. To priamo ukazuje, ako vám idú duchovné praktiky, alebo ako na sebe pracujete, no, celý váš život vo všetkých aspektoch. Prečo? Lebo ak ste sa nenaučili v meditácii sledovať myšlienky, áno, alebo sa aspoň koncentrovať na to teplo, tak počas rozhovoru s niekým, samozrejme neodkontrolujete, kedy ste sa už začali hnevať.

IM: Je to v práci na sebe a sebaovládaní.

O: Samozrejme.

IM: Ty si bola aj v religióznej organizácii.

O: Áno.

IM: Takže, v čom je rozdiel? Tu tak trochu odbočím. Taká AllatRa, áno? – to nie je náboženstvo, nie je to ani sekta.

AllatRa – je sama sebou. Čo je AllatRa? AllatRa – ako už sme hovorili, je to duchovná zložka všetkého a všetkých, a všetkých náboženstiev a aj všetkého ostatného. To je AllatRa. Nech by ju ktokoľvek nazýval akokoľvek, hovorili sme o tom. A v nej dávame základné praktiky. Tieto praktiky, boli využívané ľuďmi už pred tisíckami a tisíckami rokov. A jednoduchý príklad. Nie je to pre porovnanie, nie pre ukázanie toho, čo je lepšie a čo je horšie. Keď si bola v náboženskej organizácii, tam boli vlastné postoje, modlitby, nejaké obrady, ešte všeličo iné a praktiky. Môžeš vysvetliť ten rozdiel?

O: Áno, rozdiel bol zásadný, pretože bolo rozvíjané iba druhotné vedomie, nič viac.

IM: Predstavivosť a túžby.

O: Predstavivosť.

IM: No, modlili ste sa, či vás neučili modliť sa?

O: Učili sme sa modliť, to znamená, že napíšete zoznam želaní a predkladáte a pred tým samozrejme chválite Boha.

IM: Vysvetli, počkaj. Vysvetli, čo to znamená, písať zoznam želaní?

O: Veľmi rozšírená modlitba.

IM: Ako Dedovi Mrázovi? Bicykel, cukríky.

O: Ešte lepšie. Dedo Mráz také neplní, ale Satan, ten veľmi aktívne, v tom roku sa vydám, budem mať také a také šaty, muž bude taký a taký, päťdesiat bodov za muža, tam ešte to,

to a to, aký by mal byť, to znamená, že musíte podrobne napísať toto všetko a potom o tom porozprávať.

IM: A potom, navyše o tom hovoríte a chváľite Boha.

O: No, prirodzene. A dovtedy ho tiež chváľite.

IM: To vlastne znamená, že chválim Boha, potom mu predložím zoznam a znova ho chválim a za to by som potom mal to všetko dostať.

O: No, prirodzene, áno. No jedinečný moment, on sa už netýka žiadnych kostolov...

IM: A jednoduchá otázka, a nejaká duchovná spása alebo nejaký duchovný rast?

O: Len prednesenie modlitby o Pánovom spasení...

IM: ...svojej Duše.

O: Nie, nie tak. Prijímate Ježiša za svojho Pána. No, v každom prípade, protestantská cirkev učí tomu, že, prednášajúc modlitbu, prijímaním Ježiša Krista ako Pána a Spasiteľa, stávajú sa, teda zapisujú vás do radov nesmrteľných, povedzme.

IM: To znamená, že len preto, že to hovorím, zapíšu ma.

O: Áno, preto, samozrejme...

IM: A teraz, pre ľudí, ktorí nie sú v obraze, áno? Podľa teba, ako to vnímaš ty, je v skutočnosti ľahké získať Život?

O: Treba na tom pracovať. Je to titanská námaha.

IM: A v tom je aj zmysel.

O: Je to také trnité.

IM: Poznáš spisy Svätých a mnoho ďalšieho, či nie práve o tom hovorili skutoční Svätci?

O: Skutočne – o tom.

IM: Že musíme orať od rána do noci. A aj keď spíme, musíte pracovať. No, nie je to tak?

O: Po celý čas. Ani sekundu, ani jednu sekundu, ani okamih bez toho.

IM: A teraz povedz, je nejaký rozdiel medzi tým, čo hovorili skutoční Svätí a medzi AllatRou?

O: Nie, samozrejme.

IM: Ani nemôže byť. Pretože hovoríme o AllatRe, hovoríme o podstate. A tá manipulácia, ktorá viedla k tomu, veď nie je veľký rozdiel, že náš priateľ, ten báfuška o ktorom si hovorila, založil sektu, želania, že si v minulosti bola, áno, v tej organizácii. Želania, chvála, a ty niečo dostaneš, to je zadar-menko.

O: Áno. Stopercentne.

IM: A v skutočnosti, priatelia, treba pracovať.

O: Treba na sebe pracovať, áno.

IM: Druhej cesty niet a ani nemôže byť.

O: A všetko je tu dôležité: zapisovať si myšlienky, a sledovať, a ešte niekoľko...

IM: Jednoducho, učiť sa.

O: Samozrejme. Vo vedomí naozaj nie je nič dobrého, a je to skutočný nepriateľ. Moje vedomie sa skrývalo za to, že mi 24 hodín znelo na pozadí a nezostali sme akoby jeden na jedného, povedzme. A to bolo veľmi vážne a dôležité preto, aby som zistila, že musím pokračovať.

IM: Že treba pracovať.

O: Áno, že treba pracovať. Bol tam taký moment. Vedomie je pripravené podsúvať ti na každom kroku...

IM: A až do konca tvojho bytia.

O: Hlavné je, aby ste to chceli.

IM: Hlavné je, aby ste to nevnímali. A podsúvať vám ono bude, či sa vám to páči, alebo nie. Vedomie – to je vedomie, vedomie – to je prostredník medzi trojrozmernosťou a Osobnosťou, nech sa pohnete kamkoľvek. Vedomie vlastne vníma túto trojrozmernosť a práve ono ju prenáša na Osobnosť. Osobnosť, ona nevidí trojrozmernosť a nedokáže ju vnímať. A presne preto vedomie diktuje a rozpráva.

O: Je to veľmi zaujímavé, všetky tie špinavé triky. To znamená, že som vyšla znova: tak, treba na sebe pracovať...

IM: Môžem sa opýtať? Povedz mi, pociťovala si vo všeobecnosti možnosť pravdepodobnosti, no, hovoriac religióznym jazykom, predzvesti pekla, vtedy, keď si bola ponorená do celej tej sekty, do celej tej patálie?

O: Samozrejme.

IM: Že na teba čaká subosobnosť?

O: Po prvé, v tom čase som sa nachádzala 24 hodín pod útokmi vedomia a všetkých tých tvorov a naozaj som už bola v pekle. Nie že peklo je niekde v budúcnosti, vy sa v tom pekle už ste, áno. Prečo? Pretože najdôležitejšou ilúziou, prečo som neodišla, keď som potom... Ako to Vy správne hovoríte: jednoducho, buchnúť dverami, teraz je to skutočne jasné. Pretože človek si myslel, ja som si myslela, že tam je tajomstvo, zázrak a autorita. Niet zázrakov. Najväčší zázrak je ako Vy hovoríte – ten, keď človek pracuje na sebe.

IM: Ale najväčší zázrak, to je Život. Áno, samotná skutočnosť, že ľudia sú tu a majú šancu získať Večný Život – to už je obrovský zázrak. Čo môže byť lepšie a zázračnejšie? Táto skutočnosť samotná. No vo všeobecnosti, povedzme, tvoja cesta je zrejmá. A čo by si mohla poradiť ľuďom, skutočne všetkým ľuďom a predovšetkým tým, s ktorými si bola v tej sekte a tiež pre všetkých ľudí?

O: Nuž, len to, aby na sebe duchovne pracovali. Bez alternatív, je to skutočne bez alternatív.

IM: A nečakali a neodkladali to na zajtra.

O: Áno.

IM: Povedzme to tak, priatelia, to nie je diéta, netreba ju odkladať do pondelka, ale je treba začať pracovať hneď.

O: Teraz.

IM: Pretože zajtra už nemusí byť. A čo môže byť horšie, ako nemožnosť rozvinúť sa na druhú stranu? Mala si šťastie, že si sa dokázala včas zastaviť a odtrhnúť sa od tej priepasti. No žiaľ, mnohí to nechápu. Čo môže byť horšie, ako beznádej? Už nič. Stav subosobnosti – to je krajná miera, ktorú si my sami, myslím ľudia, pre seba vytvárame. Veď nikto ich do toho netlačí, okrem ich vlastnej hlúposti. No a systém, je vrcholne zainteresovaný na tom, aby, no povedzme to tak, aby sa ľudia sami stali touto subosobnosťou. On preto robí všetko. Subosobnosť – to pre neho nie je nič iné, ako potrava. Pre človeka to je utrpenie, sú to večné muky. To znamená, že to najhoršie, čo vo vašom živote je, to bude vždy dominovať a vždy to bude s vami v priebehu mnohých storočí. Nikam neodíde a nestratí sa, ani nezoslabne. Súčasne však zostanú myšlienky a zostane sebauvedomenie. No je aj bezmocnosť: niet ani tela, nič a späť sa už vrátiť nedá. Pre systém je to výhodné, pretože, beztak je to preň potrava. A on preto robí všetko, aby to všetko podporoval a vytváral. No ale znova... Možno ako jednoduchý príklad sme nejakým spôsobom rozviedli rozhovor o subosobnostiach, o tom, že ľudia krmia tieto subosobnosti. No, je to tiež ťažký rozhovor, ale v zásade sa týka všetkých ľudí. Keď nás opustia naši

drahí ľudia, nemôžeme na nich nespomínať. Spomíname na nich. Otázkou je, či sa delíme o život s mŕtvymi, alebo nie? V skutočnosti, musím povedať, že vychádzajúc zo všetkých tradícií sa delíme a ešte ako! A na tom sú založené celé kultúry a systém to roztáča veľmi vážne. Myslím, že Andrej to teraz vysvetlí.

(VIDEO) Kam smerujete svojou pozornosťou sily Allatu, čo si v sebe hromadíte: smrť, alebo Život? Z relácie „Vedomie a Osobnosť. Od vopred mŕtveho, k večne živému“

A: Po vydaní relácie o samovraždách, kde sme sa venovali téme subosobnosti, napísalo a zavolalo nám veľa ľudí. Všetci sa obávajú otázky napomáhania subosobnosti. No, všetkým som odpovedal presne tak akoby... Zopakoval som Vaše slová, ktoré ste ozvučili v relácii, že tieto znalosti je možné dať, buď celému ľudstvu naraz, alebo ich nedať nikomu. Prečo? V opačnom prípade, ak by boli dané len nejakej časti ľudí, tieto znalosti budú prekrútené. Tak to bolo aj predtým a história ľudstva to pozná a nejedenkrát. A vlastne, môžeme sa pozrieť na to, čo sa v súčasnosti deje vo svete. Teraz k tejto téme nie sú žiadne informácie.

IM: Nie sú žiadne vedomosti o tom, ako, povedzme, neodovzdávať svoj život, no podporovať subosobnosť. Veď väčšinou, no ak sa pozrieme pravde do očí: nie je vhodné pre živé, aby krmilo mŕtve. To znamená deliť sa o svoj život s mŕtvym – to je nesprávne. No nemôžeme na nich zabudnúť. A tu tiež vzniká taký maličký vnútorný nesúlad. Veď na jednej strane,

sú to nám drahí ľudia, ktorí odišli a je túžba im pomôcť. Pre tento účel existujú všelijaké obrady, no, mnoho rôznych spôsobov. Faktom však je, že keď spomíname, keď sa rmútime, dokonca aj obyčajné spomienky, ktoré nás vnútorne dojmajú – to je práve to delenie sa s nimi o svoj život. Uľahčuje im to ich stav na kratučkú chvíľu, no nerieši to ich problém. A my, ako sa ukazuje, utrácame možnosť svojej duchovnej realizácie, v určitom zmysle je to tak. Vymieňame svoj život, pretože sa oň delíme kvôli našim trápeniam, ktoré pochádzajú z vedomia a zo všetkého. A spomínať tiež bude treba, pretože nech sa obrátime kamkoľvek, vedomie nám ich pripomína a oni sa tiež pripomenú sami a tak podobne. Otázka je to veľmi závažná a pálčivá, povedal by som, na jednej strane. Ak sa pozrieme, nakoľko je to pre systém výhodné, ako rozvíja tento kult subosobnosti, ako rozvíja tú skutočnosť, že musíme na nich pamätať a spomínať tak je to naozaj veľmi naliehavé. No keď hovoríš, a máš absolútnu pravdu, že na základe týchto znalostí budú založené celé inštitúcie, ktoré budú prekrúcať a podporovať práve kult subosobnosti, nie je to tak?

A: Práve som chcel uviesť jeden príklad. Je taká tradícia, je už začlenená do kultúry, ktorí je veľmi, povedzme, rozporuplná. Je to v krajinách Južnej a Strednej Ameriky. Jedná sa o náboženstvo, alebo lepšie povedané kult, Santa Muerte – „svätá smrť“.

IM: Svätá smrť.

A: Áno. Teda, symbolom uctievania je smrť, oblečená v bielych šatách.

IM: Najzaujímavejšie je, že práve toto je fraktálne zrkadlenie, nie opakovanie, ale zrkadlenie s opakovaním kresťanstva. Je tam vlastne zobrazovaná Panna Mária s dieťaťom v podobe kostier Panny Márie a dieťaťa.

A: No áno, je tam, a vlastne...

IM: Obetovanie ľudí a všetkého na svete. To je strašná vec.

A: Áno. Aj katolícka cirkev proti tomu aktívne vystupuje, považuje tento kult za satanský. Ale napriek tomu, v posledných rokoch a najmä v posledných rokoch sa tento kult stal veľmi populárnym. A keď sa na tento problém pozrieme pozornejšie, zistíme, že systém v skutočnosti využíva technológiu, takzvané „Overtonove okná“ a robí všetko pre popularizáciu tohto kultu. To znamená, v podstate, pre popularizáciu kultu subosobnosti.

IM: Samozrejme.

A: A využíva, povedzme, tie najzradnejšie nástroje. Minulý rok bol uvedený animovaný film. Nebudeme ho menovať, ale jedná sa o film, ktorý bol nominovaný a získal Oscara.

IM: On získal Oscara.

A: Áno, áno, tento animovaný film získal Oscara. No, je to predovšetkým detský príbeh, nakrútený pre deti. Hlavnou postavou je dvanásťročný chlapec. Všetko sa zdá byť veľmi

neškodné. A v anotáciách je vlastne napísané, že tento film propaguje rodinné hodnoty. Tak. Ale v skutočnosti je to práve o tom kulte.

IM: O krmení subosobnosti.

A: Áno, konkrétne o krmení subosobnosti. Ak odstránime všetky vrstvy a ponecháme len podstatu: na začiatku toho kresleného príbehu sa chlapec k tomuto kultu staval pohrdavo. A tam konkrétne sa všetky udalosti odohrávajú v jeden deň – v deň pamiatky všetkých zosnulých. A prebieha dej: teda, on sa vďaka istým peripetiám prepadne do sveta mŕtvych, stretne sa tam so všetkými svojimi príbuznými a tak ďalej.

IM: A pochopí význam toho, aké je dôležité krmiť ich.

A: A pochopí význam toho, aké je dôležité ich krmiť, pretože vidí svojho pradedu, na ktorého si nikto nespomína a on umiera a je to desivé. Znamená to, že sú používané jemné manipulatívne nástroje. Tak. A v skutočnosti sa u divákov vytvorí veľmi pevná šablóna. Veď tento animovaný film je zameraný predovšetkým na deti.

IM: Na deti. A to je vážne. Veď s Liliou sme hovorili o tom, že čo sa v detstve založí, to potom človek nesie po zvyšok svojho života.

A: A keďže hlavná postava je dvanásťročný chlapec, tak rodič, alebo vo všeobecnosti dospelí, ktorí si to pozrú, budú to odporúčať deťom práve v tomto veku.

IM: Približne v tom veku.

A: Správne, to je práve vek prvého vzostupu, áno. To znamená, že sú to tiež také...

IM: Významné momenty.

A: ...vločky, áno, vážne. Je ešte jeden veľmi zaujímavý moment na ktorý som narazil. Pozrel som si tento animovaný film. Potom som začal po troške sledovať, ako ho systém šikovne rozširoval a ako ten film vôbec nie náhodne získal Oscara. Všetko je to urobené tak šikovne, až sa zdá, že sa to všetko robí a pretláča technologicky. A objavujú sa už ohlasy. Práve som sa rozprával s mojou sestrou ohľadom tohto animovaného filmu a ona mi povedala: „Áno, je to taký super animovaný film, bola som na ňom v kine. Vlastne by som naň nešla, ak by mi ho neodporučila psychologička“.

IM: Psychológovia odporúčajú.

A: Psychológovia odporúčajú tento animovaný film. Ja jej hovorím: „A prečo ti ho odporúčala?“ „No preto, že tento film je o rodinných hodnotách“. Prečo v skutočnosti psychologička odporúčala tento film? Pretože podvedome pociťuje strach zo smrti.

IM: To je kľúčový moment.

A: Áno. V tomto animovanom filme, predovšetkým, život mŕtvych je prezentovaný v takej ľahkej forme: všetci sa tam spoločne stretávajú.

IM: Hravej a trojrozmernej.

A: Áno, hravá a trojrozmerná. Všetko je v poriadku. Len to je najdôležitejšie, aby spomínali.

IM: Krmili.

A: Áno, aby bola povinne fotografia.

IM: Aby krmili. Jeden z dôležitých momentov... A tak teda, prečo sa toto všetko deje? A prečo sa táto organizácia tak rozrastá? Tento kult smrti, ako napríklad v organizácii „Svätá smrť“? Prečo sa tak rýchlo rozrastá a prečo sa to všetko tak pestuje? V čom je zmysel tohto všetkého?

A: Pre systém?

IM: Vo všeobecnosti, prečo? Pochopiteľne, že pre systém je to výhodné.

A: No, elementárny nedostatok Znalostí.

IM: Strach. Ľudský strach. Veď nech by to bolo akokoľvek, či už ateista, alebo služobník ktoréhokoľvek náboženstva s akýmkoľvek titulom, či obyčajný človek, ustaraný každodennými starosťami, no tam kdesi vo vnútri, niekde na úrovni vedomia, tento človek cíti, ktorýkoľvek človek cíti, že po fyzickej smrti sa všetko len tak jednoducho nekončí. Vedomie, ono dáva vieru a nádej na to, že všetko bude dobré. A tam hľa je pochopenie, čo je to subosobnosť a čo sú to muky a nakoľko je to strašné. A ľudia, strachujúc sa, vytvárajú týmito obavami možnosť, aby na nich spomínali a

krmili ich. Oni zakladajú tieto kulty, oni ich vytvárajú. Sú to nástroje, vďaka ktorým im potom po smrti bude lepšie. A teraz sa pozrite, nakoľko je to živé: ako pomôcť mŕtvemu, ako sa modliť za mŕtvych, aby im bolo ľahšie, ako kŕmiť subosobnosť skrz - naskrz. Veď to je veľmi široko rozvinuté. A prečo je to rozvinuté a prečo to ľudia tak veľmi silne a intenzívne podporujú? Zo strachu, že zajtra sa možno sami stanú subosobnosťou. A aby na nich ich potomkovia nezabúdali a aby nezakusovali obrovské trápenie, no, nazvime to hlad, neznesiteľný, je lepšie urobiť to a postupovať takým spôsobom, aby ich potom vnuci a pravnuci, aj prapravnuci krmili.

A: V tom filme bola jedna veľmi zaujímavá postava – slávny gitarista, známy v celom Mexiku. A on vlastne... No, to znamená, že všetci zomrelí podľa tohto filmu a v skutočnosti aj v súlade s tradíciou majú v deň pamiatky všetkých zosnulých právo vrátiť sa do sveta živých. A sú tam aj všetky tie domáce oltáre s fotografiami a tak ďalej. Takže, táto postava, on sa vlastne nevracal, nepotreboval to, pretože je známy v celom Mexiku, všetci ho majú radi, všetci naňho spomínajú a on si nažíva v obrovskom zámku.

IM: Ak to teda všetko prevedieme do takej...

A: ...podstatnej...

IM: ...roviny. Tak ten, koho si pamätajú a na koho spomínajú, jemu je tam oveľa lepšie.

A: Áno, a on tam ešte vyslovil také zaujímavé slová, keď

povedal: „Mne tu dávajú toľko, že toľko sám ani nepotrebujem“.

IM: On nezažíva trápenia a žije šťastne.

A: Áno, tak. A....

IM: Systém je proste systém.

A: Áno. A čo je ešte na tejto schéme zaujímavé, že psychológovia ten animovaný film, oni ho odporúčajú ako film, ktorý je venovaný rodinným hodnotám. V skutočnosti ale ide o ich vnútorný strach zo smrti.

IM: Nie zo smrti, ale z posmrtného osudu.

A: Áno-áno-áno, to som mal na mysli. Takže aký postoj vlastne zaujímajú? Myslím tým psychológov. Sú to ľudia vedy, áno? Ale veda je u nás oddelená od náboženstva.

IM: Samozrejme.

A: To znamená, že vlastne tak otvorene nemajú právo...

IM: Hovoriť o Duši.

A: Z etických dôvodov, áno, nemajú právo posudzovať otázky duše, Boha a tak ďalej.

IM: No oni napriek tomu zostávajú ľuďmi. Oni zostávajú smrteľnými ľuďmi. Nech by človek akokoľvek odmietal Boha a všetko ostatné, aj tak je smrteľný a tomuto údely neujde.

A: No áno. Je jasné, čo je na tom smutné. Smutné je to, že ľudia nechodia do kostola, nejdú ku duchovným osobám – k ľuďom, ktorí sú odborníci.

IM: Čo sa týka tejto oblasti, áno. Je to ich údel.

A: Ktorí môžu skutočne poskytnúť kvalifikovanú pomoc, ktorí môžu aj podporiť a aj vo všeobecnosti objasniť, ako treba žiť a akých princípov je treba sa pridržiavať.

IM: A oni idú k psychológovi.

A: Oni idú k psychológovi.

IM: Preto že je to moderné...

A: K tak isto vystrašeným ľuďom.

IM: Ktorí nechápu a nič o tom nevedia. Bohužiaľ, áno.

A: A základ tohto filmu vlastne postavili na tom, že je treba vkladať pozornosť na svojich zomrelých predkov. Vštepovať to od detstva, pretože ten chlapec sa na začiatku filmu tiež k tomu všetkému staval pohrdavo, ale na konci filmu, po pobyte vo svete zomrelých...

IM: On pochopil tú hodnotu, pochopil tú dôležitosť.

A: On pochopil hodnotu. On v skutočnosti prežil strach, ved' v tom je vlastne ten základ, že prežil strach a tento strach sa prenáša na všetky deti.

IM: Samozrejme.

A: A on už s touto akoby skúsenosťou, na konci filmu stojí so svojou polročnou sestričkou pred tým oltárom a jej už hovorí: „Aha, pozri sa, toto všetko sú naši príbuzní, musíme na nich spomínať, akoby...” A to všetko za veselej hudby.

IM: Pre detičky.

A: Pre detičky, áno. Takže, prečo sme to tu teraz všetko spomenuli. Veď v skutočnosti, sme s vami na začiatku debaty k tejto téme povedali, že ak by boli tieto znalosti neboli dané všetkým ľuďom, ale len časti, tak systém to začne prekrucovať. A on vlastne práve po tejto ceste, on aj pôjde.

IM: Určite.

A: On vytvorí inštitúciu a od detstva bude ľuďom vštepovať, túto, no...

IM: Pretože je to strach zo smrti. Veď mnohí ľudia, no a koľkí... Väčšina – hrajú sa na duchovnosť, nepoznajú Boha a nesmerujú k Nemu. Pretože pre získanie Života je potrebné veľa pracovať. Veľmi veľa. A toto skutočne nie je hra, preto sme o tom teraz s Oľou debatovali. A hry, mágia želania, snahy, každodenné elementárne záležitosti, ony odvádzajú, no, sú farebnejšie. Vedomie sa stará o to, aby si vybudovalo svoju budúcnosť. Pretože ak sa človek duchovne spasí, vedomie ako nástroj odpadá. Je to totiž nástroj trojrozmernosti, nie je potrebné, Osobnosť sa oslobodí, získajúc Život. A keď sa človek stane subosobnosťou, vedomie zostáva, preto, samozrejme, ono stojí na strane...

A: Najstrašnejšie na stave subosobnosti je to, že človek nepoznal Boha počas života a nepozná Ho ani v stave subosobnosti.

IM: No, v stave subosobnosti on už jasne chápe a rozlišuje, že je aj Boh a jestvuje ten svet. Pretože on už je v tom svete, ale spasíť sa nemôže. Je to tým, že čo získavate v tomto živote, to vám aj zostáva a kvôli tomu je život aj daný. Veď veľa ľudí sa pýta, na čo som na tomto svete? Keďže som tu, znamená to, že som na niečo potrebný. No, bohužiaľ, vedomie to už prekrúca: keďže si tu, to znamená, že si vybraný a začína sa dohadovanie s Bohom a tak podobne. Keďže som tu, znamená to, že ma sem Boh poslal... Ale Boh neposlal. Boh vlastne ani nevie, že sa nachádzate na tomto svete. Je to pravda. No na druhej strane, niektorí rozprávajú, že Boh vie a pozná všetko. Pozná a vie, tam, v bezhraničnom svete. A toto... Ako to veľmi dobre opísala Oľa, je to jama, je to taký lievik, ktorý všetko nasáva a vŕhaje. Kto sa teda z toho vytrhol (z lievika), toho Boh pozná a koho to vtiahlo, toho vtiahlo. Prečo by sa mal Boh starať o mŕtve? Boh – On sa ako rodič musí starať o živých.

A: A mŕtvi, tí majú svojho boha.

IM: A mŕtvi majú svojho boha, úplne správne.

A: Mimochodom, u kultu Santa Muerto sú tiež zaujímavé jeho atribúty: smrť, ktorá v rukách drží glóbus a kosu. Kosa symbolizuje krátkodobosť života a moment smrti a smrť touto kosou pretína striebornú niť.

IM: Toto sú pozostatky skutočných znalostí, ktoré boli odjakživa. A strieborná niť – to je presne tá niť, ktorá zväzuje Dušu a Osobnosť. Vďaka nej sa tvorí Osobnosť, ktorá sa napája cez túto striebornú niť práve od Duše tou silou, po ktorej dychtí vedomie. A prečo je dôležité pre Osobnosť, keď získa túto silu, aby ju priviedla späť so svojou láskou? Povedzme, že čím správnejšie sa to robí a s väčšou oddanosťou, to dostal si - vráť, tým viac získavate nazad a tým sa tá niť stáva kratšou až do spojenia. No, čím viac človek utráca na rozptýlenie, každodennosť, alebo, ako tu hovorila Olinka, na trápenia, mučenia a na všetko ostatné, tak na život nezostane nič. Vtedy sa skutočne treba starať o to, aby vnuci a pravnuci na vás spomínali a spomínali častejšie. Áno, oni budú tým spôsobom vytvárať pre seba zlé podmienky, analogické vašim, ale vám tam bude ľahšie. To aj postrkuje ľudí k podporovaniu týchto kultov. Preto, aby ste neuberali život svojím potomkom, treba aby ste vy sami začali Žiť. A v dedičstve zanechávať svojím potomkom Život a nie smrť. A preto je potrebné pestovať Božiu Lásku.

A: A sám sa stať živým.

IM: A sám sa stať živým. Takže, priatelia, poďme sa usilovať o Život. A na tejto veselej note, napriek dnešnému trochu smutnému stretnutiu chcem povedať: „Ďakujeme vám priatelia za pozornosť. Priatelia, majte navzájom radi jeden druhého“. Vďaka, priatelia. Ďakujeme.

Cenné rozhovory
o Tom najdôležitejšom
v živote každého človeka,
ktoré prehovárajú do Duše
a privádzajú nás k
prebudeniu.

S Láskou a Vďačnosťou za všetko.